

ДЖОУЗЕФ Р. ЛАЛО БЕЛЯЗАНА

Част 1 от „Книгата на Дийкън“

Превод от английски: Радин Григоров, 2012

chitanka.info

*На Гари, който ме вдъхнови да започна да пиша.
На Шон, който ме окуражи да продължа да пиша.
На Кари, която ме вдъхнови да завърша писаното.
На мама и татко, които са причината изобщо да ме
има.*

ИЗРАЗЯВАМ БЛАГОДАРНОСТИ

*... за усилната работа и подкрепата,
принос на следните хора, без които нямаше да
държите тази книга в ръце:*

Ник Делигарис

За великолепните корици.

Ана Геноезе

*За помощта, оказана ми от нея по
обогащаването на монотонния ми изказ.*

Моите почитатели, блогъри и приятели:

*За това, че ме насърчаваха, вдъхваха ми
увереност и спомогнаха да стигна толкова далеч.*

Крайт на една ера винаги е изключително важно време. Коренна промяна. Прелюдия към нова епоха. Нещо, със сигурност заслужаващо своето място в родовата памет. Твърде често, обаче, едно-едничко събитие, докарало промяната, заграбва цялото внимание. Ударът, който приключва битката, последният струпан камък, повален в разруха. В почитта си към тези моменти забравяме лишенията, изпитанията, трудностите и битките, довели до това финално събитие.

Онзи, комуто щастието се усмихне да открие тази книга, ще чуе най-дръзновените от тези истории. Много време от живота си прекарах в снизване на думите, които ще последват. Много от това, което ще прочетете, се е отронило от устите на хората, които са го преживели. Пиша с надеждата, че като отбелязвам дирята на тези герои, то бъдните поколения ще прочетат и ще се поучат, за да не бъдат слепи за

опасностите, някога заплашвали света. Ако немислимото отново бъде допуснато, може би знанието за делата на старите герои ще вдъхнови други да посегнат към величие.

Предстои ви да прочетете историята на Вечната бран. Живеете ли във време на мир, позволило ви да забравите за ужасите на тази мрачна ера, то считайте се за щастливи. Благословия е невежеството относно тези събития. Ала знанието за древните злини е единствената защита, която не ще допусне те да се надигнат отново.

Вечната бран, в началото на историята ни, е тормозила света в продължение на столетие и половина. Конфликт, който бе разделил хората ни. Обширното кралство Тресор оформяше половината от съперничеството. Плодородните му земи на обилie покриват по-голямата част от южната половина на континента ни, приютило за Белязана свои поданици повече от половината население на света. Тези поданици се противопоставяха на съюз от трите оставащи кралства — Кенвард, Улвард и Вулкрест — придобил названието Северно съглашение. Враговете на съюза го наричаха „Безименната империя“. Съюзните поля бяха покрити с дълбоки преспи, сред които се издигаха гъсти лесове, плъзнали и по склоновете на скованите от лед планини. Макар да отстъпваше и по големина, и по сила, Съглашението бе съумявало да устои десетилетие подир десетилетие сеч. Конфликтът бе станал неизменна част от живота на всички — той е и причината да бъде разказана тази история.

А моето място в нея е незначително. Има други, далеч по-достойни да опишат онуй, което се случи, ала повечето поеха в последни крачки по собствените си питащи. Така на мен се пада да го сторя, инак делата ще останат неизказани. Ще положа усилия да изпиша събитията колкото се може по-прямо и безстрастно. Недейте взема това за разказана история. Това е просто летопис. Слова върху страница. Слова, разказващи за най-невероятното събитие, започнало в най-невероятното място...

Едва бе настъпил краят на есента, а студът вече пронизваше до кости. Разбира се, толкова далеч на север човек не можеше и да очаква друго. Ала не студът я притесняваше. Цял живот се бе оправяла с това. Увивайки се по-плътнo със съдраните останки от чичовото наметало, тя продължи.

Напрягайки очи срещу немилостивия вятър, Миранда съзираше само хоризонт. Вероятно ѝ предстоеше цял ден крачене, преди нещо да наруши монотонната му линия. Поклати глава, леко смусване сведе напуканите ѝ устни.

— Трябваше да се сетя — рече си на глас. — Прекалено охотно ме упъти.

Бе започнала да си говори сама, за да разтушава дългите, самотни и твърде чести пътувания. Без спътник, единствено протестните звуци на стомаха ѝ нарушаваха неспирния вой на вятъра. Именно това я тревожеше. Странноприемниците, кръчмите и магазините на последния град бяха се оказали недостъпни за нея — и всичко това заради едно невнимание: незначително, но с фатални последици. Всеки би могъл да допусне същата грешка. В някое друго време би останала незабелязана — или поне без последствия — ала не и в света, в който Миранда бе родена.

Две възрастни жени стояха на улицата, обсъждайки най-пресните новини от фронта. Нищо необичайно, в тези времена бе почти невъзможно да бъде дочут разговор на различна тема. Изглежда военното щастие се бе усмихнало на Северното съглашение. След три дълги, кръвопролитни дни, войниците на Съглашението бяха успели да си отвоюват същото парче земя, от което бяха започнали. Цената на това равновесие бяха половината войници в околността. Сама по себе си, тази история в никакъв случай не бе забележителна. Далеч по-запомнящ се ден би бил такъв без военни събития. Различното в случая беше, че тресорската армия бе изгубила дори повече хора.

Двете жени бяха се кискали и надували от гордост, всяка на свой ред разказваща преувеличени приказки за най-близкия воюващ роднина.

— Мойто момче обеща да утрепе три от ония свини само заради мене! — бе казала едната. Другата пък се бе похвалила, че и четирите ѝ деца отпразвили същото обещание. Именно по време на тези реплики Миранда бе допуснала грешката.

— Всички тези животи... на вятъра! — с тъга бе рекла тя.

На вятъра! Детето ти да умре за каузата — това бе най-голямата чест, на която една майка можеше да се надява. Такива възвишени дела да се определят като безполезни бе равнозначно на предателство. Как се осмелява тази бродеща жена да говори зле за войната! Войната вече не беше битка между две земи, а се бе превърнала в начин на живот. И на онези, които се противопоставяха на свещената традиция на благородната битка, не се гледаше с добро око. Непредпазливите думи — *на вятъра* — като нищо можеше да докарат гибелта ѝ. Заради тях не бе напълнила нито стомах, нито раница. И още по-лошо, заради тях привидно услужлив мъж я бе запратил в тази замразена пустош, твърдейки, че това бил пряк път към най-близкия град.

Миранда отново поклати глава. Ето един урок, който така и не можеше да усвои. Лъжите биваха изречени с усмивка. Сега се намираше на не по-малко от ден път от сродни човешки създания. Студът засилваше хватката си върху леденото поле с всеки един момент. След някъде около час и последното сияние на слънцето щеше да избяга от небето, отнасяйки със себе си и незначителната топлинка, която се опитваше да хвърля. Денем студът бе непоносим, ала нощите не можеха да бъдат преживени. Гъстите облаци не само щяха да се погрижат за непрогледен мрак, но и обещаваха скорошен снеговалеж. Трябваше да намери нещо по-добро от тънкото лятно одеяло, а не можеше да си позволи палатка — а дори и да имаше парите, нямаше да може да я носи. Искаше ли да доживее утрото, трябваше да запали огън.

Уви, наоколо имаше само три типа терен — обширни, безлесни поля, гъсти, страховити гори, скалисти, непроходими планини. В момента се намираше в първия — пуста равнина, където никакви растения не спираха погледа — само редки стръкчета трева и тук-там упорити лишеи. И от двете нямаше да излезе хубав огън, само пушек и пепел. Неспирно оглеждаше хоризонта в търсене на дърво, храст, каквото и да е. След като не откри нищо, тя се приготви да ноцува, оставяйки се на надеждата.

Тъкмо когато спираше, последните лъчи на залязващото слънце откриха пролука в облаците и пурпурното им сияние полетя на изток. След като присви очи, а сетне и ги потърка, накрая премигна, но

проблясъкът в далечината си остана, Миранда прецени, че съзираното от нея е истина — каквото и да беше то.

— Вероятно нищо — рече тя. Хвърли поглед към посоката, в която бе дошла, сетне в тази, в която се движеше. — Кое е по-добре от останалите посоки, тъй като в тях със сигурност няма нищо.

За да убие времето, докато се приближаваше към тайнствения обект, и за да се разсее ума си от доста незавидната позиция, в която се намираше, Миранда позволяваше на въображението си да я забавлява с предположения относно вероятната му натура.

— Лъскаво... сигурно е огледало. Може би керван номади са минали и са изпуснали част от стоката си. А може и да е бижу. Дузина или стотина бижута. И злато. Кралски откуп, оставен тук от дързък крадец, спокоен, че никой няма да намери съкровището в тази пустош. Ха, голям късмет ще имам тогава! Да открия куп скъпоценности, когато повече от всичко се нуждая от куп дърва.

В предположения и съответните им обяснения времето премина бързо. Още не бе достигнала обекта, когато лъчите на слънцето се скриха, лишавайки я от водилото я досега отражение. Усещането ѝ за посока бе почти безгрешно — късмет, тъй като вече само на въпросния усет можеше да разчита. Обагрените от залез облаци пропускаха малко светлина, но спускащата се нощ донесе непрогледна тъма. Нито луната, нито звездите можеха да се надяват да пробият плътната сива завеса на облаците. Ала нощта нямаше да се отличава от друга. Дори и без да вижда звездите, опитният пътник не оставаше без ориентири.

В обгърналия я мрак тя буквално се препъна в търсенето. Имаше голяма грамада камъни, заобиколена от лепкава течност — въпреки студа, който бе замразил повечето неща. На места дочуваше под нозете си издрънчаване, когато стъпваше върху някакви метални пластини.

— Какво е станало тук? — запита тя, без да насочва въпроса си към някого конкретно. Още две стъпки — и проскърцващо изхрущяване, накарало сърцето ѝ да подскочи. Замръзнало дърво. Явно бе попаднала на останките на лагер и сега бе стъпваше сред спасението си.

Коленичи край огнището и започна да отмахва ледената покривка, която рано или късно се оформяше върху всичко, оставено навън за достатъчно време. Не след дълго пепеливите остатъци от неотдавнашния огън бяха свободни. Съвсем сухи, по-подходящи дори

и от прахан. Една искрица — и щеше да седи край пламъци. Ликуващата девойка измъкна огнивото си и слепешком подири една от металните пластини, в която едва не се бе препънала наблизо. Прокара кремъка по метала и след миг пред нея припламнаха въглени. Още няколко мига и огънят потегли по едно от овъглените парчета, заливайки я с благодатна топлина, същевременно изтръгвайки мястото от лапите на мрака.

Сега разполагаше с достатъчно светлина да види какво държи и тя погледна към парчето метал. Формата му бе странна, не бе достатъчно добре полирано, за да е отговорно за примамилния я тук блясък. От вътрешната страна откри няколко разкъсани каишки, прикрепени към него. Върху извитата външна част парчето имаше релефен символ, който ѝ бе непознат. Приличаше на герб.

— Трябва да е парче броня — реши тя, оглеждайки метала за последен път.

Погрижила се пламъците да не угаснат, Миранда се изправи, за да изследва странното място, на което бе попаднала. Откри нещото, върху което едва не се бе препънала, и от което се бе отделила металната пластина. То наистина се оказа броня. Изглеждаше сериозно повредена и замръзнала в земята.

— Какво прави празна броня насред полето? — изрази учудването си на глас. Отговорът дойде бързо, предизвиквайки по гърба ѝ тръпки, с които не можеше да се похвали и най-студеният вихър. Не беше празна.

Отстъпи бавно, изпускайки парчето, което държеше. Миранда мразеше смъртта повече от всичко, факт, който бе направил живота ѝ много по-мъчителен от този на огрубелите селяни, които я ненавиждаха. Те съзираха смъртта не само като необходим елемент от живота, а и като полезен такъв, извор на слава, почит и чест. Върху един загинал войник изливаха наведнъж повече хвалби, отколкото бедният (или бедната) можеше да се надява да чуе през целия си живот. И това още повече отвращаваше Миранда.

Отстъпвайки от тялото, очите ѝ се застрелкаха наоколо. Нещо улови паникьосания ѝ взор и тя застина. Под заскрежен щит се подаваше парче груб кафяв плат. Раница! Живеещият по време на бран не можеше да не знае какво съдържат войнишките торби. Пари, вода

— и най-важното — храна. Тялото трябва да беше на не повече от няколко дни. На този студ дажбите в раницата щяха да са се запазили.

Миранда можеше и да мрази смъртта, но ако близостта до труп можеше да спаси живота ѝ, нямаше да се поколебае. Грабна малкото, което бе видимо от торбата и дръпна с все сила. Напразно. Раницата бе замръзнала в земята, притисната под тежкия щит. Ако искаше да освободи скъпоценното ѝ съдържание, трябваше да намери нещо, с което да откъсне метала.

Очите на Миранда се плъзнаха по лагера. Със сигурност трябваше да има нещо, което да влезе в работа, но какво? Нагръдникът на трупа? Отчасти бе отчупен, ала самата мисъл да съблече част от бронята на падналия войник предизвикваше гадене. И все пак не достатъчно, за да надвие гложгация я отвътре глад. Неохотно обви безчувствени от студа пръсти около замръзналия метал и дръпна, влагайки цялата си тежест. След три неуспешни опита скрита ядосано бронята, другият ѝ крак се подхлъзна. Миранда изгуби равновесие и се строполи на земята, хласвайки глава в нещо далеч по-твърдо от лед.

Ударът я замая. Извъртайки се на колене, девойката ядосано се строполи на земята. Храната, която щеше да ѝ предостави още един ден живот, бе само на инчове — а не можеше да я вземе. Усещането бе влудяващо. Потърка ударената си глава и замъглените ѝ очи подириха виновника за удара. Сиянието на огъня играеше върху много лъскава — почти до блясък — повърхност. Още преди зрението ѝ да се фокусира, тя разбра, че това бе нещото, довело я тук.

В замръзналата земя лежеше меч, чието определение като „елегантен“ би било несправедливо подценяване. Дръжката бе инкрустирана с разнообразни скъпоценни камъни. Самото острие, на пръв поглед течно огледало, бе покрито с фина гравировка, съставена от безброй линии с деликатността на паяжинна нишка. Никога не бе съзирала подобно оръжие. Стойността на едничък камък от дръжката можеше да осигури облеклото и прехраната на цяло семейство в продължение на година. А целият меч като нищо можеше да ѝ осигури живот на лукс и обилие, далеч надминаващ и най-смелите ѝ представи.

Стойността на меча не я интересуваше — или поне не и в настоящия момент. Без значение на каква цена можеше да го продаде впоследствие, сега стойността му бе далеч по-голяма. Той бе инструмент, с който щеше да си послужи, за да достигне до

единственото нещо, което имаше значение за нея — храната, която да ѝ даде силата да напусне заледената пустош. Символизираше самия живот. Когато най-сетне се окопити, Миранда посегна към животоспасяващия меч.

В мига, в който кожата ѝ се допря до украсената му дръжка, девойката изпита остро изгарящо усещане. То припламна в дланта ѝ и плъзна нагоре по ръката. Миранда се строполи тежко, панически опитвайки се да отскубне ръка от мъчителното горене. Ала пръстите ѝ не се подчиняваха. Наместо това се бяха склружили здраво около източника на болката и не искаха да пуснат. Тя бе почти сигурна, че ще припадне от болка, намираше се само на един удар на сърцето от мрака, когато страданието отслабна, пръстите ѝ се отпуснаха и ръката бе свободна.

Дишаше насечено, стискайки наранения крайник. Какво се бе случило току-що? Дали не бе задействала капан? Насочи насълзените си очи към лявата ръка, страхувайки се от това, което бе възможно да види. И без рана оцеляването ѝ бе достатъчно несигурно. За огромно облекчение, дланта бе само почервенияла, сякаш опарена с гореща вода. Обикновена превръзка щеше да е достатъчна. Миранда се отдръпна при огъня, за да си поеме дъх.

— Затова мразя оръжията. Намирам меч и той съумява да ме нарани два пъти, без изобщо да е в ръката на стопанина си — рече тя, хвърляйки гневен поглед към острието.

Докосна с наранената си ръка цицината, която вече се бе оформила на главата ѝ от първата среща с проклетото оръжие. Отново и отново проклинаше меча в ума си, без нито веднъж да помисли, че ако главата ѝ бе попаднала върху някой от режещите ръбове, изобщо нямаше да ѝ се налага да страда. Когато гневът ѝ поутихна, тя се взря мрачно в огъня и откъсна парче от одеялото, за да превърже ръката си. Докато правеше това, светлината на пламъците танцуваше около нея. Изгладнелите ѝ очи бавно се преместиха към меча, сетне към раницата, сетне отново върху меча...

— Не! Ще бъда истинска глупачка да грабна отново онова острие. Изкарвала съм дни без храна. Ще мога да издържа още един. Пък и храната в раницата сигурно е развалена. Била е на открито поне няколко дни. Защо да рискувам да си изгоря и другата ръка за някаква си развалена дажба? — размишляваше на висок глас тя.

Стомахът ѝ изкъркори гръмко.

— Разбира се, обгарянето не беше чак толкова лошо. Не ме уби. В крайна сметка вероятно е било капан, така че каква е вероятността да се задейства дважди? Сега е такъв студ, че храната ще да се е запазила — отново се впусна в размишления, този път отстъпвайки пред глада си.

Внимателно пристъпи към оръжието. Протегна превързаната си ръка към дръжката, същевременно стараейки се да държи тялото си на разстояние. Докосна меча. Потръпна в очакване на нова агония, но когато такава не последва, Миранда разбра, че е безопасно да използва здравата си ръка. Уви пръстите на десницата около дръжката и дръпна, но ледената земя не желаше да пусне меча и той се разклати едва-едва. Миранда стисна и с лява ръка, дърпайки силно. Друг път оръжието щеше да е свободно отдавна, ала гладът я бе лишил от повече сили, отколкото бе предполагала. Ако не се бе опитала да измъкне храната днес, на сутринта нямаше да може дори да се надигне.

Най-сетне мечът изскочи от земята. Тя го провлече и втъкна върха на острието под ръба на огромния щит.

— Много ми е неприятно, сър — изръмжа тя на покойния си благодетел. — Наистина осъзнавам колко непочтително е това — изръмжаване. — Но не разполагам с избор.

След няколко минути дърпане и извинения, ледът бе разчупен и тя измъкна раницата. Нетърпеливо я отвори. Спасител! Осолено месо и сухари. Далеч от пиршество, но повече от достатъчно да я спаси. Пищата^[1] бе попрецъфтяла, но стига да беше ядлива, щеше да свърши работа. Откри и малка кесийка медни монети, както и замръзнала манерка с вода. Имаше и съд за готвене и още нещо, което още повече повдигна духа ѝ. В горната част на раницата имаше каиши, означаващи само едно.

— Каишки за палатка! Имал си палатка, страннико! И ако ти си *имал* такава, то значи аз ще *имам*. Трябва само да я намеря.

Сграбчвайки най-голямата главня от огъня, Миранда започна да я размахва близо до земята. Не след дълго откри каквото бе останало от палатката. Бе потънала в земята, една от подпорите се бе счупила. Девойката я издигна до огъня. Топлината бавно изпълни

полуразрушения платнен заслон, предоставяйки на Миранда първото удобство, което бе изпитала от дни насам.

Току-що бе пристегнала навеса, когато започна да се сипе тежък, мокър сняг. Миранда постави тигана върху въглените да подгрее част от намерената храна, усмихвайки се доволно на уменията си да предугажда облаците. Северните земи бяха обвити в гъсти, сиви мъгли през по-голямата част от годината. Човек не можеше да предугади дъжд по съзрените на хоризонта облаци. Бе по-скоро нещо като усещане — едва доловима промяна в оттенъка на сивото, различие във вятъра. И тя самата не бе сигурна по какво точно се ориентираше, но винаги знаеше дали предстои дъжд или сняг, градушка или суграшица. Дар.

За малко да се изгори, докато нетърпеливо грабваше месото от съда. Бе търпяла глада без проблеми, но миризмата на приготвящата се храна го изостряше хилядократно. Миранда вкуси първата си хапка от дни, първата истинска храна за повече от седмица. Очите ѝ се извъртяха, а брадичката ѝ потръпна при първия досег. Когато се нахрани, тя се потопи в сън, какъвто малцина щяха да имат щастието да изпитат. Ако имаше нещо, което бе научила в годините на безспирно пътуване, то бе, че гладът правеше от всяка храна угощение, а умората правеше от твърдта кралско ложе. Беше на топло, сита и щастлива. Само това имаше значение.

Намираше се на обляно от слънце поле. Бе удивена и объркана. Земята под босите ѝ нозе бе топла. Когато очите ѝ привикнаха със светлината, можа да оцени обгръщащата я красота. Най-омайната гледка, която някога бе виждала — обширна поляна с тучна зелена трева, простираща се докъдето стига поглед. Вдишваше с пълни гърди свежестта на въздуха, въздъхна радостно. Затвори очи и започна да се смее, леейки чисто щастие.

Отваряйки ги отново, за да се наслади още веднъж на великолепието, те се спряха върху дребно черно петънце. Незначително късче мрак, ала на подобно място нищо не можеше да изглежда по-неприемливо. То долетя близо до нея, сетне отхвърча настрани и назад, почти изгубвайки се от поглед. Бавно се спусна надолу и докосна земята. Постепенно, почти неразлично, земята започна да потъмнява. Животворната почва промени цвета си в овъглено черно, чието разширяващо се петно неумолимо поглъщаше

все по-голяма част. Зелената трева губеше цвят бавно, толкова бавно, че окото едва забелязваше разликата. Под безпомощния поглед на Миранда раят потъмняваше. Сякаш нощта се издигаше от земята, за да погълне света.

Източила целия живот от тревата, чернотата плъзна към небето. Полето потъмня напук на слънцето. В мрачен завършек, светилото също изчезна иззад завесата на непрогледни облаци. Остана само мрак — мрак, раздвижван от вледеняващ вятър. Миранда напрягаше очи, дирейки отчаяно поне частица от нявгашната красота. Съзря слаби, проблясващи светлини далеч, далеч назад. Втурна се към тях, но един по един въглените умряха, на свой ред погълнати от мрачината.

— Не! — изпищя Миранда, отваряйки очи. Лъч светлина надничаше през просеките на палатката.

Не бе реалност. *Съзрелият* от нея ужас бе сън. Но *почувстваният* ужас бе бил истински. Отне ѝ няколко минути да си поеме дъх и успокои бясно лупащото сърце. Никога не бе сънувала толкова ярък сън. Отърси се в напразен опит да прогони мъчителните изображения от ума си. Единствената успокояваща мисъл дойде от думите, които майка ѝ, ѝ бе казала далеч назад. Макар цяла вечност да бе изминала от смъртта ѝ, Миранда все още ги помнеше.

— Кошмарът е най-хубавият сън. Само от него човек се буди щастлив — повтори тя.

Ужасът я бе разсънил и нямаше изглед да се унесе отново. Усмихна се, докато обърсваше капчица пот от челото си. Кога за последно ѝ беше топло? Седмици наред не се бе изпотявала от горещина — ами, направо месеци. Естествено, щом напуснеше палатката, новото усещане бързо щеше да изчезне безследно. Внимателно отметна част от платнището. Исипалият се натрупан през нощта сняг я успокои, че поне не е отвратително студено, инак мокротата на снега щеше да се е сляла в ледена кора. Пролази вън от разнебитената палатка, пазейки наранената си лява ръка.

Благодарение на утринната светлина, изпълнила полето, най-сетне можеше да огледа по-обстойно лагера, на който се бе натъкнала. Мястото бе покрито с няколко инча сняг, което другаде би се сметнало за ужасна буря, но в земите на Северното съглашение не се смяташе за нищо сериозно. Закрачи сред стигащите до глезените преспи, изследвайки околността.

Сметнатото в мрака за каменна грамада сега разкриваше истинската си същина. Макар и покрита със сняг, могилата имаше непогрешимата форма на животно. Несъмнено дракон, въпреки че туловището му бе по-едро от това, което тя си бе представяла. Нямаше никакво намерение да проверява правотата на догадките си, особено когато това означаваше да пристъпи сред черната течност, обагрила снега около поваленото създание. Твърде рядка, за да е катран, твърде черна, за да е кръв.

— Е, вие сте го убили и то е убило вас — рече Миранда, поглеждайки към падналия войник, чиито очертания едва се различаваха сред снега. Погледна към дракона. — Това се отнася и за теб. Но защо сте били тук? Драконът е свободен да върви, където си иска, но това място е ужасно далеч от фронта и за двете воюващи страни.

Тя коленичи и обърса снега от щита. Последният стоеше почти вертикално забит след снощното изтръгване. Миранда очакваше да открие емблемата на Северното съглашение или тази на Тресор. Наместо това откри същия сепъл герб, който бе видяла върху меча и бронята. Приличаше на изчистено, извито В със закръглена долна част, а може би двойка вълни. Над всичко това имаше връх.

— Значи не си нито от севера, нито от юга. Ето защо си в това забравено от боговете място. Част от същата самотна каста като мен. Неподкрепящ Вечната бран. Отказващ да вземеш, която и да е страна. Хей, трябва да смяташ за лично постижение факта, че си съумял да бъдеш убит от нещо различно от разгневена тълпа. Зная, че това не е утеха, но твоята гибел предотврати моята смърт. Искрено ти благодаря и се надявам това да бъде взето предвид при преценката ти в отвъдното. Благодаря ти за храната, подслона... и меча.

Не бе възнамерявала да взема оръжието, но дори и тя не можа да устои на такова съкровище. И най-коварният купувач ще бъде принуден да ѝ даде значителна сума, а бе доста малко вероятно да открие друг тип. Изобщо не ѝ бе минавало през ума, че ще може да получи истинската му стойност. Съвременните продавачи почти не отстъпваха по кръвожадност на войниците — преживяването бе трудно. И все пак, предмет с подобна ценност щеше да ѝ предостави достатъчно пари за кон, палатка, храна и евентуално по-подходящи за сезона одежди.

Уви меча в одеялото и закуси с част от поомекналите сухари. След това пренесе храната, както и водата и тежкото одеяло, от войнишката раница в своята собствена. Ако само палатката бе по-малка — или Миранда по-силна — щеше да я вземе със себе си, ала предстоящите дни крачене щяха да бъдат достатъчно затруднени от новонатъпканата раница и без тежко платнище с дървени колове. Когато всичко бе готово, Миранда отново пое на път.

---

[1] „Пища“ (рус.) — храна. — Бел. cattiva2511. ↑

* * *

Учудващо беше с колко енергия бяха изпълнили тялото ѝ хубавата храна и здравият сън. Вървеше два пъти по-бързо в сравнение с изнурената крачка от вчера. Опитното ѝ око и облаците над главата ѝ я уведомиха, че минава пладне, когато най-сетне зърна нещо на хоризонта. Постройка с кула. Църква. Гледката докара усмивка на устните ѝ. Случвало се бе навсякъде да ѝ отказват подслон, но в храмовете — никога.

Ускорявайки крачка, тя достигна до вратата на малката постройка и надникна вътре. Нито една от пейките не бе заета, нямаше запалени свещи. Единствената светлина се процеждаше от зацапания прозорец.

— Ехо? — викна Миранда.

— В свещеническата одая — долетя отговор.

Миранда пое сред мрачната пътека и на стената вляво от амвона откри врата.

— Мога ли да вляза? — запита тя.

— Разбира се, всички са добре дошли — отвърна любезният глас.

Миранда отвори. Посрещна я оранжевото сияние на камината, танцуващо из инак неосветената стая. Голям, удобен фотьойл стоеше с гръб към вратата. С изключение на този мебел, стаята бе почти празна. Стените бяха голи, никаква картина не нарушаваше еднообразието на дъските. В средата на стаята имаше маса и стол, очакващи следващото блюдо. Ъгълът криеше безупречно оправен креват, с грубо сиво одеяло и една възглавница. Скромен скрин и шкаф слагаха край на мебелировката.

— Какво те води насам? — запита свещеникът.

— Помислих си, че ще мога да се сгрея, преди да продължа пътя си — каза Миранда.

— Винаги се радвам да споделя предоставеното ми от небесата — рече той, без да се надига.

— Благодарна съм. Ако не намираш питането ми за грубо, защо държиш толкова тъмно? — попита девойката, докато прекрчваше

прага на любезния домакин.

— Нямам голяма полза от светлината — отвърна свещеникът.

Когато бе достатъчно близо, за да види лицето му, отговорът на въпроса ѝ стана ясен. Изглеждаше добродушен, облечен в скромно черно расо. Стар, но не грохнал, имаше остатъци бяла коса над мъдрото си лице, а самото то бе внимателно обръснато. Най-забележителна бе превръзката върху очите му. Миранда имаше смътно усещане, че го е виждала и преди.

— О, извинявам се много — рече тя, закривайки уста с длан. — Ти си спял!

— Няма за какво да се притесняваш. Вината не е твоя — рече той.

— Как се случи?

— Духовникът не трябва да товари останалите със своите проблеми, а да помага в облекчаването на техните.

Гласът му бе ясен, силен, дълбок и властен. Излъчваше мъдрост и авторитет. Отпи нещо от пръстена чаша и прочисти гърло, преди да продължи.

— Ще желаеш ли чай, скъпа? — запита той, повдигайки чаша.

— О, не бих искала да те притеснявам с това — рече Миранда.

— Изобщо не ме притесняваш! — духовникът се надигна бавно от фотьойла си.

— Моля те, нека аз...

— Глупости, глупости, сядай. Ти си мой гост. А и ако стоиш на пътя ми, може да се объркам и да се изгубя в собствения си дом — увери я той.

Миранда седна и загледа как свещеникът отива до шкафа и прокарва пръсти, докато не открие нужната кутия. Удивително бе колко плавни бяха действията му. След нула време поставяше чаша на масата и се отправяше към креслото си. Миранда плъзна чашата към себе си, хващайки я с две ръце, за да се стопли.

— Удивително! — отбеляза девойката.

— О, да. От всички краища на кралството идват да видят как си правя чай — рече развеселено слепецът.

— Имах предвид, че винаги съм смятала загубата на зрение за причинител на необратима безпомощност.

— Все още имам четири сетива. Ръката без палец пак е ръка.

— Но не можеш да броиш до десет.

— Можеш, стига да помниш как — бързо отвърна свещеникът.

— Но защо говорим за мен? Тук съм от години. Ти си новодошлата, нали?

— Какво желаеш да чуеш? — запита Миранда.

— Не бих имал против да чуя описание. Ушите ми не могат да ми кажат всичко. По гласа ти мога да определя височината ти, по проскърцването на стола — телосложението, но колкото и да се опитвам, още не съм открил начин да чуя цвета на косата.

— Добре тогава. Имам дълга червена коса и кафяви очи. Дрехите ми са сиви — посрамено каза тя.

— И съм убеден, че си не по-малко чаровна от гласа си.

Миранда се изчерви.

— А как се казваш? — запита свещеникът.

— Миранда Селесте. А ти?

— Наричай ме отче. Е, накъде си се запътила?

— На север — отговори девойката.

— Северозапад или североизток?

— Просто на север — отвърна тя, притеснена от въпросите, които неизбежно щяха да последват.

— На север оттук има само тундра в продължение на много мили.

— Зная — мрачно отговори момичето.

— Само изключителна самоувереност или изключително лоши напътствия биха накарали човек да върви през тази пустош. Не искам да те обидя, но съм склонен да повярвам, че в твоя случай е второто.

— Не, не. Аз просто... сбърках. Запитах за най-краткия път към Ренак и бях пратена насам — обясни тя, надявайки се свещеникът да не разпитва допълнително. Историята ѝ и без това звучеше подозрително. Истината щеше да открие причината за прогонването ѝ, а Миранда искаше да предостави на краката си шанс поне да спрат да треперят, преди отново да бъде прогонена сред студа.

— Е, това със сигурност обяснява нещата. Но повече конфликтност нямаше да навреди. Най-добрите приказки винаги изобилстват от сблъсъци. Същината на драмата, знаеш — рече свещеникът, очевидно наясно, че Миранда крие нещо.

— Какво? Как разбра, че лъжа? — запита тя, когато осъзна целта на коментара му.

— Заслушай се достатъчно напрегнато и ще започнеш да чуваш повече от това, което хората изричат. Ще кажеш ли истината — или поне по-интересна история?

— Искях да узная как да стигна до съседния град. Това бе истина. Ала бях умишлено подведена.

— Защо му е на някого да прави това? Можела си да умреш там! — зачуди се слепецът.

— Бях... нежелана — каза тя, предпазливо танцувайки около ключовата информация, която можеше да ѝ коства гостоприемството на домакина.

— Трябва ли да питам, или ще ми спестиш усилието? — запита духовникът, явно дирейки липсващото знание.

Миранда въздъхна тежко. Нямаше как. Просто не можеше да излъже свят човек.

— Проявих симпатия към загиналите в битка... и към двете страни. И от този миг никой там не възнамеряваше да ми помага. Когато накрая намерих човек, който пожела да говори с мен, попитах го за насоки и той ме упъти през полето, уверявайки ме, че това е най-прекият път.

— Съчувственик — студено каза той. — Разбираемо е защо си била пратена по такъв маршрут.

— Ще напусна, не искам да... — поде Миранда, надигайки се от стола.

— Не, остани. Аз съм духовен човек и мое призвание е да проявявам състрадание. Ще изслушам изповедта ти и ще надзиравам покаянieto ти — изрече свещеникът, като зле прикриваше ненавистта си.

— Ще вървя, вече ти причиних достатъчно проблеми — обяви тя, вдигайки раницата, която съвсем *непринудено* се бе спуснала на пода. Пое към вратата.

— Млада госпожице, за да бъде грехът ти опростен, трябва да се покаеш! — настоя той.

Миранда застина. Извърна се обратно към духовника.

— Опростен? Грях?

Думите му бяха разръчкали мисли, които отдавна бе смятала за забравени. Тъй като вече бе изгубила шанса да се подслони, можеше поне да облекчи ума си.

— Няма да се извинявам за нещо, за което в сърцето си зная, че е правилно! — викна тя.

— Симпатизираш на тресорите. Това са хора, които искат да избият сънародниците ти. Всяка състрадателна мисъл към тях е нож, забит в братски гръб.

— Нима не разбираш? Някъде от другата страна на бойната **ЛИНИЯ** друг свещеник произнася същата реч към човек, пролял сълзи за съглашенската армия. Всеки изгубен живот е трагедия. Не ме интересува как или защо! — каза тя, давайки глас на отдавна потискани чувства.

— Позволим ли колебания да подкопаят увереността ни, ще бъдем победени! Днес ти хабиш мисли за враговете. Утре отравяш съзнанието на друг. Не след дълго не ще са останали хора с волята за борба! — рече свещеникът, повтаряйки познатите до болка идеи, които Миранда бе слушала през целия си живот.

— Поне тогава войната ще свърши. Ще сложа край на това кръвопролитие, каквото и да ми струва. Достатъчно животи са били прахосани.

— Дори и ако ти струва свободата? Твоята и тази на всички хора в Северните кралства?

— Свобода? Каква свобода имаме? Разполагаме с два избора — да се присъединим към войската или да бягаме от нея. Присъединиш ли се, ще се молиш всеки ден да оцелееш достатъчно дълго, та да може и на утрешния ден пак да отправяш молитви. Молиш се да се случи невъзможното, да доживееш да видиш как децата ти маршируват към същата съдба, докато през остатъка от живота си се мъчиш да измиеш кръвта от ръцете си. А ако мисълта да хвърлиш тялото си в пламъците на войната е немислима, тогава трябва да живееш като мен. Беглец, чергар. Познат никому, мразен от всекиго. Какво по-лошо от това могат да ни причинят тресорите? Що за съдба е по-лоша?

— Приказки като тези ще ни костват победата — просъска свещеникът.

— Победа?! Във войната няма победа. Войната отнема всичко и не дава нищо. Ще ми се думите ми в действителност да бяха толкова

влиятелни, колкото ги изкарваш. Бяха ли, щях да крещя до прегракване, нямаше да мигна, докато думите ми не отровеха мислите на всички, които притежават уши — но неумолимата истина е, че нищо, което кажа или направя, няма да има и най-малкото влияние върху тази проклета война. Аз съм нищо! Сянка! Шепот! Отхвърлена и забравена!

Сърцето ѝ биеше бясно, сълзи замъгляваха очите ѝ. С трепереща ръка остави чашата върху масата. По време на разгорещената си реч бе съумяла да залее себе си и значителна част от стаята. Превръзката върху ръката ѝ бе напоена, което отново разпали позабравената болка.

— Много съжалявам за поведението си и за неудобствата, които може да съм ти причинила, но не съжалявам за мислите и чувствата, които настоятелно определяш за греховни. Сега ще те оставям, преди да съм извършила нещо *достойно* за съжаление — продължи Миранда, отново овладявайки емоции.

— На твоє място щях да свия наляво край пътепоказателя, който ще откриеш отвън — рече свещеникът. — Хората в Ренак са свестни, родолюбиви граждани. Узнаят ли заблудените ти убеждения, съмнявам се, че ще поверят гибелта ти на заледено поле. На изток се намира Крайдол. Само отрепки и дезертьори. Току-виж си намериш сродна душа, споделяща богохулните ти възгледи.

Последните думи долетяха отвъд затръшната врата. Миранда вървеше с бързи, целенасочени крачки. Никакво намерение нямаше да остава в това място. Навън студеният вятър сякаш я зашлеви по лицето. Бе станало дори по-студено от времето, когато бе подирила подслон само преди минути. Петната горещ чай се вледениха при първия допир на хапещия мраз. Обгърнатото в пара момиче стисна зъби и се приведе. Не спираше да се удивлява как вятърът неизменно съумяваше да духа в лицето ѝ — без значение в коя посока се обърнеше. Като че някой отгоре си играеше с нея, проверявайки колко мъчения може да понесе, преди да се пречупи. Миранда изви очи към небето.

— Ще трябва да се постарая доста повече! — увери тя невидимия си мъчител.

Не след дълго откри и въпросната табела, за която говореше свещеникът. Ренак на запад, Крайдол на изток. И двата града на десет мили. Няколко часа пеш. Несъмнено дълъг преход, но щеше да върви

по път, така че можеше да стигне преди здрачаване. Дори може да намери място в някоя кръчма, преди масите да се изпълнят. Но в кой град да иде? Колебливо пое на изток.

Вървейки, тя размишляваше над избора си. Съветът на човек, който бе знаел за възгледите ѝ относно войната, едва не бе причинил смъртта ѝ. А сега правеше същата грешка.

Баща ѝ би се навъсил. Мислите ѝ се насочиха към него. За последно бе виждала лика му дори по-отдавна от майчиния. Трябваше да се напегне, за да си припомни чертите му. Войник, връщащ се у дома за не повече от няколко седмици, преди службата отново да го призове. Но пак бе намерил време да ѝ предаде някои от най-ценните уроци. Макар да бе на не повече от шест, когато за последно бе говорила с него, той се бе погрижил тя да притежава известна представа за характера на реалността. Разказваше ѝ истории за приключенията си, неизменно завършващи с наставление. Бе я научил да обръща внимание и да се учи от грешките си.

Прогони спомените с тръсване на глава. Тези дни бяха минало, твърде болезнени за припомняне.

Възползвайки се от оформилата се празнина, вбесяващите думи на свещеника бързо изникнаха в ума ѝ. Миранда отново разтърси коси. Трябваше ѝ нещо, което да отдалечи мислите ѝ от гнева и болката.

— Тъй значи, Крайдол и Ренак. На еднакво разстояние от църквата. Кой други от посетените от мен градове споделяха църква? Лукаст и Мърток... Скем и Марна... — замисли се на глас тя.

Скриви лице в гримаса, тъй като това не се оказа достатъчно да прокуди свещеническите думи от главата си.

— Крайдол! — насили ума си Миранда. — Откъде ли е дошло името? Дали се намира край дол?

Продължи да насочва ума си върху тази и други удобно безполезни теми и през остатъка на самотното, мразовито пътуване. По времето, когато се намирал в мрачната, опушена крайдолска кръчма, вече бе изчерпала и последните безсмислици. Табелката над вратата оповестяваше мястото като „Гущеровият бокал“ — име, с което ѝ се щеше да се разполагала по време на пътуването насам, за да размишлява над него. Със сигурност щеше да запълни поне няколко

минути. Уханието на печено месо и изкусителното кълколеме на наливано вино твърдо изложиха на дневен ред празния ѝ стомах.

Масите в шумното помещение бяха отчасти запълнени. Докато диреше място за сядане, Миранда усещаше очи да се взират в нея на свой ред. Погледът ѝ премина лицата на поне дузина млади мъже, които бяха прекалено здрави и млади, за да не присъстват на фронтовата линия. Явно всеки от тях бе открил някакъв начин — очевидно непочтен — за да избегне задължителната служба. И сега пиеха и се смееха тук, клеймосвани като престъпници заради това, че са избрали да живеят. Сред колекцията лица се открояваше една подозрителна на вид фигура, седяща в един от мрачните ъгли, все още обгърната в сиво наметало. Почти всеки от присъстващите носеше подобен плащ — раздавани безплатно от краля като знак на благоволение към унижените маси.

Когато най-накрая откри място, което прецени за достатъчно подходящо, Миранда побърза да го заеме.

Избраната от нея позиция се намираше на бара, където биваха сервирани питиета. Чиния и нож върху плота указваха, че там ще може и да се нахрани. Столът не бе от най-удобните, но пък имаше няколко празни места между нея и най-близкия клиент, което ѝ вдъхваше известно успокоение. Седна и зачака вниманието на кръчмаря.

Стомашните протести, които не ѝ позволяваха да забрави, че още не е обслужена, отброиха няколко минути. Един поглед я осведоми, че кръчмарят бе потънал в изключително оживен разговор с грубоват клиент. Между двамата съществуваше очевидна прилика. Реши, че най-вероятно са братя, затова не ги прекъсна. Несъмнено щеше да я обслужи скоро. Видял преминаването на тази мисъл през главата ѝ, гъст облак пушек се опита да стори същото, но успя единствено да се завихри около лицето ѝ. Миранда едва не се задави. Изви насълзени очи към източника на гнусния дим.

Зад нея старец с превръзка над дясното око издаде дълъг, хриплив звук, нещо средно между кашлица и кикот. Избликът му продължи притеснително дълго, раздиращ тялото му. Бе захапал дълга и тънка лула, внимателно вклинена между двата зъба, които имаше в устата си. Полуизгнилите зъбоци бяха използвани да стискат мундщука тъй често, че се бяха раздалечили, за да му направят място. Тя потръпна, когато втори, още по-силен изблик раздалечи устните му

достатъчно, за да потвърди подозренията ѝ относно самотността на двата зъба. До стареца седеше мъж, който напрегнато се взираше в нея. Сякаш не беше спал от дни. На рамото му бе кацнала някаква проскубана птица. Зашепна нещо на пернатото, с което предизвика нов, хрипкав кикот от страна на спътника си.

Хвърляйки нов поглед към собствениците на кръчмата, Миранда осъзна, че повечето от останалите посетители също са вперили очи в нея. Това я накара да се почувства доста неудобно. Извърна се отново към бара. Трио мухи се наслаждаваха на блюдото, оставено от предния клиент, седял тук. Навън рядко се стопляше достатъчно, за да е приемливо за насекомите, тъй че въпросните мухи трябва да са оцелели благодарение на символичните почистващи умения на Гущеровия персонал.

Тварите мързеливо се преместиха към следващата гозба, а същевременно двойка залитащи пияници се блъснаха в бара, докато се отправяха към стълбите от дясната му страна. Сблъсъкът едва не събори Миранда. Последваха половин дузина подобни залитания и катастрофи, преди кръчмарят неохотно да се приближи към нея.

— Не ме мотай, госпожичке, имам работа! — рече негостоприемният мъж.

— Какво имаш над огъня? — запита тя.

Онзи въздъхна тежко, докато се обръщаше към кухнята.

— Коза — бе непривлекателното му описание, съпроводило извъръщането му.

— Бих желала една порция, също и малко вино.

— Няма вино.

— Защо? — запита Миранда.

— От седмици нямам капчица. Скъпичко е.

Жената се обърна към близката маса, където мъж тъкмо си наливаше пълна чаша от въпросния алкохол.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Виното е много скъпо — повтори той. — Хората, които не могат да си позволят вино, обикновено поръчват бира.

Вече ставаше ясно. Виното бе запазено за по-платежоспособните клиенти. Кръчмарят не мислеше, че тя може да си го позволи. Съдейки по начина, по който ръководеше бизнеса си, очевидно цената щеше да е неприемлива.

— Нека е бира — реши Миранда.

Кръчмарят измъкна тежка халба изпод бара и я задържа под канелката на една от множеството бъчви край стената. Тропна я пред нея, разливайки голяма част от съдържанието върху лепкавия плот. Миранда обърса ръба и отпи, докато гледаше как кръчмарят лениво провлачва крака в кухнята. Тъй като бе загърбил девойката, не видя изкривената ѝ физиономия, когато усети вкуса на пивото.

В действителност не беше чак толкова зле, но Миранда не си падаше особено дори и по най-добрата бира — а тази далеч не бе такава. За кратко размишляваше над идеята да остави пиенето и просто да изчака храната, но бъчвата показваше, че пивото е собствено производство, а кръчмарите винаги се гордееха с творенията си. Най-добре беше да не вири нос. Отпи още една глътка. Във всеки случай беше за предпочитане пред вмирисаната дъждовна вода от меха. И съдържанието на войнишката манерка надали щеше да се отличава с особени качества.

Пред нея бе поставена чиния с храна — резен попрегоряло козе месо и купчина варено зеле. Нож изтрака до чинията. Миранда отрязва къс от мръвката, набоде го на върха на ножа и го опита. Наложил се здравата да поработи с челюсти, преди хапката да е що-годе преглъщаема. Последва месото с хапка обичайно безвкусно зеле. Зелето изглежда бе единственият наличен зеленчук, а вкусът му бе неизменно един и същ. Липсващ.

По времето, когато бе приключила с подметката, брадичката вече я болеше. Не можеше да се сравнява по количество с дажбите в раницата, които дори в този момент остаряваха още повече, но поне засити глада ѝ. Когато бутна очуканата метална чиния, кръчмарят бързичко се изправи пред нея.

— Това ли ще е всичко? — запита неискрено, повече заинтересуван от парите ѝ, отколкото от това дали ѝ е харесало.

— Да, благодаря — отвърна Миранда.

— Пет медни за храната и две за бирата — рече той, протягайки ръка.

Седем медни монети. Малко повече от очакваното. Ако паметта не я лъжеше, във войнишката кесия бе имало двадесет медни. Първата мисъл, докато посягаше към кесията, бе дали ще ѝ останат достатъчно пари, за да наеме стая. Но въпросната мисъл бе изместена от

вцепеняващото осъзнаване, че кесията с монети липсваше от колана ѝ. Отчаяно се потупа, надявайки се да ѝ отговори метално издрънчаване, но единственият звук идваше от нетърпеливото потрепване с пръсти от страна на кръчмаря. Тревогата прогаряше ума ѝ, докато Миранда трескаво опипваше първо от едната страна на прокъсания си плащ, сетне и от другата, методично проверявайки джобовете си.

— По-бързо, госпожичке! И други клиенти чакат! — сурово каза пивничарят.

— Аз... просто... — заекна тя, вдигайки раницата си от пода, за да погледне в нея.

Когато постави чантата пред себе си, внезапното разместване събори омотания меч. Той издрънча на земята. Миранда бързо се наведе да го вдигне. Непохватно го взе от пода и се изправи, откривайки, че не е сама. Високата, сенчеста фигура, която бе зърнала по-рано в ъгъла. Качулката бе дръпната напред, така че в мрачната светлина лицето му бе напълно скрито. Беше поне една глава по-висок от нея, но грубото наметало не позволяваше да се види нищо от телосложението му. Отметна едната страна на плаща си, за да повдигне стройна ръка в кожена ръкавица и сив ръкав. Нямаше непокрита кожа — почти в неписано правило, наложено от вилнеещия навън студ. Непознатият разтвори длан, от която върху бара издрънча сребърна монета.

— Вечерята на младата дама е от мен — заговори странникът с ясен, самоуверен глас. — Двамата с нея сме стари приятели. Надявам се да останеш да нощуваш, защото имаме толкова много да си разказваме.

— О, да, ами... възнамерявах да го сторя, ако ми стигнат парите — промълви тя.

Втора монета издрънча върху плота.

— Най-добрата ти стая, добри ми господине! — рече качулката.

Гостилничарят измъкна връзка ключове от оцапаната си престилка. Внимателно избра най-малко износения, постави го на масата и посегна да обърше монетите. Непознатият го спря.

— Не бързай толкова, добри ми пивничарю. Смятам, че бутилка вино би представлявала прекрасна компания в подобна нощ.

— Изключително съжалявам да ви кажа, че не разполагам с такова — каза кръчмарят. Очевидно среброто бе отговорно за ново

проявената му любезност.

Трети сребърник.

— Все пак провери, мъчи ме жажда.

— Ще ми се да можех да помогна, но...

Четвърта монета.

— Но все пак още един поглед няма да навреди? — додаде гостилничарят.

Бавно прекоси опушения праг и се върна веднага с бутилка в ръце.

— Случайно ми е останала една бутилка от миналата година. Пийте го със здраве! — изрече с широка усмивка, докато смяташе еквивалента на голяма купчина медни монети в джоба на престилката си.

— Благодаря. Благодаря и на *теб*. Радвам се... да те видя... отново. Ще се качвам в стаята си — каза Миранда, събирайки си нещата, като не забрави ключа и бутилката.

Подобен късмет бе истинска рядкост, а дори и в тези случаи нещата имаха склонност да се влошават доста бързо. Искаше да се е добрала до стаята, преди и сега да стане така. Изкривените стъпала изскърцаха под тежестта ѝ, но все пак я отведоха до зле осветен коридор на втория етаж. На лявата стена имаше прозорци, чиито дебели завеси бяха дръпнати, за да предпазват от студа. Стиска от последните слънчеви лъчи се прокрадваха през цепките, за да полегнат върху разнебитените врати. Наброяваха седем, последната, от които можеше да се похвали с арка. Миранда се приближи към нея, присвивайки очи, за да сравни номера ѝ с този върху ключа. След като отдръпна завесите, за да освети вратата, девойката опита да отключи.

Макар ключът очевидно да съвпадаше, отказваше да се завърти. Миранда насочваше захабения метал във всички посоки, но сред объркващия мрак не можеше да види какво не е наред. Хвърли поглед към стенния свещник и изръмжа. От свещта бе останала само непотребна отломка. Най-накрая успя да налучка правилната позиция и получи достъп до стаята.

Затвори вратата зад себе си. Поне заключването се оказа далеч по-лесно. Стаята бе скромна, обгърната в почти непрогледен мрак, но на Миранда се струваше същински дворец. Спането в полусъборена палатка до димящ огън наред тундрата караше човек да оценява

същината на малките удобства — като например да спиш сред стени, по-дебели от дрехите ти. Без да пали лампата, девойката постави раницата си върху един от двата стола, поставени до малка маса в единия край на собата.

Отпусна се връз втория стол и си позволи удовлетворена въздишка. С мъка дръпна левия си крак върху дясното си коляно и развърза ботуш. Бавно го изу за пръв път от дни и размърда пръсти. Едва и другият крак бе претърпял същото, когато почукване на вратата я сепна.

— Кой е? — запита тя, скачайки права.

След твърде кратката почивка, изнурените нозе не бяха особено охотни да заработят отново. Тя закуца болезнено, скривайки нещата си, главно меча, зад кревата.

— Приятелят ти от кръчмата — отвърна познат глас.

Миранда направи две крачки към вратата, сетне спря. Много искаше да му благодари за помощта. Но за съжаление бе повече от вероятно той да е дошъл с мисълта за конкретен начин, по който да бъде изразена благодарността. В днешно време добротата бе рядкост, но милосърдието направо не съществуваше.

— Малко съм уморена — рече тя.

— Уморена? Е, в такъв случай ще говорим утре. Почини си — каза гласът. В него се долавяше разочарование, но нямаше гняв.

Миранда долепи ухо и долови отдалечаващи се стъпки, последвани от метално стържение в подобна на нейната ключалка. Не бе очаквала подобна реакция. Нямаше и следа от обида или злонамереност в гласа му, след като му бе отказан достъп до стая, за която бе платил лично. Дори не се бе опитал да я убеждава. Това противоречеше на всяко наставление, което бе получавала през годините, но Миранда реши да пусне непознатия. Нямаше да позволи горчилката и цинизма, които толкова я бяха разгневявали преди, да влияят на решенията ѝ.

Тя доуца до вратата и завъртя ключа, който още стоеше в ключалката. Вратата изскърца и Миранда надникна в коридора. Тъмната фигура още се бореше със своенравната си ключалка. Качулатата глава се извърна към нея.

— Много съжалявам, заповядай.

— Глупости, няма да те лишавам от нужната ти почивка — отвърна той.

— Настоявам.

— Е, щом трябва — весело отвърна странникът.

Миранда затвори вратата след него, но не я заключи. За всеки случай, ако намеренията му се окажеха нечисти.

— Искрено съжалявам, ако преди малко съм изглеждала груба — каза Миранда, предлагайки му стол.

— Груба? — запита качулатият. — Да разбирам ли, че не си уморена?

— Съм, но... — поде девойката.

— Тогава за какво се извиняваш?

— Трябваше да те поканя. В крайна сметка, стаята е твоя. Ти плати за нея.

— Ключът е у теб, стаята е твоя — отвърна той, докато седнаше. — Интересно, онзи продава вино, а няма винени чаши. Няма значение, важно е съдържанието, нали?

Постави две халби на масата, а междувременно Миранда намери лампа и успя да я запали. Обърна се към своя гост, който все още не си бе свалил качулката. Лицето му бе скрито в сянката на плаща.

— Благодарение на щедростта ти, стаята е достатъчно близо до комина, за да е с приемлива температура. Не е нужно да стоиш с наметало.

— Бих предпочел да го запазя — рече той.

— Не виждам проблем — Миранда свали своя плащ и го преметна върху таблата на леглото.

Непознатият внимателно напълни една трета от халбите.

— За теб, мила! — рече той, вдигайки чашата под качулката си и отпивайки по странен начин.

След като отпи, остави чашата обратно върху масата, премлясквайки замислено с устни. Миранда също го опита, сепната от вкус, който го доближаваше по-скоро до бренди, отколкото до вино. Доста по-силно от очакваното. Плъзналата се по гърлото ѝ течност разля огнена топлина, най-сетне прогонвайки упорития студ от вътрешностите ѝ.

— Интересен букет — отбеляза гостът.

Миранда се закашля, тъй като силната напитка сякаш бе прогорила хранопровода.

— Но върши работа — допълни тя.

— Несъмнено — непознатият повдигна чаша за нова странна глътка.

— Няма ли да ти е по-лесно да пиеш без качулката?

— Пиенето ще е улеснено, но други неща може да се... усложнят — странникът придърпа качулката си дори още по-напред.

Миранда смутено изгледа госта си. Имаше нещо притеснително в нежеланието му да разкрие лицето си. Отпи от виното, а мрачните причини за такъв отказ се мятаха из ума ѝ. Може би беше срамежлив, а може би с откриването на лика си щеше да я изложи на някаква опасност от тъмното си минало, което още го преследваше.

— След като се представяме за стари приятели, би било удачно да узная името ти — с тези думи странникът наруши мълчанието и мислите на Миранда.

— О, да, разбира се. Казвам се Миранда. А ти?

— Лео. Приятно ми е да се запознаем, Миранда — отвърна той, протягайки ръка. Тя я пое.

— Удоволствието е мое, Лео. Не бих могла да изразя благодарността си. Ти си първият, който прави подобно нещо.

— Не се съмнявам — в гласа му се долавяше лек оттенък на гняв. — Как се озова в това положение?

— Носех торба монети. Трябва да е била открадната.

— Където беше седнала, направо си просеше това да се случи.

— Зная. Ако можех да мисля спокойно, в никакъв случай не бих избрала това място.

За миг настъпи мълчание. Миранда отново погледна към качулката.

— Защото ти е студено ли?

— Моля? — запита непознатият.

— Наметалото. Защото ти е студено ли? — отново запита Миранда.

— Не точно. Не ми приличаш на местна. Откъде си?

— Не мога да посоча място, което да назова за свой дом. Наистина не мога да си спомня кога за последно съм се задържала някъде за повече от седмица.

— Наистина? Тогава имаме нещо общо — доволно каза непознатият. — Самият аз също прекарвам по-голямата част от времето си на път. В моя случай това се дължи на професията ми. И с теб ли е така?

— Де да беше. Скитническият ми живот е избор.

— Хм! — замисли се той. — Избрала си живот, който мразиш. Ще трябва да бъдеш по-конкретна.

— Нека кажем, че хората, които срещам, не са особено благоразположени към тези като мен — рече Миранда и тутакси се притесни, че е казала прекалено много.

— Охо? Още една сходна черта.

— Така ли? Това ли... Това ли е причината да криеш лицето си?

— Уви, разкрит бях — той весело вдигна ръце в престорено отчаяние.

Въображението на Миранда се вкопчи в този факт и построи цял ред нови вероятности. Какво в лицето му го правеше прокуденик? Може би бе жертва на някаква отвратителна зараза. Или, по-лошо, може би беше търсен престъпник. Имаше множество главорези, които щяха отново да се озоват в тъмницата в мига, в който лицата им бидеха зърнати. В момента се чувстваше дори по-притеснена. Що за човек бе пуснала в стаята си? Дали пък добротата не бе целяла само да я подведе?

— Що за човек си? — притеснението ѝ не можеше да бъде скрито. — Трябва да зная.

— Е, Миранда, трябва да бъдем справедливи. Свали качулката си и аз ще сторя същото. Какво *криеш*?

— Много добре — девойката въздъхна. Явно и тази нощ щеше да бъде прекарана на открито. — Аз съм... какъв е изразът... съчувственик.

Наведе глава, очаквайки слова на презрение. Не се наложи да чака дълго.

— Съчувственик? — изрече Лео с насечен шепот. — Хайде сега. Само това ли!?

— Какво? — тя повдигна глава.

— Ти си съчувственик. Трудно е да се отнесем към една категория. Съчувствието е нищо! — гневно изрече качулатият.

— Искаш да кажеш, че това не те интересува? — каза Миранда, а върху лицето ѝ се появи загатване за усмивка.

— Достатъчно проблеми си имам. Какво ме е грижа коя страна поддържаш? Не е справедливо да ти покажа лицето си след подобна незначителна изповед — оплака се той.

Ликът на Миранда бе осветен от широка усмивка, част от радостта ѝ избяга под формата на смях.

— Лео, ти си прекалено добър, за да си реален. Щедър, джентълмен, проявяващ разбиране.

— Нека видим дали и след миг ще си мислиш същото за мен — рече Лео, повдигайки ръце към качулката.

— Лео, след всичко казано и направено тази вечер, не мога да си представя нещо, което би могло да попречи на приятелството ни.

Кожените ръкавици сграбчиха ръба на качулката и бързо я отметнаха. Усмивката изчезна от лицето на Миранда. Обзе я смесица от страх и погнуса. Насреща ѝ не стоеше човек. Над плаща се издигаше нещо, приличащо на лисича глава. Тя бе съразмерна с тялото, с гъста оранжева козина, която не покриваше само муцуната, брадичката и гърлото, които имаха кремавобял цвят. Очите му бяха поголеми и по-изразителни от животински, кафяви, единствената му човекоподобна черта. Ъгълчето на устата му бе извърнато в лека усмивка, докато наблюдаваше изражението ѝ.

Изостреното му, черновръхо ухо потръпна, докато издърпваше огненочервена опашка изпод наметалото. По протежението си тя избеляваше, съвпадайки по цвят с гърлото му. Миранда не можа да не ахне.

— Не точно каквото очакваше, нали? — запита той. — Казах ти, че нещата ще се усложнят.

Миранда затвори очи и подири чашата. Лео я плъзна към опипващите ѝ пръсти. Сграбчвайки я, девойката я пресуши на един дъх, за да успокои разстроения си стомах и стреснатите нерви. Лео я напълни до ръба, сетне се изправи и започна да си прибира опашката.

Миранда хвърли поглед към посетителя си.

— Какво правиш? — запита тя.

— Освен ако не съм разтълкувал изражението ти погрешно, изглежда не се наслаждаваш на присъствието ми — отвърна Лео, натъпквайки козината под наметалото и вдигайки качулката.

Сега, след като знаеше формата на криещото се отдолу лице, Миранда се зачуди как не е забелязала по-рано. Обикновена качулка можеше и да скрие чертите му, но щеше да е гибелно близо до разкриване на ръба на муцуната, дори и да беше дръпната много напред. А въпреки това лицето му потъваше в мастилена сянка в мига, в който си заметнеше главата. Лео почти бе стигнал до вратата, когато девойката най-сетне овладя пристъпа на кашлица, предизвикан от силното вино.

— Не си отивай! — избуха тя.

Лео спря.

— Моля те! — кашлица. — Седни! Не трябваше да реагирам толкова ужасно. Бях стресната.

— Наистина ли не искаш да си вървя? — запита той, обръщайки се към нея.

— Настоявам да останеш. Нищо не се е променило. Все още съм ти длъжница за всичко сторено, и все още се отнасяш към мен с повече доброта от всички срещани досега.

Лео се върна на мястото си.

— Би ли предпочела да остана с вдигната качулка?

— Искам да ти е удобно — отвърна Миранда.

Лео развърза плаща си и го хвърли на леглото. Сега Миранда получи възможност да огледа цялата му снага. Бе строен, почти мършав, но в добра форма. Дрехите му бяха простовати, сиви и доста поизносени. Смъкна кожените ръкавици, за да разкрие друг чифт — онзи от собствената му черна козина.

— Ти... ти си... м-ма...

— Малтроп? Да. Полулисица, получовек.

— Не бях сигурна дали би било удачно да те нарека м-малтроп — рече девойката, като думата премина през гърлото ѝ с известно усилие.

— Мм, разбирам. Не е особено подходяща дума за смесена компания. По-подходяща е за края на спор.

Беше прав, разбира се. Думата бе натоварена с изключително негативни асоциации. Изричането ѝ от дете бе сигурен начин да му докара сериозно мъмрене. Малтропите бяха разбойниците, убийците и нехранимайковците от ужасяващите истории, разказвани на децата, за да ги подтикват към послушание. Наполовина човек и наполовина

някакъв звяр, те бяха същински чудовища. Добрината и деликатността на Лео не можеха да бъдат по-далеч от всичко онова, на което я бяха учили да очаква от тези съзнания.

— Смятах, че вече не са останали м... такива като теб.

— Не си далеч от истината. Имам повече пръсти на ръцете си, отколкото спомени за себеподобни. Със сигурност не сме най-популярната раса — рече той, а поведението му бе някак весело, в контраст с описваните самота и изолация.

— Как така си оцелял в свят, толкова враждебен към вида ти? — попита Миранда.

— До голяма степен това се дължи на малкото чудо, което хвърлих на леглото. Отне ми всички налични монети и над година бродене да открия магьосник, склонен да ми го направи. С този плащ никой не може да види лицето ми.

— Но как... — поде тя.

— Е, сега. По това време вече би трябвало да си наясно с политиката ми. Парите си имат ценност, но информацията е най-скъпото съкровище. Трябва да даваш, за да получаващ.

Миранда отпи от виното. Бе погълнала доста за сравнително кратко време. Преценката ѝ бе повлияна. Ако разсъдъкът ѝ бе бистър, вероятно не би изрекла следващите си думи.

— Тогава да търгуваме. Ще ти кажа всичко за себе си и моя народ, а в замяна ти ще сториш същото.

— Справедливо предложение — прие той, протягайки непокритата си ръка.

Миранда я пое и я стисна. Странно усещане бе сграбчването на косматия крайник, но тя се постара да не показва нищо.

— Откъде да започна... Родена съм в голям град на юг, наречен Кенвард.

— Кенвард... това не беше ли старата западна столица?

— Същата. Баща ми се казваше Грейдън, а майка ми Лусия. Тя беше учител. Учителят, ако трябва да бъда по-точна. По тази причина познаваше по име всеки мъж, жена и дете в града. Аз също. Когато бях на шест, бойната линия се приближи до стените ни. Татко го нямаше, служейки в армията, както често... не, както *обичайно* правеше. С майка ми бяхме в градината. Църковните камбани започнаха да бият,

което по това време на деня бе сигнал за тревога да се съберем в центъра на града.

Още не бяхме прекосили и половината разстояние, когато започнаха да хвърчат стрели. Огнени стрели. Сипеха се като дъжд. След миг целият град бе в пламъци. Плъзна паника, тъй като стана ясно, че градът е обграден от врагове, които не бяха дошли с обсадни намерения. Бяхме приготвени за обсада, но те възнамеряваха да ни унищожат. Мама ме повери на чичо и ни изпрати да се скрием. А тя отиде да събира крещящите деца, изгубили родителите си. Някак успяхме да избягаме от града. И до днес не съм съзряла познато лице от Кенвард — каза тя, сълзите замъгляващи погледа ѝ.

— Чух за Кенвардското клане. Напълно безсмислено. Кенвард не е имал стратегическа стойност. Бил е пълен с жени и деца. Може би преди векове, когато е бил столица на цялото едноименно кралство, подобна атака би имала полза. Но откакто е само част от Северното съглашение, има десетки градове, които биха паднали много по-лесно и с повече щети. До този момент смятах, че не е имало оцелели — рече Лео.

— Имаше поне двама. Чичо Едуард и аз прекарахме дванадесет години в дирене на място, което да ни приюти. Не беше лесно. Чичо никога не прости на съглашенската армия, задето ни предаде — не можеше да потуши и ненавистта си към нападателите. Не се и опитваше да скрива чувствата си. Щом се установяхме някъде, не след дълго нещо провокираше гневните му слова по адрес на северната армия. За местните нямаше значение, че мразеше със същата пламенност и враговете — бе предател, защото си позволяваше да говори зле за обичната войска.

Когато бях на осемнадесет, се застояхме на едно място прекалено дълго. Думите му бяха дочути от съсед и преди да успеем да си съберем нещата, разгневена тълпа нахлу в дома ни. Дори не помня кое беше селото, зная само, че това беше вторият и последен път, когато член на семейството ми умря заради проклетата война. Не на бойното поле, а заради самата нея. Оттогава съм сама и обикалям. Малко по-дискретна съм относно вижданията си за войната, но въпреки това не спирам да пътувам — или защото понякога се изпускам, или от страх да не го сторя, или...

Тя замлъкна.

— Не, това е глупаво — рече Миранда.

— И все пак бих желал да го чуя.

— Видях смъртта на майка си и чичо си със собствените си очи. Баща ми беше войник, по това време трябва да е служил близо тридесет години. Главата ми казва, че вече трябва да е мъртъв. Много малко са войниците, които преживяват години, камо ли десетилетия. Умът ми казва, че не може да е жив. Сърцето ме умолява да повярвам, че е още жив. Когато намеря примамливо място и внимавам да се държа като останалите селяни, надеждата, че татко може да е в съседното селище, ме кара да отпътувам отново.

— Понякога надеждата е всичко, с което разполагаме. Но кажи, ако тресорската армия ти е отнела дома и обичните, защо изпитваш състрадание към тях?

— Първоначално не беше така. Споделях изгарящата омраза на чичо. Годишите минаваха и очите ми постепенно започнаха да се отварят. Извършилите това отвратително дело бяха само войници. Нашите бойци непрекъснато обсаждаха цели на юг. Убийства не заради злоба или мъст, а по традиция. Този конфликт е започнал преди повече от век. Никой от нас не познава друг живот. Убиват, защото бащите им са го правели, които на свой ред са копирали своите бащи. Войната е виновна, всеки мъж, жена или дете, без значение от коя воюваща страна, е жертва.

— Несвойствено мъдра си за възрастта си — каза той и понечи да запита още нещо, но тя го спря.

— Не така. Знаеш правилата. Аз давам — ти даваш. Време е да отговориш на един от моите въпроси.

— Права си, макар че трудно бих могъл да надмина твоята история. Да видим. Не съм сигурен къде точно съм роден, но е било някъде в дълбокия юг. Първите десет години от живота си прекарах в сиропиталище за... да кажем, изоставени деца. То помещаваше деца от всякаква раса и потекло, захвърлени по всякаква причина. Без значение дали заради нараняване, болест, деформация или... вид, никой от нас нямаше да се сдобие със собствен дом.

Осмелявам се да кажа, че имаше само едно нещо, което всички останали деца споделяха. Копнеж да бъдат част от нормално семейство — и омраза към мен. Искрено съм удивен, че изобщо съм останал жив толкова дълго. Един от надзирателите бе добросърдечен старец, който

по някаква причина не ме мразеше. Убеден съм, че само благодарение на него не съм бил убит от останалите сираци и надзиратели.

Впрочем, човек би си помислил, че ако едно дете съвпада с образа на злодея в дадена приказка, то тази приказка би му била спестена. Не е така. Чух толкова много истории за неописуемите злодеяния на моя вид, че до една ги знаех наизуст. Останалите също запомняха поуците им. Никога да не се доверяват на тези като мен.

Очевидно е, че това не бяха най-идиличните години, за които някой би могъл да се надява, но след като навърших десет, нещата откриха начин да се влошат значително. Възрастният мъж, защитаващ ме тъй дълго, умря. Тялото му още дори не бе погребано, когато другите доказаха без никакво съмнение, че действително нему съм дължал оцеляването си. Ясно и категорично се постараха да демонстрират какво мислят за вида ми.

Бях принуден да избягам и да се скрия. Макар *различията* ми, преди да бяха изглеждали като проклятие, в живота сред гората започнах да откривам и преимуществата им. С този нос може да не печеля много приятели, но мога да надуша заек от половин гора разстояние. Минаха години, преди отново да стъпя в град — поне през деня. Често се промъквах в разни ферми, откъдето се сдобивах с храна, но никога не позволявах да бъда видян.

И до днес продължавам да се чудя какво ме накара да се върна в света, който ме бе прогонил. Предполагам човекът в мен е в еднакво съотношение с лисицата, защото един ден влязох в малко градче. Как му беше името...? Беро. Изглеждах, както би очаквала да изглежда някой след години, прекарани в гората. Бях облечен в оскъдни, дрипави и много мръсни парцали. Косата ми беше ей толкова дълга — докосна рамото си с ръка — сплъстена и разчорлена. Впрочем още не съм я подстригвал, така че днес сред косите стоят същите кичури, които носех тогава.

Във всеки случай, завръщането ми сред цивилизацията не бе посрещнато топло. Спечелих си най-жестокото пребиване досега и бях хвърлен в барака, за да могат местните да предадат жива плячка. В онези дни за жив малтроп даваха сто и петдесет сребърни, а за мъртъв — седемдесет и пет. За щастие онези не получиха нито една от двете награди, тъй като съумях да избягам.

Ако имах читава глава на раменете, щях да си взема поука и да се завърна в гората, където някой ловец или горянин щеше да ме убие в типично приказен маниер. Тогава поне паметта ми щеше да бъде увековечена в приказките и щях да бъда използван да плаша децата. Наместо това позволих на отмъстителните инстинкти на младостта да мотивират действията ми. Реших, че щом хората не искат да бъда сред тях, то точно там ми е мястото. Не след дълго открих, че зимно време мога да се омотая достатъчно, за да оставам незабелязан. Следващата логична стъпка бе да ида в място, където подобно облекло бе носено през всички сезони. Така се оказах поданик на Безименната империя.

— Не че имам нещо против, но ние предпочитаме да го наричаме Северното съглашение — рече тя, осъзнавайки колко злокобно звучи алтернативата.

— Зная — отвърна Лео с лукава усмивка. — Искан да видя как ще реагираш. Освен това сега е мой ред да задам въпрос.

— Давай.

— След като пътуваш толкова често, как изкарваш достатъчно пари, за да оцелееш?

— Парите, с които възнамерявах да си купя вечеря, бяха в кесия, която открих в тялото на мъртвец наред полето, северно оттук — спокойно изрече тя. Тъй като и втората чаша от силното вино бе празна, дори не й хрумна колко странно и ужасно може да е прозвучало това.

— Разбирам... значи обикаляш пустошта в търсене на покойни аристократи или имаш по-практични методи? — запита Лео, повдигайки вежда.

— О, правя каквото мога. Помагам на полето, чистя къщи, такива неща. Каквото и да е, за когото и да е, стига да може да плати. Ако необичайната работа в някое място изчезне, продължавам другаде. Още една причина да не се застоявам. Ами ти? Ти с какво се занимаваш?

— Това е малко по-трудничко за обяснение. Както ти изтъкна, Вечната бран разваля добрите хора — на север и на юг. Просмуква се във всичко, което правят. Битката се е превърнала в спорт и удоволствие. На разни места, особено на север, има арени. Хората се

събират там, за да гледат как различни бойци се сражават в името на забавлението.

— Чувала съм за тези места — презрително каза Миранда.

— Е, в тези места си изкарвам прехраната.

— Като пребиваш хората до смърт? — Тя бе шокирана.

— Не, не. Не до смърт. Твърде бързо бихме се оказали без свежи попълнения, ако беше така, тъй като армията предлага същите възможности срещу далеч по-висок престиж. Не, нашите срещи се провеждат до предаване или докато един от бойците не е в състояние да продължи. Когато се бия, нося шлем със забрало, което изцяло покрива лицето ми. Излишно е да казвам, че забрало с муцуна привлича известно внимание, но аз успях да внуша на зрителите, че съм човек, който се *преструва* на звяр, за да спечели психологическо предимство пред опонентите си.

— Хитро.

— Мразя маската. Тя си е направо намордник. Но ще продължа да я нося, докато ми носи пари. Само преди няколко дни спечелих триседмичен турнир. Заложих добра сума на себе си. Тръгнах си с малко повече от двеста сребърника. Това ще ми стигне за известно време. В крайна сметка гората ми дава храна, вода и дори подслон. Разходите ми са само за дрехи и лечение.

— Ще ми се и аз да можех да кажа същото. Предстоят ми няколко скъпички покупки, но за целта ще трябва да открия по-заможен град — каза Миранда.

— Защо?

— Пазарът на това градче е доста скромнен. Нужен ми е град, където има оръжеен магазин или бижутер.

— Бижута? Интересуваш се от бижута? — Лео отново повдигна вежда. — Не изглеждаш като този тип момичета.

— О, не, подобни неща изобщо не ме интересуват. Искам да си купя палатка и кон.

Лео се намръщи и почеса глава.

— Предполагам си наясно, че не можеш да ги закупиш от бижутер или оръжейник?

Миранда се изсмя, затулвайки уста с длан и поклащайки глава.

— Съжалявам. Не бях достатъчно ясна. Имам нещо, което възнамерявам да продам, за да мога да си позволя тези неща.

— Сега разбирам. Какво е то? Май чух нещо да издрънчава точно преди да ти помогна.

— М-да, прав си — рече девойката. Умът ѝ все още бе достатъчно бистър, за да знае, че не бива да показва меча на някого, с когото току-що се е запознала, но той го бе видял да пада. Щеше да е изключително грубо и обидно да го крие. Трябваше да му го покаже.

Тя се надигна и бързо падна обратно в стола. Стаята се въртеше.

— Внимателно, виното е по-силничко, отколкото осъзнаваш — каза Лео, надигайки се да ѝ помогне.

— Със сигурност — отвърна Миранда. Жилка страх пробяга през нея при тревогата, че в чашата може да е имало и нещо друго. Замаяността и страхът се разсеяха след миг. — Надигнах се прекалено рязко.

Миранда внимателно извади меча от импровизираното му скривалище и го положи на масата, разгръщайки одеялото. Очите на Лео се разшириха.

— Прекрасно оръжие! — отбеляза той.

Наведе се и възхитено огледа бляскавата повърхност.

— Отлично закален... чисто острие — рече, изучавайки оръжието с опитните се очи. — Нещо против да го вдигна?

— Не, разбира се.

Той си сложи ръкавиците, преди да докосне елегантния меч, очевидно притеснен да не го зацапа. Сетне го повдигна, внимателно претегляйки тежестта му, плъзна око надолу по острието, наслаждавайки се на качеството.

— Съвършен баланс, изненадващо лек. Не използвам дълги мечове, но мога да ти кажа, че това е забележително оръжие.

Докато изричаше последните думи, остави меча обратно на масата и свали ръкавици.

— Аз отделих по-голямо внимание на дръжката.

— Защо? Нищо нестандартно няма в нея — объркано рече Лео.

— А скъпоценните камъни?

— О! О! Не бях забелязал. Украси като това са последното нещо, за което гледам. Е, това със сигурност ще повиши цената.

— Силно се надявам — обяви Миранда, увивайки отново меча.

— Един съвет. Ако искаш най-добрата цена, обърни се към колекционер, а не към оръжейник. Търговците винаги плащат по-

малко от цената, на която биха продали. Колекционерите плащат истинската стойност. Колкото и да са ценни тези камъни, готов съм да се обзаложа, че отличната изработка и уникалността на оръжието биха докарали още по-висока цена.

— Не съм алчна. Стига това съкровище да ми осигури желаното, ще бъда повече от доволна. Ако остане и за някой друг каприз, още по-добре.

— Довери ми се, ще получиш достатъчно.

Повторното прибиране на меча бе разместило превръзката. Тя я намести, смръщвайки се на вида ѝ. Плотът в кръчмата не бе пестил мръсотията, която бе прибавил към и без това оцапания с чай плат. Импровизираният бинт бе почернял и мазен.

— Какво ти се е случило? — попита Лео, кимвайки към раната.

— Изгорих се — отвърна Миранда. По-добре бе да не изпада в подробности, особено когато и самата тя не бе напълно наясно какво точно се бе случило.

Лео кимна замислено.

— По-добре остави раната да диша. Така изгарянията зарастват по-добре. Няколко часа дневно ще свършат работа. И белегът ще е по-малък.

— Така ли?

— Довери ми се. Прекарвам по-голямата част от годината във възстановяване от рани — каза Лео, като постави ръка на рамото и раздвижи става, докато не се чу пропукване.

— Защо не подириш лечител или духовник?

— Като изключим факта, че е почти невъзможно да бъдат открити? Може да ти звучи странно, но когато си вършат работата, те имат склонността да оглеждат пациента си. Предпочитам да не узнават какво съм — и ако един лечител не може да отгатне това от пръв поглед, то не бих се доверил на грижите му.

— Да, глупаво беше от моя страна да питам.

С напредването на нощта, Миранда наваксваше за цяла вечност самота. Говори, докато гласът ѝ почти не затихна, опиваше се от думите на Лео по-силно дори и от виното. Двете бяха еднакво рядък лукс и тя възнамеряваше да им се наслаждава колкото се може по-дълго. Ала вино и умора бяха силна смес, така че в един момент очите ѝ бяха натежали прекалено. Дори и тогава се мъчеше да остане будна,

за да сподели още истории с приятеля си. Лео, неизменният джентълмен, настоя тя да си почине и се надигна да си върви.

— Преди да си идеш, бих искала да те запитам нещо.

— Слушам те! — отвърна той, нахлузвайки ръкавици.

— Ти си в пълното право да бъдеш разгневен и озлобен като покойния ми чичо. Как така си толкова мил?

Лео си слагаше плаща:

— Много просто. Би ли пустила подобен озлобен човек в стаята си?

— Надали.

— Не, разбира се. В този свят жънеш, каквото си посял. Не искам да кажа, че никога не съм бил какъвто описа. Половината си живот мразех хората от дъното на душата си. Може би част от мен все още го прави. Истината е, че независимо дали ми харесва или не, светът принадлежи на хората. Бих могъл да живея сред омраза и самота или да върша каквото смятам за правилно и да се надявам да получа съответстващо отношение в отговор. До днес нямах голям късмет. Срещата с теб ми напомни, че у всекиго има нещо добро, дори и ако трябва да копаяш, за да го откриеш.

С тези думи уникалното създание си сложи качулката, превръщайки се в част от безименните, безлични маси. Отвори вратата, пожела ѝ да отпочине добре и излезе.

Един дълъг миг Миранда се визира във вратата. Бе научила много в изминалите няколко часа. Срамуваше се, но не можеше да отрече факта, че ако бе видяла лицето му, преди да го е опознала, щеше да се отнася към него с презрението и предразсъдъците, които той бе свикнал да получава. През целия си живот бе слушала ужасяващи истории за делата на тези зверочовеци. Преди тя не би могла и да помисли, че един от тези „злодеи“ би могъл да прояви търпение, топлота и разбиране, каквито липсваха дори и у свещеника... Накратко, Лео бе всичко онова, което Миранда се страхуваше, че е било завинаги изгубено заради потресаващата война.

Без енергичното му присъствие, тя осъзна колко уморена бе в действителност. Надигна се от стола и се премести върху леглото. Зле поддържаният матрак изхвърли облак прах. Погледът ѝ попадна на превръзката и Миранда си припомни думите на Лео. Внимателно я свали. Грубият сив плат бе погълнал само капка-две кръв. Вчера цялата

й длан бе подута, но сега имаше само ивица червенина. Отпусна се назад и потръпна, докато напрежението в гърба ѝ бавно се оттичаше.

Най-накрая се мушна под завивките и се протегна, предизвиквайки пропукване от изтощените си стави. Усмихна се, докато полагаше глава върху най-редкия лукс — възглавница. Преди да се унесе, постави лявата ръка над челото си, за да има парената длан достъп до свеж въздух.

В мига, в който затвори очи, Миранда отново се озова в черното поле, отровило съня ѝ миналата нощ. Страх и отчаяние я изпълваха наред паническото търсене за някакъв остатък от светлина. В далечината мътни отблясъци сякаш я приканваха. И тя затича към тях, ала един по един припламващите въглени угаснаха.

Неравности изникнаха върху земята и Миранда се препъна, усещайки мъртвата, студена трева да хруска под дланите ѝ. Без да губи време да се изправя, девойката залази към светлините. Изпитваше някакво смътно усещане, че отклони ли поглед дори и за миг, и последната светлина ще угасне завинаги. Внезапна хладнина под ръката ѝ я сепна — тя машинално обви пръсти около нея. Каквото и да бе открила, то бе вкопано здраво в ледената твърд. Искаше да продължи, но в същото време не искаше да пусне хладния предмет, който бе открила. Дърпаше и се напругаше, докато най-сетне сведе поглед към намереното.

Макар да усети как последната искрица златно сияние се потапя в чернота, Миранда разбра, че намереното от нея може да го замести. Беше фенер — и в мига, в който очите ѝ попаднаха върху фитила, той оживя. Сред потискащата тъмнина бледият пламък изглеждаше ослепителен. Когато очите ѝ привикнаха, тя ги потърка, за да открие завръщането на познатия свят. Въпросната светлина бяха няколко пакостни лъча, намерили пролука сред тежките завеси. Сънят бе свършил.

Прогонването на съня от клепачите бе само въпрос на секунди. Отърваването от обзелите я емоции и болезненото пулсиране в главата бе съвсем друга работа. Напразно подири леген или нещо подобно, с

което да измие поне лицето, но стаята не можеше да се похвали с богата комплектовка. Обезсърчена, Миранда бавно си събра нещата и си завърза ботушите. Убеждавайки се, че си е взела всичко, най-вече оръжието, девойката излезе в коридора, заключвайки вратата зад себе си. Подири единствения си здрав джоб и пусна ключа в него. На път за стълбите поспря пред вратата, която вчера бе видяла Лео да отключва. След един миг колебание продължи, решавайки да го остави да се наспи.

В ранните утринни часове кръчмата изглеждаше по съвсем различен начин. Бледата светлина от облачното небе бе заменила топлото сияние на свещи и лампи. Единственото движение бе танцуването на рояка мухи над недоядената чиния, оставена от недоволен клиент. Тълпата шумни посетители от вчера се бе свела само до един, някакъв мъряло, попрекалил с пивото, решил да използва остатъка от зелената си гарнитура за възглавница.

Жилав младок стоеше зад бара, вероятно син на кръчмаря. Бе отпуснал стола си на задните му крака и оглеждаше лениво света иззад няколко омазнени къдрици, предлагащи допълнителна защита на очите му извън полузатворените клепки. Миранда се приближи към него, изпълнена с надежда да се сдобие с няколко къса от снощното месо. От опит знаеше, че старото месо обикновено биваше раздавано безплатно. Можеше и да не се отличава с върховни вкусови качества, но беше подхранващо, така че щом стигаше да запълни стомаха ѝ, девойката оставаше довольна.

— Сър? — рече тя.

Никаква реакция.

— Сър? — повтори Миранда.

Размаха ръка пред очите му и бе възнаградена с похъркване. Тя поклати глава. Едно е да се спи на работното място, ала да се научиш да го правиш с отворени очи си е сериозна работа. Бе си заслужил спането, нямаше да го буди. С вече къркорец стомах, Миранда леко отвори външната врата. Хаплив вятър побърза да запрати няколко снежинки в лицето ѝ. Тя поспря за миг, за да си сложи тежката гугла и да я превърже, позволявайки на вихъра да нахлува през откренатата врата. След като се приготви, отвори широко.

Въпреки приготовленията, стихията се стовари с все сила връз наметалото ѝ. Някога дрехата не бе отстъпвала по дебелина и топлина

на плащовете, носени от болшинството северняци, ала времето и усилената употреба бяха я лишили и от двете достойнства. Спящият кръчмар се размърда неловко, когато студеният вятър стигна и до него. Миранда хвърли поглед назад, внезапно присетила се за нещо, което трябваше да стори. Отиде до тезгяха и извади ключа от джоба си. Сънният гостилничар ѝ хвърли утвърдителен поглед и пак се унесе.

Миранда отново се изправи срещу пълната сила на вятъра. Бледата светлина от облаците се отразяваше от почти непокътнатия сняг. Бавно свикващите ѝ очи се насочиха към забуления сив небосвод, сетне към мрачния хоризонт на близката Рейчис планина на изток. Безцветният пейзаж не спомогна за оправяне на настроението ѝ, а снощното вино се грижеше да не бъде забравено прекалено бързо, оставило мемориална болка в главата ѝ.

Накрая очите ѝ се адаптираха достатъчно, за да различи заобикалящата я околност. Малко от местните хора бяха станали по това време. Петима вървяха заедно, омотани срещу вятъра, само един от тях не носеше вездесъщото сиво наметало. Бе започнала да отмества поглед, когато вратата на странноприемницата изскърца, пропускайки още една безлика фигура в плащ. Останалите дори не го погледнаха. Сетне новоизлезлият се обърна и ѝ помахаша с позната черна ръкавица.

— Лео? — запита Миранда, докато фигурата се приближаваше.

— М-да — потвърди познатият му глас. Той се попрегърби, завъртя закачулената си глава наляво и надясно, след което се приведе. — Леглото е дяволско изобретение, позволяващо ти да спиш след изгрев. Някои ловят закуската си в зората.

— Защо се прегърбваш?

— Прекалено съм висок и мога да привлека внимание. В толкова ясен ден сенчестото лице може да изглежда подозрително — търпеливо обясни Лео.

— Значи ще тръгваш? — предположи Миранда.

— Колкото се може по-бързо. Приятно ми беше да се запознаем... — поде той.

— Почакай за момент. Аз също се наситих на този град. Бихме могли да повървим заедно. Бих се зарадвала да имам приятелско ухо за още няколко минути — предложи девойката.

— Отлично, стига да не губим време — съгласи се Лео.

Двамата закрчиха бързо. Пресният сняг хрущеше под краката им, а неспирен вятър ги брулеше в лице, но те не забавиха ход, докато не се озоваха далеч извън градските стени. Когато Лео се убеди, че са сами, бавно се изправи и подръпна качулката назад, за да открие лице. Завръщането му в традиционната стойка бе съпроводено с въздишка. Миранда поклати глава.

— Толкова съжалявам, че трябва да живееш така — каза тя, почти отвратена от поведението на собствените си сънародници.

— О, не е толкова зле. Много рядко посещавам градове.

— Не трябва да е така. Наистина не разбирам как успяваш да се отнасяш тъй мило с мен, след като хората ми никога не са ти отвръщали със същото. Как загърбваш гнева?

— Не бива да забравяш, че поне половината от общуването ми с останалите раси протича под формата на битка. Когато всеки втори спомен, включващ човеци, се състои в насилственото им потапяне в нежелана дрямка, същевременно получавайки добри пари, за което гневът има тенденцията да се поуталожва — отвърна той с широка усмивка.

Миранда кимна. Опита се да си представи този внимателен, услужлив джентълмен в битка, но мисълта изглеждаше абсурдна. Разсеяно потърка лявата си длан с палеца на десницата.

— Как е раната? — запита Лео.

— Моля? А, изгарянето. Много добре. Благодаря ти за съвета. Малко сърби, но не колкото вчера — рече девойката. Всъщност раната се бе възстановила до такава степен, че Миранда дори бе забравила да я превърже сутринта.

— Позволи ми да погледна — той поспря, за да вземе манта й внимателно в ръкавичените си ръце. Огледа я замислено. През нощта червенината бе почти изчезнала, оставяйки само лека подутина. — Ще ти остане белег. Два. Тук и тук. Ако искаш да са колкото се може по-малки, не слагай превръзка и не я разчесвай.

— Започваш да звучиш като чичо — отбеляза Миранда, докато си отдръпваше ръката.

— Изглежда ти е давал добри съвети.

Двамата продължиха.

— Е, докъде мога да очаквам компанията ти? — с надежда запита девойката.

— Докато не открия сносна ловна територия, където да поостана за няколко дни. Някоя борова гора ще свърши работа.

— Надявам се да не намерим. Не бих искала да се сбогуваме.

— Непрекъснато се налага да се сбогуваме. Винаги съм казвал, че сбогуването е добро, когато е по наш избор и лошо, когато е предизвикано от обстоятелствата. Освен това е крайно време да се завърна сред дивото.

— Не ти ли е самотно? — попита Миранда.

— На моменти се случва. Горските създания са свестни, но сладкодумните разговори не са сред талантите им.

— Значи можеш да разговаряш с животни? — заинтригувано запита тя.

— Разговарям с теб, нали? — изтъкна Лео.

— Имах предвид, освен хора. Можеш ли да говориш със създания, които не могат да говорят... Не, това звучи глупаво. Удивително владееш езика на човешката си половина. Можеш ли да правиш същото с лисици и прочие?

— Да, предполагам. Надушвам миризми и чувам шумове, които са недоловими за теб и мога да ги разбирам. Ако се наложи, бих могъл да ги накарам да ме разберат на свой ред, но досега не е имало нужда.

— Удивително. Ще ми се и аз да можех.

— Не изпускаш кой знае какво. Интересите на повечето животни се свеждат до това къде са хищниците, къде е жертвата и как да стигнат от едното до другото.

— В момента има ли някакви съобщения, които пропускам? — попита тя.

— Не съм сигурен. Не мърдай.

Двамата спряха. След като се огледа набързо, за да се убеди, че са все още сами, Лео отметна изцяло качулката. Ушите му потръпнаха леко и той пое бавно и въпросително въздух през ноздрите.

— Няма кой знае какво. Два заека са минали оттук. Леговището им се намира далеч от пътя, в онази посока. Изплашени са до смърт, че може да ги намерим.

— Удивително... — каза Миранда.

— Щом казваш... — отвърна Лео, докато си слагаше отново качулката и двамата продължиха напред.

— Хайде сега. Не смяташ за удивително, че само с едно подушване и помръдване на уши разбираш всичко това?

— Не по-удивително от факта, че ти разбираш диалекта на местните — отговори той. — Това беше още една причина да ти помогна. Веднъж да чуя човек, говорещ нормално.

— Майка ми бе учителка, така че нямах избор. А ти как си се научил да говориш така добре?

— Да говориш човешки език, без езикът ти да е човешки, си е изключително трудна работа. Просто реших, че след като влагам всички тези усилия, би било от полза да се постарая и да говоря *коректно*. Това важи за всички говорени от мен езици.

— О, владееш други езици? — Миранда едва не се подхлъзна в снега. Двойката сиви линии, оставени от търговска кола, бяха единственото нещо, нарушаващо белотата на снега.

Отговорът на Лео дойде на всички езици, които говореше. Първи бе бавният, цветист диалект на южната империя, Тресор. Тези думи Миранда разбра.

— Славният език на моята родина — изрече той на тресорски.

Последваха странни групи срички, изречени по отчетлив и ясен начин. Миранда напрегна ум, но не можа да ги определи.

— Тресорския разпознах, а втория?

— Просто някакъв език, преподаден ми от човека, който ме научи да се дуелирам. Мога само да предполагам откъде е.

— Говориш съвсем свободно тресорски. Помниш ли нещо от кралството?

— Не особено — отвърна Лео. Подуши въздуха и се обърна за миг към източния хоризонт, преди да извърне качулатата си глава отново към нея.

— Е? — изрече тя с очакване.

— О... образи. По-топло. Много по-топло. Вали сняг само през зимата, а дори и тогава е рядкост. Дърветата се отърсват от листата си през по-студените месеци. Всякакъв вид напаст ти жужи над главата. Имам множество раздразнени спомени от мухи, комари и прочие, влитащи в ушите ми.

Друго... Градовете са по-пръснати. Земите между тях са обсипани с ферми. Големи ферми... с много, много работници —

припомни си той, последните му думи издали далечно потиснато чувство.

— Звучи толкова прекрасно. Като рай! — каза Миранда.

— Аз лично съм щастлив, че се отървах. Нося естествен кожух, който не мога да сваля и лятото може да бъде доста непоносимо. Липсва ми единствено ловуването. Ех, какво обилие имаше в тамошните гори. Седмици наред не ядях едно и също.

Въздъхна носталгично, но продължи напред. Миранда огледа суровия пейзаж и се опита да си го представи според неговите думи. Приветливи хълмове, ослепително зелени, наместо бели. Духат топли ветрове, пеперуди прелитат сред туфи диви цветя. Осъзна, че досега очите ѝ не бяха съзирали подобна гледка. Скорошният ѝ сън се доближаваше до описанието — преди да бъде погълнат от мрака. Лео съвсем спокойно можеше да е описал сън, защото бе говорил за място, на което тя никога нямаше да бъде. Можеше и да съществува някъде, ала прекосяването на бойната линия, за да го види, бе все едно да се опитва да достигне звездите, покачена върху табуретка.

— Напомня ми за това, което си представям, когато си мисля за Избраните — каза Миранда.

— Избраните?

— Петимата избрани. Със сигурност си чувал тази история като малък.

— Както вече изтъкнах, повечето от разказаните ми истории целяха да изтъкнат колко лоши са събратята ми.

— Е, значи си пропуснал нещо. Тя е дълга, родителите ми ми я разказваха. Говори се за време в бъдещето, когато войната ще е достигнала своя апогей и самият свят ще е заплашен от унищожение. На този ден, боговете ще сведат поглед към земята и ще обявят, че битките трябва да спрат. Ще се появят петима воители, притежаващи силата да повалят и най-силния враг — и мъдростта да възстановят направените грешки. Всеки разказвач описва петимата различно. Аз си представям петима благородни рицари в сияйна сребърна броня, яхнали бели коне, препускащи през зелена поляна.

— Звучи интересно. Бих искал да я чуя.

Увлекателният разговор продължи около час, преди един от честите Мирандини погледи на изток да попадне на гледката, която бе очаквала с ненавист цял ден. Мелорнският лес, малка горичка, прочуто

ловно място. Със сигурност щеше да отговаря на изискванията на Лео, което означаваше, че скоро щяха да се разделят. Миранда внимателно се премести от дясната страна на пътя, далеч от гората. Ако той трябваше да държи очите си върху нея, можеше и да не види гората още няколко минути. Лео само се усмихна.

— Умно — отбеляза той. — Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан.

— Моля? — запита Миранда с престорена невинност.

— Не искаш да видя ей онази гора! — Лео посочи към леса, без да гледа.

— Не... Как... — заекна девойката, объркана от мигновения провал на плана.

В отговор Лео отметна качулка, вдигна пръст пред чувствителния си нос, потупа го два пъти и отново се загугли.

— А, да... бях забравила.

— Значи тук ще се разделим. Искрено се наслаждавах на компанията ти. Ако някога попаднеш на арена, погледни списъка с участниците. Бия се под името „Звяра“.

— Никога не съм си помисляла да посещавам някое от тези места, но сега със сигурност ще го сторя — увери го тя.

Лео протегна ръка да се здрависат, но тя я отблъсна и го прегърна. Той колебливо отвърна на жеста ѝ.

— Преди да тръгна... Колко пари ти откраднаха? — попита Лео.

— В кесията имаше около двадесет медни. Вече им бях отсъдила приложение — Миранда въздъхна, поклащайки глава.

— Случайно имам у себе си малко повече пари, отколкото мога да нося, така че ако бъдеш така добра да облекчиш товара ми... — рече дружелюбното създание, ровейки в тежката си кесия.

Още преди да е довършил плиткото си обяснение, Миранда енергично клатеше глава.

— Не мога да приема парите ти. Вече направи толкова много. Просто не би било правилно.

— Щом казваш — рече Лео, поставяйки ръка на рамото ѝ. — До нови срещи!

Той се обърна към гората и затича, развивайки скорост, с каквато никой човек не можеше да се мери. Миранда проследи как неочаквания ѝ приятел прекосява хълма и изчезва сред гората. Почти

мигновено самотата я обгърна. Въздъхна тежко и намести качулката си, дългото сбогуване се бе отразило се зле на ушите ѝ.

Въздишката се промени в отсечено ахване, предизвикано от три ледени предмета, лазещи по гърба ѝ. След като паникьосано ги напипа, Миранда извади виновниците. Три големи сребърни монети, всяка на стойност петдесет медни. Лео трябва да ги бе пуснал в качулката ѝ, преди да потегли.

Миранда прибра нежелания дар в единствения джоб, който не бе скъсан от продължителна употреба. Без спътник, който да отвлича ума ѝ от пътуването, девойката се съсредоточи върху несвойственото за нея дрънчане на монети. За да не остават по-назад от раздираните в конфликти земи, монетите също имаха мъчително минало.

Някога бе имало време — далеч преди тя да е родена — когато трите кралства, впоследствие превърнали се в Северното съглашение, били самостоятелни. Всяко от тях сечало собствени монети. Различен размер, дизайн, название. Тогава дошла войната. Причините за неразбирателството между огромния южен Тресор и дребното миньорско кралство Вулкрест са отдавна забравени, но сраженията скоро ескалирали и бързо станало ясно, че Вулкрест няма да е в състояние да удържи могъщия враг. Съседните кралства Кенвард и Улвард били призовани на помощ. Скоро разликите между тях изчезнали — подобно на всички останали аспекти на живота, индивидуалността на парите също била жертвана в името на единението.

Изчезнали пъстрите, традиционни названия като делиции, глинтове и аунове. Наместо това бяха получили разпространение четирите типа, останали и до днес — медни, полусребърни, сребърни и златни монети. Ликовите на кралете и кралиците от миналото били прокудени, оставяйки монетите сходни и безлични като хората, които ги харчеха.

Умът ѝ работеше не по-зле от краката. Преди да се усети, вече наближаваше калпава дървена стена около подobaващ малък градец. И двете бяха вероятен остатък от времената, когато трите кралства са били разделени. В онези дни подобни фортове са изпъстрили

пограничните зони. Днес повечето бяха оставени на доизгниване, а някои бяха превърнати в търговски пунктове. Като този.

Обрулен и избелял знак обявяваше мястото за форт Уик. Още няколко стъпки я преведоха през прогнилата рамка, някога приютявала врати, достатъчно масивни да удържат таранен удар. Едната половина от портите липсваше, несъмнено послужила за подпалки през някоя особено сурова зима. Другата се бе откачила от долната си панта и бе заровила тгъл в земята. Постройките, които не бяха кой знае колко многобройни, бяха в малко по-добро състояние. Но само малко.

В центъра на града се издигаше висока постройка, заобиколена от редица по-дребни. Тук-таме древната дървена сивота на стените отстъпваше на кафявите и жълти тонове на по-нови дъски. На мястото, където някога се бяха издигали войнишки койки, сега се издигаха рафтове със зле изработени стоки. Бившата оръжейна приютяваше нискокачествената продукция на местния кожар. Мястото на някогашната конюшня бе заето от магазин, отбелязан с два издълбани кръстосани меча. Може би там можеше да се отърве от тежкия меч и да се сдобие със средства, които щяха още повече да облекчат пътуването ѝ.

Миранда бързо пристъпи към вратата и я отвори. Вътре имаше простовата маслена лампа, която хвърляше светлината си върху разнообразни оръжия. Зад тезгяха стоеше възрастен мъж, лениво дялкайки дървена тояга. Ако треските по дрехата му и плота можеха да послужат за индикация, очевидно това бе представяла единствената му дейност от доста време. Съзирането на клиент го сепна, но тъй като сивата му коса бе достатъчно безредна, щръкването ѝ не можеше да бъде отнесено към уплах. Бе изключително слаб, но се раздвижи със значителна бързина при вероятността да продаде нещо. Погледна към вратата, но когато тя се затвори, без да влезе друг клиент, в нетърпеливия му поглед проблесна объркване.

— Привет, млада госпожице. Какво мога да направя за теб? — запита той с глас, който напълно съответстваше на чертите му. — Изгуби ли се?

— Оръжия ли продаваш?

— Да — увери я продавачът.

— В такъв случай явно не съм се заблудила.

— Разбирам. Поднасям извинения, госпожице. Рядко ме посещават млади дами. Ако трябва да съм откровен, рядко идват и хора.

— В такъв случай бих си помислила, че ще се зарадваш на появата ми.

— О, но аз се радвам, госпожице. Всъщност имам точно каквото търсиш.

Слабоватото старче доуца до една от кутиите зад тезгяха, мърморейки си.

— Точно като за нежни ръце. Красиви, леки... и малки — мълвеше продавачът.

Доуца отново до тезгяха с копринена възглавница, върху която бяха подредени малки ножове. Постави я на плота, до вързопа, който Миранда бе сложила междувременно. Това предизвика любопитен поглед от страна на старчето.

— Аз ли го сложих тук? — рече то, почесвайки се по главата.

— Не, сър, аз — отвърна Миранда.

— А... защо?

Годините очевидно не бяха го пощадили.

— Бих желала да го продам.

— А, добре, после ще уредим и това — рече, потъвайки отново в търговската си треска. — Първо погледни какво предлагам. Стилът! И то великолепен, можеш да бъдеш сигурна. Красив и тънък, но здрав. Изработен от най-як метал. И няма да се изкриви, никак даже. Понечи ли някой да те тормози, госпожице, забиваш му тази кама между ребрата. Никакво усилие няма да ти отнеме, със сигурност. Забивай до дръжката. И никакви проблеми от досадника, сто процента.

— Хубаво, обаче бих искала да погледнеш този меч.

— Госпожице, нямам навика да събирам ръждясали реликви, дори и от очарователни клиенти като теб — рече той със смигване.

Миранда понесе комплимента заради сделката, която се надяваше да сключи.

— Смятам, че това оръжие ще разпали интереса ти.

Девојката отметна съдрания плат и внимателно се вгледа в лицето на търговеца. За миг очите му се разшириха от удивление, но бързо се върнаха в обичайното си мудно и отпуснато състояние. Сега играта щеше да започне. Съветите на чичо й Едуард често отекваха в

главата ѝ, замествайки майчини заръки, а станеше ли дума за пазарене, можеше да предложи множество наставления: „Единствената разлика между пет и десет медни е увереността. Колкото и неразумна цена да дадеш, ако си уверена, тя не ще помръдне и на инч.“

Миранда се нуждаеше и от допълнителна предпоставка, което в известна степен бе неин недостатък. Със сигурност увереността бе ключова — но при Миранда увереността почиваше върху честност. Бе отлична лъжкиня, но просто се справяше далеч по-добре, подкрепяна от истината. Затова бе развила уменията си да скулптира правдата в нещо, което можеше да ѝ послужи.

— Откъде една крехка дама се е сдобила с такъв голям меч? — запита старецът.

— Повери ми го скъп приятел — отговори Миранда. Загиналият войник я бе спасил, оставяйки ѝ меча си. Това в нейните очи бе достатъчно, за да ѝ бъде приятел.

— Значи е стар — рече търговецът, дирейки причина да намали цената.

— Възрастта не е от значение. Острието е непокътнато и в отлично състояние — рече тя, внимавайки да не попадне в капана му.

Няколко слова изникнаха в паметта ѝ.

— Обърни внимание на острието и отличната закалка — добави тя, служейки си с впечатленията на Лео.

Двамата се пазариха почти час. Накрая той сведе цената до петдесет сребърни плюс камата и ножница. И двамата знаеха, че оръжието струва десет пъти повече, но тя не бе алчна. Ако проявеше същите умения при пазаренето с останалите търговци, щеше да се сдобие с всичко необходимо, че дори и да ѝ остане ресто.

— Точно сега нямам всичките пари. Боравя предимно с медни монети, така че освен ако не искаш да нарамиш няколко хиляди от тях, ще трябва да изчакаш да разменя със снабдителя си.

— Разбира се — отвърна тя. — Колко време ще ти е нужно?

— Три дни. Най-близката странноприемница е в Крайдол — търговецът насочи треперещ показалец в посоката, от която тя бе дошла.

Миранда нямаше намерение да се връща там, така че премисли друг вариант.

— Има ли църква наблизо?

— Набожна, а? Радвам се да го чуя. В днешно време никой не се заслушва в правдивите слова. Особено вие, младите. Истината да ти кажа, то и на мен не ми остава време да ида. Духът е готов, но старите крака не щат да ме отведат там. А някога...

И старецът се опита да ѝ разкаже отегчително дългата история на атлетическите постижения от младостта си. След третата случка бе прекъснат с молба да обясни къде се намира църквата. Продавачът каза, че пътят се разклонявал след около половин час южно. Свиела ли наляво, след още час щяла да намери черквата. След като взе бележка за скъперническата сума, Миранда се отправи на път.

Небето изглеждаше недружелюбно. Миранда ускори крачка. Снегът падаше внезапно и обилно по това време на годината. Минутите течаха, въздухът ставаше по-студен, вятърът захвърляше в лицето ѝ жилещи ледени късчета. Придърпа окъсаната си качулка и се приведе към вихъра, който вееше от югоизток. Едва бе достигнала разклона, когато стихията започна да завихря не само вдигнати от земята снежинки, но и пресни такива, долетели от небето. Девојката пое по левия път, излагайки дясната си страна на немилостивите атаки, до този момент понасяни от лявата ѝ буза. Студът я притесняваше много малко, вместо това умът ѝ обмисляше последиците му.

Сам по себе си, снеговалежът щеше да я позабави. Идентично, само вятърът представляваше по-скоро отегчение, отколкото заплаха. Ала заедно бяха смъртоносна комбинация. Вятърът и снегът се усиливаха с еднаква ожесточеност. Не намереше ли скоро подслон, цялото пазарене щеше да е пропиляно. Често отгоре ѝ се стоварваше толкова силен повей, че Миранда бе принудена да спира. Затвори уста и задиша през носа. Копнееше да вдиша дълбоко, но знаеше, че леденият въздух щеше да разкъса вътрешностите ѝ, ако първо не го сгрееше.

Слънцето все още се намираше високо в небето, но снежната завеса поглъщаше лъчите му, превръщайки ранния следобед в здрач. Пътят пред нея се бе свел до бяла стена. В тези условия можеше да премине на един лакът от църквата, без да я забележи. Откривайки, че очите ѝ са безполезни, Миранда ги затвори, за да ги запази от вятъра. Сега се осланяше само на звуците от стъпките си. Дори и под

преспите, пътят хрущеше по различен начин от откритото поле. Не след дълго тя не ходеше, а по-скоро газеше сред сняг до коленете. С всяка крачка напред и всяка снежинка, надеждата да открие църквата угасваше.

Заледен участък под снега я накара да се подхлъзне. Тя полетя напред, опитвайки се да възстанови равновесието си, но някакво невидимо препятствие болезнено хласна рамото ѝ. Иззад затворените ѝ очи проблеснаха искри. Девојката откrehна клепачи, за да се огледа и едва не извика от радост при вида на замръзналите цигли на църквата. Опитвайки стената с почти изгубилите усет пръсти, тя намери портата. Нетърпеливо я бутна, но само след няколко инча вратата застина и не искаше да помръдне.

— Ехо? — викна Миранда, тропайки отчаяно. — Нуждая се от помощ! Пуснете ме, моля ви!

Даже и да бе последвал отговор, воят на вятъра ѝ попречи да го чуе. Блъсна вратата с цялата си сила. Тя се отвори още малко. Нов тласък разшири пролуката, тъкмо колкото да се промъкне. Това бе затруднено от раницата и дългия меч, но все пак успя да го стори. Веднъж озовала се вътре, Миранда блъсна портата и я затвори.

След като си пое дъх и отръска снега от дрехите си, огледа очевидно необитаваната църква. Бледо бяло сияние се процеждаше през заснежените прозорци, предоставяйки подобаващо малко светлина за малкото, което имаше да се види. С изключение на някакъв счупен стол и натрошените пейки, в помещението нямаше други мебели. Повече от ясно беше, че мястото е било плячкосано отдавна. В помещението имаше камина, а в единия край се издигаше платформа.

Миранда седна на пода, опирайки гръб във вратата. Подслонът не бе нищо особено, но вече усещаше топлина да плъзва по лицето ѝ. Известно време седя неподвижна, позволявайки на сърцето да се успокои, слушайки как вятърът трополи с кепенците. Когато най-накрая се поотпусна и треперенето спря, Миранда се надигна да огледа камината. Коминът бе чист, така че поне огънят нямаше да представлява проблем. Насъбра дърва от счупена пейка и внимателно ги подреди в огнището.

Успя да накладе огън. След като се наслади на блажената топлина, девојката извади провизиите си. Остатъкът от откраднатата храна щеше да ѝ стигне за днес. Всъщност щеше да е по-разумно да я

раздели на дажби, тъй като бе напълно възможно бурята да я задържи за няколко дни, а друга нямаше. Обаче месото и без това си беше старичко... Предпочиташе да има пълен стомах днес, отколкото разстроен утре. Струпа цялото осолено месо в тигана и го постави над огъня.

Пламъците бяха твърде слаби, за да сгреят цялото помещение, но свитата край огъня Миранда най-сетне дойде на себе си. Миризмата на месото не бе точно апетитна, събудила спомени от скандалните чичови кулинарни опити. Всеки път, щом се опиташе да сготви нещо по-сложно от нагриването на съд с вода, резултатите бяха отвратителни. Баща ѝ се бе шегувал, че ако му приготвел още един буламач, щял да го изпрати при враговете.

Един от последните пъти, в които видя баща си. Миранда се опита да прокуди нежеланите спомени, но очите ѝ се насълзиха. Бе глупаво, но нещо в нея отказваше да повярва, че баща ѝ е мъртъв. След всички тези години, тя продължаваше да разпитва за него из всяко ново селище, макар че получаваше в отговор само съмнение и незнание.

Повей от счупен прозорец се гмурна през най-голямата дупка в наметалото на Миранда, напомняйки ѝ, че то плаче за смяна. Обаче в никакъв случай нямаше да стори това. Спомените бяха прекалено ценни, за да ги захвърли само защото вече са изчерпали полезността си. А този плащ бе последната вещ, останала ѝ от чичо Едуард. Отмота одеялото от меча и се уви с него. Припомняйки си историята на наметалото, смътно се сети, че я бе разказала и на Лео. Прищя ѝ се той отново да е тук.

Пламъците подскачаха върху огледалната повърхност на острието. Миранда се взря в острия ръб. Вероятно бе използван в битка, със сигурност излаган на природните стихии, а мечът изглеждаше като че бе изкован днес. Премести очи към дръжката. Никога не бе виждала подобни скъпоценни камъни, макар че ако трябваше да бъде честна, не бе съзирала и кой знае колко скъпоценности през живота си. Тъмносиният камък в средата на дръжката привлече вниманието ѝ. Можеше да се визира в него вечно, сякаш насочила очи по протежението на безкраен тъмен тунел.

Миранда посегна към великолепно острие, но спря. Обърна манта си нагоре, същата, с която го бе докоснала първоначално. Бе се

възстановила бързо. Бяха останали само тънък розов белег, прорязващ манта и червено петънце под средния ѝ пръст. По-дългият белег, в средата на ръката, приличаше на две разделени вълни. Червеното петно се намираше над и между вълните. Острието бе украсено със същия символ. Острието, а не дръжката.

Внимателно докосна ножницата и преобърна меча. Нямаше символ около мястото, където ръката ѝ бе докоснала дръжката. Как можеше да се е заформил подобен белег?

— Магия — реши на висок глас. Собственикът трябва да беше омагьосал оръжието, така че да дамгоса крадеца. За такова прекрасно острие мярката изглеждаше напълно разумна.

Доволна от обяснението си, Миранда се загледа в огъня. Използвайки крайчеца на одеялото като ръкохватка, за да се предпази от ново изгаряне, девойката отдръпна съда. Топлината не бе допринесла с нищо за вкуса, но порцията все пак бе zasiщаща. Подкрепила се, Миранда осъзна, че трябваше да изчака преминаването на бурята. Изнурените ѝ мускули недвусмислено изразяваха своето виждане по какъв начин трябва да уплътни чакането. Намери може би единствения нестрошен стол в цялата църква и се настани в него. Седенето върху студения под бе едно, съвсем друго — да спи върху му. Веднъж настанила се удобно, тя се уви още по-плътнo с одеялото и се унесе, без да обръща внимание на факта, че денят щеше да приключи след няколко часа.

Изглежда нощта в истинско легло я бе разглезила. Тропащите кепенци и нахлуванията на вятъра няколкократно я изтръгваха от съня. Първоначално скачаше сепнато и се оглеждаше, но скоро се опита просто да не им обръща внимание. В известен смисъл от накъсаната дрямка имаше полза. Тя не ѝ позволяваше да потъне в отвратителните кошмари. Никога през живота си не бе сънувала повтарящ се сън, макар да се бе надявала да ѝ се случи. Говореше се, че подобни сънища криеха някакво значение. Мрачните, ужасяващи видения на мората със сигурност не вещаеха нищо добро.

* * *

Наситила се на насечените сънища, Миранда отвори очи. Жълтият отблясък на пламъците играеше по стените на инак мрачната църква. Това ѝ се стори странно. Не бе подклаждала огъня с часове. Опита се да се извърти към мистериозно енергичния огън, но нещо ѝ попречи. Все още сънena, тя се замъчи да открие причината да изпита тежест в гърдите. Около нея бе намотано въже, приковаващо я здраво към стола. Хватката на обзелата я паника не отстъпваше по безмилостност на вървите. Не само въжетата, но и одеялото ограничаваше движенията ѝ. Влудяващите опити да измъкне ръце регистрираха незначителен напредък — и надеждата ѝ бе също толкова незначителна. Успя единствено да събори стола. С много усилия го плъзна по пода към мястото, където бе оставила меча, ала него го нямаше.

Миранда се концентрира. С мятане нямаше да стигне доникъде. Трябваше да мисли. Кой би направил това? Кой е направил това? Мечът бе единствената ѝ ценност. Защо му е на човек, умеещ да се промъква толкова тихо, да я връзва, след като спокойно е можел да вземе меча и така? Замята се отново, чувайки дрънченето на среброто в джоба си. Дори не беше обрана.

— Няма логика в това! Открадва меча, завързва ме, *подклажда огъня*?! — викна отчаяно тя. — Защо му е да слага подпалки? Освен ако...

Освен ако въпросният човек все още не се намирал тук. Миранда застина и напрегна слух, страхувайки се дори да диша. Чуваше само потракването на дървените капаци и пропукването на пламъците. Стреснатото ѝ съзнание ги превръщаше в полудочути стъпки. Накрая се отказа. Какво можеше да стори, дори и да чуеше? Нищо — докато беше завързана. Претърси ограничената част от пода, намираща се в полезрението ѝ, дирейки нещо, каквото и да е, с което да се освободи. Огънят! Можеше да изгори въжетата! По-трезвото обмисляне я накара да осъзнае, че одеялото и дрехите ѝ щяха да пламнат много преди вървите. Да не говорим какво щеше да се случи с кожата ѝ. Трябваше да има друг начин.

Из помещението бяха пръснати парчета натрошено дърво. Ако успееше да достигне до някоя от тези купчини, да освободи ръка, да вземе парче и с негова помощ да разхлаби нишките, можеше да се отскубне. Планът не беше кой знае какво, но пак бе повече от сегашното бездействие.

Падането я бе блъснало болезнено към края на стола. Редувайки десния си крак с дясното рамо, Миранда съумя да се придвижи по пода. Всяко прихлъзване бе съпроводено с висок стържещ звук. Ако пленилият я все още бе наблизил, несъмнено щеше да чуе, но това нямаше значение. Трябваше да избяга. След цяла вечност плъзгане, успя да достигне до няколко парчети, лежащи върху пода.

Ръцете на Миранда се намираха под одеялото, така че нямаше как да достигне до дървото. В ума ѝ се зароди идея. Беше глупава, отчаяна, вероятно нямаше да проработи. Също така бе единственият ѝ шанс. Като пое дълбоко дъх и се напегна, девойката стовари рамото си върху купчината с цялата сила, на която бе способна. Нацепеният край на един от отломъците пробди одеялото и се впи в плътта ѝ. Колкото и да бе болезнено, точно на това се бе надявала. Проплака от непоносимата болка и бавно изви лявата си ръка изпод одеялото. Въжето силно ограничаваше движенията, но с невероятно усилие Миранда успя да придвижи пръсти до вече подгизналото от кръв парче. Стисна го немощно и се зае да го изтегля.

Колкото и болезнен да бе видът му, изтеглянето на отломъка се оказа двойно по-мъчително. Много внимателно девойката изтегли парчето от одеялото и рамото си, точно над най-горното от въжетата. Нож щеше да я освободи с няколко замахвалия, но нацърбеното парче разсичаше само по няколко нишки наведнъж. След цяла безкрайност стържение, въжето бе почти протрито. Миранда се напегна и то се скъса. Останалите намотки се разхлабиха и тя най-сетне се озова свободна.

Наранената ръка първа достигна пода, тъй че трябваше бързо да се претърколи. Заради дългото стоене в една поза, изправянето представляваше известен проблем. Заставайки на крака, Миранда се огледа и напегна слух. Беше сама. Вързалият я очевидно си беше отишъл, тъй като звуците ѝ не бяха предизвикали отговор. Остро пулсиране в ръката ѝ привлече вниманието ѝ. Кървеше обилно. Убедена, че е в безопасност, поне за момента, тя реши да се погрижи за

раната. Одеялото вече не ставаше за нищо, но поне можеше да изпълни и едно последно предназначение. Раздра го на ивици и омота наранения крайник. Кръвта от раната се бе просмукала през ризата и одеялото, събирайки се на пода. Видът ѝ подсили световъртежа, предизвикан от загубата ѝ.

Погрижила се за най-спешния си проблем, Миранда насочи мислите си към бягството. Прецени ситуацията. Естествено, раницата ѝ я нямаше. Дръпване на вратата показва, че е солидно залостена отвън. Прозорците бяха все малки и разположени много високо. Имаше само един, достатъчно голям, за да послужи за бягство — този над амвона — но и той се намираше на недостъпна височина. Трябваше отново да опита вратата.

Грабна солидната дървена дръжка и дръпна с все сила. Бавно се отвори цепнатинка, изчезнала в мига, в който Миранда спря да дърпа. Не беше кой знае какво, но предоставяше известна надежда. Девојката заоглежда купчините натрошени дърва, докато не откри подходяща дъска. Поставяйки края ѝ между дверите, Миранда я използва като лост. Дори и така, вратата се отвори само на един-два инча. Внимателно застопорявайки дъската в отвора, за да не отидат усилията ѝ на вятъра, пленницата долепи око до тесния портал към външния свят.

Бе нощ, непробиваемата покривка на облаците не пропускаше нито лъч лунна светлина. В непрогледния мрак едва можа да различи няколко намотки от същото въже, доскоро стягало я, да пречат на излаза. Нямаше как да го среже, а колкото по-силно дърпаше, толкова по-здравото то пристягаше вратите.

— Но разбира се! — рече тя, тутакси залепвайки длан над устата си.

Въжето! Можеше да го използва, за да избяга. Отивайки бързо до вървите, тя ги съедини, сдобивайки се с яко въже със значителна дължина. Спирайки се на тежко дървено парче, тя го привърза към единия край. Изобретателната млада дама изтича към счупения украсен прозорец и хвърли парчето нагоре. Пронизителната болка в рамото ѝ лиши хвърлянето ѝ от известна сила и то се оказа неуспешно. Пренасяйки въжето в левицата си, Миранда опита отново, достигайки прозореца, но не успявайки да се вклини. Последва трето хвърляне.

След като изпита въжето, девойката се опита да се покатери. Нараненото рамо отново се оказа пречка, но тя нямаше намерение да му позволи да ѝ попречи. С невероятни усилия отдели крака от пода, само за да се строполи отново секунда по-късно, предшествана от тихия, но непогрешим звук на метал, впиващ се в дърво. Погледна нагоре и видя нож за хвърляне да стърчи от стената. Проследи го до източника му, тъмна фигура на покрива край един от по-малките прозорци.

Стържещ звук привлече вниманието ѝ отново към прозореца. Лишено от опора, дървеното парче се изхлузваше навън, отнасяйки и скъпоценното въже със себе си. Оставаше ѝ само парче, не по-дълго от ръката ѝ. Когато погледна отново към човека, попречил на бягството ѝ, фигурата му бе изчезнала.

— Кой си ти?! Какво съм сторила? Защо ме държиш тук?! — провикна се Миранда. Отговори ѝ мълчание.

Победена, Миранда изправи поваления стол и седна, не по-свободна от времето, когато въжетата я бяха стягали и с бързо вцепняваща се десница, напомняща ѝ за поражението. Отново огледа затвора си. Дребни прозорчета се издигаха от двете страни на наклонения покрив, на свой ред заслонени от друг, по-малък. Над входа имаше малка стая, която някога бе помещавала църковната камбана. Дупката, през която бе висяло въжето ѝ, сега можеше да се похвали с няколко прогнили нишки. Дъска, с няколко разкривени стъпала бе всичко, останало от някогашната стълба за поддръжка.

Миранда отиде до вратата, която бе успяла да откrexне. Единоинчовата пролука все още бе непокътната. Врагът ѝ лесно можеше да избути дъската, лишавайки девойката и от тази ѝ дребна победа, ала цепката продължаваше да стои, пропускайки пронизителния вятър. По-рано днес Миранда се бе молила да я пуснат, но сега искаше само да излезе. Отново долепи око до пролуката.

Небето на изток бе започнало да порозовява, багрейки ослепителния сняг в лек пурпур. Виждаше се само непознатият, облечен в същото проклето наметало като всички останали северняци. Стоеше с насочен на изток поглед, загърбил Миранда. Нејде в далечината, по заснежения път се движеше черна точица. С приближаването си тя се превърна в конна шейна. Обичайна гледка след ужасна буря. Виелиците далеч не бяха редки събития, а

изчакването пътищата да станат отново проходими бе сигурен начин да попаднеш на следващата вихрушка. Ала бе очевидно, че никой не бе минавал по този път от много месеци, с изключение на онези, ограбили църквата. Появата на шейната не можеше да е съвпадение.

Когато се приближиха достатъчно, Миранда успя да разгледа конете, самата шейна и четиримата войници, които слязоха от нея, носещи непогрешимата емблема на Северната армия. Сърцето ѝ се оживи. От години не се бе радвала при вида им, но днес те представляваха единствения ѝ шанс за спасение.

— Насам! Тук съм! Помогнете ми! — изкрещя тя, удряйки по дверите с юмруци. Остра болка в рамото бързо сложи край на ударите, но Миранда продължи да вика.

Когато се убеди, че е била чула, девойката погледна през пролуката. Четиримата войници стояха тихо пред вратата, облечени в пълно бойно снаряжение и спуснати забрала. Първият спокойно говореше с фигурата в наметало, а останалите изчакваха. Не се отправиха към вратата. Тя напрегна слух. Само войникът говореше достатъчно високо, за да чува думите му.

— Онази, която е докоснала меча? Възложено ни е да я намерим, както и оръжието — отвърна той в отговор на нечутия коментар на фигурата.

Онзи с наметалото измъкна вързоп и го подаде, очевидно Мирандиния меч. Войникът го взе с ръкавичените си ръце и го размота. След като го огледа толкова внимателно, колкото бе възможно със спуснатото забрало, той погледна към непознатия.

— Изглежда е търсеното от нас. Ще вземем момичето и ще потегляме — рече той, пристъпвайки към вратата. Пленилият Миранда го спря, хващайки го за рамото.

— Какво? — раздразнено попита войникът.

Фигурата протегна ръка с дланта нагоре.

Надеждите ѝ изчезнаха, когато осъзна видяното. Той искаше да му се плати! Северната армия бе в съдружия със странника, който я бе заловил! Защо? Какво искаха от нея? Хиляди ужасени мисли се блъскаха из съзнанието ѝ, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Размяната на реплики между съзаклятниците продължаваше.

— Залавянето и връщането на мечодържеца е отговорност на Съглашенската армия. Без значение какви заповеди си получил,

намесата ти се счита за предателство. Благодарение на факта, че намесата ти е била изцяло ползотворна, няма да бъдеш съден — рече войникът.

Непознатият отвърна нещо, прекалено тихо, за да бъде чуто, но езикът на тялото му издаваше значителен гняв.

— Не съм бил уведомяван за подобно споразумение, а дори и да бях, то би било определено за незаконно. Няма да получиш възнаграждение. Съветвам те да приемеш това и да си благодарен, че няма да те съсечем на място.

Умът ѝ трескаво работеше. Как би могъл някой да търси нея и меча? Бе го намерила на полето само преди ден-два. Очевидно е бил там за известно време. И как я бяха открили толкова бързо? Никой не знаеше, че ще е тук, дори и самата тя, докато старецът... старецът. Трябва да бе предположил, че е откраднала меча и ѝ бе казал къде да иде. Продължаваше да допуска грешки кому да се доверява за напътствия. Онзи с плаща сигурно бе ловец на глави. Нещата изглеждаха зле. Ако Съгласенската армия искаше да я отведе, нищо чудно да съзираше последния си изгрев. Само обвинение бе повече от достатъчно, за да се озове в тъмница, а ако оръжието бе достатъчно ценно да го търсят ловец на глави и армията, Миранда можеше да си остане затворена за цяло десетилетие.

Междувременно размяната на реплики между ловеца на глави и войниците се нажежи. Останалите ратници, които до този момент бяха стояли безучастно, започнаха да наобикалят наемника. Водачът им пристъпи към вратата и се зае да развързва въжетата, закривайки гледката на Миранда. Беше обзета от емоции, но въпреки това забеляза нещо особено в него. Изглеждаше... чужд.

Проблясък я накара да погледне зад водача. Войниците бяха започнали да се отдръпват, но на никого от тях не се удаде да направи и втора крачка. Един след друг се сгърчваха неестествено и се отпускаха на земята. Краят им бе настъпил за един миг, от един-единствен удар, прекалено бърз, за да бъде проследен от окото. Издрънчаването на броните им привлече вниманието на командира. Главата му още не бе приключила обръщането си, когато стоманен размах я отдели от раменете му.

Миранда се отдръпна, но кървавата сцена се бе запечатала в ума ѝ. Препъна се, виеше ѝ се свят, стомахът ѝ се бунтуваше. Видяното я

бе отвратило и физически, девойката не можеше да се държи на крака. Замамяно седна на пода, давейки се.

Някак успя да се овладее. Когато се почувства достатъчно добре, очите ѝ се насочиха към вратата. Убиецът още бе там, чувстваше го. Отново бе настъпила инверсия. Желанието ѝ да блъсне вратите широко отворени и да вкуси свобода бързо бе заменено от настойчива молитва да останат затворени, за да не влезе онова чудовище. Цяла вечност не откъсна взор от дверите, страхувайки се дори да премигне.

Утринната светлина пролази по пода пред нея. Миранда напрегна всички сетива, опитвайки се да предугади какво е намислил убиецът. Само изцвилването на някой от конете и капенето на топящия се сняг нарушаваха тишината. Бавно, внимавайки да не издаде звук, тя се изправи на крака и се промъкна към вратата, напрегнато насочила очи в ивицата светлина. Оставаха ѝ само една-две стъпки, когато въпросната ивица бе засенчена. Девойката се втурна назад, препъвайки се в парче дърво и стоварвайки се болезнено на земята. Размазаното от бързината на замаха оръжие просъска, разсичайки въжетата. Вратите се разтвориха широко, очертавайки мрачния силует на убиеца върху светлината на снега, накарала Миранда да замижи.

Присвивайки клепачи, девойката пипнешком намери парче дърво и го сграбчи. Бе видяла с каква бързина се бе разправил с обучени войници, но нямаше намерение да даде живота си без бой. Ако чудовището се канеше да я довърши, Миранда щеше да се постарее то да съжалява за решението си. Едва силуетът му бе започнал да придобива по-ясни черти, когато ловецът на глави изчезна от светлината. Сега се криеше нейде в сенките. Очите на девойката бяха безполезни, тъй като резкият контраст на светло с тъмно не ѝ позволяваше да види нищо. Преди дори да успее да реагира, дървото бе отскубнато от хватката ѝ. Ръката ѝ бе болезнено извита зад гърба и Миранда бе принудена да пристъпи назад.

Борейки се, тя бе отведена навън. При всяко мятане, острата болка във вече нараненото ѝ рамо я караше да продължи. На най-плитките места снегът стигаше до глезените, а най-високите преспи се издигаха с човешки бой. Когато наближи конете, ръката ѝ бе освободена с едно последно тласване. Нов челичен захват стегна главата ѝ, лишавайки я от възможността да се обърне. Един от конете

бе отделен от впряга, всичките му военни отличителни белези бяха отрязани.

— Върви. *Веднага!* — долетя груб и престорен шепот в ухото ѝ, но несъмнено мъжки. Последната дума бе пропита с гняв, позволявайки донякъде да определи гласа.

Миранда затаи дъх, усещайки студеното острие на нож да се допира до гърлото ѝ.

— Надзърнеш ли към мен, ще те сполети тяхната съдба! — рече той, обръщайки главата ѝ към останките от войниците.

На мястото, където някога се бяха издигали хора, сега имаше купчина метал. Снегът около нея бе надупчен от литналите пръски кръв, а върху броните имаше петна, по-черни от които бе виждала само на онова поле преди няколко дни. Нещо повече от острие бе докарало гибелта им. Някаква нечиста магия бе обезобразила телата им. Той бе отнел не само живота им, бе им отнел и човечността. Саможертвата им нямаше да може да бъде почетена с погребение. Беше ужасно.

С мъка Миранда се покатери върху коня. Не бе предназначен да бъде язден отделно, така че беше неоседлан. Девойката и преди беше яздила без седло, но не се чувстваше особено удобно. Сега обаче не бе удачен момент да възразява.

Докато дърпаше юздите и поемаше на път, главата ѝ гъмжеше от смайващите днешни случки. Ловецът на глави я бе пленил, бе я вързал и беше откраднал най-ценното ѝ притежание. А в същото време беше ѝ оставил парите и добавил подпалки в огъня, макар самият той да не се бе грял. Огънят очевидно бе за нейно удобство, но защо? Бе ясно, че странникът има някакво приложение за нея, но след като бе убил онези, дошли да я отведат, беше ѝ предоставил възможност да избяга и дори настоял да я използва. Защо? Това част от някаква извратена игра ли беше?

Миранда пришпори коня. Вече се бе отдалечила на десетки крачки от него, но пак можеше да отгатне къде точно в гърба ѝ ще се забие острието, което щеше да долети още при най-малкото поколебаване от нейна страна. Изминаха минути — не знаеше колко — преди да достигне разклонението на пътя и да се почувства в достатъчна безопасност, за да спре.

При тази почивка конят издишваше насечено, изпълвайки въздуха около муцуната си с облаци. Миранда погледна към гърба му и се навъси. Така ѝ не си бе получила обратно раницата. Разполагаше само с трите сребърни монети, дадени ѝ от дружелюбния лисугер. Едва вчера, а вече ѝ се струваше, че е било преди цяла вечност. Девойката погледна на юг. Нямаше смисъл да се връща при мъжа, който бе пратил войници по дирите ѝ. Щеше да се отправи към следващия град, да се екипира и сетне щеше да прецени какво да прави.

Освободена от вцепенилия я страх, Миранда осъзна три неща. Първо, студът бе непоносим. Прекараната на завет нощ само влошаваше нещата. Втора идваше болката в рамото ѝ. Бе се засилвала неумолимо от студа, но девойката едва сега бе имала време да я осъзнае. И последно, когато конят пое в лек тръс, бе чула особено дрънчене. Звучеше различно от подрънкването на сбруите. С разпалено любопитство, Миранда подири източника на звука. Скоро го откри. Торба, привързана към един от ремъците. Младата дама я откачи и я разтвори. Видяното я потресе.

Кесията, която ѝ бе открадната по-рано. Нямаше никакво съмнение. Не можеше да сбърка ухабената кесия и медните монети. Как? Как се е озовала тук? Убиецът трябва да е бил там, в онази кръчма, онази нощ. Как инак би се сдобил с кесията? И защо му е да ѝ я дава? Дали е искал тя да знае? Разтърси торбата и видя, че вътре се намираще камата ѝ, както и бележка. Нетърпеливо сграбчи листчето, убедена, че съобщението не бе представлявало част от съдържанието на кесията преди.

Бе изписано върху грубовата хартия, с прилежна ръка, и гласеше:

Животът ти приключи в деня, в който докосна онзи меч. По здрач всеки клюкар и издайник ще знае името ти. По изгрев всеки страж и войник ще знае лицето ти. С повторното падане на нощта не ще откриеш безопасно място сред собствените си люде. Използвай последните си часове анонимност да се отдалечиш колкото се може повече от хората.

Тя потръпна, но този път не от студ. Бе станала част от нещо, което не разбираше. Мечът го нямаше, ала тя още не беше в безопасност. По каква причина я търсеха? Защо докосването на едно оръжие да я превръща в такава престъпница? И защо убиецът ѝ дава този съвет? Въпросите я заливаха един подир друг, а отговори нямаше.

Опита се да се съсредоточи върху позитивното, ако можеше да открие нещо в тази категория. Първата ѝ мисъл бе, че е имала късмет да се отърве жива. Войниците не бяха разполагали с това щастие. Също така имаше и кон. Тъкмо нещото, с което се бе надявала да се сдобие след продажбата на меча. И бе се отървала от гнусното оръжие, макар не по начина, по който бе възнамерявала. Беше освободена от бремето на вървежа — но нямаше да може да се наслади на ездата, защото тя ѝ оставяше повече време да мисли, а Миранда се намираше в момент, когато това бе последното нещо, което ѝ се прави.

Във всичко, случило се досега, само едно бе сигурно. Нещата не бяха приключили. Думите върху бележката бяха правдиви. За дни делата ѝ, каквито и да бяха те, щяха да достигнат всички кътчета на континента. Нямаше представа каква неправда е сторила, но само след няколко часа всички останали щяха да знаят и да я нарочат за виновна. Нямаше значение, че единствените хора, които знаеха истината, бяха мъртви или бегълци — подобна история се сдобива със собствен живот. Можеше сама да прекосява земята, нашепвайки се в людските уши, жертвайки истинността за бързина на разпространение. Клюките по някакъв начин съумяваха да избегнат природните закони. Хората щяха да узнаят.

С по-задълбоченото обмисляне на днешния ден, тревогата на Миранда нарастваше. Колкото и да се стараеше, не можеше да прогони сцените на смърт и вледеняващото усещане за страх от ума си. Това разсейване, макар и твърде неприятно, в добавка с бързината на коня, я отведе до желаната дестинация за отрицателно време.

Влезе в селото към ранния следобед. За разлика от досегашните места, които бе посещавала, тук цареше оживление. Закачулени люде чистеха снега от улиците. Пушек се издигаше от комините. Добре поддържан знак оповестяваше името на селцето — Нидел. Потъналите в работа не се оглеждаха много, работеха съсредоточено. Това вдъхна известна увереност на Миранда. Още не знаеха. А и как биха могли? Дори и ако им бе разказана всяка подробност от случилото се, имаше само двамина, които знаеха какво е сторила и как изглежда. Стига да се държи нормално, щеше да бъде поредният посетител... засега.

Макар и успокоена от неопровержимите доказателства, които си бе дала, Миранда все пак чувстваше погледи върху себе си, сякаш преживяното я бе променило и бе достатъчен само един взор върху нея, та всеки да узнае. Сякаш петното кръв върху наметалото ѝ собственоръчно разказваше как е попаднало там. Протестиращият стомах прекъсна мислите ѝ. Надолу по улицата я приканваше жизнерадостна табела с изографисана отгоре ѝ печена пуйка. След като се погрижи за коня си, девойката пристъпи вътре. По нищо не приличаше на гостилниците, които бе посещавала в последно време. Прозорците и лампите поддържаха помещението добре осветено. Нямаше петна. Нито следа от мухите и гадинките, постоянни обитатели на „Гущеровият бокал“. И накрая, нямаше жива душа. Само една самотна сервитьорка, пълничка и енергична млада жена, скочила с готовност да я обслужи, както и един клиент, седнал до купчина торби.

— Добро утро, госпожице! — рече тя, изпълнена с радост от факта, че има клиент. — Настанявайте се, където ви е удобно и кажете какво да ви донеса.

По протежението на цялата лява стена имаше дървена пейка, пред която на равни разстояния бяха поставени маси. Именно там се настани Миранда, приплъзвайки се зад една от тях. Хвърли поглед към другия клиент, млад мъж с бяла коса, седящ в другия край на пейката. Четеше дебела книга с кожена подвързия и не обръщаше внимание на новодошлата. Миризмата от кухнята бе божествена, пресен хляб и

печено месо. Миранда отметна ухабената си качулка и вдъхна дълбоко изкусителния аромат. Момичето прекъсна безмълвното ѝ наслаждение.

— Госпожице? — рече тя.

Миранда погледна към нея.

— С какво бихте желали да започнете?

Къркорещият стомах на Миранда отправи апел за бързина.

— Кое от менюто няма да отнеме много време?

— Говеждото току-що стана готово, от закуска са ни останали сухари.

— Грейви? — с надежда запита Миранда.

— Що за място бихме били, ако сервирахме сухари без грейви?
— с усмивка отвърна сервитьорката.

— Сухари и грейви да бъде. И чаша каквото и да е, само да не е вино — додаде тя, припомняйки си главоболието след последното разглеждане.

— Сайдер?

— Отлично! — заяви Миранда.

— След няма и минута пристига — бе жизнерадостният отговор.

Момичето се отдалечи. Миранда отпусна пулсиращата си глава назад. Зърна движение от лявата си страна — младежът си събираше нещата. Нахлузи на вид доста тежката раница с едно опитно движение. След като бе готов, той се отправи към вратата, но вместо да напусне, остави багажа си на пода до Миранда и се настани на съседната до нея маса. Разтвори книгата си и отново се зачете.

— Много е добро — рече младежът, без да вдига очи от страницата.

— Кое? — попита Миранда. По принцип би се зарадвала на компанията, но с оглед на скорошните събития, вниманието му я изнервяше.

— Грейвито. Не си падам по сосове, обаче за това място правя изключение. Ям тук при всяко преминаване през селото. Почакай и сама ще се убедиш.

Миранда кимна и погледна към него. Бе малко по-висок от нея, бялата му коса изглеждаше не на място, обгръщайки младо лице. Дрехите му бяха освежаващо — и уникално — различие от вездесъщото сиво наметало. По-светло, почти бяло палто, с кожа по ръба на ръкавите и качулката. Навън младежът щеше да се откроява

сред тълпите. Докато го гледаше, девойката осъзна, че вероятно той е последният човек, с когото щеше да е в състояние да говори нормално, без да умолява за живота си. Щеше да е най-добре да се възползва от възможността.

— С какво се занимаваш? — попита тя.

— Туй-онуй. Ами ти?

— Аз съм ограничена само до „онуй“.

— Няма лошо. „Туй“ доскучава след време — отвърна той и прелисти.

— Как се казваш? — пожела да узнае Миранда.

— Дезмър Луминблейд — отговори младокът.

— Уникално име.

— Не точно. Носел го е дядо ми, както и неговият дядо. Предполагам са харесвали името Дезмър, но не и „младши“.

Настъпи миг мълчание.

— Не искаш ли да узнаеш моето име? — поинтересува се девойката.

— Няма нужда. Тук сме само ние. След като се нахраним, всеки ще поеме по пътя си, вероятно без никога вече да се видим. Дотогава аз разговарям с теб, ти разговаряш с мен. Няма нужда от отегчения, няма нужда от имена. По тази причина хората винаги се представят, когато срещнат трети.

— Е, то е Миранда. В случай че срещнем и трети.

— Миранда. Лирично — отбеляза той, без да вдига очи от книгата.

Храната бе поставена пред Миранда и тя лакомо се зае. Младежът бе прав, наистина бе великолепен. Когато поутоли глада си, реши да угоди на въртящата се в главата ѝ мисъл, изричайки я гласно.

— Какво четеш? — попита тя, сочейки към книгата.

— Една от неприятните последици на „туй“. Подробности за доставчиците.

— Доставчици?

— Доставчици на оръжие.

Миранда се навъси.

— Продаваш оръжия — изрече тя с равен глас.

Дезмър наклони глава и присви очи.

— Не продавам... проектирам и колекционирам.

— Наистина ли?

— Презирам хората, които лъжат непознати.

— Едва преди няколко дни узнах, че съществуват колекционери на оръжие, а днес срещам един — обясни Миранда.

— Само две къщи по-нататък има и още един. Обаче си е чиста загуба на време. Грейвита е единственото забележително нещо тук.

— Защо ги колекционираш?

— Защо? — повтори младежът, затваряйки книгата. — Защо не? Хубавото оръжие е инструмент. Великолепното е шедьовър. Чисто и просто изкуство. Изработено с грижа, всеки детайл оформен с любов, балансиран, полиран. Ако скулптурите биваха изработвани със същото внимание, не биха били различни от позирания модел. Имаш ли нож?

— Не... да, имам, ето го — отвърна тя, припомняйки си, че камата ѝ бе върната.

— Така... изправен, як, остър. Инструмент. А погледни това.

Дезмър измъкна изящно закривено острие от колана си.

— Това се казва острие. Погледни извивката. Погледни ръба. Изчистено. Елегантно. Органично. Би могло да е било част от животно. Проектирано е въз основа на драконов нокът. Гледай.

Присви пръсти около дръжката, сетне разтвори всички без показалеца. Оръжието се задържа върху един пръст.

— Майсторът е работил с месеци над него. Би могло да бъде изложено в галерия или забито в нечий вражески гръб. Назови ми друго изкуство с подобна гъвкавост. Разбира се, точно това оръжие може да се похвали не само с отлична изработка — има си история. Било е използвано лично от Червената сянка.

Миранда почиташе пламенността му към темата, дори и да не я споделяше. Рядкост бе да се види подобен интерес към нещо — като се изключат новините от последното сражение. Колекционираният от него оръжия бяха сърцето на войната, така че тя ги презираше, но младежът бе човек, който почиташе формата над целта. Ободряващо разнообразие от преобладаващата мания на местните. И можеше да разбере позицията му. Оръжието в ръката му бе наистина красиво. Гледайки го, мислите ѝ се върнаха към мечата. Той по нищо не бе отстъпвал на този кинжал, вероятно беше изработен с не по-малка грижа. Зачуди се колко ли би платил за него този покровител на изкуството.

Но споменаването на Червената сянка я разтревожи. Всеки бе чувал за прословутия убиец, ала Миранда винаги се бе старала да си внуши, че историите за убийствата му са измислица. Реалността, която острието придаде на темата, я накара да потръпне. Историите разказваха за мъж, убил вълк с голи ръце и носещ окървавения му череп като шлем. При всяко убийство на благородник, слуховете за Червената сянка плъзваха наново. Дребна, настойчива мисъл, че можеше да съществува някаква връзка с живота ѝ, бързо бе изтикана далеч в дебрите на ума. Въпросната мисъл бе прекалено тежка, за да бъде разглеждана в настоящия момент.

— Осъзнаване. Знаеш какво ме е довело тук. Сега съм в неравностойно положение — рече той, прекъсвайки мислите ѝ.

— Моля? — запита Миранда, объркана от странните му думи.

— Какво си запланувала в този прекрасен ден?

— Опитвам се да реша какво следва — отговори тя.

— Не се напъгай прекалено. Ще се случи и без това — каза Дезмър, затваряйки книгата и събирайки си торбите. — Трябва да съм във форт Уик по залез.

— Аз... няма значение — рече девойката, решавайки да замълчи за срещата със стареца, който вероятно бе пратил войници след нея.

— До скоро виждане.

Младежът си сложи качулката и излезе. Фигурата му се открояваше комично на фона на почти униформените местни. Пристъп на тъга се стовари върху Миранда при вида на дузината люде, облечени в сиви наметала. Винаги я бе притеснявал фактът, че можеше да пътува с дни, да види над сто човека, а да не е в състояние да ги различи. Внезапно се почувства горда от окъсаното, окървавено наметало, което носеше. Може и да не беше бляскаво, но поне бе различно. Поне щеше да бъде запомнена за повече от миг.

Но при една нова мисъл тъгата се превърна в страх. Убиецът носеше същото наметало като всички. Можеше да се крие под плаща на всеки един от минавачите. Миранда извърна поглед от прозореца. И по-лошо. Тя бе беглец. Специфичното ѝ наметало щеше да е предостатъчно описание, за да осигури залавянето ѝ. Най-добре да не мисли за това. Щеше да си купи нов плащ, но в действителност нямаше много, което можеше да стори. Ако Съглашенската армия я търсеше, щеше да бъде намерена.

Насили се да приключи с храната, без да се поддава на тревогата. Едва бе погълнала и последния залък и сервитьорката изникна отново, нетърпелива да продаде още.

— Ще желаете ли още нещо?

— Не, това ще е всичко — отговори Миранда.

— Пет медни.

Миранда се зарови в кесията, която бе открила на коня и даде пет монети. Сервитьорката се застоя, дрънкайки с монетите в престилката си. Миранда долови намека и постави още две монети върху масата. Усмивката на момичето се разшири.

— Благодаря, госпожице, желая ви великолепен ден.

— Подобно.

Миранда остана на мястото си още известно време. Сега какво? Не бе сигурна кой знае за нея или какво си мисли, че е направила. Дали все още смятаха, че притежава меча? Ако бе принадлежал на висшестоящ военен, наказанието за кражба щеше да се равнява на това за измяна. И то бе доста по-лошо от обикновена екзекуция. Щеше да послужи за назидание. Мъчения, унижения и срам щяха да изпълват остатъка от дните ѝ, докато накрая не бъдеше умъртвена по колкото се може по-жесток начин.

Преглътна мъчително и се загледа в потъмняващия белег върху дланта си. Проклетият меч я бе белязал по няколко начина. Животът ѝ далеч не би могъл да се определи като приятен, но бе започнал да се влошава драстично от мига, в който бе докоснала глупавото оръжие. Може би магията му носеше и проклетие, което щеше да я преследва с лош късмет докато е жива. Сърцето ѝ се сви. Магията винаги я бе интригувала, но я бе съзирала само няколко пъти. Сега имаше възможността да наблюдава отблизо как превръща мизерния ѝ живот в непоносим. Стисна юмрук.

— Извинявай? — обърна се тя към сервитьорката.

— Да? — изчурулика момичето.

— Давате ли стаи под наем?

— Не. Потърсете странноприемницата на Майлин. Отсреща — момичето посочи.

— Благодаря.

Напусна гостилницата, дирейки подходящо място да се умие и остави коня си, докато закупи нужната екипировка. Лесно откри

странноприемницата, тя разполагаше и с конюшни. Плати няколко медни монети на коняря и влезе в самия хан. Преддверието бе добре осветено и спретнато. Мъж с превръзка над окото стоеше зад тезгяха, а край вратата се бе прегърбило момче. Влизането на Миранда бе посрещнато със същото оживление като в гостилницата.

— Добре дошли в странноприемницата на Майлин. Какво мога да направя за вас? — попита ханджията.

— Бих желала да наема стая за няколко часа.

— Съжалявам, клиентите ни трябва да платят поне за една нощ. Уверявам ви, че щом видите стаята, няма да ви се прииска да напуснете.

— Добре тогава. Една стая. Евтина, ако е възможно.

— Цените ни започват от двадесет медни на нощ — рече той.

— Малко скъпичко — отбеляза Миранда.

— Най-добрите цени за най-добрите стаи. Плащате за качество — изрепетирано каза ханджията.

Девојката неохотно се раздели с една от сребърните си монети. Мъжът ѝ върна полусребърник и пет медни. Две от медните монети се озоваха в джоба на момчето, отвело я до стаята и дало ключ. Помещението бе уютно и чисто, много по-добро от стаята в „Гущеровият бокал“.

Миранда се заключи. Раненото ѝ рамо бе започнало да пулсира и да се вцепенява.

Захвърли замърсеното наметало върху леглото. Навивайки ръкав, което се оказа доста болезнено, тя откри, че превръзката е подгизнала от кръв. Миранда стисна зъби и потръпна от болка, докато я отделяше. Раната бе подута и зачервена, обградена със съсиреци. Не се подобряваше. Девојката знаеше от опит, че рани с такъв вид рядко заздравяват сами и никога не изчезваха напълно.

Кана с чиста вода, леген и купчина изпрани кърпи говореха за качеството на странноприемницата. Миранда напълни легена и се зае да промива раната. При всяко изстискване водата порозовяваше във все по-плътен оттенък. Когато приключи, легенът приличаше на съд с блудкаво вино. Кърпата бе покрита с петна. Тъй като знаеше, че няма да може да се изпере, Миранда я използва като превръзка. Влажният, хладен плат поуспокои болката, но ако искаше отново да използва десницата си пълноценно, трябваше да потърси лечител.

След като се постара да изчисти кървавото петно от плаща си, тя излезе от стаята, заключвайки. На излизане ханджията ѝ се усмихна, вратарят стори същото. Приятно ѝ бе да получава такова отношение, макар да бе наясно, че то се дължи единствено на среброто в джоба ѝ. В известна степен предпочиташе презрителните погледи, хвърляни ѝ от хората, когато узнаеха, че е съчувственик. Подобни реакции, макар и породени от невежество, поне бяха искрени. А тези хора щяха да я третират като кралица само докато си плащаше сметката.

Леденият въздух блъсна навлажненото ѝ рамо, подтиквайки я бързо да приключи с покупките. Обикаляше из дюкяните, обслужвана от възрастни мъже и жени, деца, сакати и всички онези, по една или друга причина негодни за фронта. Тези хора бяха обитавали селищата, откакто се помнеше. Не бе минало много време след узряването ѝ, когато бе започнала да усеща върху себе си любопитните погледи на останалите, чудеци се защо тази здрава млада дама не е на бойното поле, излагайки живота си заради по-висшето добро.

Бе чувала, че някога жените не ходели на война. Оставали в тила, грижейки се за дома. Но тези години отдавна бяха отминали. Населението проредяваше все повече и повече, тъй като новите поколения биваха покосени още преди да отгледат следващата реколта бойци. Избледнялото кърваво петно върху наметалото ѝ вероятно бе единствената причина, спираща хората да любопитстват, придавайки ѝ статуса на ранен отпускар. Подобни войници бяха честа гледка в по-големите градове само допреди няколко месеца, когато изведнъж престанаха да се появяват.

* * *

След ден на харчлък, Миранда се завърна в странноприемницата, натоварена с покупки. Малка едноместна палатка бе сгушена под лявата ѝ мишница, а яка нова раница, пълна с провизии, си почиваше на гърба ѝ. В джоба ѝ бяха останали само няколко медни монети, но вече разполагаше с всичко, от което се нуждаеше. Оставаше ѝ само да потърси лечител за рамото си.

Изцерителите бяха станали истинска рядкост, откакто вражеският натиск бе принудил всички налични лечители моментално да встъпват в служба. Тенденцията бе започнала отпреди няколко години. Но до неотдавна човек пак можеше да намери някой чирак-лечител или алхимик, обявени за негодни. Сега дори и *това* се превръщаше в рядкост, тъй като всяка година биваха прокарвани нови закони, целящи да забранят на лечителите да упражняват уменията си над онези, които не са част от Съглашенската армия. Още един начин да попречат на хората да избягат от военна служба.

Миранда току-що се бе отказала от диренето си, когато зърна пристигането на вестоносец. По полуразчистената улица галопираше кон, хвърчащ колкото му позволяваха силите. Достигайки центъра на града, ездачът скочи. Изглеждаше не по-малко изтощен от коня, а бързо насъбра тълпа около себе си.

— Старата църква гори! — промълви той.

Очите на тълпата се насочиха към северния хоризонт. Черен пушек в далечината потвърждаваше думите му. В ума на Миранда проблесна страх.

— Време ѝ беше. Рушеше се от години — отбеляза един посивял мъж.

— И това не е всичко. Имаше от нашите, мъртви. Отидох да видя огъня и ги видях на земята. Четирима. Нищо не бе останало от тях, като че някаква магия ги беше поразила. Никаква следа от извършителя. Току-що се връщам от форт Уик. Никой не е влизал или излизал от снощи, само едно момиче. Тя трябва да го е сторила. И била тръгнала насам! — викна задъханият вестител.

Миранда се насилваше да крачи спокойно към странноприемницата, докато от всеки праг изскачаха хора, за да чуят новините. Нямаше да мине дълго време, преди някой от тях да се досети и да я потърси. Остави на коняря ключа от стаята си и започна да товари багажа си на коня. Бавно и невъзмутимо го изведе в тясната задна уличка зад конюшната. Когато се убеди, че е останала незабелязана, Миранда яхна животното и пое.

— Моля те — шепнеше тя. — Само още минутка. Прекося ли хълма, без някой да ме види, имам шанс.

Конят пристъпваше бързо сред издигация се до коленете сняг. Няколко нервни извръщания я убедиха, че суматоката още не се бе уталожила, за да последва търсене, но то бе неизбежно. Достигайки подножието на хълма, Миранда знаеше, че вече е скрита от погледите на местните. Една идея се зароди в ума ѝ. Свали нещата си от коня. Натъпквайки всичко, от което не се нуждаеше, в новото наметало, тя го привърза към гърба на животното.

— Е, беше ми приятно да сме заедно. Надявам се при теб нещата да се развият по-добре, отколкото с мен — рече му тя.

С тези думи го плесна и животното полетя надолу по пътя. А до ушите на Миранда вече достигаха гневните викове на напускащата града хайка. Девојката трескаво започна да копае в огромната преспа, струпана край пътя от виелицата. Снегът бе достатъчно скован, за да позволи издълбаването на дупка. Скоро имаше достатъчно дълбока хралупа, обърната към полето. Миранда хвърли раницата си вътре и се плъзна на свой ред. Първите жители тъкмо достигаха върха на хълма, когато тя зариваше отвора. Галопирацията бясно кон бе твърде далеч, за да бъде видян ясно. Гневните люде го последваха. Ядосаните им гласове щяха да го подтикват да продължава, а липсата на ездач щеше да му осигури солидна преднина. Ако извадеше късмет, номерът ѝ щеше да ангажира тълпата почти за целия ден.

Миранда затаи дъх. Край нея профуча половината град, изпонаяхали всички налични коне. Изчака ехтежа на копитата да заглъхне изцяло, преди да се измъкне от леденото скривалище. По наметалото ѝ бе останал сняг, разтърсил я до кости, но поне болката в рамото бе намалела.

Треперейки, тя бръкна в снежната дупка и измъкна нещата си. Бяха ѝ останали само раницата, пълна с храна и вода, както и

палатката. Принуди тялото си да пристъпи към обезкуражаващата дейност по нарамването на безценното оборудване, а на ума си назначи още по-уморителната задача да избяга, както и почти невъзможната мисия да очисти името ѝ.

В някой свършен свят трябваше само да обясни истината, за да бъде оневинена. Тук обаче Миранда бе странник, чиито жертви бяха обичните ратници. Направо можеше да се смята за мъртва. Но сега имаше неотложна задача. Раницата притискаше гърба ѝ, над нея бе привързала палатката. В никакъв случай не бе трудно забележима. Цяло чудо щеше да е да се измъкне невредима.

Миранда огледа хоризонта. Белите преспи бързо отстъпваха пред скалистите, непроходими склонове на Рейчис. Преминаването им щеше да е трудно. Веригата им разсичаше Северното съглашение, започвайки край хълмистите поля, непосредствено до столицата в далечния изток, простирайки се чак до тресорската граница. Местата за прекосяване бяха малко и добре охранявани. Най-добре беше да ги избягва.

Преследвачите ѝ биваха отвеждани на юг, а тя бе дошла от север. Значи и двете посоки отпадаха като вариант за бягство. На запад се простираше снежно поле, преливащо в плавно нанадолнище, вероятно отвеждащо в някой поток или река. Потоците означаваха мостове — а мостовете означаваха пътища. Щеше да има изобилие от прясна вода и възможност да открие път, когато дойде моментът. В раницата си имаше храна за няколко дни, а по това време съществуваше вероятност историята да се е изменила достатъчно от многократното препредаване, така че Миранда да не бива подозирана от пръв поглед.

Ако не друго, времето щеше да отслаби паметта им достатъчно, за да предложи шанса да остане незабелязана.

Идеята с нищо не бе по-лоша от останалите. Поне означаваше вървеж по нанадолнище. Отправи се на запад, където облачното небе почервяваше с приближаването на вечерта. По времето, когато последните лъчи на светилото угасваха, светлината им открии връщането на разгневените жители. Миранда все още се намираше достатъчно близо, за да ги чуе.

Вървеше приведена, уверена, че няма да бъде забелязана, но се страхуваше, че може да попаднат на следите ѝ. Това щеше да

продължи да я тревожи, докато нов снеговалеж не потулеше дирята. За щастие по тези места бурите никога не закъсняваха.

След близо час търпеливо чакане и последните от тълпите най-сетне се върнаха обратно. Здрачът се бе превърнал в типичната безлунна нощ, открояваща единствено светлината на факлите им. Може би малко по на юг щеше да намери удобно място за лагеруване, стига да се събуди достатъчно рано да раздигне палатка и да продължи, преди пътищата да са се оживили. Миранда загърби града, вече съвършено скрита в мрака. Тъкмо тази тъмнина бе очаквала. Никой не можеше да я види сега. Само трябваше да издигне палатката и щеше да бъде в безопасност до сутринта.

За нещастие и други бяха очаквали същата нощ — други, които също бяха искали делата им да останат невидени. Бяха видели напускането ѝ. Бяха я последвали. Сега се бе отдалечила достатъчно от неудобни свидетели.

Миранда тъкмо бе приключила с издигането на дебелото платнище. Работата се бе оказала доста трудна, тъй като студът бе направил ръцете ѝ безчувствени. Бе поставила на място и последния дървен кол, опитвайки се да съживи с разтриване замръзналите си пръсти. Бе успяла да ги постопли с дъха си и с енергично разтъркване, когато дочу шумолене. Първата ѝ мисъл бе, че някой заек се е шумгнал в палатката и сега се мъчи да избяга. Извърна се към платнището, но отново чу шума зад себе си. Миранда се извърна бързо, сърцето ѝ подскочи от уплах.

Пет фигури стояха пред нея. Пак бяха облечени в плащове, но за разлика от разпространените светлосиви, одеждите на петимата бяха почти черни. Стояха мълчаливо и неподвижно, раздвижвани само от вятъра, взирайки се в Миранда с невидимите си очи от мрака изпод качулките.

— Кои сте вие? — заекна девойката.

Фигурите запазиха мълчание. Миранда отстъпи към раницата, която току-що бе оставила в палатката.

— Какво искате? — запита с нарастващ страх.

Бавно, с неземна плавност, фигурите започнаха да се приближават. Миранда падна на земята и се протегна към палатката. Опипвайки със здравата си ръка, намери дръжката на камата, стърчаща от кесията. Сграбчи я.

— Не се приближавайте! Нищо лошо не съм сторила! Никого не съм искала да наранявам! Моля ви! — предупреди тя, надявайки се да я послушат.

Те продължиха да скъсяват разстоянието. Миранда стисна ножа както я бе учил чичо ѝ. Като член на едно от по-известните военни семейства, употребата на оръжие не ѝ бе непозната, ала пак я ненавиждаше.

Изправи се на крака, обзета от вихрени мисли. Откъде се бяха взели? Как така се бяха приближили толкова неусетно? Опитваше се да се държи на разстояние, но снегът пречеше на стъпките ѝ, без очевидно да създава подобни проблеми на преследвачите. Един от тях заобиколи зад нея. Миранда се извъртя и го докосна с върха на камата.

Острието-бръснач с лекота преряза плата. Макар да не усети да е засегнала плът, ударът ѝ бе последван от пронизителен писък, прекалено вледеняващ, за да бъде нададен от живо същество. Стресната от ужасяващия вик, Миранда изпусна ножа. Той потъна в цепнатината и падна на снега. Раненият яростно се отдръпна назад, плащът му за миг разтворен от рязкото движение. Малкото лъчи на приглушената от облаците луна изглежда погаждаха номера, защото осветеното от тях не можеше да съществува. Нищо. Под наметалото нямаше нищо.

Миранда замръзна, опитвайки се да проумее съзряното. Под одеждата имаше само въздух, а тя се мятеше, сякаш бе носена от някой ранен. Разсейването на девойката бе предоставило достатъчно време на създаването зад нея. Качулката ѝ бе отметната и нещо бе притиснато към лицето ѝ. Мислите ѝ се замъглиха. Светът сякаш се завъртя под нозете ѝ. Миранда се опита да се бори, но против волята си загуби съзнание.

* * *

Далеч на север, в зле осветена стая изчакваха двама души. Първият — висока и грациозна жена елф в украсена броня, стоеше с лице към закрыта от огромна карта стена. Държеше шлем под мишница, а върху лицето ѝ бе изписано притеснение, примесено с нетърпение и преобладаващ гняв. Зад нея, разположен зад голямо бюро, стоеше благородник. Чертите му бяха застинали в маска на спокойствие, а дрехите му бяха от най-скъп плат. Поведението му го правеше по-подходящ да седи от дясната страна на някой крал. Пред него бяха пръснати множество запечатани документи, депеши, кодирани съобщения и декларации. Бе събрал пръсти пред лицето си, а очите му бяха насочени към пода.

— Винаги ли се бави толкова? — сприхаво запита жената.

— Търпение, генерал Телоран — отвърна той.

Елфът въздъхна и отново се обърна към картата. Тя изобразяваше целия континент, макар да нямаше нужда. Горната третина на картата, представлява Северното съглашение, бе отрупана с фигури и щрихи, отразяващи всички възможни аспекти на провелите се през тази година боеве. Под тях, тънката линия на фронта бе почти закрыта от усърдно вписани числа. Оставащата част, изобразяваща огромното кралство Тресор, бе недокосната. Генерал Тригора Телоран, бивш полеви командир, прокара пръст по картата, проследявайки бледа линия край фронта. Цяла вечност не бе съзирала врага, истинска битка.

— Завоювахте ли обратно Орин Ридж? — запита тя.

— Понастоящем съществуват по-неотложни неща — изморено отвърна мъжът.

— При цялото ми уважение, сър, докато не бъде спечелена, войната получава превъзхождаща важност над всичко — отговори Тригора. — Намираме се твърде далеч от бойната линия. Дори и с Димънтовите методи, достигащата до нас информация е вече остаряла. Не биваше да напускаме Теритал, генерал Багу. Трябва...

Отварянето на вратата я прекъсна. През нея влезе слабават мъж. Бе облечен подобно на Багу, макар че изтънчените одеяния му бяха

прекалено големи. Неговите черти не бяха тези на благородник. Наместо непроницаем лик, лицето му изразяваше остра увереност, примесена с отегчение, сякаш вечно му пречеха да положи по-плодотворни усилия. На гърба си носеше жезъл със скъпоценни камъни. Ремъците му бяха груби, видимо носени с намерението да изразят презрение към изтънчените одежди. Жезълът имаше металически отблясък, а скъпоценните му камъни пораждаха у случайния наблюдател усещането, че е гледан. В ръцете си носеше купчина хартия.

— Генерал Багу... — поде той, обръщайки се бавно към елфа. — Телоран...

Не направи опит да скрие неприязънта, с която изрече второто име.

— Генерал Димънт — отвърна тя.

— Какво ще докладвате, генерале? — попита Багу с равен глас.

— Разполагаме с известни потвърждения. Мечът бе намерен и е бил предаден. Намерилото го момиче е било заловено и в момента е на път към... кабинета на генерал Епидим — обясни Димънт.

— А оръжието? Разполагаме ли с него?

— Не. Вярваме, че все още се намира в ръцете на наемника. И момичето не бе предоставено от него. Наложил се да бъде заловено — отвърна Димънт.

— Това се очакваше. На наемните убийци не може да се има доверие! — заяви Тригора, в чийто глас се долавяше гняв.

— Много добре. Генерал Телоран, съберете половината от своите Елитни. Задачата ви е да откриете къде точно е бил намерен мечът, да проследите пътя му и този на момичето. Намерете и идентифицирайте всеки, който би могъл да е говорил с девойката. Когато се убедите, че задачата е изпълнена изцяло, открийте меча и го донесете в Северната столица.

— Слушам, сър! — отговори генерал Телоран.

— Вървете! Димънт, вие останете.

След като взе листовите, съдържащи подробности относно откритията на Димънт, Тригора се отдалечи с целенасочена крачка. Прекоси прага и се озова в обширната тронна зала на замъка Верил. В единия ѝ край се намираше престолът, в момента празен, тъй като

особата се занимаваше с държавни дела. В другия край се намираха масивните двери, отвеждащи към градината.

Генералът си сложи шлема и пое към нея, все още съзирайки в ума си картата на Багу, обмисляйки евентуалните маршрути. Бавно, щателно прецени нужните действия. Тук пехота. Там кавалерия. Обсадни машини в готовност на тези места. Да. Когато приключи с тези отегчения, когато Съглашението бъдеше прочистено, тя щеше отново да се върне на фронта. И щеше да бъде готова.

* * *

Миранда бавно дойде в съзнание. Беше осеяна в мрак. Дори не бе сигурна дали изобщо е будна. Земята под нея се разтърсваше на равни интервали. Въздухът бе тежък, пропит с потискащ задух и отвратителна воня. Гнусна комбинация от засъхнала кръв, пот и около половин дузина други миризми, които никога не бе срещала преди и се надяваше да среща за последно. Опитва се да прокара пръсти, но издрънчаване, последвано от опъване я уведоми, че е прикована за пода.

Замаяният ѝ ум започна да обмисля възможните варианти. Отговорът никак не бе приятен. Бе ги виждала и преди. Черните каруци. Наличието им беше сигурен признак, че нейде нещо ужасно се е случило. А сега се намираше в една от тях. Заловена. Обречена.

Напразно се замъчи да се отскубне от веригите. Нямаше полза, но това ѝ предоставяше някаква дейност, като не позволяваше на ума ѝ да размишлява над ситуацията. Никой попаднал в една от тези каруци не бе съзиран отново. Цепката между вратите пропускаше малко въздух и никаква светлина. Задущливостта затрудняваше оставането ѝ будна, но поне от мрака имаше полза. Той ѝ спестяваше несъмнено ужасяващата гледка, оставена от предишния клет пътник. Очите ѝ се наляха със сълзи при осъзнаването, че това бе краят.

Поне дузина пъти бе потъвала в дрямка. Нямаше как да определи колко време бе изминало. Можеше да бъде сигурна само в това, че заловилите я се движеха безразсъдно бързо, спирайки само да сменят коне, доколкото можеше да прецени по звуците. Сепна се от резкия тласък, когато колата спря отново, но този път бе различно. Миранда дочу звуците на битка, приглушени от дебелите стени на покритата каруца. Потръпна при стърженето на стомана в стомана и ужасените конски звуци.

Внезапно гълчавата утихна. Чу как резето на тежките дървени врати бива отмествано. Вратата се спусна с оглушителен трясък. Навън бе все още нощ — или, по-скоро, отново. Червеникавото сияние на факла огря вътрешността на затворническата кола, обливайки окованата снага на Миранда, заедно със стените, одраскани от

отчаяните нокти на стотиците несретници през годините. Повей хладен въздух блъсна изпотеното ѝ тяло.

Мъжът с факлата бе огромен. Поне една глава по-висок от Миранда и три пъти по-тежък от нея, туловището му бе изградено предимно от мускули. Пламъците осветяваха половината му лик. Различни белези разказваха, че е участвал в множество зле протекли битки. Не носеше наметало. Наместо това бе облечен в захабена кожена броня и грубоват шлем от желязо.

— Ще те освободим — изрече той с глас, съответстващ на телосложението му.

Към него се присъедини още един силует. Жена. Висока приблизително колкото Миранда, но няколко години по-възрастна. На лицето ѝ блестяха очи, чиято ярост и непоколебимост подобаваха на двойно по-стар човек. Нейната броня също бе изтъркана, а на бедрото ѝ висеше меч, показващ следи от съвсем скорошна употреба. Жената вдигна високо факлата си и се усмихна, когато светлината падна върху окървавеното Мирандино рамо.

— Тя е! — рече жената. В гласа ѝ се долавяха успокоение и доволство.

Двамата спасители се качиха вътре. Жената огледа следите от предишните пътници и поклати глава с гняв и мъка. Мъжът извади лост, с който за кратко време се справи с оковите. Когато Миранда бе свободна, той ѝ помогна да се изправи, но неясното време, през което бе стояла неподвижно, бе лишило девойката от силата ѝ. Мъжът я отнесе навън и я положи върху един от двата коня, чакащи в готовност.

Страховитият студ я вледени почти веднага. Със замъглени очи Миранда наблюдаваше как двамата свалят оръжията и броните на повалените войници с безскрупулна ефикасност. Когато и колата бе ограбена по подобен начин, жената хвърли факлата си вътре. Черната каруца бързо се подпали и тримата наблюдаваха пламъците със задоволство. Скоро тайнствената жена изрази чувствата си с думи.

— Не ще погубиш повече от нас, проклет дявол... — прошепна тя.

Тримата се понесоха бързо в нощта. Миранда яздеше зад жената. Бяха взели четирите коня от колата, но доскорошната пленница бе прекалено немощна, за да язди сама. Не само тялото ѝ бе изтощено, умът ѝ също не бе в твърде добра форма, тъй като околният пейзаж ѝ

бе непознат. Вървяха през проскубано поле към гъст лес, който изглежда се простираше докъдето стигаха очите. Зад тях, много далеч, се издигаше планинска верига, основата ѝ прорязана от зелена ивица.

— Къде сме? — Миранда надвика тропота на копитата.

— Ниските земи — отвърна жената.

Ниските земи! Ако помнеше правилно, това значеше, че е била отведена от другата страна на планините, които бе решила да не прекосява. Известно време трябва да е спяла. Бавно припомняйки си различни истории за тези земи, Миранда започна да се чуди дали с бягството от каруцата нещо се е променило. Всички чути от нея разкази, в които ставаше дума за убийство, престъпление или изчезване, се развиваха в Ниските земи.

Облаците се разделиха за миг, но светлината не се задържа дълго. Почти пълната луна над главите им скоро бе затулена от все по-гъстото листно покривало на гората, за която се разказваше, че веднъж безследно погълнала половин дивизия северни войници. Миранда преглътна мъчително, надявайки се да не сподели съдбата им. Пръстите ѝ бяха напълно безчувствени, а рамото ѝ се бе влошило толкова, че едва можеше да помръдне десница.

* * *

И след часове бясна езда тримата все още се намираха в гората, без до този момент да са стъпили върху път. Накрая стигнаха до голяма дървена колиба. Спътниците ѝ помогнаха на Миранда да слезе от коня. Оставен на самотек огън едва димеше в камината. Девојката бе отведена до грубоват дървен стол и върху раменете ѝ бе метнато одеяло. Едрият мъж отиде да се погрижи за конете, а жената с доволно изражение се настани в друг стол.

— Кая — представи се тя, протягайки ръка.

Миранда болезнено протегна десница в опит да отвърне на жеста. Успя слабо да стисне пръстите на спасителката си, преди болката да стане непоносима.

— Миранда.

— Всички чухме какво си сторила. Много вдъхновяващо.

— За какво говориш? — попита Миранда. — Кои сте вие? Къде съм?

— Намираш се в главната квартира на Подронието. Аз съм регионалният командир. Само за няколко дни стори за каузата ни повече, отколкото години внимателни действия — обясни жената.

Миранда познаваше Подронието. Повечето хора сляпо поддържаха войната. Други, подобно на нея самата, я ненавиждаха. Подронието бе група толкова противопоставяща се на бранта, че бяха повели активни действия срещу нея. Във всеки по-голям град имаше техни поддръжници. Говореше се, че често провеждат атаки над военни цели, за да предизвикат оттегляне на силите. Когато правителството или военните говореха за тях, думите им бяха съставени от равни части отричане и пропаганда против тях.

— Няма нужда да скромничиш. Всички знаят. Откраднала си предмет, ценен високо от военните отрепки и си убила четирима войници, изпратени да го приберат.

— Знаете за това? Тук?! Вече? — невярващо изрече Миранда.

— Моля те. Нищо не се разпространява по-бързо от лошите вести и добрите слухове! — рече Кая. — От години дирехме нещо,

което да разтърси властниците. Говори се, че са те заловили, но не и нещото, което си откраднала. Така ли е?

— Предполагам, но... — опита се да обясни Миранда.

Едрият мъж влезе отново. Кая развълнувано се обърна към него.

— Тус! Още не са го намерили! — викна жената.

Мъжата кимна. Миранда скоро щеше да узнае, че за него това бе най-силният възможен израз на емоция.

— Какво си взела? Къде го откри? Как го скри? Трябва да зная! — настояваше Кая.

— С какво оръжие изби мъжете? — добави Тус.

— Ще ви кажа всичко, което зная и съм направила, но се страхувам, че когато приключа, няма да имате толкова високо мнение за мен.

И тя им разказа случилото се през последните няколко дни. Разказа за замръзналото тяло, за меча и за търговеца. Разказа за пленяването си и освобождението от църквата. Лицата на слушателите помръкваха, радостта им бе заменена от разочарование. Само за няколко минути Миранда разруши образа, изграден от десетки слухове.

— Е, Миранда, искрено съжалявам да чуя истината. Надявах се в твоє лице да открія могъщ съюзник. А наместо това откривам нещастна жертва на обстоятелствата — рече Кая.

— Аз също съжалявам. Мразя тази война от дъното на сърцето си. Ако можех да помогна, щях да го сторя — каза Миранда.

— Съмнявам се, че би могла да сториш нещо, което да надмине онова, което вече направи случайно. Агентите ни докладваха, че действията ти са предизвикали раздвижване по най-високите нива. Каквото и да представлява този меч, очевидно означава страшно много за изключително важни хора. Ти си белязана. Умовете, от които зависи цяло кралство, са насочени към теб и това, което си сторила. Вълните все още се разпръскват — обясни Кая.

— Всички от хората ми разказват историята ти. Биха строшили вратата, за да те видят — рече Тус. — В момента са въодушевени. Готови са за битка.

Ликът на Кая бавно преля от печал към размисъл.

— Може би не всичко е изгубено. Миранда, желаш ли да се присъединиш към каузата ни?

— Разбира се. Макар да не мога да си представя с какво бих могла да помогна.

— Вече стори достатъчно. И което е по-важно, хората ми вярват, че си сторила много повече. Именно това е важното. Може и да не си в състояние да се биеш редом с тях, както се надявах, но делата ти пак ще ги подтикнат към величие. Стига да не узнаят истината, самото ти присъствие сред нас ще ги окуражи да се бият. В замяна на членството ти, ще те пазим от армията.

Ако казаното от теб е истина, освен теб има само още един човек, който знае какво точно се е случило, а той е убиец. Малко вероятно е подобен човек да се обърне към хората, които е убил, за да им предложи описание. Да. За известно време трябва да те държим в сянка. Вероятно няколко месеца. Разпространяването от войниците описание ще избледнее. Не след дълго ще можеш да крачиш по улиците със съвсем лека дегизировка — рече Кая.

— Ще бъдеш обучена. Още една въоръжена ръка — додаде Тус.

— Да, прав си, Тус. С течение на времето ще се превърнеш в това, за което хората ми те смятат, Миранда. Това може да е велик ден за каузата ни.

Тус оставаше невъзмутим както винаги, но Кая се радваше и за двамата. Миранда се насили да се усмихне. Нещата се отскубнаха извън контрол. Само преди дни живееше простичък живот, макар и скиталчески. А сега се озоваваше в центъра на нещо, от което си нямаше и понятие, но очевидно от огромна важност. Щеше да бъде извор на вдъхновение за група ренегати, които работеха за края на сраженията, но със средства, които почти не се отличаваха от кланетата на бойното поле. Непретенциозният ѝ живот се бе превърнал в бъркотия.

— Достатъчно. Предстои ни да изработим планове. Наш агент ни уведоми, че войниците разпространяват описанието на младо момиче със среден ръст, нормално телосложение и наранено дясно рамо. Не е ужасно специфично, но трябва да се постареем да променим колкото се може повече от това — рече Кая.

— Може ли да започнем с рамото? — попита Миранда.

— Би могло да се предположи, че времето само ще се погрижи за това — каза Кая.

— Не съм толкова сигурна, че конкретният случай е такъв.

Отметна пропитото с пот и мръсотия наметало. Петно отново бе избило върху ръкава на туниката, а когато го нави, двамата воини кимнаха с разбиране.

— И това е отпреди два дни? — запита Тус.

— Да — отвърна девойката. — Плюс времето, което съм прекарала в колата.

— Само няколко дни, а ръката е отишла. Лошо. Зле нараства. Ще изгубиш ръката — рече Тус.

Раната *наистина* се бе влошила. Цялото рамо бе отекло, червени ивици бяха плъзнали наоколо.

— Но това беше само парче дърво — каза Миранда.

— По-лошо и от острие. Мръсно. Причинява... неща като това. Не често, но се случва. Не си от късметлиите, нали? — рече Кая.

— Животът ми не може да се нарече особено щастлив — отвърна девойката със слаба усмивка.

— Тус, ще ѝ дадем храна и ще ѝ намерим койка. По изгрев ще я пратим при Зеб. Не може новият ни талисман да осакатее — реши Кая. — Ще изготвя документа и ще прибера новите оръжия и брони.

— Не — отвърна Тус, не като отказ, а като твърдение.

— Какво? Няма храна, няма койка?

— Без Зеб. Ще го наръгам.

— Не започвай отново, Тус! — уморено каза Кая.

— Говореше със синчоците — рече Тус, имайки предвид Съглашенската армия.

Сините брони не се бяха променили още от началото на войната — значи преди повече от век. Всяко от трите северни кралства използваше различен оттенък, но цветът бе един. Преди обединението им, единственото общо между силите на трите кралства бе цветът на броните. И оттам бе дошло названието.

— Усещах го. Шест месеца обучение... прахосани върху предател. Хората се присъединяват към нас като шпиони, за да изкрънкат някакви облаги от офицерите. На такива смъртта им е малко. Без Зеб и с Ранкин бегалник, не ни останаха лечители — оплака се Кая.

— Ранкин е станал бегалник? Боклук! — изръмжа Тус.

— Бегалник? — попита Миранда.

— Плащаме на местен бял магьосник солидна сума, за да ни обучава лечители. Понякога се случва някой от чираците да поеме на път към него с парите и да кривне някъде, изчезвайки безследно. Избягва със среброто. Казвам ти, започвам да се съмнявам, че на света са останали свестни хора. Тус, обяви, че се нуждаем от нов лечител. Макар да се съмнявам, че ще има доброволци. Мъжете и жените, които се присъединяват към нас, неизменно искат тъкмо те да бъдеш тези, които ще прережат гърлото на някой генерал. В лекуването няма слава.

— Почакайте! — обяви Миранда.

Ето решението. Щеше да я държи настрана от бойното поле, да ѝ предостави скривалище, дори щеше да ѝ осигури шест месеца гореща гозба и меко легло.

— Аз ще бъда новият лечител! Изпратете мен при магьосника! — охотно предложи тя.

— Ти? Хм... защо пък не?! — замисли се Кая. — Тус, погрижи се да ѝ намериш храна и легло. На сутринта ще ѝ дам писмото за намерение за Уолоф. Миранда, по-добре си почини. Очаква те дълго ходене.

— Отлично! Аз... дълго ходене? — попита Миранда. — Ами новите коне?

— Конете са за тези, които се нуждаят от бързина. Раненото рамо може да почака, но неочакваните възможности изникват и изчезват в миг. Две стъпки по-късно и шансът се изпарява завинаги. Кулата на Уолоф се намира от северната страна на Рейвънууд. Теренът е такъв, че пътуването пеш ще ти отнеме не повече от пет дни. Така че яж, почини и върви. Предстои ни много работа! — каза Кая.

След няколко мига глинена купа с вероятно най-лошата овесена каша, която Миранда бе подушвала, бе поставена на масата. Когато най-накрая успя да погълне отвратителната помия, очакваха я койка и одеяло, разположени в близост до подсиления огън. Тя се отпусна вдървено на леглото, наслаждавайки се на пламъците. Тялото ѝ бе подложено на такива резки промени на горещина и студ, че протестите му бяха доста усилни. Спазми измъчваха мускулите ѝ през цялата нощ. Когато Тус я сръга на сутринта, струваше ѝ се, че е затворила очи само за миг. Слънцето още не се бе надигнало над планините.

— Храна. Яж я бавно. Ще ти стигне — рече мъжът, подхвърляйки ѝ торба.

Девојката успя да я улови, не и без да раздразни нараненото си рамо.

— Огниво! — рече той, подавайки ѝ пакет. — И прахан. Ще ти стигне. Движи се близо до планините. Приближиш ли се прекалено до пътищата, патрулите ще те убият. Приближиш ли се прекалено до планините, други неща ще те убият.

Това заплашително предупреждение ѝ послужи наместо пожелание за добър път.

* * *

Колибата още не бе изчезнала от поглед, а Миранда вече съжаляваше, задето не бе поискала ново наметало. Поне в гората не бе толкова трудно да се върви. Гъстите клони на вечнозелените дървета задържаха по-голямата част от снега, така че този по земята бе поносимо дълбок. По-близо до планината дърветата бяха по-нарядко, но постоянният вятър правеше терена още по-проходим. Е, вихърът я пронизваше, но заради лекотата на вървежа си струваше да го изтърпи. В миналото достатъчно често бе заплашвана от измръзване до смърт, за да знае, че сега не я грозеше подобна опасност. Поне не и докато се движеше.

Вървейки, Миранда се удивляваше колко по-жива изглеждаше гората в сравнение с полето. Свиренето на вятъра носеше със себе си позивите на дузина различни животни. На места стъпки осейваха земята. Някои от лосове, други от елени. Понякога в снега се виждаха и други вдлъбнатини, напомнящи следи, но бяха прекалено едри. По-вероятно бе да са предизвикани от отърсен от клоните сняг.

Когато слънцето започна да изчезва от небето, девойката насъбра част от падналите клони и се настани край група борове. Накладе огън, внимателно подбирайки такова място, че топлината на пламъците да не топи сняг по клоните отгоре. Разтвори торбата с храна, успокоена да открие вътре осолено месо наместо гнусните сухари, които, прекарали известно време в топла вода, се превръщаха в противната каша, която бе яла снощи. След като изяде количество, преценено като дневна дажба, тя се удиви да открие спален чувал в раницата. От изпровождането си бе останала с впечатлението, че очевидно не възнамеряваха да я гледят.

Нощта се оказа дори по-приятна от последната. Постелката бе по-мека от койката, а огънят се погрижи да ѝ е топло — поне страната, обърната към него. По склоновете неспирно се спускаше вихър, но дърветата пазеха сносен завет. Утрото я свари отпочинала и Миранда пое на път дори по-бързо от вчера. В края на преминалия без особени случки ден беше прекосила почти двойно повече разстояние. Спря да

лагерува както първата нощ и докато се унасяше се замисли, че може би късметът ѝ започва да се променя.

Съжали за тази си мисъл в мига, в който на третия ден отвори очи. Небето изглеждаше неестествено черно. На всичкото отгоре и въздухът бе наситен с онзи непогрешим мирис на задаващ се сняг. Спалният чувал и дърветата нямаше да я запазят срещу снежна буря. Миранда се замисли усилено. Ако не се лъжеше, бе зърнала характерни отвори по склона. Несъмнено представляваха входовете на пещери. Подслон. Ускори крачка и насочи поглед към планината. На места вятърът бе смел изцяло снега от склоновете, в едно такова място Миранда зърна голяма кухня. Бе достатъчно дълбока, за да е потънала в мрак.

Ледени кристалчета бяха започнали да брулят лицето ѝ, когато се добра до пещерата. За да избяга от мощния вятър, девойката трябваше да навлезе много по-дълбоко, отколкото бе очаквала. Мракът бе непрогледен, като се изключи слабото сияние, което достигаше от входа. Миранда опря несвалената си раница до скалната стена и приседна на пода. Беше задъхана от бързането, всяко вдишване прогаряше дробовете ѝ. Отпочивайки си, с изненада откри колко топла бе пещерата. Отръска някои от по-упоритите снежни кристалчета от наметката си и пое дълбоко въздух през носа. Влажната, плесенясала миризма, която бе очаквала, бе далеч по-слаба от очакваното, долавяна едва-едва. Наместо това преобладаваше богат земен аромат с леко загатване за пушек.

— Предполагам не съм първата, която се подслонява тук — рече високо. Отговори ѝ само ехото.

Може би пещерата бе толкова топла, защото някой бе запалил огън по-навътре. За миг Миранда помисли да подири с кого споделя пещерата, но после се отказа. Отчасти се страхуваше, че може да не бъде посрещната добре, но най-вече беше прекалено уморена. Ако там има и друг обитател, викът ѝ щеше да го е раздвижил. Когато ехото ѝ бе последвано от тишина, девойката прецени, че ще може да изчака преминаването на бурята тук.

Хвърли поглед към входа на пещерата. Вятърът звучеше слаб, снегът дори не бе покрил хоризонта. Нямаше да мине дълго време, преди отново да продължи по пътя си. Очите ѝ тъкмо бяха започнали да привикват към мрака, когато зърна мястото пред входа на пещерата

да се затъмнява. Миранда присви очи към странната гледка, объркана. Разнесе се звук, наподобяващ шумоленето на кожа. Усилването му бе придружено с драскане и трополене, разнесло се от вътрешността на пещерата.

Звуците се усиливаха и от двете страни, земята се тресеше с всеки удар. Мирандиното объркване преля в страх, когато отговорът ѝ се изясни. Пещерата си имаше обитател — но не кой, а какво — а имаше и посетител, който далеч не беше човек. Миранда се изправи на крака и се втурна към входа. Неравният под я забави. Преди да е прекосила и половината разстояние, първият от зверовете се появи.

За пръв път виждаше дракон. Ако не бе толкова ужасена, със сигурност щеше да се възхити на гледката. Създанието бе огромно — от муцуната до върха на опашката като нищо можеше да има десет крачки. Здравият, виещ се врат бе увенчан с влечугоподобна глава, която можеше да погълне девойката на една хапка. Големи кехлибарени люспи покриваха долната част на създанието от върха на брадичката до края на змийската му опашка. Люспите върху останалото му туловище бяха червени, по-големи от ръцете ѝ. Лазеше на четири крака. Предните му лапи, свършващи в ноктестата карикатура на човешки ръце, се движеха безпроблемно по скалистия под. Мощните задни крака изтласкваха животното напред с ужасяваща плавност и грация, изглеждащи несвойствени за толкова огромен звяр.

Миранда се извъртя, за да побегне в обратна посока, вероятно да подири някоя ниша, където да се скрие. Посрещна я не по-малко страховита гледка. От мрака изникваше втори дракон. По-малък от първия, с по-изящни, деликатни черти, което я наведе на мисълта, че вероятно бе женски. Вторият дракон също бе червен, коремът му бе жълт, промъкваше се разгневено към нашественика. Само след миг щяха да се сблъскат.

Обзета от паника, Миранда се притисна към стената, страхувайки се да откъсне очи от гледката дори и за миг. Тропотът на масивните стъпки стана оглушителен, дори и дишането на създанията допринесе за гърмежа. Вероятно заради треперенето на пода, неравността му или страха ѝ, девойката загуби равновесие в същия миг, в който драконите се сблъскаха. Остра болка в тила я замая и Миранда падна на земята. Страховитият сблъсък се задържа в полезрението ѝ още няколко мига, преди да потъне в мрак.

* * *

Минаха часове преди бавно да дойде в съзнание. Усети пулсираща болка в главата си и тежест върху гърдите. Вероятно почти се бе спуснала вечер, тъй като входът на пещерата бе обгърнат в сянка и Миранда се намираше сред почти пълен мрак. Опита се да повдигне лявата си ръка, но установи, че нещо ѝ пречи. Лек опит да си послужи с десницата веднага припомни за болезненото ѝ състояние. Успя да измъкне левицата си изпод каквото я притискаше. Първата ѝ работа бе да опипа главата си, която сякаш щеше да се пръсне.

Доволна от наличието единствено на цицина и липсата на кръв, девойката се зае да използва свободния си крайник, за да определи притискащата гърдите ѝ тежест. Бе гладка и твърда, наподобяваща камък или парче дърво. И също бе голяма. Дебела колкото бедрото ѝ и приблизително със същата форма. Дали не бе паднал къс скала от тавана? Не, не тежеше като камък. Повърхността бе покрита с малки, припокриващи се цепнатини. Докато прокараваше пръсти, усети нещото да се раздвижва. Протегна се към пръстите ѝ и се отпусна тежко. Движението бе приключено с повеи топъл въздух, облял лицето ѝ.

Миранда затаи дъх, а сърцето ѝ затупа бясно. Сега си спомни къде е. Намираше се в драконово леговище, което оставяше много малко съмнение относно характера на лежащото връз нея. Неволно започна да трепери от страх. Създанието изглежда нямаше нищо против, тъй като дълбокото, ритмично дишане върху лицето ѝ указва унасянето му.

Със здравата си ръка Миранда пристъпи към задачата да се измъкне от опасното положение. Плъзна я под драконовата глава, намирайки я достатъчно лека, за да я повдигне. Бавно и колкото се може по-плавно се опита да отпусне главата на животното на пода. След безкрайна поредица притеснителни моменти успя, без да го събуди. Девойката се претърколи с все раницата, която още стоеше на гърба ѝ, удряйки нараненото си рамо. Болката бе нетърпима, но Миранда съумя да запази тишина. Още няколко движения я изправиха на крака, като сърцето ѝ биеше все така ускорено.

Девојката хвърли поглед към мястото, където бе лежала, само за да открие, че достигащите дотук слаби лъчи на слънцето осветяват празен под. Паникьосаното ѝ търсене приключи при усещането нещо да се отрива в десницата ѝ. Миранда се сепна, дръпна ръката си и трескаво се огледа. До нея, приседнал на задни лапи, стоеше малък дракон и я гледаше. Миранда застина. Създанието бе не повече от една пета от размера на видените преди това — може би с големината на едро куче — но реши ли, със сигурност можеше да я сведе до кървава пихтия за секунди.

Измина един дълъг момент, преди някой от двамата да се раздвижи. Инициативата пое звярът. Отиде до нея и за миг се изправи на задни лапи, обръсвайки ръката ѝ с глава. Без да знае какво друго да стори и с намерението да му попречи да се изправя отново, Миранда отпусна ръка. Драконът бързо завря муцуна в дланта ѝ. Усещането на люспите над очите му за трети път я накара да осъзнае какво искаше животното. Тя го погали по челото. Драконът седна до нея, изпъвайки глава при всяко погалване.

Значи ти харесва? — помисли Миранда.

Лишена от други възможности, девојката продължи да гали дракончето и се замисли. Животното имаше женските черти на по-малкия дракон. Съвършена умалена версия, вероятно тя е била майка му. Главата на дракончето се издигаше до кръста на Миранда, а дължината му от опашката до носа отговаряше на ръста ѝ. Очите бяха влечугоидни цепки с красив златен ирис. По-едри, дебели люспи се спускаха от челото, увенчавайки главата с почти короноподобно великолепие.

Предните крака, които сега имаше възможност да огледа по-внимателно, наистина приличаха до голяма степен на ръцете ѝ. Особено лапите, макар пръстите да бяха по-масивни и да завършваха със зловещ на вид нокът. Но въпреки това протягането и драскането на създанието по пода демонстрираха умелост, която почти не отстъпваше на човешката. Наслаждавайки се на милването, дракончето драскаше все по-силно и по-силно по каменния под, прокарвайки линии с лекота. Задоволството бе допълнително изразено и с навиване на опашката. Тя се гърчеше като змия.

Удивена, Миранда съвсем забрави, че природния шедьовър пред нея все още остава огромна заплаха. Опита се ли да побегне,

животното със сигурност щеше да я последва и да я залови лесно. Нямаше оръжие, способно да го нарани, макар че се съмняваше, че би могла да се насили, дори и да разполагаше с такова. И по-лошо, някой от големите дракони можеше да се върне всеки миг. Нещо трябваше да бъде сторено.

Подтикната от чист оптимизъм, Миранда се опита просто да се отдалечи, надявайки се да избяга, без да раздразни някой от хищническите инстинкти на създанието. Дракончето я последва, спирайки заедно с нея и по подобен начин продължавайки пак. Нямаше да стане така. Изчерпала всички други опции, девойката се опита да преговаря.

— Слушай! — рече тя, обръщайки се директно към дракончето. То се сепна от гласа ѝ, така че девойката зашепна. — Много се радвам, че ме харесваш. Аз също, но не може да вървиш подире ми. Страхувам се, че няма да бъдеш толкова мила с мен, когато стомахчето ти закъркори. Тогава няма да виждаш в мен нищо по-различно от наранено животно, което, убедена съм, ще ти се услади.

Животинчето се взираше в нея. Миранда отново закрочи и създанието я последва. Девойката въздъхна и се огледа. Не липсваха доказателства от сблъсъка на драконите. Дълбоки цепнатини в скалите раздираха стените и пода. Локви и пръски тъмна, гъста кръв обагряха цели райони от зле осветената пещера. Миранда не можа да не се зачуди как е останала невредима. Пещерата се бе превърнала в тяхно бойно поле, а тя бе лежала право в средата му. Във всеки случай късметът не биваше да бъде насилван повече.

— Зная, че току-що си се излюпила, може и да не знаеш това, но си имаш майка. Тя е много голяма, със сигурност много покровителствена, така че не искам да получи грешната представа за мен. Просто остани тук и ме остави да си ида. Така и двете ще продължим да живеем. Става ли? — примоли се тя.

Дракончето невинно се взря в отговор, но отново последва Миранда, когато последната пое към изхода. Девойката се извърна.

— Моля те, трябва да останеш тук! Не го ли сториш, някой ще тръгне да те търси и ще намери мен. Трябва да имаш братя и сестри. Не искаш ли да останеш с тях? Защо просто не те отведе обратно до мястото, откъдето си се излюпила? Тогава ще видиш семейството си и

ще забравиш за мен. Ако имам късмет, те ще спят и няма да бъда насечена на късчета.

Миранда си пое дълбоко дъх и закрачи обратно към вътрешността. Мракът ставаше все по-плътен. Не след дълго намираще пътя си пипнешком, мърморейки си колко откачена бе, за да прави подобно нещо. Бяха минали няколко минути, през които бе навлязла дълбоко в недрата, когато кракът ѝ закачи нещо. Пръстите ѝ напипаха парче дърво с намастен плат в единия край. Факла. Без да се замисля как нещо подобно е попаднало в драконово леговище, Миранда извади огнивото и я запали.

Сиянието на факлата разкри ужасна картина. Съдържанието на сходна с нейната раница бе пръснато по пода. Край стената лежаха овъглените останки на човешки скелет. Миранда потръпна при вида му. Проблясък привлече вниманието ѝ към торба до отсрещната стена. Тя бе разкъсана, избълвала част от съдържанието си върху пода. Сребърни монети.

— Това не вещае нищо добро! — отбеляза тя, сърцето ѝ биейки толкова силно, че едва не чуваше ехото му. — Поне знаем какво се е случило с Ранкин. В крайна сметка не е избягал.

Още минута крачене я отведе до търсеното от нея, едновременно изпълващо я и със страх. Но откритото не отговаряше на очакванията ѝ. Подът бе почернял от кръв, купчина златни предмети се издигаха пред нея. Черупките на половин дузина драконови яйца лежаха сред златни кани, жезли и монети. Яйченото съдържание не бе получило шанс да живее. Само едно яйце бе празно. Очите на Миранда се наляха със сълзи, когато светлината ѝ попадна върху вярната майка. Тя лежеше, разранена жестоко, увита около яйцето, от което младото драконче се бе излюпило само преди часове. Вече не помръдваше, загинала от раните си, след като бе прогонила нашественика.

Сълзите се стичаха по бузите на девойката. Преди часове създаването ѝ бе изглеждало чудовище, но сега представляваше паднала героиня. Домът ѝ бе нападнат, семейството ѝ бе избито, бе дала дори и живота си — всичко това в името на скъпоценния дар, който сега оглеждаше трагедията с невинните очи на новородено. Новоизлюпеното бе твърде малко, за да разбере гледката пред себе си, но Миранда усети тъга у него, сякаш то знаеше за случилото се. Тя се обърна към дракончето, очите ѝ все още насълзени.

— Ти си сираче, също като мен — каза Миранда, коленичейки, за да се изравнят очите им. — Ако двамата споделяме същата орис, то нека я споделяме заедно. Зная колко празен може да бъде светът, когато си сама.

Остави факлата и прегърна дракончето. То изглеждаше поласкано от вниманието, без значение какво го бе предизвикало. Сетне девойката взе отново факлата, обърса сълзи и пое към изхода, следвана от животинчето. Изобщо и не ѝ мина през ума да вземе нещо от струпаното в леговището съкровище. За нея то бе монумент на направената саможертва и нямаше намерение да го скверни. Пък и именно с обир на мъртъвци бе започнала цялата тази бъркотия...

На изхода на пещерата я очакваше залез. Очевидно принудилата я да се подслони вътре буря се бе навилняла бързо. Пренебрежително малко нов сняг бе паднал, а вятърът си оставаше постоянния бриз, хързулещ се по склоновете. Предстоящият нощен студ се долавяше ясно. Миранда забърза към най-близката група дървета, които щяха да ги заслонят от вятъра и насъбра дърва за огън.

Дракончето напускаше пещерата за пръв път. С учудване и вълнение се взираше в заобикалящия го свят. Създанието пристъпваше из снега, втурвайки се към дървета, храсти и растения, подушвайки и отново продължавайки напред. Откри следи на лос и се втурна подир миризмата, спирайки след няколко дузини крачки, за да се върне обратно при Миранда. С удивление я гледаше как приготвя огъня, борейки се със замръзналите клони.

— Би могла да помогнеш — обърна се девойката към дракончето. — Блъвни малко огън и ще мога да седна спокойно.

Създанието погледна към Миранда, сетне към дървата, накрая по посоката на някакъв звук, чут само от него.

— Не? Така си и знаех.

Когато огънят най-сетне бе запален, Миранда разстла спалния си чувал и седна върху му. Сложи раницата пред себе си и измъкна малко от осоленото месо. Бе сготвено и можеше да се яде направо, ала дори и притоплено не беше сред най-апетитните неща, камо ли студено. Набучи месото върху пръчка и я протегна над огъня. Моментално се сдоби с вниманието на дракончето. Повечето създания биха се

ужасили да се приближат до пламъците, но това стоеше насред огъня, за да подуши по-добре изкусителното лакомство.

— Не, не, не! — рече Миранда.

Дракончето се обърна към нея. Миранда отдръпна месото и продължи да мъмри животното.

— Зная, че си гладна, но тази храна е моя. Горещата храна е за мен! — рече тя. — Ето, изяж това. Ще ми се да имах нещо по-добро за първото ти хранене.

Миранда измъкна друго парче месо. Дракончето го подуши, след което отвори уста за пръв път, откакто девойката го бе срещнала. Острите предни зъби и по-дребните в задната част на пастта представляваха притеснителна гледка. Почти бе забравила що за звяр ѝ прави компания. Животното лакомо грабна месото от ръката ѝ, един зъб леко одирайки кожата. Изгладнелият дракон погълна месото, без да го дъвче, прокарвайки език между зъбите си, за да улови някое случайно останало късче. Второ, а после и трето парче месо бяха сполетени от същата съдба, за да може ненаситното животно да остави на мира Мирандината порция. Докато девойката се хранеше, дракончето подуши раницата ѝ, тропайки с лапа по нея. След като няколкократно бе сгълчено, животинчето спря. Седна, нетърпеливо гледайки как Миранда се храни. В мига, в който ръцете ѝ се изпразниха, създанието се изправи, неотклонно очаквайки ново парче месо.

— Съжалявам, но днес няма повече. Вече излапа половината ми днешна дажба и цялата утрешна. Надявам се някой от нас да се превърне в удивителен ловец удивително бързо, инак ни предстоят няколко дни на глад.

Миранда извади манерката си и отпи голяма глътка. Дракончето премлясна няколко пъти с език, давайки да се разбере ясно, че то също би желало да прокара соленото месо.

— Зная, от тази храна се ожаднява. Особено като се натъпчеш с двойна порция. Имам вода, но... не зная как да ти дам. Е... да опитаме — рече тя, наливайки малко в шепи.

Заради рамото това се оказа по-трудна от очакваното задача, но усилията не останаха неоценени. Езикът се стрелна светкавично, като че притежаващ собствен живот. Горната му част бе леко груба, а дъното му бе гладко. Виеше се в дланта ѝ и около пръстите,

предизвикал странно усещане. Откри, че езикът отделя особено внимание на драскотината, предизвикана по-рано от зъба. Напълвайки манта си отново, Миранда видя, че драконовият интерес се пренасочва към капчиците кръв. Време беше да сложи край на това.

— Трябва да подирим друг начин. Отчасти защото ръката ми замръзва, но най-вече защото се страхувам, че ще ти се усладя. Не че ти нямам доверие. Просто храната скоро ще свърши, а ти очевидно имаш голям апетит. Не искам да ти внушавам идеи за алтернативно меню! — обясни Миранда, сякаш дракончето щеше да я разбере.

Огледа се за нещо, в което да налее водата. Когато диренето ѝ не се увенча с успех, девойката реши, че създаването ще пие по същия начин като нея.

— Отвори уста! — рече тя.

Дракончето объркано я изглежда.

— Виждаш ли? Ето така! — каза Миранда, сочейки към устата си, отваряйки я няколко пъти. — Можеш ли и ти?

Накрая дракончето направи достатъчно продължителна имитация, за да може Миранда да пръсне малко вода в зяпналата паст. Животното бързо разбра какво се иска от него, задържайки устата си отворена, докато жаждата му не бъде уталожена. Това отне цялото съдържание на манерката.

— Сега ще трябва да топя сняг, за да я заместя. Ако продължава така, ти ще станеш най-глезения дракон на света! — рече тя.

Незасегнато от подмятането, животинчето дощапа до спалния чувал и легна.

— Умори се? Та ти току-що се събуди! — отбеляза Миранда.

То не ѝ обърна внимание, увивайки опашка около краката си и удобно полагайки глава отгоре. Миранда се усмихна. Хубаво беше да има спътник, макар че бебе дракон надали щеше да е първият ѝ избор. Междувременно създаването се размести, за да отпусне глава в скута ѝ. Девойката започна да го гали по обичния от него начин. И двете въздъхнаха доволно.

— Трябва ти име. Какво ще кажеш?

Дракончето се намести по-удобно и издиша.

— Като малка и аз обичах да лежа така, отпуснала глава в скута на мама. Беше преди много време, но още го помня, сякаш бе вчера. В място на име Кенвард. Там рядко падаше сняг. Всъщност през по-

голямата част от годината валеше дъжд. И то не просто дъжд, а с гръмотевици и мълнии. Беше ме страх и когато не можех да спя, отивах при нея, а тя ми казваше, че всичко е наред.

Знаеш ли как ме наричаше? Мин. Така сгреших името си първия път, когато се опитах да го напиша. Тогава приличах много на теб. Млада, наивна... Обаче си нямах люспи. Предполагам не сме си приличали толкова, но все пак... Мисля, че така ще те нарека. Харесва ли ти?

Звярът се прозя и се протегна.

— Ще приема това за потвърждение — рече Миранда, шмугвайки се в спалния чувал под новокръстената си спътница, за да потъне в сън.

* * *

Утрото ѝ се стори по-студено от обичайното. Дракончето бе спало върху Миранда през цялата нощ. Когато тя се събуди, създанието изглеждаше мъртвешки изстинало. Девојката се укори, задето не бе осъзнала, че Мин ще остане изложена на стихииите.

— Мин? Добре ли си? — запита отчаяно тя, докосвайки ужасящо студения драконов врат.

Дракончето бавно отвори очи и тромаво се прозина. Мин изглеждаше слаба, опашката ѝ се влачеше по земята, а главата ѝ бе клюмнала. Миранда бе започнала сериозно да се страхува за здравето ѝ, когато животинката пое дълбоко въздух. Миг по-късно яркооранжев пламък изригна от устата ѝ. Девојката бе доста стресната, но подобрения вид на Мин я успокои.

— Значи *можеш* да бълаваш огън! — каза тя, поставяйки ръка върху врата ѝ. Мин беше много по-топла, което припомни на Миранда колко бе студено. — Ще ми се и аз да можех.

Когато спалният чувал бе прибран, двете поеха на път. Вчерашните събития бяха забавили Миранда. Днес храната щеше да свърши, оставяйки ги гладни — а им предстоеше поне още ден път. Мин без проблеми поддържаеше бързата крачка, наложена от спътницата ѝ, често притичвайки напред, за да изследва някое припърхване или шумолене, често губейки се от поглед. Залезът свари Миранда много по-близо до целта от очакваното. Наличието на приятелка, с която да си говори, макар и да не биваше разбираана, спомагаше за бързото отминаване на милите. Спряха да нощуват на поляна, която Тус бе описал на тръгване. В средата ѝ имаше дърво, в чийто ствол бе издълбана стрелка. Стрелката сочеше към гората.

— Виждаш ли това? — обърна се Миранда към Мин. — Тус каза, че партньорът му я бил издълбал. Сочи в грешната посока, така че хората да не намерят магьосника. Умно, по един ужасен начин. Представи си да се бяхме загубили. Тази стрелка щеше да ни прати на сигурна гибел. Не е ли мило от тяхна страна? Сигурно е нужно каменно сърце, за да се занимава човек с дела като техните. А аз се присъединих към тях! Какъв великолепен обрат прие животът ми! Има

и добри новини — тази стрелка означава, че стига да станем рано, ще сме стигнали при Уолоф по обед. Изглежда безцелното лутане ме е превърнало в доста сносен пътник. Кая ще се замисли, преди отново да ме подценява!

Мин не изглеждаше впечатлена от сарказма. Миранда ѝ подхвърли последното парче месо, което бе уловено още във въздуха. Девойката накладе огън — отново без помощта на дракончето — и притопли несправедливо мизерната си дажба. Цял ден бе крачила без почивка, беше изтощена и изгладняла. Едва-що се бе нахранила и вече задремваше.

Мин се присъедини към нея и двете блажено спаха до сутринта. На следващия ден вървяха доста по-бавно, тъй като целта беше близо. Стомахът на Миранда пламтеше от глад, карайки я да съжалява, че не си бе оставила храна за закуска. Дракончето, от друга страна, изглеждаше по-енергично от всякога.

— Какво те е прихванало? — попита девойката.

Мин поспря да погледне към нея, сетне възобнови възбудените си подскоци. Между две дървета пред тях пробяга катерица и дракончето се втурна подире ѝ. Клетото животинче се стрелна нагоре по едно дърво, само за да бъде последвано със същата бързина от изгладнелия дракон. От клоните се сипеше сняг, последица от невидимото преследване. Точно когато Миранда се изравняваше с дървото, катерицата се появи отново, политайки от един от високите клони. Мин скочи след нея, разтвори челюсти. Изщракаха на косъм от опашката. Късметлийската катерица се приземи на дървото. По-тежкото драконче не се справи толкова добре. Блъсна се в ствола и падна на земята, поръсено от още сняг.

Миранда притича към мястото, изпълнена с притеснение. Мин изникна от преспата, отърсвайки се. Изглежда само гордостта ѝ бе пострадала от страховитото падане, тъй като лицето ѝ изразяваше най-близкото до срам нещо, което влечугоидните черти позволяваха. Хвърляйки поглед към дървото, драконът разбра, че плячката е изчезнала. Засрамено пристъпи до Миранда.

— Лошо падане — рече девойката, потупвайки Мин. — Затова ли се губеше? Но опитът беше много добър. Ако продължаваш така, скоро аз ще бъда единствената гладна.

Миранда поклати глава.

— Ти си само на два дни, а вече бе по-близо до улавянето на първата си собствена храна, отколкото аз след първите си десет години! Защо ли оставам с впечатлението, че природата е ощетила човеците? — зачуди се тя.

Не след дълго, доста несигурна на вид постройка изникна над по-ниските дървета. С приближаването към нея ставаше все по-ясно, че кулата все още се крепеше само по силата на навика. Големи части от стената бяха паднали, набързо укрепени с дъски. Някога покривът е бил боядисан в синьо, но времето и стихииите се бяха погрижили от това да не остане почти никаква следа. Накрая се озоваха пред идентично избеляла червена врата със затворен процеп. Миранда почука. След особено продължително чакане пролуката бе отворена и през нея надникнаха чифт древни очи.

— Да? — изрече глас със силен акцент.

— Изпраща ме Кая — каза Миранда.

— Не познавам такава.

— Нося това — девойката извади документа.

— Дай! — рече гласът, съпроводен от два сгърчени пръста, вдигнали се до цепката.

Миранда подаде хартията, дадена ѝ от Кая. Бе грабната, след няколко мига раздразнено мърморене, гласът се надигна отново.

— Парите? — запита или по-скоро поиска той.

— Не ми дадоха. Кая се нуждае от време, за да събере среброто.

— НЕ! ПОВЕЧЕ НЕ! ИМАХМЕ УГОВОРКА, ТРЯБВА ДА ПОЛУЧА ДВЕ... БОГОВЕ, КАКВО Е ТОВА?! — прогърмя той.

Мин, заинтригувана от новата миризма и непознатия глас, се бе изправила на задни крака и бе опряла предните на вратата. Очите ѝ бяха се изравнили с отвора и тя любопитно бе погледнала вътре, стряскайки мърморещия старец.

— Мин, слез! Много съжалявам, господин Уолоф. Това е Мин. Тя е дракон — обясни Миранда.

— Виждам! Имам очи все пак! Какво прави тук това създание?

— Трудно е за обяснение.

— Няма значение. Влизай, обаче драконът остава отвън.

— Не зная дали ще мога да ѝ попреча да... — поде Миранда.

— Драконът остава вън! — изпищя той.

Мин отскочи назад, стресната от него. Вратата бе отворена рязко, разкривайки белокож мъж. Видът му напълно отговаряше на представата за магьосник, притиснат от тежестта на безбройните години. Дрехите му бяха простовати и ослепително бели. Месингов амулет с прозрачен кристал висеше около врата му. Старецът го стисна и изрече три тайнствени слова. Камъкът проблесна за миг с ярка светлина. Мин се строполи на земята и не помръдна.

— Какво направи? — разтревожено запита Миранда.

— Спокойно, девойче. Сложих малкия демон да спи. Сега влизай вътре, преди да съм го събудил и да съм го насъскал връз тебе!

Миранда неохотно пристъпи вътре, като не откъсваше очи от неподвижния дракон — докато вратата не бе затръшната.

— Сигурен ли си, че тя ще е добре?

— Да, *тя* ще се оправи. Що се отнася до теб, очаквам повече бързина и покорство от един ученик. *Затова* си тук, вярвам.

— Да — увери го тя.

— Предполагам се нуждаеш от храна — рече старецът.

— Не бих отказала.

— Кухнята е ей там! — насочи крив пръст към една от трите оставащи врати.

Миранда се извърна. Стаята, в която се намираше, бе със сигурност добре оползотворена. Навсякъде стояха разтворени книги със захабени страници. Полупразни съдове с остро миришещи прахове и течности бяха пръснати наоколо, миризмата им просмукала се в застоялия въздух. Паянтова маса с един стол изглежда въплъщаваше трапезарията, а всекидневната се състоеше от фотьойл, поставен на стратегическа позиция между пропукващата камина и масата. Девойката пристъпи към указаната ѝ от домакина врата.

— Аз ще се нахраня тук. Когато си готова, можеш да ми сервираш! — викна той подире ѝ.

Миранда застина.

— Искаш аз да ти сготвя? — невярващо запита девойката.

— Да. Знаеш как да готвиш, предполагам? — отвърна Уолоф, без да вдига глава.

— Така е, но прекарах няколко дни сред студа, предимно вървейки — каза Миранда. Той бързо я сряза:

— В такъв случай бих очаквал да се зарадваш на възможността да прекараш малко време край топлия огън — отбеляза магьосникът с вбесяваща веселост.

— Аз... — заговори девойката.

— Нямам намерение да слушам. Докато онази жена не ми прати среброто, ти не си гост, не си ученик, не си клиент. Ти си нежелан квартирант. И ЗАКЪСНЯВАШ С НАЕМА! Ще правиш каквото ти кажа, в мига, в който го кажа! И туй важи с двойна сила за обучението. СЕГА СЕ ХВАЩАЙ НА РАБОТА! — нареди Уолоф.

Миранда отстъпи в кухнята, смаяна от думите му. Докато събираше скромната наличност продукти, момичето се зачуди над две неща. Първо, защо беше толкова сприхав? Второ, как можеше човек с толкова крехък вид да бъде тъй властен? Когато говореше, човек не можеше да не се подчини. Вероятно овладяването на магията спомагаше. Отчасти желаше, отчасти се страхуваше да усвои това умение по време на престоя си тук.

Гозбата, проста зеленчукова яхния, бе готова и сервирана на Уолоф в една от глинените купи, които бе открила в кухнята. Той започна да тъпче уста, а Миранда се зае да почисти нетапицирания стол от книги и други предмети, за да може да се присъедини към него. Когато най-сетне съумя да седне, магьосникът почти бе приключил. Когато се нахрани, той избута купата, извърна се отново към огъня и продължи да чете.

Миранда приключи и отнесе купите в кухнята, за да ги измие. Вече бе наясно да не очаква благодарност от домакина си. Върна се на стола, сядайки тихо, мислейки си за дракончето, спящо на студа пред прага.

— Драконът... — заговори Миранда.

— Драконът остава навън. Бълва огън, а домът ми е пълен с ценни, незаменими, *запалими* неща. Проклетото създание живее на открито. Не му трябва да влиза! — рече Уолоф.

— Кога ще се събуди?

— След няколко часа. Чуй, девойче, не мога цял ден да ти отговарям на въпросите. Ще отнемаш от времето ми с месеци, тъй че тази вечер трябва да свърша малко от собствената си работа. По-голямата част от времето си ще прекарваш в кулата. Там преподавам,

там ще спиш. Защо не идеш да се настаниш? Тъкмо ще ми се махнеш от главата!

Миранда се надигна и бързо се отправи към вратата, нетърпелива да се отърве от дразнещия старец. Стълбите във вътрешността на кулата подobaваха на външния ѝ вид. Само няколко от витите стъпала бяха непокътнати. Останалите бяха напукани и ронещи се по края или в средата. Само благодарение на изключителната си предпазливост можа да достигне върха. Там откри стая, някъде наполовина голяма колкото помещението долу. Кръгла, със заоблени полици между прозорците. Последните бяха три на брой. Един гледаше на юг, един на север и един на запад.

Наветрената страна на кулата нямаше прозорец, което не позволяваше на пронизващия вятър да прониква вътре. Затова нищожната топлина, издигаща се по комина в средата на кулата, бе достатъчна да сгрее помещението. Имаше стара пейка, маса, отрупана с разни мистични уреди и книги, три стола, един от които бе счупен. Цялата стая бе покрита с равномерен слой прах. Прозорците си имаха кепенци, макар по подобие на всичко останало в кулата да се намираха в различна степен на развала. Южният дори не можеше да се затвори, наместо това тропайки непостоянно на вятъра.

Миранда остави раницата си върху леглото, закашляла се от облака прах, вдигнал се от това ѝ действие. Седна на ръба и свали почти безполезните ботуши от нозете си. Тъй като трябваше да използва само лявата си ръка, това се оказа доста трудна работа — като готвенето. Замисли се дали да помоли Уолоф да излекува рамото ѝ сега, но мисълта отново да се разправя с него я тревожеше повече от раната, чиято неспирна болка по силата на навика бе станала поносима. Ако имаше късмет, характерът на Уолоф може би също щеше да омекне по подобен начин.

Уморената пътничка разтри крака. Не бяха усещали свеж въздух в продължение на седмица. Коленете и бедрата я боляха, както и гърбът, заради раницата. Бе преминала истинско изпитание и виждаше, че щеше да се нуждае от време да се възстанови. Лягайки върху леглото, тя се усмихна. Осъзна, че поне за известно време притежава дом. За известно време си почива, но сетне мислите ѝ се насочиха към Мин.

Изправи се на разранените си крака и докуца до тропация прозорец, разтваряйки го широко и задържайки го с ръка. Два етажа по-надолу зърна просната снага на дракончето, което още спеше. Изглежда й бе достатъчно удобно, вероятно защото поразкъсал облаците слънчев лъч я грееше. Но със спускането на слънцето сянката на планината се доближаваше все повече. Миранда реши, че ако дракончето не се е събудило до залез, щеше да го внесе вътре, без значение какво ще каже Уолоф. Дотогава разполагаше с известно свободно време, което нямаше с какво да запълни.

Седна на масата, прелиствайки една от прашните книги. Страниците бяха изпълнени със сложни символи, които не можеше да разбере. Макар значението им да представляваше тайна, около тях се носеше излъчване на сила, което не можеше да бъде отречено. Внимателно прокара пръсти по страницата, настръхвайки. Остави книгата и насочи вниманието си към парчетата скъпоценни камъни, които се въргаляха из стаята. Приличаха на онзи от амулета на Уолоф, но цветовете им бяха различни. Повечето — тъмносини, макар че някои от по-дребните парчета бяха виненочервени. Самотен прозрачен кристал се отличаваше ярко, поставен в обвита с плат кутия.

В средата на масата стоеше сложен уред, състоящ се от множество стъклени тръби и колби. Някои бяха почернели, като че прекарвали известно време над пламък. Миранда се зае да разгледа и другите книги. Стари томове имаше не само по лавиците на стените, но и на купчини по пода, струпани в сандъци и дори под леглото. Пристъпи към един от рафтовете. Стотици подвързани с кожа книги, златната украса, на чиито заглавия се бе отронила отдавна, очакваха някое опитно магьосническо око да разкрие тайните им. Най-накрая откри очевидно по-нова книга, не само с непокътното заглавие, а и написана на разбираем за Миранда език.

Девојката издърпа книгата и я отвори. Бе озаглавена „*Бели магии на Северното съглашение*“. Върху страниците бяха изписани същите руни като в останалите книги, макар да бяха изобразени с по-немарливо или с по-малко умение. Над гъсто изписаните руни бяха отбелязани наименования, почитащи авторите на магиите, като например *Отрвопазител на Талиа* или *Успокояващото докосване на Мерик*. Всяко заклинание бе съпроводено от подробно описание на ефектите, както и в кои случаи се препоръчва да бъде използвано.

Неопитното ѝ око не различаваше самите магии, но охотно се зачете в описанията. Възбудата ѝ нарастваше с всяко прочетено изречение. Скоро и тя щеше да е в състояние да прави всичко това!

Тъкмо, когато смяташе, че не може да бъде по-развълнувана, нова страница привлече вниманието ѝ. Бе озаглавена *Заклинание за облекчаване на мъки на Селесте*. Селесте! През всичките си пътувания не бе срещала човек, споделящ фамилното ѝ име. Това означаваше, че някой нейн роднина бе изработил това заклинание! Някой забравен предтеча или далечен братовчед. Зачете описанието, нетърпелива да узнае повече. Уви, за създателя не се споменаваха нищо. Но заклинанието бе предназначено за рани като нейната. В книгата пишеше за двойно по-големи рани, излекувани само за минути, за възвръщането на движението в изсъхнали крайници.

Миранда прелисти, дирейки други заклинания, носещи нейното име. Когато не откри други, внимателно остави скъпоценната книга, отворена на интересуващата я страница, и изтича до лавицата. Издърпа първата книга. Поддържайки я мъчително с наранената си ръка, бързо подири името си сред страниците. Не откри нищо и пристъпи към втора книга. Трета, четвърта. За няколко часа прегледа цяла една полица. Повечето томове носеха заглавия на тресорски. Достатъчно добре владееше езика, но бе малко вероятно тези книги да съдържат информация за рода ѝ, тъй като бяха живели в и около Кенвард с течение на безброй поколения.

Едва когато светлината от прозореца стана неизползваема, Миранда прекрати търсенето си. Обезсърчено върна обратно книгата, разпалила надеждите ѝ, и се обърна към прозореца. Слабото сияние на забулената от облаци луна я накара да осъзнае, че съвсем бе забравила скъпата Мин! Изтича и надникна навън. Импровизираното драконово ложе бе празно, следи отвеждаха към гората. Паническият писък на преследван горски обитател, последван от отърсването на дърво, успокои Миранда. Малкият ѝ дракон бе зает и в отлична форма. Щеше да се оправи.

Бе ред да се погрижи за самата себе си. Погледна към леглото. Ако възнамеряваше да спи в тази прашна реликва, щяха да са нужни известни приготовления. Одеятото трябваше да бъде изтупано, матракът трябваше да бъде проверен за нежелани гости, възглавницата подложена на подобна процедура. За известно време това щеше да е

неин дом и трябваше да го направи уютен. Пристъпи към работа и тъкмо отупваше ръце, канейки се да си легне, когато се разнесе ревът на Уолоф.

— Вечеря! — по-скоро изискване, а не покана.

Предпазливо спускайки се по коварните стълби, Миранда прецени ситуацията си. Щеше да се храни за втори път в същия ден, рядко събитие в чергарския ѝ начин на живот. И не само това, очакваше я меко легло в топла стая. Същински лукс, в сравнение с условията, в които бе привикнала. Ако от нея се иска само да готви един-два пъти дневно, за да остане в този рай, то сделката определено си струва. Още обмисляше това, когато в дъното на стълбището срещна Уолоф, понесъл свещ в ръка и намусена физиономия върху лицето си.

— О, ама хич недей да бързаш! Не бих си простил да се преумориш! Би било недопустимо! — изрече той с престорена загриженост.

— Съжалявам. Просто рамото ми е в много лошо състояние — обясни тя, усещайки няколко пробождания, предизвикани от напрежението.

— Ако не ме лъже паметта, спускането по стълби е по-скоро в областта на краката.

— Зная, зная — отвърна Миранда, не желаейки да предизвика нов хаплив коментар. Въпреки това такъв последва.

— Всичко е наред. Какво ще кажеш да сложиш малко месце този път, а? Не си правя труда да поддържам запаси от зайци, само за да се храня като такъв!

В кухнята тя откри, че Уолоф ѝ е оставил пушен заек. Миранда го опече и занесе чиния на домакина си. Тъй като си служи само с една ръка, наложи се да направи още един тур, за да донесе и своята чиния. Когато се настани на масата и започна да се храни, девойката забеляза, че той поглежда към нараненото ѝ рамо. Очевидно бе ясно, че разрязването на месото изисква повече сила от наличната в ръката ѝ. След като и двамата се наядоха, Уолоф бутна чинията си настрана и изгледа Миранда сурово.

— Е, дай да видим! — рече той.

— Какво да видим?

— Какво? — магьосникът подвели очи. — Някоя пиеса! Рамото ти, глупачке! Какво си мислеше?

Миранда нави ръкав, потръпвайки от болката. Уолоф започна да развива окървавената превръзка.

— Изглежда на седмица — отбеляза той.

— Така е. Откъде знаеш?

— Не се занимавам с това от вчера, девойче. От самото начало ли изглеждаше така?

— От следващата сутрин — каза Миранда, потръпвайки отново, защото той ровичкаше в раната с малка метална кука.

— Не мърдай, скоро ще приключа! — каза магьосникът, ровейки по-енергично.

— Какво... ох... ОХ! — проплака тя.

Той ѝ показва куката. Малко парченце окървавено дърво стоеше закачено на края ѝ.

— Това е било в ръката ми?

— Да — потвърди той. — На твое място щях да го махна. Промий раната в кухнята и сложи чиста превръзка. На сутринта ще започнем с подготовката ти за рамото.

— Подготовката ми? Искаш да кажеш, че аз ще го лекувам?

— Да. За някой обикновен човек тази рана е проклятие, но за начеващия млад магьосник означава мотивация. Колкото по-скоро се научиш, толкова по-скоро ще облекчиш страданията си — каза Уолоф, връщайки се пак към книгата, която бе чел.

Главата на Миранда се въртеше. Едва сега осъзнаваше, че бе на път да осъществи мечтата на живота си. От онзи ужасен ден, в който бе загубила семейството си в обсадата на Кенвард, бе копняла да намери някакъв начин да заличи разрухата, причинена от войната.

След като внимателно проми раната, девойката се върна във всекидневната, където Уолоф спря четеното си колкото да превърже раната с първия истински бинт. Разликата между същинските превръзки и грубоватите заместители, които тя бе използвала, бе очевидна. Не само защитаваше раната много по-добре, но и бе далеч по-удобно, тъй като не трябваше да пристяга бинта болезнено, за да има ефект.

— Призори ще започнем с обучението ти. Сега си почини! — рече магьосникът.

Миранда едва не затърча нагоре по стълбите. Утре! Утре щеше да направи първите стъпки към новия си живот! Представи си само! След няколко месеца щеше да е в състояние да спасява животи! Самият ѝ допир щеше да възстановява поразените! Шмугна се в кревата с тези мисли, направили заспиването почти невъзможно. Отвън облаците скриха луната, потапяйки стаята в мастилен мрак. И със затворени, и с отворени очи Миранда съзираше образи от опустошено бойно поле, където тя, облечена в бяло, лекува един по един ранените.

Бляновете на амбициозната магьосница внезапно бяха прекъснато от силен тропот откъм един от кепенците. Извърна глава по посока на шума. В тъмното можа да различи само отворения южен прозорец. Миранда отиде до него и го огледа. Можеше да се закълне, че по-рано го бе залостила. Затваряйки го, девойката се погрижи да го залости добре. Намерила обратния път до леглото пипнешком, тя се шмугна под завивките и се приготви да спи. Но само след миг усети позната тежест върху себе си.

— Уф. Мин! Знаеш, че не трябва да си тук! Изчезвай веднага! — сгълча я Миранда.

В отговор дракончето само се намести по-удобно.

— Няма? — с въздишка изрече Миранда. — Е, опитам.

Отново в компанията на спътничката си, девойката храбро се опита да заспи. Мислите за предстоящите чудеса занимаваха ума ѝ късно във времето, в което трябваше да е заспала.

* * *

Струваше ѝ се, че е спала само няколко минути, когато бе разбудена от внимателно побутване по здравето си рамо. Отвори очи в очакване да види Мин, врънкаща я за закуска. Наместо това съзря Уолоф.

— Добро утро! — изрече той с насилена любезност.

— Добро утро! — отвърна Миранда с прозявка.

— О, моля те, недей да ставаш. Знаеш ли, че в скута ти има дракон?

— Олеле, съжалявам. Трябва да се е вмъкнала през прозореца. Опитах се да я прогоня, но... — объркано изрече девойката.

— Не се притеснявай. Няма нищо! — тихо каза магьосникът.

— Смятах, че ще си по-ядосан! — Миранда бе леко притеснена от рядката проява на учтивост, на която ставаше свидетелка.

— О, всъщност съм *особено* разгневен, но съм на мнението, че сред диви зверове е най-добре да се избягва употребата на резки думи.

— Значи няма да крещиш, докато Мин е тук? — запита Миранда, сядайки в леглото, с което събуди дракона.

— Да, но щом проклетото създание се отдалечи достатъчно, ще чуеш всичко онова, което в този миг едва успявам да удържа... — промълви той, потръпвайки от потиснатия гняв.

— Защо ли се изкушавам да я оставя при себе си? — меко попита девойката.

— Защото забравяш, че като магьосник притежавам известни могъщи и *далеч* по-постоянни методи да се отърва от животното от едно *мизерно приспивно заклинание*! — изрече Уолоф. Последните му думи бяха обагрени с изпитваната от него ярост.

Събудената спътничка погледна сънено към Миранда, сетне към магьосника. При вида на втория човек очите ѝ се разтвориха широко и тя скочи на пода. Заставайки между Миранда и евентуалната заплаха, Мин прониза Уолоф с поглед и зае нападателна стойка. Разпери криле и оголи зъби. Когато магьосникът не отстъпи, Мин размаха опашка, събаряйки купчина книги. Моментално Уолоф сграбчи медальона си. Миранда постави успокояваща ръка върху хълбока на Мин.

— Спокойно, Мин. Уолоф е приятел! Няма да... — започна тя, сетне погледна към чародея тъкмо навреме, за да види още едно потрепване. — Да ми стори нищо лошо.

Продължи да гали животинката по врата и да я успокоява, докато накрая Мин се отпусна.

— Точно така. Сигурно си уморена от тази неудобна стая. Защо не излезеш да поиграеш навън сред топлото слънце, да уловиш нещо за ядене? — рече тя.

Проследявайки многократните жестове на Миранда, Мин погледна към счупения капак, който отново се бе разхлабил. Прелетя птица. Мин изхвърча навън и се втурна надолу по стената. Миранда изтича до прозореца и проследи как дракончето се отправя към същите дървета, които бе тероризирало снощи.

Уолоф застана до нея, заинтересуван единствено от разстоянието между себе си и дракона. Гласът му се усилваше едновременно с отдалечаването на Мин.

— Книгите около теб са плод на три живота неуморно търсене. Дядо ми, баща ми и аз сме прекарвали години в бродене из пламтящата от рат земя в дирене на мъдрост. Всеки къс мистично знание за целението е събран тук. *Няма да позволя всичко това да изчезне в облак дим, само защото един невеж чирак не може да прояви подчинение и да държи проклетия си дракон настрана! Разбрано!?* — викна с нарастващ гняв.

— Да — засрамено рече Миранда.

— Добре... Да започваме тогава! — изрече той, успокоявайки се бързо. — Първо трябва да се научиш как се произнасят отделните руни. Като цяло изграждат сложен език, но за целите ни ще е достатъчно да научиш само малка част от него. Но каквото и да научиш от мистичния език, научи го добре. Една погрешно произнесена дума може да бъде доста опасна.

— Опасна?

— Да. В най-добрия случай заклинанието няма да проработи. Не по-малко вероятно е грешката да промени магията по непредвидим начин. Не мога да подчертая колко важно е това. Преди години мой колега опита да направи магия за запалване. По невнимание замени руната на целта с тази на себевъздействие. Излишно е да казвам, че

гледката не бе от приятните. Почистването беше още по-неприятно. Но бе добър поучителен пример — довърши магьосникът.

Като се изключат двете почивки за хранене, целият ден премина в обучение. Произнасянето на тези думи бе далеч по-трудно от всичко, което Миранда бе учила досега. Защото всяка дума бе пропита със сила — изричането на твърде много от тях щеше да изгради заклинание. По тази причина всеки опит бе последван от дълго мълчание. Когато Миранда не проявеше желаното от Уолоф внимание, налагаше ѝ се да изслушва вариация на дългото поучение за коректен изговор и „нежеланите“ резултати. Въпреки трудностите успя да научи известен брой думи. По време на вечеря се престаши да зададе въпросите, които я притесняваха.

— Уолоф? — започна тя.

— Да — отговори магьосникът, без да вдига очи от неизменната си книга.

— Защо трябва да учим друг език, за да правим заклинания?

— За да спестим усилия. Езикът на тези магии е свързан с духовете. Когато произнасяш заклинание, привличаш заобикалящите ни сили да ти помогнат. Виждал съм постигането на подобен ефект на всякакъв език, но в тези случаи умът на заклинателя трябва да е синхронизиран с духовете. Кое е по-бавен и по-дълъг процес. Понякога са нужни напеви. Аз лично не виждам полза, но всеки си има предпочитания. Нищо от това, което ще правиш, няма да изисква повече от научаването на руните — обясни той, сякаш бе отговарял на този въпрос стотици пъти.

— Ами ако... — поде Миранда.

— Всички твои достойни питання ще открият отговор. Ако някой въпрос остане неразрешен след идните месеци, значи не си струва да бъде зададен. Запази магическото си любопитство за себе си.

От този момент той категорично отказа да отговаря на въпросите ѝ, доста принудително отпращайки я в стаята ѝ, където да упражнява наученото досега. Тя се изкачи по ставащото все по-познато стълбище. Гаснещата светлина на залязващото слънце осветяваше страницата на книгата, която бе оставила отворена върху масата. След като откри и си припомни научените руни, Миранда внимателно подири по-рано открития том и разгледа магията, носеща нейното фамилно име. Усмихна се широко при мисълта, че Уолоф я подготвяше именно за

това заклинание. Още няколко дни подобна подготовка и щеше да познава всички руни върху страницата. Щеше да направи заклинанието към края на седмицата. С тази мисъл внимателно докосна раната си. Изваденото от Уолоф парче се бе оказало достатъчно да успокои постоянната болка. А скоро щеше да се отърве и от самата рана, веднъж завинаги.

Мислите ѝ бяха прекъснати от яростното разклащане на прозореца. Без да поглежда, Миранда знаеше причината. Да, дракончето отново бе до нея. Погали го по главата и продължи да чете. Мин се радваше на гласа ѝ, когато Миранда произнасяше названието на някой от символите върху страницата. Скоро слънцето се скри зад планините, лишавайки я от светлина. Това бе знак да се оттегли. Мин зае обичайната си позиция върху нея.

— Е, как мина денят ти? Скуча ли? — обърна се тя към безмълвната си спътничка. — Нови думи. Знаеш ли, не бях учила нов език, откакто бях малка. И тогава не беше кой знае колко лесно, но сега съществува голямата вероятност да се превърна в заек или да стана невидима, ако сгреша. Това със сигурност променя до голяма степен процеса на учене. И ще ти кажа още нещо. Той може да познава магията като пръстите на ръката си, но няма да му навреди да се понаучи на обноси. Беше ме страх, че ще се привържа към това място и няма да ми се иска да си вървя, но ако Уолоф продължи да се държи така, след шест месеца ще си тръгна с радост.

Утрото настъпи бързо. Миранда се погрижи да стане едновременно с първите лъчи на слънцето, за да пропъди Мин преди появата на Уолоф, за да не последват още от отегчителните му лекции. Стори го точно навреме. Тъкмо затваряше прозореца, когато по стълбите отекнаха бавните му стъпки.

Денят премина точно като вчерашния. Същото важеше и за този след него. Дните си Миранда прекарваше в учене, нощите в компанията на Мин. Животът ѝ можеше и да не е от най-люксовите, но бе точно това, от което се нуждаеше — стабилност, безопасност, дори обучение и другарство. За пръв път от цяла вечност почувства как напрегнатия ѝ ум се отпуска, вечно изострените нерви се успокоиха. Живееше, а не само оцеляваше. Не бе свикнала с това усещане, което бе съпроводено с гложация я страх, че то може бързо да изчезне.

* * *

След няколко дни пътуване потеглилата от Северната столица с хората си Тригора достигна до южния край на ледено поле. Бе пратила повечето от останалите Елитни да го претърсват за някаква следа от мястото, където е бил открит меча. Ако докладите бяха верни, момичето бе преминало през близките градчета, пътувайки на юг. От трите най-близки селища, само жителите на едно северно селце си спомняха за девойка, отговаряща на Димънтовото описание. Плюеха, когато говореха за нея, описвайки я като съчувственик и предател. Един мъж с гордост разказа как я напътил през това поле.

Генералът прецени фактите. Неподготвен, неекипиран човек, както я бяха описали местните, не би оцелял пътуването до следващия град, дори й ако бе знаел пътя. Девойката трябва да бе открила някакъв подслон преди това. Единственото възможно място, като се изключи самата тундра, бе малка, зле поддържана църква. Тригора се отправи натам. Пред църквата имаше коне и ездачи. С приближаването си тя разпозна униформите — не само част от Съглашенската армия, това бяха собствените й Елитни. С примес от гняв и объркване, тя пришпори коня си напред.

— Генерал Телоран! — изрече един от войниците, отсечено отдавайки чест.

— Свободно. Какво означава това? Не съм ви оставяла нареждания. Защо сте тук? — сопна се Тригора.

— Бе ни назначен временен командир, генерале. Командир Ардън.

— Ардън? Отмести се, войнико! — просъска генералът.

С пламтяща в очите ярост, генералът влезе вътре. В затъмнената църква, близо до врата в далечния край на помещението, едър мъж стискаше крехък стар свещеник с превързани очи в едната си ръка и изящна алебарда в другата. Старецът се люлееше в наподобяващия свински бут юмрук.

— Видял си го. Зная! — излая той.

— Остави го! — нареди Тригора.

Бичата глава се обърна към нея.

— Не се месете, генерале. Зная, че тоз' дъртунгел е видял нещо — изръмжа Ардън.

— Нищо не е видял, имбецил такъв! Той е сляп! — викна Тригора, изтръгвайки свещеника от хватката му.

За миг Ардън се замисли над това.

— Туй нищо не значи — реши той.

— Отче, ако благоволиш да изчакаш в другата стая, докато поговоря със своя... *колега*... — дипломатично рече Тригора.

Свещеникът благодарно опипа пътя си към помещението и затвори вратата след себе си.

— Какво, *по дяволите*, си въобразяваш, че правиш с хората ми, Ардън? — побесняла запита Тригора, произнасяйки името му с почти подигравателен тон.

— Вече не си вършите работата, думат, тъй че рекох аз да го сторя. Някой трябва да намери убиеца, след кат' вий не го сторихте — отговори той.

— *Открих* съучастника му! Някой е сметнал за необходимо да го *наеме*, вместо да го затвори — отвърна Тригора.

— Аха. И си е свършил работата. Вероятно нямаше да се налага да се намесвам, ако просто му бе платено, но каква полза от оправдания? — Ардън сви рамене и добави. — Хората ви добре изпълняват заповеди. Май ще ги задържа.

Тригора потръпна от гняв.

— Ето какво. Трябва да откриете меча, нали тъй? А аз трябва да намеря убиеца. Какво ще речете за облог? Намерите ли си трофея първа, ще откажа да взема хората ви, даже те да ме помолят — предложи Ардън.

— А ако спечелиш ти?

— Знаете какво ще искам тогаз.

Очите на генерала се присвиха.

— Не се ласкай, елфе. Искам скритото тук! — рече той, опитвайки се да бутне шлема ѝ с пръст, но ръката му бе блъсната. — Имам доста въпроси и искам да ги задам по *моя* начин. И, то се знай, задържам хората.

След миг Тригора протегна ръка. Ардън мушна алебардата под мишница, при което острието профуча опасно близо до главата на генерала и пое ръката ѝ.

— Харно. Аз ще вървя. Приятно прекарване със свещеника — рече Ардън, отправяйки се към прага, откъдето се разнесоха излаяните му заповеди.

Тригора влезе в стаята на свещеника. Той седеше в голям стол, странно спокоен въпреки скорошните преживелици.

— Извинявам се за действията на Ардън. Бяха непростими.

— А пък работите с него — отбеляза свещеникът.

— Не по свой избор, уверявам ви! — каза генерал Тригора.

— Всичко е избор, детето ми. Понякога избираме неправилно. Възможно е последиците да са ужасни — студено отговори той. — Кажете ми, такива ли хора славната ни армия счита за удачно да използва?

— Времената са трудни... въпреки това отново поднасям извинения. Ще се постарая да не отнемам от времето ти.

— Както желаете, макар рядко да имам честта да окажа гостоприемство на един генерал. Мога ли да ви предложа нещо? — рече той, най-сетне осъзнавайки същността на госта си.

— Само отговори, отче. Оказвал ли си гостоприемство някому, вероятно преди две седмици? Някой необичаен?

— Предполагам преследвате момичето. Как ѝ беше името? Миранда. Миранда Селесте. Съчувственик — припомни си той.

Тригора се поколеба за миг, когато чу името.

— Убеден ли си?

— Напълно. Замислила е нещо? Размътва водите?

— Така изглежда — тихо отговори Тригора.

— И аз тъй се страхувах — той кимна.

— Предполагам, е нямало как да видиш дали е носела нещо? — настоя Тригора.

— Предполагам, е имала раница. Чух необичайно подрънкване, когато седна. Поне така мисля. Все пак беше преди известно време.

— Благодаря. Това е всичко. Оценявам факта, че ми отдели от времето си — рече Тригора, канейки се да напусне.

— Всичко за Съглашенската армия! — изрече свещеникът, докато тя бързо затваряше вратата.

Безкомпромисният, аналитичен ум на Тригора се зае да разчленява новата информация. Една част задели за по-нататъшно

обмисляне, друга избути на заден план. Само едно нещо бе сигурно. Въпросът вече не опираше само до дълг, а и до чест.

* * *

Първото прекъсване в удобната рутина на Миранда настъпи в края на първата седмица. Тъкмо се изкачваше по стълбите, когато пред вратата се появи посетител. Бяха минали три серии енергични почуквания, преди Уолоф да се дотътри от стола си до вратата.

— Най-сетне! — рече магьосникът, отваряйки вратата на познатия посетител. — Започвах да мисля, че върша туй безплатно.

Изскубна две торби от ръцете на младо момче, стоящо на прага. Докато Уолоф преценяваше теглото им и надничаше вътре, момчето се мъчеше да надникне вътре покрай фигурата на стареца.

— Какво си се разшавал, хлапе? — запита старецът.

— Миранда тук ли е? — попита момчето.

— Тия торби ми изглеждат нещо леки. Я обръщай джобовете!

Момчето въздъхна и последва заръката. Уолоф го претърси с ръмжене, съветвайки го да намери по-добро скривалище.

— Какво стоиш още? Заради Марна ли?

— Миранда! Дойде тук да се обучава! — рече хлапакът.

— А, да. Момичето. Легна си. Защо ти е?

— Надявах се да я видя. Всички говорят за нея. Тя собственоръчно е разнесла гласа на Подронието до ушите на всички, на нея дължим всички да говорят за нас. Убила е четирима во...

— Добре, добре. Запази си палячовските преклонения за нея. СЛЕЗ ВЕДНАГА! — изрева той.

Миранда бързо се спусна, вече узнала по трудния начин, че Уолоф никак не обича да чака.

— Тоя нехранимайко иска да говори с тебе. И внимавай. Има лепкави пръсти.

Миранда погледна към младока на прага. Нещо в него ѝ се струваше познато. Носеше тренировъчни предпазители, подобни на онези, носени от оръженосците и чираците по време на упражнения. Калта на големи порции си бе проправила път до всяко кътче непокрита кожа. Надали бе на повече от половината ѝ години, преливаше от характерния за тази възраст ентузиазъм. Той подаде

ръка. Когато тя отвърна на жеста, хлапакът я стисна енергично и продължително.

— Уф! Внимателно. Рамото още ме боли.

— А, да, ръката. От битката. Тя ми каза! Не мога да повярвам, че те срещам! Аз съм Хенри! А ти... ти си онази! Ти си го сторила! — изтърси той.

— По-спокойно. Аз съм просто човек — увери го девойката.

— Просто човек!? Кая каза, тя ми е сестра, тя каза, че благодарение на теб непрекъснато хвърчат заповеди от върха, толкова бързо и толкова начесто, че дори не им остава време да кодират, и, и, и научаваме къде са по-висшите и какви са им имената и какво правят и откъде идват войниците, и, и, това означава, че се отварят възможности, и означава, че може да ги ударим и нанесем истински щети! А не както досега! Можем наистина да ги ударим и за целта са ни нужни всички възможни хора, а тя ми даде меч и тази страхотна броня — и всичко това е благодарение на теб! — почти на един дъх изстреля развълнуваният хлапак.

— Достатъчно, момче! Изчезвай и кажи на сестра си, че ако в алчните ти лапки попадне още късче сребро, следващия път ще искам три торби! — рече магьосникът, изтласквайки хлапето през вратата, след което я затръшна.

— Велики светни! Ама че уста! Родителите му трябва да са преоблекли някой маймуняк и да са му отрязали опашката. И какви ги дрънкотевеше? Да не би да имам за чирак знаменитост?

— Аз... изглежда съм станала нещо като извор на вдъхновение за Подронието. Официалната версия е, че съм откраднала артефакт от армията и съм убила четиримата войници, изпратени да го приберат. Това е предизвикало суматоха на висшите нива и явно предоставя на Кая и хората ѝ възможност да атакуват.

— Да разбирам ли от тона ти, че не съответстваш на предоставената ти роля?

Тя бавно поклати глава.

— Не съм ги убила. Само станах свидетелка на смъртта им, дори и това ми дойде в повече. Не съм крала артефакта. Намерих го при един труп и реших, че бих могла да го продам. Изобщо не съм искала да се стига до това.

— И колко души знаят истината? — попита Уолоф.

— Само Кая, Тус, ти и онзи, който наистина ги уби.

— И така да си остане. Ако казаното от теб е правда, попаднала си на нещо, което най-сетне е изправило тази група на крака. Следователно в интерес на всички е вдъхновените от теб да продължат да вярват в казаното им — рече той с глас, който съдържаше само искреност.

— Наистина ли вярваш в каузата? — запита тя.

— Ни най-малко. Откровено вярвам, че Кая и всичките ѝ възвишености при първа възможност ще бъдат премазани от който и да е военен отряд. Но на войната с Тресор трябва да бъде сложен край. Тъжната истина е следната — безцелните, неудачни действия на Подронието са единствените стъпки към някакво подобие на мир от години.

— Правят се постъпки за мир. Непрекъснато чувам за такива мисии, потискани от юга.

— Да, непрекъснато чуваш за тези неща, защото това изплюва пропагандната машина. Не се залъгвай, девойче! В това има толкова истина, колкото в историите на Кая за теб. Прекарах много години в пряка служба на множество от сановниците, които точно в този момент кършат ръце и се чудят какво да правят с теб. Нито веднъж през всички онези години не съм чул за изпращането на макар и едничка мирна делегация. А пристъпиш ли сред обикновените хора, навсякъде чуваш как всички говорят за последния дипломат, убит на масата за мирни преговори.

Истината е, че това е война без дипломати. Война без преговори. Такава рат може да приключи само с унищожение. И по-лошо, решенията на мъжете и жените, ръководещи този съюз, изглеждат твърдо решени да постигнат патова ситуация. Бях освободен от поста си, когато бе решено, че е по-лесно да се замени паднал войник, вместо да бъде излекуван. Ей богу, осъзнаваш ли, че вече е незаконно да се практикува бяла магия върху неслужещи в Съглашенската армия? Дори клириците и клетите варящи еликсири алхимици биват преследвани. Казват, че по този начин най-нуждаещите се получавали лечение първи, обаче не мога да посоча и *един* от събратята си лечители, присъствал на предната линия на бойното поле. Сега дори и магическите школи биват притискани да изоставят и малкото бяла магия, която преподават!

— Но защо? — ахна Миранда.

— Зная колкото и ти. Доколкото мога да преценя, опитват се да лишат Подроние от възможност да се лекуват. Каквато и да е била причината, мерките вече са в сила. И целителното изкуство почти е изчезнало от земята ни. Изглежда водачите ни са решени да постигнат разруха — и твърде вероятно е тъкмо това да ни очаква. Осъзнавайки това, си поставих за цел да ускоря настъпването на този край, та от пепелта на земята ни да изникне нещо по-добро.

— Не мога да повярвам... всичко, което съм чувала — конференциите... срещите... предателствата! — вцепенено изрече Миранда.

— Измислици. Единствените северняци, които тресорците са срещали от десетилетия, са онези, с които кръстосват мечове.

— Но защо? Защо? — успя да промълви тя, все още шокирана от чутото.

— Гордост, упоритост, чест, глупост? Избери си, без значение е! Резултатът е идентичен.

Тонът и поведението му бяха на човек, примирил се много отдавна с тези истини. За пръв път Миранда започна да разбира суровото му отношение. Как можеше някой, узнал всичко това, да се държи по друг начин? Уолоф се усмихна широко, зървайки изражението на болезнено разбиране върху лика ѝ.

— Съжалявам, че ти разбих мечтите, девойче, но истината е важна. Уви, мъдростта и щастието са стари врази — където се навърта единият, от другия няма и следа. Най-добре се връщай в стаята си. Днес научи повече, отколкото възнамерявах да ти преподам.

Миранда се отправи нагоре, а наученото днес ѝ донесе прилив на болка и тъга. Колкото и да бе мразила войната, винаги бе смятала, че всеобщото желание е да ѝ бъде сложен край. Уолоф бе прав. Нямаше причина, която да оправдае изоставянето на надеждата за мира. Ами хората от Тресор? Бяха ли отправяли предложения за мир, останали нечути от несклонните уши на севера? Толкова много въпроси, а никакви отговори.

Миранда бе толкова разстроена от новонаученото, че дори не обърна внимание на промъкващата се по традиция Мин. Животинката нямаше как да разбере защо Миранда е толкова разстроена, но безпогрешно разбра състоянието ѝ. Покатери се на леглото до

девойката и се взря в очите ѝ. Сълза на мъка и гняв се стичаше по бузата ѝ. Мин я подуши, решавайки тутакси, че не я харесва. Отпусна глава върху рамото на Миранда. Двете не помръднаха дълго след като денят приключи прилива си в нощ. Дойде и сънят, но бе неспокоен и насечен, без да влее нови сили и предложи интересни сънища. От последното поне имаше полза, тъй като неизменно изпълващите съня ѝ изображения на чернота и пустош щяха да се окажат прекалено много за разстроената девойка.

Едва приближаващите стъпки на Уолоф, накарали Мин да напусне, прекъснаха наподобяващото транс състояние, предизвикано от мъката.

— Добро утро, девойче! Днес ще научим и последните руни за излекуването ти, както и необходимите техники.

Миранда се надигна от леглото и охотно настрои ума си за учене — щеше да стори всичко, за да прогони отровните мисли от съзнанието си. Захвана се разпалено и успя да запамети всичко необходимо преди обед.

— Имаш много недостатъци, девойче, но мудността на ума не е сред тях — каза старият маг, изричайки най-близките до комплимент слова, отронвали се от устните му. — Време е да се научиш как да направиш първото си заклинание.

— Да се уча да го правя? Че какво върших през седмицата досега?

— Учеше заклинанието.

— Но не как да го правя?

— Не. Къде е книгата с магии? — рече той, оглеждайки отрупаната маса. Зърна книгата, която Миранда бе заделила настрана — онази, която съдържаше магията с нейното име. Разгърна я точно на тази страница.

— Ето. Малко по-калпаво, но пак го бива. Прочети го. Само замени ето тази руна с руната за себевъздействие.

Миранда погледна към страницата, макар да нямаше нужда. Знаеше магията наизуст, с изключение на последните няколко руни. Последната част от пъзела най-сетне ѝ позволи да го изрече на глас. Бавно, внимателно, девойката произнесе думите на тайнствената

фраза. Усети успокояваща топлина да се разлива върху раната, но щом изрече и последната сричка, топлината бързо угасна, оставяйки подутата рана непроменена.

— Не беше особено ефективно, нали? — рече ухилен магьосникът.

— Не, не се задържа.

— Не се задържа? — запита той с лек оттенък на изненада в гласа си. — Обзалагам се, че се чувстваш леко уморена.

— Много уморена — рече тя. Безсънната нощ я бе изтощила, но сега се бе появило и друго чувство, по-дълбоко, изникнало след изричането на думите. Витаеше в задната част на ума ѝ, подобно на прозявка, която не искаше да се появи.

— Именно. Защото ти липсва фокус. Като се изключат най-майсторски създадените заклинания, силите и духовете около нас не се интересуват от това какво казваш. Думите трябва да бъдат изречени, това е. За призрачното битие няма значение дали думите са изкрещени или прошепнати. Интересува ги състоянието на ума, произнасящ словото. Само когато умът ти е съсредоточен има вероятност желанието ти да бъде реализирано.

А има и друго. Магията не е безплатна. Без значение по какъв метод постигаш желания ефект, отдаваш малко от себе си в процеса. Ако впрегнеш дух, в отплата той ще вземе от твоя собствен такъв. Съсредоточеният ум задоволява апетита много по-бързо и ти спестява по-голямата част от последващата умора. Трябва да помниш също, че не всички сили са добронамерени. Много от тях ще опитат да вземат незаслужена отплата, или по-лошо — ще потърсят нещо, което не е по силите ти да понесеш. Съсредоточаването те предпазва от подобна измяна.

— Как да се фокусирам? — попита тя.

— Тъкмо в това се крие същината на магическото изкуство.

Магьосникът започна да рови из отрупаната маса, събирайки всички кристали, преди да се спре на леко мътен, бледожълт скъпоценен камък.

— Дай ми ръката си! — рече той.

Миранда подаде лявата си ръка. Уолоф смръщи вежди при вида на белега ѝ, преди да постави камъка в манта ѝ и да затвори пръстите ѝ около него.

— Сега затвори очи и се съсредоточи върху кристала. Съществуването се свежда до кристала и моя глас. Всички останали мисли трябва да бъдат потушени. Този кристал е непречистен. Сиянието и топлината му ще нарастват право пропорционално на частта от ума ти, която му отделяш.

Не бе лесна работа да последва заръките му. Температурата на кристала наистина се променяше, когато се съсредоточаваше върху него, но дори и най-слабото разсейване го връщаше в първоначалната му студенина. Не можеше да определи колко време бе минало, преди да бъде прекъсната, но такова със сигурност бе изминало, защото сенките се бяха преместили. Концентрацията ѝ бе нарушена от Уолоф, грабнал кристала от ръката ѝ.

— Не се опитваш да правиш стария Уолоф на глупак, нали? — гневно запита той.

— Какво искаш да кажеш?

Лицето на магьосника за миг се изкриви от съсредоточаване и кристалът засия като свещ.

— Постигна това ниво на концентрация! — рече той. Светлината потрепна леко, докато говореше.

— Не разбирам? — каза Миранда.

— Занимавам се с магия, откакто бях на твоята възраст. Когато учех това, което току-що ти преподадох, трябваше да се упражнявам почти два месеца, за да постигна такава степен на постоянна концентрация. През всички тези години съм срещал само шепа колеги, справили се по-бързо от мен. Най-бърз бе моят наставник, справил се за две седмици. Ти успя в първия ден — и то за *по-малко от два часа*! — изръмжа той.

— Какво сгреших? Защо викаш? — попита тя.

— Какво си сгрешила? Изгуби времето и на двама ни, като ми позволи да те уча на неща, които вече трябва да са ти познати!

— Не зная нищо, кълна се! Познанията ми за магията се свеждат до преподаденото ми от теб! — увери го тя.

— След миг ще узнаем! — рече гневно Уолоф, сграбчвайки амулета си.

Миранда бързо се изправи, събаряйки стола си при опита да отстъпи. От застрашителния поглед на магьосника я побиваха тръпки. Той изстреля низ мистични слова, само част от които ѝ бяха познати.

Не можа да разпознае заклинанието, знаеше само, че последните няколко думи го насочват върху нея, фокусирайки ефекта му към плътта ѝ. Едновременно с изричането на последната дума, девойката усети потръпване в ръката си. Пръстите ѝ станаха безчувствени, усещането бързо плъзна нагоре. След миг крайникът увисна безпомощно. Опита се да помръдне, но ръката не я слушаше.

— Какво направи? — отчаяно рече тя, стискайки безжизнената ръка.

— Сякаш не знаеш! — рече той.

Парализата продължи да се разпростира, а паниката на Миранда нарастваше едновременно с нея. Десният ѝ крак бързо бе обхванат и девойката загуби опора. Скоро цялата ѝ дясна половина бе безжизнена, а лявата страна бе на път да я последва, губейки усет. След няма и минута лежеше на пода като парцалена кукла, неспособна да помръдне, дишаща едва-едва. Уолоф пристъпи до нея, но Миранда не разполагаше с власт дори над очите си, за да ги фокусира върху него. Той се приведе, за да провери дишането ѝ, сетне бавно излезе.

Тя чу вратата да се затваря. Бе я оставил. Минаха часове, в които Миранда се наслаждава единствено на компанията на мислите си. Съзираше само размазани петна цвят и светлина. Чуваше ясно, но нямаше какво да слуша, освен вятъра. Всички други сетива бяха изчезнали. Усещането за пълна безпомощност бе влудяващо. Насочи цялата си очевидно значителна концентрация върху задачата да помръдне макар и един пръст, но не успя. Едва когато светлите петна бяха потъмнели, отново се разнесоха стъпки.

— Добре. Вече съм убеден. Ако бе получила обучението, в което те обвиних, със сигурност щеше да знаеш как да се защитиш от подобна магия.

Уолоф махна с ръка и произнесе няколко слова. Миранда моментално си върна отнетите ѝ усещания.

— И никой не би позволил подобно заклинание да подеждва, ако е в състояние да му попречи — продължи той.

— Можеше просто да ми повярваш... — отбеляза девойката, с мъка надигайки се от пода. Без да усети, мускулите ѝ се бяха схванали.

— Следвам принцип, който винаги ми е бил от голяма полза — никога да не приемам сляпо онова, което може да бъде проверено — рече той, вземайки чист, розов кристал от масата.

— Е? — попита тя, очаквайки извинение.

— Вземи това. Този кристал е сравнително добре пречистен. Ще помага на концентрацията ти. Подготви ума си, съсредоточи се върху кристала и направи отново заклинанието — каза Уолоф, сякаш часовете на парализа изобщо не се бяха случвали.

Миранда стисна новия скъпоценен камък. Не трябваше да бъде толкова наивна и да очаква извинения за недоверието му. Но това нямаше значение. Предстоеше ѝ много важна работа. Не само имаше възможността да се отърве от осакатяващата я рана, но и бе на път да направи първата реална крачка към целението. Без служещата като ориентир топлина на кристала бе трудно да узнае кога съзнанието ѝ е достигнало нужното ниво на концентрация. Когато почувства ума си в подобно на сутрешното състояние, Миранда изрече думите.

Дори нещо толкова просто заплашваше да наруши съсредоточаването ѝ. Както преди, усети успокояваща топлина, която я разсея допълнително. С изричането на последните няколко думи, топлината се усили значително.

— Добре. Сега си почини. Остави заклинанието да си върши работата.

Миранда позволи на околния свят отново да се просмуче. Странната умора се появи отново, този път бе много по-силна. Чувстваше се замаяна, едва не падна от стола. Но ръката ѝ се чувстваше великолепно. Ужасната болка, с която бе свикнала, бе заменена от нежен гъдел. Дръпна ръкава и свали превръзката. Пред очите ѝ червенината и отокът спадаха. След миг осакатилото я нараняване се бе свело до състоянието, в което бе било първоначално. Проста, макар и значителна, рана. За голямо нейно разочарование заклинанието спря да работи.

— Отлично. Това е всичко за днес! — рече магьосникът.

— Почакай! Какво стана? — попита тя, опитвайки се да се изправи. Замаяността я принуди да се отпусне обратно.

— Направи заклинанието, заклинанието проработи — отвърна Уолоф, раздразнен от нуждата да обяснява очевидното.

— Но ръката ми не е излекувана.

— Не. Заклинанието целеше само да премахне инфекцията, която влошаваше раната. Самото лекуващо заклинание е различно. С него ще започнем утре. То е значително по-дълго и съдържа някои

руни, които още не си научила. Ако си се възстановила достатъчно по времето, когато приготвя вечеря, можем да поработим още тази вечер.

— Вечеря... искаш да кажеш, че не очакваш аз да я приготвя? — рече Миранда.

— Колкото и забавно би било да те видя как търчиш в пламъци, след като си паднала по лице в огъня, не съм в настроение да разчиствам. Почини си. Когато си в състояние да слезеш по стълбите, ще откриеш долу част от снощната вечеря.

Младата жена послуша съвета му, макар че не се нуждаеше да бъде напътствана. Бе късен следобед, но като нищо можеше да бъде и полунощ. Щом Уолоф излезе, Миранда се довлече до леглото и се строполи отгоре му. Това бе най-странната умора, която някога бе изпитвала. Тялото ѝ се чувстваше наред. Нито измъчено, нито уморено. В действителност, за пръв път от седмици насам не чувстваше никаква болка. А пък не можеше да помръдне. Сякаш ѝ липсваше сила на волята, за да заповяда на мускулите си.

Може би по тази причина тъй желаният сън не идваше. Съзнанието копнееше за него, но тялото нехаеше. Няколко часа лежа замаяна, напълно будна, но с изтощен ум. Накрая, по-скоро от скука, отколкото отпочинала, Миранда отвори очи сред потъмнялата стая. Нощта трябва да се бе спуснала съвсем неотдавна, тъй като небето имаше лека розовина край върховете на планините. Зачуди се, докато надничаше навън, къде бе Мин. Не бе типично за нея да се мотае навън след залез.

— Къде ли може да е? — зачуди се на глас.

Отговорът дойде по бърз и внезапен начин. Главата на Мин внезапно увисна от прозореца. Миранда, сепната от неочакваната поява на приятелката си, се олюля назад. Дракончето се стрелна зад нея, подпирайки я с муцуна.

— Благодаря ти, Мин. Предполагам още не съм се възстановила напълно. Но се чувствам доста по-добре — рече тя, дирейки опипом леглото. Приседна отгоре му, а дракончето скочи до нея.

— Е, какво прави днес? Не само лов, надявам се. Ако ловуваш толкова дълго всеки ден, докато си тръгнем, гората ще се изпразни.

Дракончето, изпълнено с възторг от звука на гласа ѝ, се премести от дясната ѝ страна. Когато Миранда замлъкна, Мин погледна към дясната ѝ ръка, подушвайки раната. На лицето ѝ изникна изражение на

объркване или любопитство, тя подуши още веднъж и погледна въпросително към Миранда.

— А, ръката ми. Да. Научих се да правя магия и тя вече се възстановява добре. Благодаря ти, че забеляза!

Мин изглеждаше доволна, сякаш миризмата на инфектираната рана бе представлявала източник на тревога, а изчезването ѝ я бе облекчило. Промени чертите си в своята версия на усмивка и сведе глава, за да получи стандартната награда за добре свършена работа. Миранда използва подобрената си ръка, за да ѝ предложи така желаното потупване.

— След малко ще се върна. Ти си се нахранила, но аз още не съм.

Мин се сви на леглото, гледайки как Миранда отваря вратата и внимателно се спуска по стълбите. Ако прекосяването им бе представлявало трудност преди, то почти сред пълен мрак и със замаяна глава съумяваха да предложат съвсем различно усещане. Успя да се спусне невредима и откри Уолоф да чете на светлината на огнището. На масата имаше оставена чиния, в която лежах остатъците от печеното и купчина варени зеленчуци. Миранда се настани и започна тихо да яде.

— Стана добре — рече Уолоф.

Миранда кимна.

— Вероятно ще искаш да занесеш и на дракона си? — продължи магьосникът.

Миранда кимна отново, преди да е осъзнала думите му.

— Какво? — каза тя.

— С нея говореше, нали?

— Чул си?

— Не, но сега зная, че съм прав — отбеляза старецът.

Миранда въздъхна и преглътна мъчително.

— От колко време знаеш?

— Ако си спомняш, бях там първата сутрин, когато тя се появи. Наистина ли си мислеше, че няма да проверя дали ще се повтори? Ще откриеш, че е много трудно да заблудиш магьосник, девойче!

— Много съжалявам, но двете сме заедно още от раждането ѝ. Не мога да я прогоня. Уверявам те, тя е много възпитана. Досега е бълвала огън само веднъж и то, защото ѝ беше студено. Ако... — бързо започна да обяснява Миранда.

— Спокойно, девойче, не съм толкова глупав да оставя съдбата на сбирките си в ръцете на чирак. И една страница не би могла да подпалиш. Още в мига, в който видях звяра, поставих няколко заклинания. И лампа не можеш запали без няколко думи от мен.

— Тогава защо не каза по-рано?

— Такъв съм си — отбеляза Уолоф, надигайки се, за да постави книгата на масата. — Е, готова ли си за още малко учене тази вечер?

— Не съвсем.

— Срамота, защото точно това ни предстои! — рече той.

Следващите седмици донесоха много знание и малко почивка. Уолоф реши, че след като Миранда притежава необичайна сила на ума, трябва да бъде товарена повече от останалите му ученици. За седмици тя научи заклинания, отнемали месеци на другите чираци. Скоро можеше да лекува всичко от натъртване през счупвания до всякакви зарази. Магьосникът се грижеше тя да се упражнява неспирно, докато заклинанията не биваха изпипани до съвършенство.

Изненадващо, Уолоф често я отменяше в готвенето. Изглежда бе на мнението, че обучението ѝ е от първостепенна важност. Всяка сутрин я учеше на ново заклинание — и нямаше почивка, докато то не бъдеше научено. Дните потекоха еднообразно — до едно утро след около месец. Във въпросното утро Мин се държеше странно.

Дракончето бе продължило да напуска с наближаването на утринта, обикновено събуждайки Миранда по време на процедурата. Но сега нещо бе различно. Скачайки на пода, Мин подуши въздуха, видимо разтревожена. Сетне се изправи до северния прозорец, за да улови по-добре разтревожилата я миризма. Малкият дракон бе толкова разсеян, че дори не помръдна при влизането на Уолоф.

— О, вече дори не си правим труда да се преструваме, че уважаваме правилата на стареца? — рече той.

— Нещо не е наред. Мисля, че тя подушва нещо — каза Миранда, ставайки все по-притеснена от странното поведение на Мин.

— Имаш ли някаква представа колко чувствителна е муцуната ѝ? Тя *постоянно* надушва нещо — увери я магьосникът.

— И така да е — рече Миранда, напрягайки очи към хоризонта.

Звук, по-различен от останалите, звучащ недоволно, видимо разтърси Мин. Тя се изстреля от прозореца и се втурна на север със скорост, каквато Миранда никога не бе виждала малкото създание да развива. Очевидно нещо повече от глад я тласкаше да фучи сред снега. Миранда я повика, но драконът дори не се обърна.

— Крайно време беше! — каза Уолоф.

— Това не е нормално. Очевидно нещо не е наред.

— О, да, ала спането в едно легло с питомен дракон със сигурност е връх на нормалността.

Скоро Мин изчезна сред дърветата. Миранда се обърна към магьосника, който се канеше да пристъпи към днешния урок.

— Говоря сериозно. Нещо е привлякло вниманието ѝ по начин, какъвто не бях виждала досега. Трябва да потърсим къде е отишла и подир какво — настоя тя.

— Не виждам защо... — поде старецът.

— Моля те! Ти си магьосник. Със сигурност можеш да сториш нещо, за да узнаеш! — примоли се Миранда.

Уолоф погледна към отчаяния си чирак. По принцип би бил вбесен да бъде прекъснат от свой ученик, но в очите ѝ прочете само страх и тревога. Въздъхна объркано.

— Виждам, че няма да сме в състояние да свършим нищо, преди да сме приключили с тази мистерия.

Стисна амулета и произнесе някакви тайнствени думи. Кристалът започна да сияе.

— Виждам някого... човек — започна той, промърморвайки още няколко думи. — Повече от един.

— Кой са те? Как изглеждат?

— Не мога да ги видя. Това би изисквало заклинание за далечно виждане, а такава магия не съм правил от години. Само усещам умовете им — каза магьосникът. Следващите му коментари бяха произнесени с известна пауза между тях. — Мога да ти кажа, че имат доста силна воля. Не колкото магьосник, дори не колкото теб... Усещам, че търсят нещо. Не, намерили са го. Има гняв. Вероятно... да, битка... Сега са по-малко... още по-малко. Откритото се сражава доста сериозно.

— Би могло да е Мин! — възкликна тя.

— Да, би могло — Уолоф кимна. — Насочих магията да търси човешки съзнания. Откритото от тях не е човек.

— Тогава я потърси! Потърси Мин! — настоя Миранда.

Старецът стисна по-силно очи, за да запази концентрацията си.

— Това може да ти прозвучи странно, но издирването на драконови съзнания не ми е било от особена полза през годините. Може да се наложи да проведе известно проучване, преди да съм в състояние да извърша тази модулация. Във всеки случай няма

значение. Злонамерените нашественици — или каквото е останало от тях — се оттеглят. Е, на работа!

Миранда неохотно пристъпи към учене. Опитва се да си представи, че Мин просто е отишла да вилнее из гората, както предните дни. Но нямаше смисъл. Не можеше да заглуши притеснението си. Заклинанията ѝ се проваляха. Не бе в състояние да прави дори магии, научени в първите дни на обучението. Накрая Уолоф се изнерви.

— Достатъчно. Това е всичко за днес — рече той.

— Съжалявам. Просто... не мога да спра да мисля за Мин. Сигурно е в беда.

— Да, трябва и вероятно е. Вероятно лежи край пътя, но това е без значение. Ти ще бъдеш бял магьосник. Трагедиите трябва да спрат да те интересуват.

— Как смееш! Приятелката ми може да е наранена. Това винаги ще има значение за мен. Целителят трябва да притежава състрадание.

— Кая те изпрати, за да се научиш да лекуваш ранените. Показва невероятен потенциал, но потенциалът не означава нищо. Важно е изпълнението. Животът щеше да бъде прекрасен, ако ни караха да работим само сред приятни обстоятелства, но истината е, че в тези места от лечителите няма полза. Ако искаш да помагаш, ще трябва да лекуваш разкъсани мъже и жени. Крещящи от болка войници. Лица, които може да зърнеш обгърнати в кървава маска — или по-зле, призрачно бледи от хватката на смъртта. На места не ще имаш възможността или силите да помогнеш на всички, които се нуждаят. Ще трябва да решаващ кой ще живее и кой ще умре. Каква полза би имало от теб, ако дори въобразената съдба на едно незначително създание те прави безпомощна? Ти си безполезна! — обяви той.

Уолоф се надигна и отвори вратата. Затръшна я гневно след себе си, а Миранда се обърна отново към прозореца. Бе покъртена от думите му. Истинността им я бе разтърсила. Правенето на магия и в тези условия бе достатъчно трудно, а да постигне желаното умствено състояние, когато край нея гасне живот? Невъзможно. Емоциите не можеха да бъдат изтласкани.

Може би истинското изпитание за един магьосник бе безпристрастността. Във всички познати ѝ истории за чародеи, маговете бяха студени и безчувствени, насочили умовете си

единствено към целта. Част от нея копнееше да бъде освободена от тежестта на емоцията — но в сърцето си потръпна при тази мисъл. Повдигна ѝ се от представата как показва гняв и презрение наместо състрадание и тревога. Такава участ бе по-жестока от смърт. Да не послуша сърцето си сега означаваше да го заглуши завинаги, а то мълвеше, че приятелката ѝ се нуждае от помощ.

Тя слезе по стълбите, взела решение.

— И какво ще правиш? — подигравателно запита Уолоф.

— Ще отида да помогна на Мин! — обяви девойката.

— А как възнамеряваш да я откриеш?

— Не зная — отвърна Миранда, докато нахлузваше прокъсаните си ботуши и си слагаше наметалото.

— Върви тогава. Преподадох ти основите, за което ми беше платено. Съвестта ми е чиста. Но трябва да запомниш едно. Кая е вложила значителна сума и ще очаква лечител. Как ли ще се почувства, когато ѝ кажа, че новият ѝ талисман и единствен целител е измръзнал до смърт, дирейки да спаси звяр от опасност, за която дори не е сигурна?

Миранда му хвърли продължителен тежък поглед, преценявайки думите му. Сетне отвори вратата и излезе на студа. Кратък поглед към небето ѝ показва, че не би могла да избере по-лошо време да броди из горите сама. Всяка седмица от престоя ѝ в кулата на Уолоф бе валил сняг поне веднъж. Предимно леки снеговалежи, но някои донасяха със себе си вятър и студ, достатъчни да застрашат създанията, неуспели да открият заслон. Днес денят бе именно такъв. Пронизващ вятър предвещаваше още по-безмилостните вихри, които щяха да шибат лицето ѝ до час.

Острите нокти на Мин бяха оставили ясни следи, които да следва, ала надиганият се вятър бързо ги заличаваше. Надпреварвайки се с времето, Миранда крачеше сред снега, на места затъвайки до колене, с цялата си възможна бързина. Не обръщаше внимание на жестокото горене в очите си, предизвикано от вятъра, знаейки, че изгубеше ли дирята само за миг, можеше изобщо да не я намери. Гневно бе стиснала наметалото си с лявата ръка, затворила пръсти около белега, донесъл ѝ всичките тези нещастия, сякаш ако го накажеше достатъчно, щеше да я освободи от проклетата си хватка.

Сенките се удължиха. Дирите отдавна бяха изчезнали. Сега Миранда се движеше единствено уповавайки се на надеждата. Този път късметът не ѝ изневери. Откри купчина сняг, обагрена в червено от кръвта под нея. Петното ясно се открояваше сред ослепителната белота наоколо. Снегът, размятан от бесните ветрове, бе позаличил, но не напълно, следите от битката, която Уолоф беше описал. Трябва да е била ужасна. Макар че не можеше да бъде сигурна, пръснатите из поляната полускрити стъпки вероятно принадлежаха на поне половин дузина люде.

Четирима не бяха оцелели да видят края на битката. Телата им очевидно бяха взети, само шлемовете бяха оставени, окачени върху забити в окървавената земя мечове, указващи лобните им места. Шлемовете бяха сложно изработени, железни с тъмносин емайл, покриващ цялата им повърхност, като се изключат няколко места със златна украса. От върховете им се издигаше бял кичур от конски косми.

— Значи са били войници — изрече Миранда през изпръхнали от вятъра устни.

Огледа земята, но нямаше признаци Мин да е била тук. Конските следи в снега отвеждаха на север и девойката ги последва, тъй като нямаше какво друго да прави. Ако Мин не ги бе достигнала преди края на битката, може би ги е срещнала по-натам.

Не след дълго попадна на мястото на още едно сражение. Още кръв — и един шлем, по-скоро забравен, отколкото оставен като мемориал. Край него имаше дълбока бразда, оставена от енергичните движения на нокти. По-нататък — дълбока яма в снега, почти стигаща до земята и отличаваща се с петно по-гъста, по-тъмна кръв. Точно като онази, видяна в драконовата бърлога. Нямаше съмнение. Принадлежеше на Мин.

— Не! — викна Миранда.

Хвърли се в снега, заравяйки пръсти в натрупаните снежинки, тъкмо когато първите кристалчета на дълго надвисналата буря започнаха да падат. Девойката се изправи. Дупката бе празна. Присвивайки очи, тя различи малко червено петънце, последвано от още едно и още едно. Последва тази диря и откри проснатата форма на дракончето. Мин бе студена на досег, студена почти колкото полуобгърналия я сняг. Две жестоки рани загрозяваха снагата ѝ,

очевидно причината за падането ѝ. Миранда коленичи и допря ухото до драконовата гръд. Борещото се сърце туптеше едва-едва. Едва доловим шепот на живот, съвсем дребен пламък на надежда.

Миранда огледа раните. Страховита цепнатина разсичаше врата и продължаваше надолу, разсичайки цели люспи, запълнена с лепкава, почти черна кръв. Втората рана бе по-малка и върху главата. Дебелите люспи си бяха свършили работата. Само тънка ивица кръв се стичаше от рана, оставена от удар, който би убил всяко друго създание.

Младата целителка се приготви да приложи наученото. Внезапно сърцето ѝ се сви, когато осъзна небрежността си. Кристал! Не бе взела кристал! Никога не бе успявала да направи заклинание без такъв. Но нямаше време за колебание. Забавеше ли се дори миг, щеше да изгуби приятелката си завинаги. Постави ръце върху шията на Мин. Уникалната кръв прогаряше пръстите ѝ, но Миранда не обърна внимание. Умът ѝ се нуждаеше от тишина, за да има ефект от заклинанието. Всяка мисъл трябваше да бъде прогонена, за да бъде постигнато достатъчно дълбоко вглъбяване, та думите да достигнат до ушите на онези сили, които щяха да им придадат реалност. Липсата на кристал затрудняваше нещата, но силните емоции го правеха почти невъзможно.

Тя опитваше ли, опитваше, но не можеше да загърби страха и мъката, които изпитваше към единственото създание, грижещо се за нея. Сълзите се сипеха от очите ѝ и жилеха бузите ѝ, съпровождайки вълните чувства, които се бореха вътре. Колкото по-силно се опитваше да се съсредоточи, толкова повече мислеше за опасността, в която се намираше приятелката ѝ. Умът ѝ летеше, но Миранда не се отказваше. Емоциите продължиха да се усилят и в един момент девойката не можеше да издържа повече. Произнесе тайнствените слова. Ако не можеше да извлече сила от спокойното съсредоточаване, трябваше да се опита да я подири от вихрушката в главата си.

Думите започнаха да действат, макар и слабо. Бавно усети как цепнатината се затваря под пръстите ѝ, но не напълно. Изрече ги отново — и отново. Всяко повторение докарваше раната по-близо до зарастване и Миранда по-близо до изтощението. С изчезването на последната капка кръв, младата магьосница премина границата на изтощението и падна по гръб. Бурята завилия с пълна сила, а светът се скри от очите ѝ.

* * *

В Нидел генерал Тригора преглеждаше бележките си от отминалите седмици. Напредъкът бе бавен, болезнено бавен. Заповедите ѝ изискваха да проследи пътя на меча и всички онези, които може да са го видели. Това отношение бе увенчано с късмет. Пред себе си имаше описание на търсеното оръжие, предоставено от възрастен търговец, който се бе съгласил да го купи. Всички вероятни свидетели бяха идентифицирани, настоящите им местоположения бяха отбелязани.

Бе изслушала всички нужни истории, които трябваше да изслуша, извлякла цялата истина, която можеше да бъде извлечена. Съществуваше силна вероятност, макар да не бе съвсем сигурно, че Миранда... че *целта* е притежавала оръжието, когато е напускала магазина, но не и когато бе пристигнала в Нидел и със сигурност не по време на залавянето ѝ.

Именно тук нещата бяха престанали да съвпадат. Църквата. Тригора знаеше, че целта бе посещавала църкви, за да се подслони. Подпалена църква и четири войнишки трупа. Нямаше логика в това. Защо ѝ бе да пали църквата? За да скрие доказателствата? Вероятно, но телата на войниците, хора на Димънт, бяха оставени на открито, след като е могло да бъдат хвърлени сред пламъците. Ако наистина *имаше* разрушено доказателство, то е било от някакво друго престъпление.

От описанията на целта изглеждаше малко вероятно тя да е в състояние сама да надвие четирима войници. А после и бягството ѝ. Затворническата карета бе подпалена. Отново огън, но този път добре употребен. Без да се смята изискването момичето и мечът да бъдат намерени, бягството ясно показваше, че тя не работи сама. Не, тук бе замесена и някаква друга ръка.

Взирайки се към събраната информация, Телоран съзря решение. Всичко това изглеждаше познато. Имаше специфичен оттенък... последователност, към която бе станала чувствителна. Знаеше, че наемният убиец е бил изпратен за меча и вероятно го е задържал за себе си. Това не представляваше мистерия. Мистерията се криеше в

местоположението му, а отговорът на този въпрос бе дирила от десетилетия.

Не разполагаше с време. Нуждаеше се от напредък и то бързо. Нещо като крачка напред. Докладите за бягството криеха догадки. Конете липсваха. Броните липсваха. Бе имало плячкосване. Нищо нечувано, с изключение на разрушаването на черната карета. Това бе отмъщение. Само една група диреше оръжия, брони и мъст. Подронието. Тригора се изправи и отиде при изчакващите я Елити.

— По конете, мъже. Отправляме се на изток! — нареди тя.

* * *

Първите слънчеви лъчи сепнаха двете пътнички. Бяха почти измръзнали, останали непокрити изцяло единствено благодарение на близостта си до гъстоклонест бор. Високи преспи белота обграждаха дървото и покриваха долната част от телата им. Миранда успя да раздвижи вцепенените си крайници и да се изтърколи от Мин. Дори и след като бе излекувана, тя бе изгубила прекалено много кръв, за да оцелее сама през студената нощ. Със сигурност щеше да умре, ако не беше тялото на Миранда, изпълнило ролята на импровизирано одеяло. Животинката се изправи на крака и издиша мощна струя огън. Тутакси топлата кръв се стрелна през снагата ѝ, вливайки нов живот в замръзналите мускули. Втора блъв ѝ върна силата.

Краткотрайните пламъци на Мин не помогнаха на Миранда да стопли вледенените си пръсти. Девойката струп единствените налични подпалки, зелени клонки, отчупени от мощния вятър. Част от снега бе сметен настрана, разкривайки удобно място за огнище, но Миранда знаеше, че няма голям шанс да запали огън. Не разполагаше с нищо подходящо, а прясното дърво щеше да се запали бавно. Студът я бе лишил почти изцяло от ловкостта ѝ — усещаше, че ако скоро не си възвърне чувствеността на краката, никога нямаше да го стори. Погледна умоляващо към Мин.

— Огън. Моля те, разбери ме, Мин. Трябва ми огън! — рече тя.

Дракончето я погледна невинно.

— Ето, пипни. Топлината не се връща у мен толкова бързо, както при теб.

Малкото създание се отдръпна от леденото докосване и прониза с поглед крайника. Плъзна поглед към лицето на Миранда, сетне отново погледна към ръката ѝ. Когато за пореден път погледна към лика на девойката, в очите на младото същество имаше разбиране.

— Да, да, много ми е студено, трябва ми огън! — примоли се отново Миранда.

Гърдите на Мин се издуха, подготвяйки се да изстреля трети огнен стълб право в Миранда. Девойката бързо се отдръпна.

— Не, не! Не към мен. Там! Дървото! — каза момичето, размахвайки отчаяно ръце.

Мин се намръщи, поглеждайки към подпалките със съмнение. Когато отново вдигна поглед към Миранда, видя насърчаващо изражение, така че знаеше какво да прави. Огненият дъх стори за един миг това, което на Миранда щеше да отнеме цяла вечност. Девојката протегна ръце към огъня, а Мин приседна до нея.

— Е, Мин, предполагам сме квит. Аз ти спасих живота, а ти спаси моя. Щом постопля измръзналите си пръсти, ще ти дам наградата, която зная, че очакваш. Ще получиш най-доброто почесване в живота си! — увери тя приятелката си.

След няколко минути по пръстите ѝ плъзнаха остри бодежи. Усещането бе болезнено, но Миранда го приветства, тъй като то означаваше, че ръцете ѝ не са били увредени от студа. Щом болката утихна, даде полагащата се награда на Мин. Обичното галене опияняваше от радост животинката. Почти нищо не усещаше през дебелиите люспи, но въпреки това го обожаваше.

Миранда продължи да я гали, докато ръката ѝ не изтръпна. Дори и тогава Мин я изгледа сякаш бе престъпница, задето е спряла. Но драконовата обида не трая дълго, тъй като някакъв звук и миризма привлякоха вниманието ѝ към гората. Изчезна след миг. Миранда бе успяла да прогони по-голямата част от студа от тялото си, когато Мин се върна със средно голяма дива пуйка.

— Това се казва улов! Какво ще правиш с цялото това... олеле! — рече тя, извъръщайки се от отвратителния отговор, който получи на питането си.

Могъщите челюсти на дракона, допреди минути гальовен като котенце, се справиха с плячката за нула време, откъсвайки големи парчета и поглъщайки ги цели. Още няколко хапки и птицата бе изчезнала с все костите. Тъкмо тази рядко съзирана страна на приятелката ѝ тревожеше Миранда. Често забравяше, че драконът бе диво животно. Когато дъвченето и пукането утихна, девојката погледна към преливащото от доволство създание. Дракончето облиза капчиците кръв по муцуната си с няколко ловки замаха на език.

— Има какво да научиш за обноските на маса... — отбеляза Миранда.

Погледна към останките от храната. Колкото и да бе отвратена от видяното, гледката не ѝ позволи да забрави, че не бе яла цял ден. Подсмихна се. В миналото далеч не бе представлявало рядкост да прекара ден или два без храна. Често възможностите бяха малко и редки. Престоят ѝ в това сурово място на знание все пак бе съумял да я разглези, тъй като бе свикнала да се храни всеки ден.

Усмивката изчезна от лицето ѝ, когато извърна очи на юг. Бе ѝ отнело часовете от обед до здрач да открие това място и то след добро отспиване и пришпорвана от страх. Връщането щеше да отнеме двойно повече време, дори и без да се взема под внимание пресния сняг.

Погледът на гладното момиче отново се насочи към останките край Мин. Сред окъсаните пера се намираше късче месо. Миранда го вдигна от снега. Подтиква на по-скоро от глада, обяви парчето за ядливо. Когато приключи с отстраняването на перата и другите нежелани части, късчето едва се побираше в дланта ѝ. Тя го набучи върху борова клонка и го задържа над огъня. Мин наблюдаваше приятелката си с обичайното любопитство, сетне отново изчезна сред дърветата.

— Не се отдалечавай прекалено! — рече Миранда по-скоро на себе си. — След тази хапчица ще вървим към Уолоф.

Тъй като месото щеше да се пече известно време, девойката позволи на ума си да се рее. Направеното заклинание бе размътило мислите ѝ повече, отколкото една нощ сред мразовит студ можеше да възстанови. Съзнанието ѝ криволичеше сред забулващи паяжини, следвайки някаква смътна тревога. Не изглеждаше, че Мин е участвала в първия сблъсък... но все някой трябваше да го е сторил. Някой, който би могъл да убие четирима добре екипирани войници преди... преди...? И защо изобщо имаше войници в Рейвънуудския лес?

Миризмата на горяща храна я върна в реалността. Изглежда се бе отнесла достатъчно дълго, за да позволи на угощението си да прескочи от едната крайност на неядливост в другата. Дребното късче месо понастоящем представляваше въглен, набучен на пръчка. Лишена от избор, Миранда взе парченцето в ръката си и го огледа намусено, преди да стори всичко по силите си да отхапе. Сякаш дъвчеше кожа. Хрущящите стъпки, оповестяващи завръщането на Мин, я подтикнаха

към решението, че е по-добре да гладува, вместо да излага стомаха си на риск. Сякаш за да подсили обидата, Мин носеше още плячка.

— Още? — навъсено рече Миранда, плюейки и захвърляйки славното въгленче настрана. — Не се ли насити?

Дракончето пристъпи и остави улова си пред Миранда.

— Това... това за мен ли е? Ах ти, ангелче такова! — възкликна девойката, обвивайки ръце около врата на Мин и прегръщайки я горещо.

Дракончето се наслаждаваше на вниманието, продължи да го прави и след приключване на прегръдката. Миранда я обсипваше с похвали, докато приготвяше храната си. Звукът на гласа ѝ изпълваше Мин с радост. В крайна сметка той бе първото нещо, което бе чула през живота си, да го слуша изпълнен с радост и благодарност бе повече от достатъчна награда за направените услуги.

Приготвянето на пуйката без нож се оказа трудна работа, допълнително усложнена от неотдавна замръзналите ръце, които все още не си бяха възвърнали пълната ловкост. Но все пак не след дълго се наслаждаваше на изкусителното прясно месо. Откъсваше достатъчно топлите части, оставяйки останалата част от птицата да се доопича. Не след дълго утолили глада си. Бе шокирана колко вкусна се оказа храната. Дори гозбите на Уолоф се състояха от месо, подминало първата си младост. Дори крал не би се наслаждавал на толкова прясно месо. Последната хапка я убеди, че стария израз бе грешен. Да пируваш като крал? Ха! Да пируваш като дракон! Хвърли остатъка на Мин, която ловко го погълна.

— Е, поспахме, ядохме... да вървим! — рече Миранда.

Краката ѝ бяха най-засегнати от студа и не ѝ служеха особено добре. На два пъти едва не падна, опитвайки се да срита сняг върху огъня, за да го потуши. Затова трябваше да се задоволи с пътуване върху най-плиткия сняг, описвайки широки кръгове около издигащите се преспи, струпани от вихрушката върху обратния ѝ път. За щастие снегът бе дебел и плътен, само най-горните инчове поддаваха под тежестта ѝ. Иначе дори и плитките долини между преспите щяха да я погълнат до пояс. След няколко минути ходене нозете ѝ изглеждат най-сетне си припомниха как да се оправят със снега — ходенето се превърна в по-несъзнателна дейност. Едва тогава забеляза поведението на Мин.

Обичайно жизнерадостният звяр ставаше все по-апатичен с всеки изминал момент. Опашката на Мин, обикновено неспирно извиваща се, висеше зад нея, оставяйки дيريا в снега. На всеки няколко стъпки вдишваше бавно и дълбоко и се оглеждаше с копнеж. Миранда се притесни. Мин никога не се бе държала така преди. Изглежда тъгуваше за някого. Но за кого?

— Какво има, мъничката ми? Кой ти липсва? Онзи, с когото войниците са се били? — попита Миранда.

Минаваха край мястото на първото сражение. Снегът бе станал по-дълбок, само върховете на шлемовете се виждаха. Девојката вдигна един и го показа на дракона.

— Тези мъже ли ти отнеха онова, което ти липсва? — попита Миранда.

Очите на животното се спряха на шлема и в тях запламтя омраза. Захапа шлема и го разклати яростно. Зъбите ѝ стържеха по емайла, натискът на челюстите ѝ огъна дебелия метал. Продължи да го размята, междувременно достигајќи до привидно случайно място в снега. Пусна шлема и започна бясно да рови с лапи в снега.

— Какво правиш? — запита Миранда, допълнително объркана от странното поведение на спътничката си.

След като Мин бе разкопала около два фута, снегът започна да розовее. Тя зарови муцуна и вдъхна дълбоко. След още едно вдишване вдигна глава, в очите ѝ се долавяше мъка. Нададе дълъг, мъчителен зов, нещо средно между вой и стон. Това бе първият звук, който Миранда чуваше от нея — като се изключат няколко просъсквания и изрѣмжавания. Но сега бе различно. Имаше глас, който изразяваше мъката си. Това не бе просто безмозъчно създание. А мислецо, чувстващо същество.

След малко, навела глава, Мин отново погледна към шлема. Издувайќи грѣд, тя избѣлва пламѣк по-продължителен и по-горещ от всякога. Сетне сграбчи почернелия и цвѣртящ метал изсред разпопения сняг и продолжи да го хапе и разтѣрсва, сякаш го наказваше с мъката си. Дори и кога то отново поеха на пѣт, Мин продолжи пречистването си.

* * *

Залезът бе обагрил небето в розово, когато двете достигнаха кулата. Несъмнено благодарение на някаква мистична намеса, постройката и местността около нея изглеждаха незасегнати от бурята. Мин бе доста изтощена от сражаването си с шлема, но отказа да го пусне. Когато Миранда уморено отвори вратата, бе посрещната от бавното ръкопляскане на Уолоф.

— Поздравления, девойче! Рискува живота си, припадна, едва не замръзна и не умря от глад, но успя да доведеш обратно едно безполезно животно.

Миранда влезе вътре, отръсквайки снега от ботушите си.

— А това какво е? — запита той, шокиран от видяното.

— Кое? — запита Миранда, поглеждайки надолу.

Мин я бе последвала вътре, настанявайки се между нея и Уолоф. Пусна шлема на пода и се озъби страховито.

— Няма да допусна животното да използва предния вход! — рече гневно той.

— Ами кажи й! — отвърна девойката, която не бе в настроение да се извинява.

— Не съм аз този, който я е дресирал.

— Нито пък съм аз. Тя беше само на няколко дни, когато дойдох при теб, ако я бях дресирала, смятам, че щеше да видиш.

— Тогава как я накара да ти донесе храна? Не ми казвай, че просто си я помолила.

— Не, дори и не трябваше да я моля. Стори го сама... Откъде знаеш? Да не си ме последвал?

— Не. Далекозрение. Докато се бе отправила на безсмисленото си спасяване, подирих нужното заклинание, което щеше да ми позволи да те виждам. Намираше се само на около ден път, така че бе фасулска работа. Казваш, че драконът сам решил да ти донесе храна? — рече той, поглеждайки любопитно към създанието.

— Да — отвърна Миранда.

Уолоф потърка брадичка, а Мин изглеждаше, че ще го разкъса на парчета, ако се приближи само на една крачка. Неохотно позволи тя да

остане вътре, при условие че се държи прилично. Миранда го увери, че ще да бъде така, докато той самият се държи по идентичен начин. Когато Мин се убеди, че Уолоф не представлява заплаха, взе нагризания шлем, донесе го до краката на Миранда и продължи рушението.

— Донесе това от бойното поле, доколкото помня? — рече Уолоф.

— Да.

— Изглежда някога е било съглашенски шлем. И то хубав. Трябва да си отбележа да уведомя Кая. Военните действия толкова далеч на север са рядкост, а в тези гори — още повече. Това не ми харесва.

Същата нощ нямаше обучение. Миранда благодарно се оттегли в леглото си скоро след като изяде приготвеното ѝ от магьосника ядене. Очевидно Уолоф смяташе, че преживяното в спасяването на звяра е било достатъчен урок за деня.

Занизалите се отново седмици протекоха по подобие на последните — с една значителна разлика. Мин, която и преди бе покровителстваща, сега не се отделяше от нея. През първите две недели не се отдели от Миранда нито за миг, нито дори да иде на лов. Девойката се тревожеше за здравето ѝ, но Уолоф я увери, че след като се нахранят, драконите можели да изкарат месеци, без да ядат отново. След време дракончето започна да се отдалечава, но само за да засити глада си. Инак все така стоеше край Миранда, дъвчейки и дерейки шлема, не отделяйки око от Уолоф.

Първият напредък в Мирандиното обучение бе добавянето на заклинание, което можеше да ѝ е от по-голяма полза от всички магии, научени досега. Бе по-трудно и не всякога удачно за приложение, но с достатъчно време на разположение можеше да излекува и най-опасните рани. Уолоф го нарече лечебен сън, магия, приспиваща реципиента дълбоко и използваше собствената му духовна сила, за да излекува раните или болестите на тялото. Миранда изпитваше известни затруднения с пробването му. Не можеше да го изпита върху себе си, а Уолоф със сигурност нямаше да ѝ позволи да го изпробва върху него. Веднъж приложи магията върху Мин, при това с голям успех. Уви, когато създанието се събуди, категорично бе показало, че не му допада да бъде приспивано силом, явно помнейки, че Уолоф бе постъпил така при първата им среща.

Тъкмо бе минал третият месец, половината от обучението, когато отново бяха прекъснати. Вече трябваше да е настъпила пролет, но толкова далеч на север и особено в Ниските земи, единственият признак на това бе примесването на снега с лек дъжд. Такава буря се бе разразила към края на дневния урок в кулата, когато от помещението отдолу се разнесе удар. Мин тутакси настръхна.

— Почакай тук. Ще ида да видя какво е станало — заръча Уолоф.

Магьосникът стисна амулета и внимателно заслиза по стълбите. Миранда нервно изчакваше на върха. Мин бе застанала до нея, все още

стискайки надъвкания шлем в уста. След продължило цяла вечност мълчание, гласът на Уолоф отекна, изпълнен с отчаяние и тревога.

— Ела бързо! — викна той.

Тя се втурна по стълбите. Достигайки дъното, долу я чакаше ужасна гледка. Кая. Някога гордата бойкиня се намираше на прага на смъртта. Кръв се бе съсирила над половин дузина рани, все още течеше от половин дузина други. Изглежда бе яздила цяла нощ, без да спре — подгизнала до кости от вледеняващия дъжд, ломотейки, сякаш се опитваше да изрече нещо важно, но не ѝ стигаха сили.

Мин огледа наранената жена. По принцип гледаше на всеки човек като заплаха за скъпата си приятелка, но някак разбираше, че сега нещата бяха различни. Това бе сериозно.

— Аз ще се погрижа за по-сериозните рани. Ти я потопи в лечебен сън! — нареди Уолоф.

Кая стисна рамото на магьосника.

— Никакъв сън! — рече тя. — Няма време.

Двамата целители се заеха да затворят раните и да възстановят нанесените щети. Когато силата ѝ започна да се връща, Кая заговори.

— Дойдоха... дойдоха от юг. Елитни. Не разполагахме с време! Не бяхме подготвени! Как можехме да се сме подготвени? Елитните преследват Червената сянка, а не Подронието. Не бяха стъпвали в Ниските земи повече от година. Трябва да има и втори отряд. Трябва! И те идват. Идват за теб, Миранда! — почти избълнува Кая.

Миранда допусна думите до съзнанието си, но не им обърна внимание. Имаше работа за вършене. Всичко останало щеше да почака. Съсредоточаваше ума си около кристала и избираше нужните магии, прилагайки ги грижовно. Усърдната целителка се увери, че всички рани са излекувани, преди да позволи на чутото да влезе в ума ѝ.

— Какво става? Кои са тези Елитни? — попита тя.

Кая разтърка възстановените си крака:

— Елитните са най-добрите от старите бойци. Войник, който оцелее дузина битки, е ветеран. Две дузини го превръщат в легенда. Когато стане мит, се превръща в член на Елита. За да изпратят втори отряд подире ти, значи си далеч по-ценна за тях, отколкото съм осъзнавала.

Главата на Миранда се въртеше. Отчасти заради усилието от магиите. Но главно заради вихрещата се около ѝ реалност. Смътно бе чувала за Елитните, но потръпна при мисълта за мъжа, когото търсеха. Червената сянка. Убиецът. Как бе могла, без да разбере да стори нещо, за да бъде търсена колкото него? Той бе убивал полковници, барони, посланици. Тя само бе намерила един меч!

— Унищожиха главната квартира. Едва успях да избягам. Изгубих трима. Ще са тук след часове. Трябва да се евакуираме! — рече Кая.

— Евакуираме! Не можем да се евакуираме! А книгите ми?! — рече Уолоф.

— Остави ги! — настоя тя.

— Няма! — отвърна магьосникът.

— Избирай между книгите и живота си.

— Книгите ми са моят живот! — обяви той без следа от веселие в гласа.

— Не мога да си позволя да те загубя, Уолоф. Мърдай! Губим време! — заповяда Кая.

— Книгите са незаменими. Уникални. Изгубя ли ги сега, знанието между страниците им ще бъде изгубено завинаги. Казваш, че не можеш да се позволиш да ме изгубиш, но се нуждаеш от познанието ми на тези книги. Няма да ги оставя!

Двамата волеви индивиди се впуснаха в разгорещен спор, без да дочакват другия да се изкаже. Мин се раздразни, оголвайки зъби и драскайки по пода, готова да предприеме действия, ако кавгата ескалира. Издрънчаването на шлема привлече вниманието на Кая.

— Откъде се взе този звяр? — попита Кая.

— Принадлежи на Миранда. Дръж си ръцете далеч от устата ѝ — рече Уолоф.

— А шлема? Къде го е намерила?

— Преди известно време на север оттук се появиха няколко войници. Звярът избяга. Какво значение има? — рече магьосникът.

— Това е шлем на Елитен! Дошли са толкова близо до вас, а аз не съм била уведомена! — викна жената.

Двамата отново започнаха да крещат. Междувременно умът на Миранда трескаво работеше. Трябваше да има някакво разрешение.

Една идея бавно започваше да се оформя. Не беше съвършена, но времето ги притискаше.

— Почакайте! — извика девойката.

Двамата се обърнаха към нея.

— Ако избягаме. Всички. Точно сега. Какво ще правим? — попита Миранда.

— На североизток има убежище. Ще се отправим натам. Тогава ще се свържа с агентите ни и ще събера достатъчно информация, за да преценя накъде да се отправим след това — обясни Кая.

— И как ще стигнем там? — поинтересува се девойката.

— С усилено крачене и купища късмет може и да успеем да се доберем живи.

— В такъв случай няма голям смисъл да бягаме, поне заедно — обяви момичето.

— И какво предлагаш? — рече Уолоф.

— Мен търсят, нали? Възможно е да са те оставили жива, за да ги отведеш до мен.

— Помислих си го — каза Кая.

— Значи ако ме намерят, няма да търсят повече.

— Не! — викна Кая. — Нуждаем се от теб! Няма да позволя да се пожертваш, за да ни спасиш. Сториш ли го, докарваш гибелта ни много по-сигурно от мечовете им.

— Не предлагам да им се предам. Просто искам да ме намерят. Имаме един кон. Тези хора са в пълни брони и вероятно добре екипирани, нали?

— Много добре екипирани. Могат да издържат седмици, преди да им се наложи отново да си набавят припаси — рече жената.

— В такъв случай са обременени с тежест. Ако тръгна без припаси и броня, със сигурност ще мога да набера преднина. Трябва само да се оставя да ме видят и да ги отведа далеч.

— Но къде ще идеш? Убежището? Миранда, сред Подронието цари хаос. Ако искаш да намериш някакъв подслон, трябва да съм с теб, иначе никога няма да ти се доверят.

— Никакво убежище. Скрия ли се сред хората ти, всичко това ще се повтори отново. Може би след седмици, може би след месеци, но все някога ще се повтори. Няма да позволя животът ми да ви бъде в тежест. Имаме ли карта?

— Разбира се — Уолоф извади една и я разстла върху масата, събаряйки струпаните отгоре предмети.

— Намираме се тук, нали така? — попита Миранда.

Две глави кимнаха едновременно.

— Тогава до Локината гора има не повече от два дни галоп.

— Никой кон, дори моят, не може да издържи два часа, камо ли два дни в галоп. Бедното създание едва се държи на краката си — предупреди водачката на Подронието.

— Научих някои магии, които трябва да помогнат — обясни Миранда.

— Хм! Пълен галоп, ден и нощ... без екипировка... Може и да успееш за два дни — потвърди Кая.

— Войниците наблюдават ли добре Локината гора? — попита девойката.

— Обхождат я постоянно — отговори жената.

— Но наблюдават ли я *добре*? — отново попита Миранда.

— Този лес е една четвърт от размера на тукашната гора, а има поне същия брой дървета. Обзалагам се, че на света няма достатъчно войници, за да наблюдават *добре* нещо толкова гъсто.

— Значи там ще ида — обяви момичето. — Имам си Мин. Тя ще ловува и ще пали огън. Не ми трябва припаси. Гората е гъста. Ако стоя нащрек, зная, че ще мога да им се изплъзна.

— Убедена ли си, че искаш да сториш това? Това са Елити. Няма да се откажат. *Ще* те намерят — предупреди я Кая.

— Няма друг начин.

— Много добре. *Ще* се погрижа за коня. Уолоф, дай й всичко, от което се нуждае — нареди жената.

— Аз самият не разполагам с много, знаеш — рече магьосникът.

— Сега не е време за себичност, Уолоф. *Ще* бъдеш обезщетен, когато Подронието се изправи на крака.

— Подронието *никога* не е било на крака — каза той. Обърна глава и погледна нещастно към Миранда. — Ела, времето ни изтича.

Преведе девойката през вратата, която не бе отварял нито веднъж. За разлика от останалите стаи, тази бе прилежно изчистена. Едната ѝ стена наподобяваше гардероб, обкичена с бели роби като тази, която носеше. По другата бяха окачени множество изящни амулети и жезли. Внимателно свали роба и приглади гънките ѝ. Сетне

избра малък, фин медальон. Накрая извади малко, здраво ковчеже, което бе заключено, но нямаше ключалка. Магьосникът промърмори няколко думи и то се отвори с изщракване. Вътре имаше няколко скъпоценни камъка, далеч по-ясни и много по-големи от онези в стаята на Миранда. Още няколко слова и медальонът се разтвори като разцъфнало цвете. Уолоф постави камъка вътре. Кристалът сам се фиксира.

— Облечи това! — рече, подавайки ѝ робата.

Миранда мушна ръце в ръкавите и пристегна одеждата. Магьосникът ѝ сложи медальона.

— Давам ти бялата роба на целител. Знаеш всичко, което ти е нужно, за да поправиш вредите и на най-чудовищните злодеяния. Този медальон ще помага на фокусирането ти. Ти си единственият ми ученик, достигнал това ниво за по-малко от пет месеца — справи се за три. Поздравления, вдигна летвата доста високо!

Кая се завърна, затръшвайки вратата.

— Уолоф, овесът ти привършва, Вихробяг едва се нахрани. Миранда, към картата. Трябва да си изработиш маршрут. Това няма да е обикновено преследване. Ще трябва да си подготвиш алтернативи за всяка стъпка от пътя — заповяда тя.

Миранда се присъедини към нея. Двете проследиха маршрута. Почти права линия между двете гори. Имаше няколко селища, които трябваше да бъдат избегнати. Кая неспирно изреждаше напътствия. Очевидно бе силен водител и знаеше как да постига резултатност. Трудно беше да се повярва, че само преди минути е била на ръба на смъртта. Отдадеността ѝ бе достойна за възхита.

— Ами животното? — рече Кая.

— Моля?

— Дракончето. Още не сме я включили в плана. Успехът на бягството ти зависи отколкото се може по-необременен кон. Създанието може да натежи достатъчно, за да позволи на Елитните да се приближат, когато конят започне да се уморява.

— Виждал съм я как тича. Ще се справи сама — рече Уолоф.

— Отлично. Но искам това да бъде ясно. Ако тя започна да изостава, *ще* я оставиш. На бойното поле сантименталността означава смърт.

Миранда я увери, че ще стори така, но в сърцето си знаеше, че никога не би могла. Молеше се да не се наложи.

* * *

Скоро новоположената целителка бе яхнала коня и очакваше Елитните. Гласът на Кая все още отекуваше в ушите ѝ. Трябваше да се извърне на изток и да препусне с цялата скорост, на която конят бе способен, веднага щом зърнеше украсен шлем в далечината. Дотогава единствено напрегнато изчакване запълваше времето ѝ, както и няколко простишки заклинания, за да възстанови коня си. Когато прошепна и последното заклинание, доволна от относителната лекота, която новия амулет предоставяше, Миранда се обърна към спътничката си. Мин стоеше до нея, все още захапала шлема.

— През целия път ли ще носиш това със себе си? Ще трябва да се движим много бързо. Надявам се, че ще се справиш! — рече тя, желаейки да наруши тишината.

В отговор главата на Мин се надигна. Тя подуши въздуха и затанцува възбудено наоколо. Миранда не видя нищо, чуваше само трополенето на ледения дъжд върху игличките на дърветата. Слезе от коня и долепи ухо до студената земя. Слабо, едва доловимо, можа да чуе — или по-скоро усети — равномерните удари на десетки копита. Мин се покатери върху едно дърво и насочи очи на юг. Острият ѝ взор трябва да бе различил нещо между дърветата. Нещо, което мразеше. Драконът скочи на земята и се втурна на юг.

— Мин, не! — провикна се Миранда.

Вярната ѝ приятелка спря с приплъзване и я погледна умоляващо, копнееща да ѝ бъде позволено да стори желаното от сърцето ѝ, да отмъсти на онези, които бяха ѝ отнели нещо скъпо. Миранда я погледна в очите.

— Не можем, Мин. Не сега. Последвай ме.

Неохотно дракончето се върна до нея, притискайки челюсти около шлема като алтернатива. Миранда наблюдаваше дърветата в далечината. Скоро звукът на копита гърмеше в ушите ѝ. Искаше да побегне, но трябваше да се увери, че ще я последват, а няма да продължат към кулата на Уолоф. Още само минутка. Още само секунда. Още само един удар на сърцето. Сега!

Появи се първият кон. Яздеше го жена, а издължените и грациозни черти, макар и зърнати от Миранда само за частица от секундата, издаваха елфическия ѝ произход. Девойката пришпори коня си на изток. Мин затича край нея. Бягаше със същата скорост без големи усилия, макар дъвченето на шлема и постоянното обръщане назад към преследвачите да я затрудняваха малко.

Вятърът се впускаше отгоре им с двойно по-голяма ярост, отколкото ако стояха неподвижни. Примесеният с дъжд сняг ги измокри за минути. Миранда се обръщаше редовно, припомняйки си още от думите на Кая.

Може да не узнаеш веднага дали имаш шанс да избягаш. Те яздят военни коне, отгледани за сила. Вихробяг е куриерски кон, отгледан за издръжливост. Ще изглежда, че не изостават от теб и може в действителност да е така, но бързото препускане ще изтощи конете им. Разстоянието помежду ви трябва да започне да се разширява бързо и внезапно. Ако не, значи си обречена.

Миранда преценяваше разстоянието на всеки няколко крачки. Сърцето ѝ ускоряваше ритъм при всеки взор, който не покажеше увеличаване на преднината. Накрая, точно когато собственият ѝ кон изглеждаше на ръба на изтощението, преследвачите изглежда спряха. Конете им нарушиха ритъма си и останаха назад. Дори и когато Вихробяг значително забави ход, Елитните се скриха от поглед само след минути.

Миранда се поуспокои, но не кой знае колко. Знаеше, че войниците я бяха видели. Бяха я проследили дотук само по описание. Ако не се възползваше от всяко налично предимство, за да поддържа разстоянието, щяха да я заловят. Затова продължи да пришпорва коня си. Животното бе изтощено и не си бе почивало както трябва от дни, но трябваше да продължи, инак щяха да бъдат заловени.

След като Вихробяг бе препускал почти три часа, стана ясно, че въпреки магиите животното се нуждае от почивка. Нямаше смисъл да го изтощи докрай, с което да се обрече, а и самата Миранда бе още новак в магическото изкуство. Трябваше да пази и собствената си сила. Елитните трябва да са изостанали на около час, може би можеше да рискува кратка почивка. Малко поточе, заобиколено от изключително упорити треви, се оказа логично място да си поемат дъх. Конят и драконът залочиха жадно. Миранда раздвижи крака, опитвайки се да

заслони очи от дъжда и леда. Мин успя да улови заек, сглупил да се замотае наоколо, а Вихробяг гладно захрупа тревите. Миранда не разполагаше с храна, но постоянният страх я бе лишил от апетит. Не можеше да откъсне очи от западния хоризонт.

Мин тъкмо бе започнала да гризе любимата си играчка, когато погледът на Миранда попадна върху нещо, което девойката не можеше да определи. Слънцето бе залязло отдавна, затруднявайки различаването на повече от силуети. Някъде в далечината сияеше нещо, прилично на слаба, проблясваща звезда... но на земята. За миг остана възхитена от странната гледка. Но знаеше, че каквото и да беше, то се приближаваше към нея с всеки изминал миг, с нейния късмет бе твърде вероятно това да са лоши новини. Погледна към коня, все още недостатъчно отпочинал от препускането. Очите ѝ отново се върнаха върху светлината. Бяла с частица синьо, точка светлина, оставяща едва доловима следа след себе си. Напомняше ѝ на кристала на Уолоф. При заклинанията му проблясваше същото сияние.

— Трябва да вървим! — рече тя.

Покатери се върху седлото, а Мин уморено стисна шлема. Срита животното, но кобилата не помръдна. Не можеше да продължи. Бе се натрупало прекалено много изтощение. Миранда отново насочи нервен поглед на запад. Светлината бе по-близо, в това нямаше спор, но какво представляваше? Веднъж съдбата да се окаже благосклонна и към нея, тъй като могъща светкавица прескочи между облаците в небето, осветявайки полето за миг. През частицата светлина отговорът остана прогорен в очите ѝ. Елфът, водачът на Елитните, яздеше към нея с издигнат високо кристал, благодарение на който конят на преследвачката развиваше неестествена скорост, двойно по-бърза и от най-бързия галоп, който животното на Миранда можеше да постигне.

Девойката застина от ужас. Не можеше да стори нищо. Водачът щеше да я настигне след отрицателно време. Оглушителен гръм я изтръгна от вцепенението и накара Вихробяг да се втурне напред. Мин бързо се стрелна на свой ред. По някакъв начин въпреки дългото бягане, младото драконче все още бе в състояние да поддържа предишната си скорост. Миранда стисна амулета си.

Не разполагаше с избор. Времето за магия бе настъпило. Подобрения като тези на Елитните не бяха част от обучението ѝ, но

заклинанията за целение и възстановяване щяха да вдъхнат на животното ѝ сила и енергия, много по-големи от многодневна почивка.

Насочи ума си в най-чистата концентрация, която позволяваха обстоятелствата, и започна да изрича заклинанията. Едно за отстраняване на умората, още едно за облекчаване на болката. След още няколко Вихробяг търчеше с пълна скорост, но Миранда се чувстваше много по-зле. Едва ѝ оставаше достатъчно воля да се задържа върху седлото. Бавно се обърна, за да види на какво разстояние се намираше врагът. Вече ги деляха не повече от сто крачки, а дистанцията намаляваше неумолимо. Миранда затвори очи и се замоли. Вече нищо не зависеше от нея. Всичко бе в ръцете на съдбата. А може би не.

Мин се обърна. Зъбите ѝ още стискаха шлема, затова избълва огнена струя от ноздрите си. Вражеският кон се паникьоса и не можа да запази контрол заради неестествената скорост. Кон и ездач се търколиха на земята. Мин изпусна сдъвкания шлем и впери очи върху новия трофей. С мощно отхапване изтръгна шлема от главата на елфа. Конят, полудял от страх, избяга в бесен галоп. Миранда я повика и Мин се впусна да я догони, сдобила се с нов шлем, оставяйки разгневения и замаян войник зад себе си. Елфът проследи с поглед отдалечаващата се двойка, но не можеше да направи нищо. Поне за момента бяха в безопасност.

С течение на нощта Миранда бавно се възстанови достатъчно, за да поднови заклинанията си. В един момент дори Мин не можеше да поддържа същата скорост като мистично подпомогнатия кон. Скочи на гърба на Вихробяг, но това не забави животното, както се бе страхувала Кая. Напротив, досегът на драконовите лапи мотивираше коня по-добре и от най-настойчивото пришпорване.

По видело гората, която трябваше да е на още един ден път, се изправи пред тях. Такива бяха възможностите на неуморяващото се животно. Разбира се, пощадилото го изтощение бе чувствано от ездача. Миранда едва се държеше будна, всяка крачка заплашвайки да я събори от седлото. Докато напрягаше сили да остане в съзнание, също така напрягаше и ума си. Онзи войник, жената елф. Някога, някъде я бе виждала и преди. Образът на лицето ѝ се бе запечатал в съзнанието на Миранда. Отпреди много време.

Шарените сенки на клоните накараха момичето да се окопити. Бяха пристигнали. Вятърът разтърсваше остатъците на нощния дъжд от дърветата. Конят, усетил, че са достигнали желаното място, бе забавил до тръс, а после и до ход. Миранда го спря. Не слезе, а по-скоро се свлече от седлото.

Изглежда неусетно бяха навлезли доста дълбоко в гората. Измореното момиче се изправи. Трябваше да се отдалечи от дирите, които бяха оставили досега и за съжаление, да изостави коня. Останеше ли на седлото, преследвачите щяха да следват следите от подкови. Трябваше само да се отдалечи на достатъчно разстояние, без да оставя отпечатыци.

Но това не бе лесна работа. Дъждът бе разкалял земята. Оставаха следи. Миранда отведе коня до един поток, чието корито бе съставено от гладки камъни. Докато животното се наслаждаваше на добре заслужено освежаване, девойката пристъпи в ледената вода, която ѝ стигаше до глезените. Мин я гледаше любопитно. Едва след известно придумване последва примера на спътничката си и се присъедини към неприятната, но за съжаление необходима дейност. Изминатото във водата разстояние бе достатъчно, за да вцепени отново краката на Миранда. Напусна потока в район, който бе толкова гъсто покрит с борови иглички, че по земята не оставаха следи. Голямо дърво ѝ послужи за подслон, където девойката се стовари върху най-сухото парче земя, което можа да открие. Мин се настани върху нея и почти мигновено заспа.

Бавно потъна в неясен сън. Намираше се на безжизненото поле, измъчвало я предните нощи, но същевременно някак различно. Беше се изгубила и крачеше наоколо. Недалеч бе надвиснала мътна, почти недоловима светлина. Дълбоко отчаяние нагарчаше в сърцето ѝ, защото светлината все убягваше. Изглеждаше последното убежище на сиянието сред всепоглъщащия мрак. Трябваше да я открие, трябваше да я докосне и да познае отново виделината, преди да е изчезнала завинаги. Бе близо. Толкова близо!

* * *

Когато отвори очи, от съня не помнеше нищо, но съпровождалото го чувство оставаше. Имаше нещо достижимо, което трябваше да открие, преди да е станало твърде късно. Насочи очи към далечината. Нещо я зовеше. Мин все още спеше, тъй като нейната умора бе повече на физическа основа. Момичето седна и зачака. Отново я измъчваше глождещ глад, но сърце не й даваше да събуди приятелката си. Студената, влажна почивка бе вклинчила мускулите ѝ. Миранда се изправи и се помъчи да прогони схващането.

Отново бе нощ и в гората властваше тишина. Неизменното облачно покривало и гъстите клонаци не ѝ позволяваха да вижда на повече от няколко крачки пред себе си, но Миранда съумя да зърне нещо, което я накара да се усмихне. Съзря туфа маранта, срещана изключително рядко по тези места. Извади ножа си, едно от малкото неща, които бе достатъчно съобразителна да вземе със себе си и започна да дълбае. Корените нямаше да я нахранят, но поне щяха да залъжат глада ѝ.

Докато дъвчеше, припомни си колко много ги обичаше като малка. Тогава животът ѝ бе далеч по-спокоен и познатият вкус я накара да осъзнае с тревога колко много са се променили нещата. Тогава трябваше да се притеснява само за задълженията си и кога щеше да се прибере баща ѝ. Сега ѝ бе студено, без да може да се надява на подслон, копаяше корени не за забавление, а за да оцелее и постоянно се обръщаше назад, дирейки отряд войници, получили изрична заповед да я заловят.

Миранда прогони тези мисли от съзнанието си и заби острието в земята, за да извади пореден корен. Когато го стори, забеляза нещо, което оскъдната светлина дотогава бе крила от нея. Отпечатък. Дъждът почти го бе отмил, така че трябва да бе оставен преди дъждовете да са започнали. Формата му недвусмислено говореше за стъпка от ботуш. Наблизо имаше и още няколко, съпроводени от подкови. Биха могли да бъдат оставени от всеки. Вероятно ловци или горяни, преминали оттук преди няколко дни. Но дълбоко в себе си Миранда усети, че зад тези отпечатъци се крие нещо злокобно.

Докато обмисляше най-лошото, Мин се събуди, отиде до Миранда и пак се плъсна, подлагайки глава за обичайното галене, докато дъвчеше новата си играчка. Този шлем бе различен от предишния. По-изящно украсен със злато, имаше и наносник във формата на драконова глава. Мин съсредоточи усилията си върху тази част и бързо успя да я отчупи. Не след дълго гладът я накара да се отправи в търсене на храна. Миранда се провикна подире ѝ:

— Не забравяй и приятелката си! Аз също съм гладна!

И моментално се укори за вдигнатия шум.

Преди притеснението отново да се е шумугнало в ума ѝ, Миранда се зае да приготвя огъня. Събра най-сухите прахан и подпалки, които можа да намери, както и няколко по-дебели клонки, които впоследствие да захранят пламъците. Разчисти място и струпа дървата, а Мин още не се бе върнала. Тъй като нямаше с какво друго да си запълва времето, Миранда вдигна отчупената от шлема драконова глава. Повечето от детайлите бяха останали непокътнати. Цветът ѝ бе златно-бронзов, по подобие на останалата част от шлема бе изключителна. Дори имаше и очи от кехлибар, обезпокоително наподобяващи тези на Мин. Изработката на шлема трябва да бе струвала цяло състояние. Един от драконовите зъби бе успял да пробие дупка непосредствено под мястото, където фигурката се бе отчупила. Миранда издърпа дебел конец от чичовата наметка, сега навита за всеки случай в един от джобовете на белия плащ и го прокара през дупката. Моментално се сдоби с нова огърлица.

Мин гордо се върна няколко минути по-късно. Трябва да бе обърнала внимание на Мирандините думи, защото носеше два заека. Запали огъня, преди да погълне своята порция. Девојката се постара да приготви закуската си колкото се може по-бързо, потушавайки пламъците, преди да се нахрани. Мократа дървесина димеше силно и Миранда се страхуваше да остави издайническата светлина да гори прекалено дълго. Хранейки се, усети смътното усещане за неспокойство да се завръща. Погледна на юг, сетне към отпечатъците. Не можеше да го обясни, но необяснимият копнеж, подобно на недостижим сърбеж, скоро я обзе изцяло, изтласкал всички други мисли. Не след дълго девојката се улови да измисля оправдания за отправяне на юг.

— Не трябва да оставаме тук! — обърна се към Мин. — Останем ли, вероятно ще ни намерят скоро. Все пак спяхме. Може да са минали дни. Елитните може да са току до нас. Нищо не пречи да тръгнем на юг. Какво ще кажеш?

Интересът на Мин бе изцяло съсредоточен върху остатъците от храната на Миранда. След като ги погълна, все едно ѝ беше какво щеше да прави, стига да беше заедно с приятелката си. Докато животинката мляскаше щастливо, Миранда ѝ завърза огърлицата. В крайна сметка си я бе заслужила. Нишката бе привързана около врата ѝ достатъчно здраво, за да не се изхлузи или да се оплете. Мин изглеждаше доволна, разклащайки леко врат, за да почувства тежестта, преди да сграбчи шлема и да покаже, че е нетърпелива за следващи подвизи.

Отново поеха на път. Последвалите няколко дни предложиха изтощителна рутина. Спяха през сравнително топлите часове на деня. След ставане Мин донасяше храна за Миранда и евентуално за себе си, ако бе гладна. Сетне следите от огъня биваха унищожени или скрити и двете се отправяха с бърза крачка на юг. Непрогледната гъстота на гората гарантираше, че дори и Елитните да претърсват неспирно, нямаше да се натъкнат на следи от Миранда или дракона ѝ с дни. Веднъж открият ли търсеното, щяха да я проследят лесно, но тя се уверяваше, че докато е предпазлива и продължава пътуването си на юг, ще остане извън досега им.

Определена благословия и проклетие на избраната от тях посока бе фактът, че вятърът винаги духаше в гръб. От това имаше полза, тъй като не им обрулваше лицата и не затрудняваше вървенето. Но Мин щеше да се побърка от миризмата на Елитните, носена от постоянния вятър. Неспокойствието на дракончето се превърна в индикатор колко близо се намират войниците. Когато възбудата ѝ прераснеше в бранителност, време бе да ускорят крачка. По този начин преследвачите биваха държани поне извън видимост. Макар да бяха постоянна заплаха, Миранда скоро установи, че съществува и друг, по-настоятелен проблем.

Откритите преди стъпки ставаха все по-многобройни и леко по-пресни. Миналата по-рано група бе следвала същия път. Ако можеше да разсъждава спокойно, девойката щеше да тръгне в друга посока, за да избегне неприятности. Но не можеше да направи такъв избор.

Интуицията, отвела я дотук, само се бе усилила. Към каквото и да я отвеждаше, трябваше да го открие, ако не искаше да полудее от догадки.

Сякаш постоянното напрежение не бе достатъчно, а спането върху студената и често влажна твърд влияеше на здравето ѝ. Сковаността в мускулите ѝ, сполитаща я през почивката, се задържаше все повече с всеки изминал ден, а на моменти дишането ѝ ставаше хрипливо. Знаеше какво означава това. Поне веднъж годишно започваше да се чувства така. Това предшестваше дълга болест.

Миранда се подсмихна. Не и този път. Знаеше думите, които щяха да я излекуват, но бе предупредена да не цели болест, която още не е напреднала достатъчно. Ако дадено тяло бъдеше излекувано прекалено бързо и твърде често, щеше да отслабне и в крайна сметка да престане да се бори със собствени сили срещу болестта, бе ѝ казал Уолоф. Той твърдеше, че множество чародеи, останали живи далеч над определеното от природата, бяха умрели точно по тази причина. Миранда реши, че щом се появи неизбежната раздираща кашлица, щеше да се излекува. Това щеше да даде на тялото ѝ достатъчно време.

Минаха може би пет дни в постоянно пътуване. Не вървеше право на юг, инак Елитните със сигурност щяха да я открият. Наместо това лъкатушеше из камениста земя и треволяци, стараейки се да не оставя следи. Крачеше по брега на друг поток с дъно от камъчета, когато зърна нещо в далечината. Мин също го забележа и се втурна подире му. Когато животното изскочи на открито, Миранда успя да го разгледа ясно, преди то да изчезне. Беше кон. Точно като онези на Елитните. Образът се бе запечатал в ума ѝ, затова нямаше съмнение.

Но как? Как можеше някой от конете им да се е промъкнал край тях, без нито една от двете да забележи? И защо нямаше ездач? Може би това бе конят, изплашен по-рано от Мин по време на пътуването насам.

Умът ѝ се насочи към следите. Ако тук имаше кон на Елитните, вероятно те са били на това място, оставяйки тези дири. Но как? Трябваше да бъдат зад нея! Мин доказваше това! Освен ако не се бяха разделили, но тогава щяха да са я срещнали преди дни! В нищо от това нямаше смисъл! Мин дотича обратно, доволна, че е прогонила евентуалната заплаха.

— Мин — прошепна Миранда. — Много е важно. Колко близо са? Лошите.

Мин не я разбра. Девойката подуши няколко пъти, за да покаже какво има предвид. Драконът я имитира, но не изглеждаше попритеснен от обичайното.

— Отново! Трябва да си сигурна! — настоя Миранда, когато вятърът промени посоката си и задуха от юг.

Мин подуши новия вятър. Тутакси очите ѝ се разтвориха широко. Извърна се на юг и се стрелна, търчейки над земята като побесняла.

— Мин! Не! Не сега! — напразно се провикна Миранда. Затича след приятелката си, следвайки дълбоките ѝ дири от нокти. Не можеше да се случи в по-неподходящ момент.

Тичането раздразни измъчените ѝ дробове. Спря за миг да си поеме дъх, опирайки се на едно дърво. Отдръпвайки ръката си, почувства нещо лепкаво. Погледна към ръката си и видя, че е почервеняла от кръв. Прясна кръв. Затича отново, твърдо решена да не спира, докато не намери дракончето си и нещото, което я бе сепнало така. Заплашваше ги опасност.

Миранда изскочи на някаква поляна. Едва дишаше. Очите ѝ се плъзнаха наоколо. Гледката бе отвратителна. Войници, Елитни, може би повече от дузина, бяха пръснати по земята. Бяха избити, броните им бяха разтрошени и разкъсани. Сякаш див звяр се бе нахвърлил стръвно отгоре им. Гледката извика болезнените спомени от битката, на която бе попаднала при първото бягство на Мин, макар че сега раните изглеждаха някак по-жестоки. Това не бяха чистите разсипания на меч, а ужасните разкъсвания и пробиви на копие или пика.

Телата, подобно на кръвта, на която се бе натъкнала, бяха пресни. Вероятно убити по залез същия ден. Мин се намираше в другия край на поляната. Душеше фигура, просната край едно дърво. Трудно бе да се каже какво точно представляваше тя, тъй като бе обсипана с рани. Може би бе някакво чудовище. Имаше ръце и крака като човек, както и окъсани парцали, но от множеството разкъсвания надничаше червена козина. Мин закриваше главата, но доколкото Миранда можеше да види, съществото бе мъртво като войниците, покрили поляната.

— Мин, махни се! Трябва да се махаме — веднага! — нареди Миранда.

Мин я погледна умоляващо. Бавно, поваленото същество повдигна ръка и я постави на врата на дракона. Бе живо. Миранда коленичи и огледа по-внимателно поваленото създание. То успя да повдигне глава.

— Л-Лео? — викна Миранда, когато насреща си видя раненото лице на малтропа, когото бе срещнала преди много месеци.

— Лео, какво стана? Тези войници ли ти причиниха това?

Почти мъртвият малтроп се опита да фокусира поглед върху мъгливия силует пред себе си. Свободният му крайник агонизиращо стискаше зловеща на вид ръждива пика, дълга почти колкото ръката му, очевидно отнела живота на войниците.

— Ти? Миранда... — рече той, преди да потъне в слаб, замаян смях, приключил с поредица кашляния. — Ирония...

Главата му се отпусна в несвяст. Миранда стисна амулета си и проучи раните му. Множество дълбоки прорези изпъстряха ръцете и гърдта му. Пресните рани бяха съпроводени от неотдавнашни белези, както и такива в различна степен на заздравяване. Краката му изглеждат бяха чупени и зле зараснали. Едното му око бе затворено от оток, засъхнала кръв бе обгърнала цепката. Ухо бе разрязано докрай. По тялото му нямаше непокътната част. Дори дългата му коса, с която го бе запомнила, представляваше рошава бъркотия, сякаш рязана с тъпо острие. Това, в комбинация с мършавия, недохранен вид на мускулите му и ивиците почерняла, почти обгорена козина, говореше за мъчения.

Миранда внимателно насочи ума си към целението на най-жестоките рани. След като потопи Лео в дълбок лечебен сън, затвори все още кървящите рани. Сетне се погрижи за по-малките разрези и отоците. Всяко заклинание я изтощаваше все по-дълбоко, но месеците тренировки ѝ бяха предоставили достатъчно издръжливост, за да се справи. Когато приключи и последната магия, Лео бе далеч от пълно здраве, но със сигурност вече не беше в опасност. Девојката замаяно се подпря на дървото, край което се бе отпуснала и се плъзна на земята. Мин, която бе наблюдавала със силна тревога, се сви между момичето и нейния пациент.

— Може да не успее да остана в съзнание, Мин. Бъди бдителна!
— рече Миранда.

Животинката не разбра напълно, но не се нуждеше от напътствия, за да пази спътничката си, тъй като мигновено настръхваше при най-малкия намек за заплаха. Известно време, докато възстанови силите си, светът се размиваше пред очите на Миранда. Потъваше в странна частична дрямка, оказала се изнервяща. Бе напълно безпомощна, лишена от възможността да размишлява. Бе прекарала поне три часа в това състояние, когато раздвижването на Лео я изтръгна от транса. Малтропът болезнено се изправяше на крака. Мин, радостна да го види да става, успя да го повали отново на земята в ентузиазма си.

— Леко, малката! — рече той, докато въодушевеното животно отриваше глава в отслабналия боец.

— Лежи, Лео. Не би трябвало да си буден. Още не — каза Миранда, опитвайки се да отърси паяжините от ума си.

— Не би трябвало да съм жив. Тези рани бяха фатални. Зная. Самият аз съм нанасял доста такива.

— Аз те изцелих.

— Изцелила си ме? Не помня да спомена за този си талант при последната ни среща? — каза той.

— Тогава не го притежавах — обясни девойката.

— А удивителното любвеобилно драконче?

— Това е Мин. Намерих я преди няколко месеца. Що се отнася до любвеобилността, ти си първият, към когото тя проявява нещо различно от враждебност — каза Миранда, а междувременно Мин подскачаше между двамата, преди да изтича към мястото, където си бе оставила шлема.

— Спогаждам се с животните — каза Лео, бавно оглеждайки бойното поле.

— Нещо не е наред ли?

— Умът ми не е какъвто беше. Преброявам дванадесет тела. Прав ли съм?

— И аз не мисля особено чисто, но май да. — Той въздъхна и облегна гръб на ствола.

— Най-сетне... това са всички. Най-накрая не трябва да се обръщам непрестанно.

Понечи да вдигне ръка до челото си, но потръпна от болка и я отпусна.

— Сигурно съм пропуснала някоя счупена кост — каза Миранда, посягайки към кристала си. Пристъп на главозамайване я убеди, че би било глупаво да опитва заклинание точно сега.

— Не изглеждаш добре. Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи той, забелязвайки нестабилната ѝ стойка.

— Не мисли за мен. Ти си този, който се нуждае от помощ. Можеш ли да си движиш пръстите?

— Донякъде — отвърна Лео. — Ръката ме боли само като я мърдам. Не е счупена, чупил съм я достатъчно, за да зная разликата.

— Ще направя клуп, за да я носиш, докато я излекувам — каза Миранда, изваждайки старото си наметало. Внимателно одра ивица.

— Това не е ли чичовото ти наметало?

— Да — отговори девойката.

— Смятах, че то означава много за теб.

— Така е, но това е единственият подходящ плат. Чичо би желал от дрехата да има полза. Не мога да се сетя за по-полезно приложение — каза тя, затягайки възли.

Миранда превърза ранената ръка.

— Готово! — обяви девойката.

— Хубав клуп.

Мин се върна с шлема и се сви между тях. Лео погледна към играчката ѝ, сетне отново огледа бойното поле.

— Този шлем не е на някой от войниците — отбеляза с напрегнат глас.

— Не, принадлежеше на... — поде Миранда.

— ... жена елф — довърши малтропът.

— Да, откъде...

— Тя е лидерът на Елитните. Не беше с отряда, който ме последва. Откъде имате това?

— Сблъскахме се с нея на път за насам — отвърна тя, отчаянието му започнало да ѝ влияе.

— Значи тя те следва! Но аз... Няма значение, няма време. Преди колко време се озова тук? — попита Лео, чийто глас сега бе станал делови.

— Може и седмица. Не би могло да са стигнали поне половин ден след мен.

Той си пое дълбок дъх.

— Близко са и приближават. На юг, бързо!

Мин се бе изправила на крака и закричи още при дочуването на посока. Миранда му помогна да се изправи и тримата поеха с цялата бързина, която им позволяваха различните тежнения. Лео грабна металната пика. Бе увенчана с дузина различни оттенъци кръв. Носенето ѝ изтощаваше все още морното му тяло, но той отказа да я остави.

— Какво става? — попита Миранда.

— Трябва да мислят, че си много по-опасна, отколкото си в действителност. Отнасят се към теб както към мен. Инак щяха да са те открили и убили часове след пристигането си. Трябва да мислят, че ги отвеждаш в капан. Щом видят оставените от мен тела и жалкото ни състояние, ще поставят бърз и много неприятен край на свободата ни, а вероятно и на живота ни — рече той.

— Откъде си толкова сигурен? Защо те преследват?

— Достатъчно е да кажа, че няколко седмици след срещата ни, тази група отдели време от запълнената си с дирене на асасин програма, за да преследват мен. Не можах да ги избегна за дълго и скоро се наслаждавах на гостоприемството им. Научавах много за методите на хората, когато си подложен неспирно на техниките им в продължение на месеци.

— Какво ще правим? — поинтересува се девойката.

За известно време Лео мълча. Лицето му бе прорязано от дълбок размисъл. Накрая малтропът заговори:

— В гората има място, недалеч от тук, което може да предложи подслон за колкото е нужно. Именно заради него дойдох. Можем да достигнем входа по изгрев, дори и с това темпо. За съжаление Елитните ще ни настигнат много преди зората. Цяло чудо ще бъде, ако не достигнат до мястото на битката, преди да са минали и пет минути. Не можем да се бием с тях. Би било самоубийство.

Трябва да достигнеш убежището. Входът представлява пещера, от която тече поток. Влез вътре и последвай водата. Няма да ти е нужна светлина. Просто следвай водата към извора, без значение колко време ти отнеме. Когато усетиш да бълбука от скалите, покатери се по

стената и намери най-малкия отвор. Пъхни се вътре и пропълзи до края. Ще си стигнала до няколко прохода. Опирай стените и тръгни по най-гладкия тунел. Когато стените станат гладки като стъкло, най-лошото ще е минало — рече той решително, без да спира.

— Но как ще стигнем там? — попита Миранда.

— Ти ще яздиш кон, който ще лиша от ездача му — каза Лео.

— Ами ти?

— Аз ще ги задържа достатъчно дълго, за да избягаш.

— Но нали каза, че битката с тях е самоубийство!

— Така е. Не ме интересува. Решен съм да те измъкна от това. Ти ми спаси живота. Никой друг в този мизерен свят не ми е помагал. Човек като теб заслужава да оцелее. Ако те заловят, ще те затворят, докато узнаят каквото им е нужно, след което ще те убият. Това е участ, за която такъв като мен е орисан още по рождение, но някой като теб не заслужава. Ти си толкова уникална, толкова чиста. *Трябва* да оцелееш. Истина ти казвам, трябваше да ме оставиш да умра. Без мен щеше да си по-добре. Но ти ме спаси и сега поне имам шанс да сторя същото. Може би това ще ми осигури по-добро място в отвъдния живот.

— Не... Не ти спасих живота, за да го захвърлиш. Ще се измъкнем заедно. И тримата! — решително заяви Миранда.

* * *

А недалеч, войниците се приближаваха. Бяха шестнадесет на брой, яздейки петнадесет коня. В тях пламна огън, когато намериха телата на падналите си другари. Имаше дири, отвеждащи в гората. Трима, един човек и два звяра. Препускайки в пълен галоп, Елитните ги последваха в гъстия, мрачен лес. След размяната на няколко кратки думи, седмина от ратниците спряха, докато оставащите продължиха напред. Нова команда на водача им накара и втората група да спре. Не се виждаше никой, но следите свършваха тук. Тригора заговори.

— Миранда Селесте! — заповяда тя. Гласът ѝ бе ясен и уверен, пропит с целия авторитет на ранга ѝ. Лицето ѝ бе непроницаемо, стегнато в стоманената маска на дълга.

След като не получи отговор, тя изтегли меча си с бавно, умишлено движение. Острието запя, постепенно просиявайки с пет ярки точки — кристали като онзи, който бе държала по време на преследването. Сетне слезе от коня си, давайки знак на войника, споделял животното на другаря си, да заеме мястото ѝ на седлото. С другата си ръка елфът извади мистичен скъпоценен камък от торбичка на колана си. Няколко слова — и камъкът се покори на волята ѝ по подобие на войниците. Захвърли кристала в смаляващите се преспи край дърветата, където следите свършваха.

— Ако цениш живота си, ще излезеш преди магията на този кристал да се е задействала! — предупреди тя.

Светлината от скъпоценния камък засия, обливайки снега с неестествения си син блясък. Въздухът пращеше от енергия. Сияещи нишки се протегнаха от ослепителния кристал, карайки човек да настръхне. По заповед на водителката очите на конете бързо бяха закрити с капаци, а войниците извърнаха глави. Миранда и Лео изскочиха иззад дърветата точно когато по повърхността на скъпоценния камък бяха започнали да пробягват първите пукнатини. Цялата група дървета, а вероятно и цялата гора, бяха окъпани в съвършено беззвучната експлозия на същата синьо-бяла светлина, от която Миранда бе започнала да изпитва страх.

Когато вълните на чернотата отново се събраха, нещата най-близо до центъра на взрива димяха. Кората на дърветата бе обелена, снегът бе превърнат в сълзлива локва сред почерняла земя. Миранда и Лео се изправиха на крака, приготвяйки оръжията си. Малтропът държеше пиката си в здравата си ръка. Миранда бе хванала ножа както баща ѝ я бе учил преди много време. Елфът хладно огледа плячката си.

— Ти си Миранда Селесте! — заяви генералът.

— Да — отвърна Миранда. Умът ѝ не бе в по-добро състояние от времето, в което за пръв път бе зърнала лицето на елфа, но този път отговорът изникна. — А ти си Тригора Телоран.

Войниците се размърдаха, някои изтегляйки оръжие. Един жест на генерала ги усмири.

— Поласкана съм, че ме помниш. От най-висше ниво ми бе заповядано да те отведа. Ако сътрудничиш, няма да бъдеш наранена. Ако се противиш, ще бъдеш отведена със сила! — рече Тригора.

— Не съм направила нищо, Тригора! — каза Миранда. — Не съм убила онези войници.

Ратниците отново се раздвижиха, успокоили се едва след устна заповед.

— Не е моя работа да отсъждам виновността ти, нито ти си достойна да ме безчестиш, изричайки малкото ми име. Може да си притежавала това право преди много време, но го изгуби в мига, в който избяга от Съглашенската армия. Ще се обръщаш към мен единствено с „генерал Телоран“! — изрече тя, тонът ѝ леко потръпващ от гняв.

Лео се ухили.

— Е, Тригора, как ти се харесва делото ми? Подобаваша, по мое мнение, отплата за мъченията — каза той, стараяйки се да разпали допълнително гнева ѝ.

Войниците се разшаваха. Един издигна копие и се приготви да го запрати към наглеца, но бе смъмрен.

— Внимавай, малтропе! За момента заповедите ми не включват залавянето ти. Ако се предадеш, също ще бъдеш изправен на съд невредим — но отрони ли се още една дума от муцуната ти, хората ми ще ти предоставят плиткия гроб, който си си заслужил! — предупреди генералът.

— Виж какво е преживял. Как мога да бъда сигурна, че и мен не очаква същото? Какво ще ме спре да остана да се бия и да умра, вместо да избира съдба като неговата? — настоя Миранда.

— Залавянето и последващото третиране на този звяр бяха дело на мой колега. Методите му са твърде различни от моите... чакай. *Къде е драконът?!*

Викове на ужасените коне предоставиха отговор, указващи, че Мин усърдно изпълнява заръчаното. Докато бе протичала напрегнатата размяна на реплики, драконът бе заобиколил непосредствената заплаха и бе подирил онези войници, които Лео бе предвидил, че ще бъдат оставени в резерв. Пламъци и размахани нокти пръснаха пощурелите животни във всички посоки. Докато драконът сееше смут, Лео се хвърли в атака. Достигна най-близкия войник и с няколко ловки удара го свали от коня. Сетне хвърли тежката пика, потънала в гърдите на ратника, посягащ да улови Миранда. Девојката изтича до коня, върху който Лео вече скачаше, сграбчила пиката.

Внезапно познато чувство я обзе, предизвикано от студено острие, допряно до шията ѝ. Тригора.

— Никой да не мърда! — изиска водителката.

Войниците бързо се подчиниха. Лео стори същото.

— Трябваше да избягаш, но не го стори. Това момиче има някаква стойност за теб — рече генералът, обръщайки се към малтропа.

— Няма да я убиеш. Заповядано ти е да я отведеш жива.

— Смъртта не е толкова постоянна, колкото си мислиш! — рече тя. — Сега свали оръжието — или предпочиташ лично да изследваш небитието?

Лео се подчини.

— Смятах, че още една моя дума ще означава смърт — вметна той.

— Промених си мнението. Убедена съм, че началниците ми са доста огорчени от моя колега и невъзможността му да попречи на бягството ти. Сега ще им покажа никога вече да не се усъмняват в мен. Ще спечеля и двете награди. Жалко. Ти си великолепен боец, а Миранда има богат потенциал. Моля се да съзрете истината и да се присъедините към нас. Би било чест да се бия до вас. Убитите от теб

ми бяха като братя, но знаеха рисковете. Тяхната смърт бе избрана. Душите им ще почиват в покой, стига да бъдат заменени от достойни.

Миранда се напегна за миг, но бе очевидно, че с опрян в гърлото меч бягството бе невъзможно. Умът ѝ трескаво работеше. Сцените и звуците на конфликта проблясваха през съзнанието ѝ отново и отново. Трябваше да има нещо... Да! Това щеше да проработи! Само да можеше да си припомни... Какви бяха думите? Най-сетне изникнаха в съзнанието ѝ. Бавно плъзна ръка към торбичката на колана на генерала. С рязко движение бръкна вътре и изрече словата, с които Тригора бе съживила кристала.

Резултатът бе мигновен. Лъч светлина прониза небето, блъсвайки генерала назад. Миранда се втурна към коня и бе грабната от здравата ръка на Лео. Настъпи суматоха. Генерал Телоран откъсна торбичката от колана си и я хвърли. Заповедите ѝ бяха бързи и отсечени.

— *Назад!* — изрева тя, натоварвайки повалените върху конете, преди сама да се качи на седло.

Толкова бързо, че чак очертанията ѝ се размиваха, Мин скочи подир Лео и Миранда. Тримата се отправиха на юг с цялата бързина, която можеше да развие коня. Могъщ взрив светлина разтърси гората от край до край, отскубвайки листа. Бялата горещина блъвна край тях, донасяйки съсъка на вятъра и шумоленето на листата към инак тихата експлозия.

Лео се приведе към ухото на коня. Страхът, накарал другите животни да изоставят ездачите си, изчезна и те продължиха със спокоен ход, без да изпускат от очи гората зад себе си.

След няколко напегнати минути пред тях изникна отворът на пещера.

— Убеден ли си, че това е мястото? — попита Миранда, докато профучаваха покрай няколко стари знака, прекалено бързо, за да може да ги разчете. — Няма поток.

— Сега не, но е имало. Погледни земята! — рече той.

Скочиха от коня и се втурнаха вътре. Бледото сияние на нощното небе разкриваше знаци на различен език, прикрепени към стените. Времето ги бе направило почти нечетливи. Малкото оцелели слова далеч не бяха окуражаващи. Около дузина полици приютяваха стари

факли, предназначени за сглупилите да продължат приключения. Лео награзи колкото можеше да носи и заръча на Миранда да последва примера му. Двата задигнаха всички факли.

— Толкова много ли ще ни трябват? — учуди се Миранда.

— Не, но ще трябват на *тях*. Не запалвай, докато не ти кажа. Искам да съм сигурен, че не могат да ни последват.

Тримата продължиха сред пълен мрак. Лео вървеше напред, сподирян от Миранда, предпазливо следваща звука на стъпките му. Мин се чувстваше като у дома си. Понякога изстрелваше малък пламък, достатъчен да освети за миг сивите грапави стени. След като се промушиха през безкраен лабиринт от тесни проходи, водени единствено от загладения от вода под, Лео изглеждаше доволен.

— Повече от достатъчно. Ще минат дни, преди да се натъкнат на пътя, по който сме поели. Запали факла! — обяви малтропът.

Миранда се замъчи с огнивото си, донесено от страх, че можеше да не убеди Мин да запалва огньовете ѝ и изтръгна няколко искри. Намаслените ивици ги уловиха и скоро клаустрофобичния проход бе осветен от проблясваща жълтеникава светлина. Стените бяха мръсносиви, тук-таме нещо проблясваше. Обгръщаше ги постоянното ехо на капеща вода. Сталактити бяха надвиснали като зъби над неравния под. Беше топло, тънък слой вода покриваше всяка възможна повърхност. Мин се сви между двамата и възобнови гризенето на шлема. Въпреки цялата суматоха, която бе преживяла, отказваше да го захвърли.

— Това си беше сериозно изпитание! — каза Лео.

Миранда се взря в светлината на факлата, която бе оставила на земята. Върху лицето ѝ се бе появило сериозно изражение.

— Изглеждаш мълчалива.

— Ти... Убих ли някого? — попита Миранда.

— Ако имаме късмет, си ги избила до един! — засмя се спътникът ѝ. След миг съжали за подбора на думите си. — Явно това не е диреният от теб отговор.

Миранда замълча.

— Тя щеше да те убие. Щеше да убие и двама ни! — увери я малтропът.

— Не вярвам. Могла е да те убие много пъти преди това. Би могла да убие и мен. Но не го стори. Вярвам, че тя говореше истината.

Относно сражаването заедно. Видя как остана достатъчно дълго, за да прибере ранените.

— Зная колко трудно е да отнемеш първия си живот. Няма да се опитвам да смекча удара. На света не съществува достатъчно захар, която да отнеме горчивината от делото, но тъгата ти е излишна. Моят начин на живот ме отвежда от грешната страна на закона достатъчно често, за да съм чувал истории за Тригора. Тя е невероятно способен боец. Ако някой е способен да избегне този взрив, то това е тя.

Миранда въздъхна.

— Зная... тя е моя кръстница.

— Какво?! — викна Лео. Гласът му отекна из пещерата.

— Помня я от времето, когато баща ми се връщаше. Тогава бях много млада. И тя изглеждаше мила. Баща ми работеше с нея, бе й поверил живота си. Когато мама бе убита, тя трябваше да помогне за отглеждането ми.

— Е, изглежда е нарушила обещанието си — отбеляза той.

— Не е могла да знае, че съм оцеляла. А чичо ми ми каза, че е мъртва... Трябваше да предположа, че би излъгал за подобно нещо. Тогава изпитваше изпепеляваща омраза към Съглашенската армия. По-скоро щеше да умре, отколкото да ме остави на нейните грижи. Сега тя е най-близкият ми роднина, а може да съм я убила — каза Миранда. По лицето ѝ се стичаше сълза.

— Размишляването само ще влоши нещата. Не бива да спиш с такива мисли. Няма да се насладиш на съня. В състояние ли си за още целение?

— Предполагам...

— Рамото ми не е в особен възторг от начина, по който се отнесох с него — каза той, опитвайки се да я разсее.

— Свали клупа — рече девойката.

Той го стори с мъка. Раната бе отекла значително. Напомни ѝ на собствената ѝ, но в този случай проблемът бе вътрешен. Раздели няколко ивици от превръзката, за да погледне колко далеч се е разпространил отокът. Бе се изострил, несъмнено раздразнен от битката. Докато оглеждаше отока, зърна нещо странно от лявата страна на гърдите. Бе размазано, покрито с кръв и почернено, но нямаше място за съмнение. Върху кремавата гръд се открояваха познатите ивици и връх.

— Какво... какво е това? — попита тя.

— Кое? Ох! Не мога да видя — отвърна Лео.

— На гърдите ти. Има белег.

— А, това. Имам го от дете. Предполагам, е родилен белег.

— Виж! На дланта ми. Имам същия белег! Помниш ли изгарянето от меча? — рече тя, протягайки ръката си.

Той я пое и погледна.

— Какво по... — рече той, присядайки с разпален интерес.

— Беше по целия меч. Показах ти го, не помниш ли?

— Помня колко тежеше, колко добре беше балансиран, но изобщо не съм обърнал внимание на вида му. Видът е последното нещо, което ме интересува.

— Какво означава това?

— Откъде бих могъл да зная? — объркано отговори Лео.

— Аз получих белега от меча на мъртвия войник, но защо ти споделяш същия белег? — зачуди се девойката.

— Нямам представа... — отвърна той.

— Може би ти е бил роднина. Може да е имал същия белег или да те е познавал — предположи тя.

— Откровено не мога да си спомня за един човек, който да е виждал белега ми откакто напуснах сиропиталището.

— Може да е бил някой от тамошните обитатели.

— Може, обаче не виждам с какво съм оставил такова силно впечатление у някого от тях, та да постави едно от петната ми върху меч, чиято изработка струва цяло състояние — размишляваше Лео. — А може да не е петно. Надзирателите ме дамгосаха с два белега, това може да е трета дамга, която не си спомням. Ако е така, значи и другите бяха го носили.

— Смяташ ли, че някой от сираците би могъл да е достатъчно горд от дамгата, та да поръча да украсят оборудването му с нея? — запита Миранда.

— И по-странни неща съм чувал. Е, тази нощ донесе доста разкрития — твоята кръстница, съвпадащите ни белези...

— Наистина, ръката на ориста... — поде тя, но димът на факлата дразнеше и без това измъчените ѝ дробове. Момичето се задуши в дълъг, болезнен пристъп на кашлица.

— Това никак не звучеше добре. Помислих си, че изглеждаш малко болна — притеснено рече той.

— Нищо ми няма — успя да отрони девойката. — Случва се всяка година.

— Знаеш ли как да го излекуваш?

— Разбира се.

— Какво чакаш тогава? — удиви се Лео.

— Не разполагам със силата да излекувам и кашлицата, и рамото ти. Утре ще се погрижа за себе си — обясни тя.

— Глупости. Никакви такива! Изречи каквито думи са нужни, за да се изцелиш, а за мен после се тревожи — настоя малтропът.

— Но болката трябва да е ужасна.

— О, моля те. Понасял съм десетократно по-сериозни рани десетки пъти, оставяйки единствено времето да ги излекува. Още една нощ няма да ме убие.

Тя отново започна да протестира, но Лео я сряза.

— Ти спаси живота ми. Преди няколко часа исках да пожертвам своя, но ти не ми позволи. Поне можеш да останеш здрава достатъчно дълго време, за да ми позволиш да си върна дълга.

Миранда въздъхна, сподавяйки нов пристъп. Неохотно изрече магията, потапяща заклинателя в лечебен сън.

Когато магията започна да действа, заобикалящата реалност се отдръпна, заменена от успокояваща чернота, загърнала нея и ума ѝ. Миг по-късно пред момичето проблесна светлина. Помисли си, че се е събудила, но скоро разбра. Студената, тревиста земя не принадлежеше на пещерата, а бялата, проблясваща светлина не идваше от факлата. Бе потънала в сън. Светлината не идваше от никакъв източник, просто висящо в пространството кълбо. Хвърляше кръг сияние върху земята. Миранда отчаяно напрегна очи към мрака. Бавно се оформи фигура, очертана от по-тъмен мрак.

— Открих те! — долетя глас откъм формата. Гласът на Миранда. Да го чуе прошепнат от невидими чужди устни бе дълбоко объркващо.

— Коя си ти? — пожела да узнае Миранда.

— Нуждаем се от теб! — бе отговорът.

— За какво? Не разбирам?

— Не се съпротивлявай. Идвам да те напътя, за да ме напътиш на свой ред — рече гласът.

— Как? — попита Миранда, а междувременно студен вятър бе започнал да вее, все по-силно.

— Ти си силна. Следваният от теб път е затворен за мен. Почти извън досега ми си. Трябва да избереш. Поеми ръката ми и пътят ще се изясни — прошепна гласът.

Ръката на фигурата се протегна. Миранда посегна, но нещо в нея се възпротиви. Обърна се към светлината и я сграбчи, сякаш бе фенер. Тя остана, но частица от нея сега следваше ръката ѝ. Девојката насочи сияещия си юмрук към фигурата, но тя се отдръпна.

— Отхвърли я. Светлината е тъга. Да трептиш в светлината е да угаснеш с нея. Най-ярката свещ изгаря за кратко. Тъмнината е вечна. Приеми тъмнината и остани! — настоя гласът, някак изопачен.

Студът стана непоносим и мракът се притисна около нея. Светлината се сражаваше храбро, но стените потискаща чернота се приближаваха все по-близо. Това не бе правилно. Миранда отстъпи към светлината, но тя гаснеше. След мигове изчезна. Земята под краката ѝ се отдръпна и девојката полетя в бездна от мрак. Сякаш самата тъмнина разтваряше паст около ѝ.

В последно усилие да се бори срещу това, което я поглъщаше, Миранда вдигна отбранително ръце. Когато разтвори длан, там бе останал горящ въглен светлина. Докато късчето сияние димеше в ръката ѝ, можа да различи спускащата се към нея тъмна фигура. С писък ужасеното момиче замахна с осветената си ръка. Пръстите ѝ минаха през празното лице — и втори, пронизителен писък, изкривена гавра на собствения ѝ вик, се разнесе наоколо.

Усети ръце да я сграбчват за раменете и да я разтърсват, а светлината нахлуваше обратно. Миранда изпищя отново, вторият писък бе последван от трети и четвърти, препратени от стените на пещерата. Светлината идваше от факлата, разтърсващите я ръце принадлежаха на Лео. Сънят бе свършил.

* * *

— Спокойно. Ела на себе си! — каза Лео, успокоявайки ужасеното момиче, постепенно отърсващо се от кошмара.

Миранда се стараеше да успокои дишането си.

— Предупредих те за тези сънища — рече той.

— Беше ужасно. Не мисля, че ще заспя отново.

— Надявам се. Спа цяла вечност! — вметна лисугерът. — Драконът ти започна да се притеснява.

Мин вече се намираше в скута ѝ, душейки и облизвайки лицето ѝ.

— Колко дълго съм спала?

— Трудно е да се каже без слънцето или звездите, но тези факли обикновено издържат половин ден, а трябваше да запаля нова, когато се събудих преди около час.

— Струва ми се, че съм склопила очи само за миг — каза тя. — Магията е много силна.

— Така изглежда. Най-добре да продължим. Сигурно ще останеш доволна да узнаеш, че чух приятелите ни да трополят наоколо от другата страна на стената. Пропусна няколко.

— В опасност ли сме? — запита тя, скачайки на крака, за пръв път от седмици освободена от сковаността и болката.

— Още не. Бих казал, че ще мине поне ден, докато намерят обратния път от погрешния завой, който направиха и още няколко часа, за да стигнат това място. Което означава, че ако не изпееш приспивната си песничка още два пъти, няма да имаме никакви затруднения да поддържаме преднина. Ако разполагаш с някакви думи, които могат да ме отърват от тази рана, без да ме приспиват, бих го оценил — рече той, сочейки рамото си.

— Разбира се — каза тя.

След сграбчване на медальона и няколко слова, раната бе излекувана и отичането изчезна.

— Забележително. Вършиш чудесна работа! — похвали я Лео, докато събираше незапалените факли. Вече можеше да носи всички.

Извабената бе лишена от овъглените парцали и получи ново назначение като тояга.

— Ако има някакъв проблем с краката ти, трябваше да ми кажеш — рече Миранда.

— Не можеш нищо да сториш. Вече са излекувани. Макар и не по начина, по който трябваше. Неколцина познати бойци имат същия проблем. И те нищо не можеха да направят, със или без лечители — отбеляза малтропът с обезоръжаващо весел тон.

— Колко ужасно.

— Не плачи, мила. Там, където отиваме, никаква болест не ще остане.

— Това ми звучи познато — каза тя. Прозата бе размърдала паметта ѝ.

— Пиеса, „Един последен поход“, изречена тъкмо преди героят да се отправи в битка, която не може да спечели, носейки рана, от която не може да се възстанови.

— Това не говори много добре за целта ни.

— Не се притеснявай. Някои от най-скъпите ми спомени са именно от тази земя. Но няма да говоря повече. Трябва да се убедиш с очите си, за да повярваш. В интерес на истината, ако нямаш нищо против, много бих искал да чуя как е протекла съдбата ти след последната ни среща.

— На обичайната тарифа. Ще разменя историята си за твоята.

— Естествено! — отвърна Лео.

Докато крачеха по хлъзгавия, неравен път, Миранда описа събитията от последните няколко месеца. Разказа историята за пленяването ѝ в църквата, срещата с мистериозните създания в полето и бягството с помощта на Подронието. Лео кимваше, изричайки проникателни коментари. Наистина изглеждаше заинтересуван от случилото се с нея, качество, което Миранда откриваше за изцяло липсващо сред хората.

По времето, когато появата на Мин и обучението под ръководството на Уолоф бяха описани, Миранда се чувстваше, сякаш говори с най-стария си приятел. В известен смисъл наистина беше така.

— Небеса! — възкликна спътникът ѝ. — Това се казва история. Водиш забележителен живот.

— Не беше винаги така — отвърна тя. — Но достатъчно за мен. Ти също имаш история.

— Тъй е. Да видим — започна Лео. — Сбогувах се с теб и влязох в Мелорнския лес. Плячката беше малко слаба, но достатъчна. Преди да е изминала седмица, реших да подиря следващия си турнир, така че пораздуших малко на север. Беше тихо, но все пак дочух за малък турнир, провеждан наблизко. Неформален, неколцина съглашенски ветерани и отпускарни, опитващи се да преценят кой е най-добър в изкуството на битката. Тъй като бях външен, не горяха от желание да ме допуснат, особено като се има предвид нежеланието ми да разкривам лицето си. Извадих късмет, тъй като един от войниците бе внезапно призован, така че заех мястото му. Един от организаторите ме видя. Дръпна ме настрана, когато залагах на себе си.

Бях в бойното си снаряжение, така че той не можеше да види какво съм, но ми каза, че ме виждал да се бия преди, знаел, че лесно съм можел да спечеля. Благодарих му за комплимента. Той продължи да ми обяснява как един от другите участници, едър мъжага, бил нещо като местен герой. Бил участвал в повече победни битки, от които и да е било войник и дори си спечелил място в отряда на „Елитните“. Много вероятно било да се изправя срещу него във финалния сблъсък. Победата ми била още по-вероятна. Разклати торба сребро под носа ми и вметна, че една вихрена победа щяла да се отрази добре на морала.

Щях да получа много повече, ако нарочно изгубех битката, отколкото ако спечелех и приберях собствения си залог, затова се съгласих. Не ми беше за пръв път. Борбата започна и първите няколко рунда бяха смехотворни. Имаше един старчок, който искаше да провери дали още го бива. Не го биваше. Имаше един зелен новак, който някак бе преминал първия тур и още не беше виждал битка. Падна лесно. Накрая се изправих срещу местния герой.

Няма да лъжа, беше си заплашителен. Мъж-планина. Надминаваше ме по големина и по сила. Обаче беше бавен. Ако поисках, можех да му нанеса сума ти удари за времето, което му отнемеше да пропусне един. И бе много стриктно обучен. Като че се сражавах с учебник. Чел съм упътванията, по които ги обучават, така че техниките му не можеха да бъдат по-очевидни. Бях десет хода пред него, гледайки го как опитва всяка атака по ред. Оставях го да нанесе

удар понякога, за да стане интересно, но скоро започна да се уморява, така че беше време да действам.

Блъснах рамото си в един пропускащ ме удар и паднах на земята. Това, в комбинация със сериозните на вид удари, които вече бях понесъл, трябваше да е повече от достатъчно да убеди тълпата. Той се изправи над мен и аз се приготвих да се предам, но нещо не беше наред. Мъжаката издигна меч си и стана ясно, че се кани да нанесе завършващ удар. Реагирах инстинктивно. За съжаление войник с такива габарити, вложил сила в удара си, не може да спре лесно, дори и да иска. В резултат предупредително допряното до гръдта острие прониза сърцето му.

Сред изблик на необуздана омраза успях да избягам. Тълпата бе лесна за отърсване, ала времето показва, че другарите по оръжие на убития Елитен бяха друга работа. Оказаха ми честта да отделят от натоварената си програма и се впуснаха след мен. Изплъзвах им се в продължение на няколко седмици, преди да ме приклящят. А узнаването на расата ми не спомогна за успокояването им.

Научих какво отношение могат да очакват най-големите престъпници в земята ни. Не е приятно. И през цялото време ме разпитваха, дирейки за кого работя. Неспирно се опитваха да открият в смъртта на онзи нещо повече от обикновен инцидент. Когато се умориха от многократното изтъкване на истината, ме оставиха да гния. Успях да избягам. И това е всичко.

Миранда невярващо поклати глава.

— Звучи толкова ужасно — рече тя. — Измъчваха ли те?

— Предпочитам да не насочвам мислите си към този конкретен период от живота.

— Разбирам, Лео. Зная, че нямам какво друго да ти разкажа в замяна, но би имал нещо против да ти задам още няколко въпроса?

— Заповядай.

— Мин те познава. Убедена съм. Начинът, по който се втурна към теб в гората. Тичала е така и преди, и тогава открих само няколко локви кръв и гробопоказателите на Елитни. Това беше много преди те да дойдат за мен. А и колко ѝ е удобно около теб и как те слуша... Даде ѝ много конкретни заръки. Нямах да избягаме от онези войници, ако тя не бе заобиколила и не беше нападнала останалите, подплашвайки конете им.

— А, да. Истината е, че преди залавянето ми наистина съм срещал тази изтънчена млада дама. Опитах се да се отскубна от преследвачите, като навляза в планините, така че ги прекосих, озовавайки се някъде в северния край на Рейвънууд. Помислих си, че те надушвам, но не обърнах внимание. Тогава Мин и аз попаднахме на едно и също ловно поле. Първоначално имаше известно напрежение, но скоро постигнахме разбиране.

Умея да се спогаждам с животни, както казах и преди. Тя беше добър ловец, но аз ѝ помогнах да усъвършенства уменията си. Усещах миризмата ти по нея, което ме объркваше. Първоначално сметнах, че те е убила. За щастие грешах. Няколко пъти зърнах магьосническата кула, в която ти бе отседнала. Тогава вече се уверих, че си добре.

— Защо не дойде да ме видиш? — смъмри го тя.

— Далеч не бях оптимист относно гостоприемството на домакина. Да не говорим, че не исках да те замесвам в неприятностите ми с Елитните. Това стори доста добро.

— Защо не спомена за това преди?

— Страхувах се, че ще ме смъмриш — отвърна той с широка усмивка.

— Четеш ме като книга! — Миранда поклати глава.

Лео ускори крачка и тримата продължиха.

Пътят се извиваше и лъкатушеше, разливайки се непрекъснато в лабиринт от проходи. Лео уверено водеше. Докато напредваха, Миранда забеляза, че три от нещата, направили ѝ най-голямо впечатление, започваха да стават все по-изразени. Първо, ставаше по-топло. Достатъчно, за да свали робата си и да я понесе под мишница. Второ, водата ставаше все по-обилна. Капеше и се процеждаше от тавана в какофония от звуци, насъбирайки се в локви, придавайки на пода коварна хлъзгавина. И накрая, слабото сияние на стените се увеличаваше с всяка направена крачка. Малки късчета кристали улавяха светлината, за да я пречупят в спиращ дъха спектър.

Факлата догоря. Когато спряха, за да запалят друга, умората от неспирното вървене и катерене си каза думата. След половин ден без почивка Мин бе жизнерадостна както винаги, Лео също не забавяше ход, обаче Миранда не бе толкова щастлива.

— Спри! — рече тя.

Лео се извърна.

— Нещо не е наред ли? — запита лисугерът.

— Колко дълбока е тази пещера? Кога ще спрем?

— Ако не ме лъже паметта, вероятно сме изминали една трета от пътя — обясни малтропът.

— Предстоят ни още три такива дни? — ахна Миранда.

— Ако поддържахме това темпо. Нататък пътят става по-труден, така че може да ни отнеме малко повече време. Но последният отрязък ще ни помогне да наваксаме.

— Не зная дали ще успея... Не съм яла откакто те открих.

— Кое то прави... отпреди ден и половина. Имам спомен, че си издържала далеч по-дълго без храна.

— Така е, но още три дни такова пътуване... Ако не се намери нещо за ядене, не мисля, че ще напусна пещерата жива.

— Мин яде ли с теб? — попита Лео.

— Да. Обичайно, поглъща три пъти повече от мен.

— Значи с нея няма да има проблеми. С мен? За мен не мисли. Е, предстои ни нещо, което или ще напълни стомаха ти, или ще го накара

да се изпразни. И в двата случая няма да се наложи да се тревожиш за апетита си.

— Дано си прав — рече тя.

Продължиха. Пътят стана толкова стръмен, че катеренето и ходенето биваха редувани с еднаква продължителност. Лео и Миранда се затрудняваха, но Мин търчеше по стените със същата лекота, с която се движеше по равна земя. Беше в стихията си. Сред влажния мрак бе изпаднала в пълно блаженство. Точно когато пътеката започна да се изравнява и таванът се издигна високо, изчезвайки от поглед, ноздрите на Миранда бяха блъснати от мощна, задушаваша миризма.

— Какво е това? — изкашля тя.

— О, значи най-накрая го подуши. Това, мила, е вечерята.

— Шегуваш се.

Лео поклати глава. Бяха започнали да крачат сред някаква ронлива, воняща ужасно субстанция, покриваща пода. Ехото на стъпките им се смеси с изопачен, неопределим звук.

— Сега не ти трябва робата, нали? — попита Лео.

— Освен ако на пещерата не й щукне да застудее внезапно, не. Защо?

— Дай ми я. Скоро ще имам нужда от нея. Ще ми трябват и двете ръце, така че би ли имала нещо против да вземеш факлите?

— Разбира се — отвърна Миранда, заменяйки вече изцапаната дреха за факлите.

— Добре. Сега ще стане малко обърквашо. Ще бъде много шумно, но ти не се притеснявай. Ще си в безопасност — каза той, докато обърсваше пръсти в ризата си.

— Чакай, какво... — девойката направи отчаян и напразен опит да вмъкне нещо, преди да е започнала бъркотията.

Лео постави два пръста в устата си и изсвири пронизително. Ехото на оглушителния звук бе последвано от безчет животински писъци. Въздухът се изпълни с плющящи криле. Миранда с мъка се удържаше да не се хвърли на пода с притиснати над главата ръце, а робопритежателят замахна с одеждата във въздуха, използвайки я като мрежа.

— Хайде! Насам! — рече той, давайки й знак.

Двамата с Миранда се хвърлиха в указаната от него посока. Бързо достигнаха малък тунел, в който трябваше да пропълзят, за да

влязат. Мин се задържа на входа, щракайки с челюсти към пощурелите прилепи. Когато по-голямата част от животните се изнизаха през невидимия отвор в тавана на пещерата, дракончето също влезе в прохода при приятелите си. Не пропусна да вземе любимия си шлем. Лео натроши една от факелните дръжки, превръщайки я в подпалки и я запали. Сетне извади съмнителния улов. Създанията бяха с големината на пестник, гротескна комбинация от кожа и кост.

— Тези могат да се ядат? — запита Миранда, сгърчвайки лице, докато с два пръста защипваше за крилото един от прилепите.

— Аз мога, поне когато няма друга алтернатива — обяви малтропът, лапвайки едно от създанията цяло и сурово.

Девојката взе едно от по-дългите парченца дърво и набучи малък екземпляр, който протегна над огъня. Когато месото започна да цвърчи, тласканото от нуждата момиче се насили да отхапе няколко къса. Лео погълна още два-три прилепа, наблюдавайки я развеселено. Накрая заговори:

— Ако искаше месо, трябваше да вземеш някой от по-едрите. Малките е по-добре да се ядат цели. Костите са тънки, не трябва да се притесняваш за тях.

Миранда се изсмя, сетне осъзна, че той говори сериозно. С години щеше да се мъчи да забрави това, което последва. Отне ѝ почти час, за да погълне достатъчно, та да се убеди, че няма да умре от глад. Лео обаче се наяде до насита. Мин погълна остатъка.

— Е, след това доста необичайно изживяване, вярвам, че ще спрем за през нощта — или деня, или каквото е там? — примоли се тя.

— Да, но утре трябва да се движим бързо. Засилването на водата ме изнервя. Чувствам, че можехме да напредваме по-добре.

— Защо?

— Тази пещера има две отделни състояния — влажно и сухо. Очаквах да попаднем тук по време на прехода от първото към второто. Страхувам се, че съм бил задържан прекалено дълго — и сега сме попаднали в обратния преход. Но няма причина за притеснение. Важното е да достигнем края навреме.

Думите му *наистина* я разтревожиха, но гласът му бе спокоен и уверен. Начинът му на изразяване я караше да му се доверява. Мин очевидно се чувстваше по същия начин, защото възобнови обиколката си от единия скут до другия, в невъзможност да прецени къде иска да

прекара нощта. Накрая Миранда приседна до Лео, за да може дракончето да се свие и върху двамата, докато спътниците дремеха с опрени в стената гърбове. Сънят пристигна бързо, ободряващ, лишен от мъчителни образи.

Звукът на прясна факла, запалена от услужливия дракон, събуди Миранда. Лео използваше част от кожите, привързвали парцалите на една от вече изхабените факли, за да върже останалите. Отново се бе събудил преди нея, а тя се бе унесла преди него. Макар да не го познаваше отдавна, досега не го беше видяла да спи. Таванът бе нисък и не можеше да стои изправена, но Лео я увери, че проходът скоро щял да се разшири. Тримата отново поеха на път.

— Как така помниш мястото толкова добре? — рече Миранда.

— Престоях тук малко повече от необходимото.

— Колко дълго?

— Седем месеца — отвърна небрежно той.

— Седем! Седем месеца! Как си оцелял толкова дълго?

— Погълнах доста прилепи, нагълтах се с доста застояла вода, научих се да обичам тъмното.

— Защо не напусна?

— Не бях открил търсеното — отвърна Лео. — Е, ето ни, средата на пътя. След още малко трудности пътят става по-лесен.

Танцуващата светлина на факлите попадна върху цепнатина в каменната стена. По скалата се стичаше вода. Пътят се губеше в тъмнината.

— Трябва да се изкатерим по това? — попита девойката.

— Определено! Да се захващаме! — отговори малтропът, намятайки вързопа факли на рамо, използвайки някогашния си клуп.

Мин отново прекоси с лекота, а Лео се справи сносно, въпреки проблемите с краката. Миранда, която носеше факлата, се позатрудни. Спътникът ѝ забеляза това, когато светлината ѝ изостана твърде много назад.

— Трябва ли ти помощ? — викна отгоре.

— Не бих отказала.

— Малко по-нагоре има тераска. Като я достигнеш, ще измислим нещо.

Миранда достигна ръба. След известен размисъл стигнаха до компромис. Миранда взе шлема на Мин, уви го в робата си и привърза

получения вързоп с колана на дрехата. От своя страна Мин захапа факлата (преждевременно отгризвайки голяма част от дръжката). Тъй като без проблеми се разхождаше по стената, драконът лесно можеше да предоставя осветление, където бе нужно. С две свободни ръце Миранда се справяше далеч по-добре и вече не изоставаше от Лео. Изкачването продължи близо час, концентрацията им наложи прекратяването на разговорите. Вижданото от тях бе сведено до осветеното от факлата.

Пред тях изникна отвор.

— Това ли е тунелът? — поинтересува се Миранда.

— Този е твърде голям, но правилният е близо.

Когато го откриха, Миранда не остана никак доволна. Проходът представляваше грубовата каменна просека, съвсем малко по-широка от раменете на Лео.

— Този ли е? — запита девойката, молейки се за отрицателен отговор.

— Страхувам се, че да. Няколко думи, преди да влезем. Стените далеч не са гладки. Движи се бързо, но внимателно — инак ще се нараниш зле. Ако ти се стори, че стените се приближават да те притиснат, просто затвори очи. Чувството ще отмине. Най-вече не спирай да се движиш. Не искаш изтощението да те застигне, докато си вътре.

— След колко време се разширява?

— Не се разширява. Ще прекараме... два часа, сетне ще стигнем до дупка, през която ще се спуснем.

— Два часа! — викна момичето.

— Грубо казано. Но ще ти се стори много по-дълго, така че се съсредоточи.

Мин се шмугна вътре. Миранда зачака Лео, но той я увери, че тя трябва да влезе втора. Вървящият най-отзад щял да се движи сред почти непрогледна тъма. Девойката бързо се възползва от предоставената ѝ възможност поне да вижда къде върви. Стените я деряха по краката и ръцете, а нуждата да бута навитата роба пред себе си я накара да съжалява, че не я бе оставила. Думите на приятеля ѝ се оказаха истина. Всяка секунда се проточваше във век.

— Няма ли и друг път? — викна тя назад.

— Още няколко, отвеждащи до приблизително същото място, но те са далеч по-неприятни.

— Че какво може да е по-неприятно от това?

— Един от алтернативните маршрути включва плъзгане по навлажнен ръб над *много* дълбока пропаст в продължение на почти двойно на това разстояние. Има и друг, малко по-широк от настоящия и по-гладък.

— На него какво не му е наред? — запита Миранда.

— Паяци.

— Разбирам — отвърна с потръпване девойката.

Мина още време. Неколкократно ѝ се наложи да последва съвета му и да затваря очи, за да не изгуби разсъдък от усещането, че стените се стесняват. Като че малко ѝ бяха останалите затруднения, мускулите ѝ започнаха да се схващат от резките завои на тунела. Прекалено силна бе асоциацията с лазенето по пода на изоставената църква, привързана за стола. В един момент не можеше да издържа повече.

— Трябва да спрем за малко. Много ми дойде! — рече тя.

— Както желаете — отвърна Лео, помълчавайки за миг, преди отново да заговори. — Знаеш ли, мислех си нещо.

— Какво?

— Платът бе малко сухичък. За онзи на факлата говоря.

— И? — попита девойката.

— И може да угасне скоро.

— Шегуваш се.

— Дали? — заплашително рече той.

Миранда продължи да лази с подновена енергия. Знаеше, че го бе казал само за да я раздвижи, но мисълта да напипва пътя си сред непрогледен мрак, без значение колко малка бе вероятността това да се случи, бе достатъчна да я пришпори напред. След цяла вечност плъзгане заплахата на Лео изглежда наистина се реализира, защото светлината на драконовата факла изчезна.

— Какво стана? — викна Миранда, обзета от паника.

— Май Мин намери дупката — отвърна Лео. — Опирай наоколо. Трябва да е точно пред теб.

Вързопът пропадна в широка дупка в дъното на прохода. С известни затруднения девойката се спусна по хлъзгава пързалка и достигна пода. Вързопът се търкаляше надалеч. Мин остави факлата и

го хвана. Миранда го привърза към кръста си. Лео се спусна на свой ред. Хвърлената върху стените и тавана светлина указва, че и те са гладки по подобие на пода, много по-гладки от дъното на предния поток, който бяха следвали.

— Е, не беше чак толкова зле, нали? — запита малтропът.

— Не, беше много по-зле! — отговори тя, сядайки на пода.

— Не, не, не. Ставай, ставай, ставай!

— Не говориш сериозно.

— Хайде сега. Движим се по-бързо от разчетеното. Ако продължим, ще можем да нощуваме под открито небе. Това не си ли струва усилията? — попита Лео.

Миранда неохотно продължи напред. Спътникът ѝ налагаше доста бърза крачка. Може би Лео гореше от нетърпение да напусне тази влажна дупка. Не можеше да го вини. Ако и тя бе прекарала толкова време, щеше да търчи със сетни сили, за да избяга. Понастоящем бе прекарала под земята само ден-два и вече го обявяваше за предостатъчно.

Мълчанието му я притесняваше. В моментите, когато успяваше да зърне лицето му, то бе сковано в маската на решителност. Изминаха часове. Факлата догоря и трябваше да бъде сменена. Миранда на няколко пъти опита да завърже разговор, но диалогът се ограничаваше до отговори на питанията ѝ, сетне замираще.

* * *

Тежките ботуши на Тригора кънтяха по пода на пещерата, отнасяйки я за пореден път към входа. Бързите ѝ действия бяха спасили хората ѝ от отчаяната атака на момичето. Сега оцелелите от битката претърсваха привидно безкрайните проходи. Бяха си донесли факли, но те скоро изгоряха.

Генералът хвърли бърз поглед към знаците и настойчивите им предупреждения. Дузина езици описваха различни опасности. Думата „звяр“ присъстваше неотменно. Репутацията на тази пещера бе накарало дори нейните Елитни да се поколебаят, но Телоран имаше задача и щеше да я изпълни.

Краткото затопляне бе приключило — ледени висулки стърчаха из всеки тунел. Оглеждайки проблясъка им, погледът на Тригора се спря върху приближаваща се фигура. Едър мъж, облечен в износена броня, носеше сложна алебарда и вбесяваща усмивка. Яздеше кон, който изглеждаше изцеден. Главата на животното висеше ниско, мъчителните издишания бълваха плътни облаци пара. Когато Ардън най-сетне достигна входа на пещерата, конят бавно отиде до най-близката туфа трева и заскуба лакомо.

— Спря ли за миг да се замислиш за коня си? — скастри го Тригора.

— Конете не са скъпи — отвърна Ардън.

Тя го изгледа с отвращение.

— Предполагам знаеш защо съм тук? — каза той.

— Облогът.

— Тъхъ... — Ардън се ухили с полуизгнилите си зъби.

— Нима все още искаш да получиш наградата? Не успя да задържиш целта си! — просъска Телоран.

— Хванах асасина преди ти да уловиш момичето или да намериш меча. Задържането на чудовища не влиза... — изръмжа Ардън. — Не търсиш как да се изплъзнеш, нали?

— Все още имам задача. Няма да я изоставя — отбеляза генералът.

— Влязла е в *тази* пещера, а ти още се надяваш да я намериш? Кой къс от нея, главата ли? — мъжagата се закиска. — Спри да шикалкавиш. Да не си бълза?

— *Бълза? Бълза!?* Точно ти да ми говориш за страхливост? Във война сме! Омразният ни враг се намира на юг. Острието ти някога опитвало ли е нещо различно от кръвта на Съглашението? — вбеси се Тригора.

Позволи на гнева да я владее за още миг, сетне се обърна към пещерата.

— Войнико! — викна тя.

Един от подчинените ѝ пристъпи от сенките.

— Искam редовни претърсвания на пещерата. Систематични. Ще изпратя продоволственици. Междувременно моят колега и аз имаме среща, която не търпи последващо отлагане — рече тя, докато се отправяше към поляната, подслонила коня ѝ. — Осмелявам се да кажа, че може да научи *много* от мен.

* * *

Лишен от разговор, който да го залисва, умът на Миранда се луташе. Точно както я бе инструктирал Лео, на всеки разклон предпазливо опипваше стените, завивайки в най-гладката посока. Скоро тунелът стана загладен като стъкло и почти изпънат. Ставаше все по-стръмен, което затрудняваше задържането. Липсваше звук на капеща вода. Минаха часове, в които Миранда остави приятеля си на желаната от него тишина. И втората факла след събуждането им трябваше да бъде сменена, отмервайки цял ден вървене, катерене и пълзене. Миранда понечи да приседне за почивка, но този път не бе смъмрена или окуражена. Малтропът само я изглежда остро, което я накара да продължи.

— Още колко? — запита момичето.

— Не съм сигурен. Близко сме.

Отново настъпи мълчание.

— Какво има? Преди беше толкова разговорлив — рече накрая тя.

— Нищо. Просто искам да прекосим тунела, колкото се може по-бързо. Ти не чуваш нищо, но аз усещам. Планината стене. Подготвя ни нещо. Когато направи хода си, искам да бъда готов. Това означава, че трябва да слушам — раздразнено обясни Лео.

Миранда се замисли над думите му, преди да продължи.

— Просто... не мога да понасям тишината. Толкова дълго съм била сама. Говорейки на себе си, говорейки на Мин. Нуждая се да чувам глас. Доказателство, че с мен има и друг. Изглежда всеки път, когато понеча да се доближа, светът се отдръпва.

— Светът се отдръпва? — невярващо рече той. — Аз помня друго. Когато се срещнахме за пръв път, какво правеше ти? Влезе в странноприемницата и седна колкото се може по-далеч от хората. Така се вгълби в себе си, че пропусна да видиш как те обират. Когато ти помогнах, затърча горе и се заключи. Ти си тази, която се отдръпва. Това ви е проблемът на човеците. Всичко се върти около вас, докато накрая дойде момент, в който не можете да се залъгвате повече. Отвратително.

Словата му бяха примесени с гняв. Това придаде ново качество на гласа му, нещо смътно познато. Миранда бе покъртена от тези думи. Отчасти защото бяха толкова груби. Отчасти защото бяха толкова правдиви. Наистина се пазеше от околните. От дете бе правила това. Само като се държи на разстояние от останалите можеше да не им позволи да научат чувствата ѝ относно войната. Изолацията ѝ се дължеше и на избор.

— Съжалявам, ако думите ми са те наранили, но... точно сега се нуждаю от мълчание — каза Лео, по-скоро като предупреждение, отколкото като извинение. Изглежда не можеше да овладява емоциите си, като че нещо го бе обзело.

Минаха няколко мига. Той внезапно спря и пристъпи до стената, долепяйки ухо.

— Лео... — рече тя.

Малтропът стисна юмруци и рязко извъртя глава, обхванат от внезапна ярост.

— Какво има пък *сега*?!

Последната дума отекна многократно между стените. Екотите пронизаха съзнанието на Миранда, разтърсвайки мислите ѝ. Тази дума. Този глас. Познаваше ги. Ехото продължи. Извика мрачен, болезнен спомен. Не можеше да бъде.

— Ти... ти си бил... в църквата... — промълви девойката.

— Какви ги говориш? — сопна се Лео.

Спомни си гласа зад нея. Думите на онзи, който бе притискал острие към гърлото ѝ, докато се отдалечаваха от църквата преди месеци.

— Църквата! Където бях отвлечена! Ти си откраднал меч! *Ти си убил онези войници! Кой си ти всъщност?! —* осъзна тя.

Сякаш в отговор, планината започна да реве и да се тресе. Шумът бе оглушителен. Облърна ги леден въздух.

— Не сега! *Не сега!* — изрева той, впускайки се да бяга.

Мин неспокойно погледна към Миранда. Не бе на себе си заради съзрения гняв и рева на планината. Миранда затърча след малтропа. Нямаше да наруши концентрацията си, без значение на вихрещата се около нея лудост. Стръмният, хлъзгав тунел скоро я накара да изгуби равновесие. Девойката започна да се хлъзга. С драскащи пода нокти Мин се мъчеше да не изостава от вече безпомощната си спътница.

След миг Миранда цамбурна в режещата студенина на мятащи се гневно води. Драконът се присъедини към нея, не успявайки да спре достатъчно бързо. Мин успя да запази факлата суха и изскочи обратно на сушата. Лео бе затънал до кръста.

— Отговори ми! Искам истината! — настоя Миранда.

— Истината ли искаш? Добре! Този леден поток нахлува през единствения ни изход. Отне ни почти три дни да прекосим пещерата, а водата ще я изпълни наполовина за три часа. Ако останем или побегнем, ще умрем. Ако се потопим, *може* да оцелеем.

Осъзнаването на ситуацията се стовари върху Миранда със силата на заплашващите да я удавят води.

— Откъде да зная дали мога да ти се доверя? — попита тя.

— Не знаеш. До този момент помогнах за оцеляването ти. Сега трябва да решиш! — рече Лео, потапяйки се в спиращата дъха вода.

Миранда хвърли нервен поглед към неспокойната Мин.

— Няма да се измъкне така лесно! — реши тя.

Гмурна се подире му, последвана неохотно от дракончето. То мразеше студа, но бе твърдо решено да не изоставя приятелката си.

Миранда с мъка отвори очи. Водата бе толкова ледена, че я пронизваше немилостиво, главата ѝ заплашваше да се пръсне от звуците. Лео потъваше в неземната светлина на потопения тунел. Девойката напрегна сили срещу могъщото течение, вкопчвайки се в гладките като лед стени с пръсти, изгубили усета си след няколко секунди сред ледената течност. Размахванията на Миновата опашка издигнаха дракончето до тавана, където то можа да се вкопчи с нокти. Нито момиче, нито дракон съумяваха да напреднат, дори и инч. Всичките им усилия отиваха в борбата с течението. Лек процеп в стената бе достатъчен да спаси Миранда от отнасяне, но Мин нямаше този късмет.

Дракончето отчаяно драскаше по тунела. Губеше битката, изплъзвайки се назад. Миранда протегна едната си ръка към нея, за да я насочи към удобната пролука. Заловили се здраво, двете бавно започнаха да се придърпват напред. Силуетът на Лео едва се виждаше, придвижвайки се по идентичен начин. Непосредствено пред него се намираше краят. Отвъд имаше само светлина. Дневна светлина.

Когато двете доближиха отвора, течението се усили. Тялото на Миранда крещеше за въздух. Протегна се, успявайки да сграбчи с една

ръка ръба на отвора. С другата стисна лапата на приятелката си. С едно последно усилие издърпа и двете им на светло. На входа течението се разделяше на две. Едната половина се плисваше в тунела, а другата обливаше скалата, от която той изникваше.

Втората вълна ги блъсна със сила, точно когато Миранда си поемаше дъх. Дробовете ѝ се напълниха с вода, заменила току-що издишания дълго държан въздух. Потръпна, когато бе запратена към скалата. Мракът я обгърна точно когато усети чифт ръце да я извличат на сухо.

Изблик болезнена кашлица изхвърли погълната вода и Миранда задиша с благодарност. Пред очите си съзираше неразличими форми, помагащи ѝ да се изправи на крака.

— Мин! — успя да промълви. — Мин!

Почувства треперещата животинка да се отърква слабо в нея и да се отпуска на земята. Девојката усещаше смътно, че е подкрепяна. Някак се държеше на крака, пристъпвайки, подкрепяна от силна ръка. Едва съзнаваше собствените си движения. Помощникът ѝ, ѝ помогна да седне, около раменете ѝ бе увито одеяло. Очите ѝ постепенно се избистряха. Не след дълго разпозна ръка. Повдигна очи и се замъчи да ги фокусира върху лицето. Слухът ѝ не бе в по-добра форма от зрението, ревът на водата все още кълтеше в ушите ѝ. Дочуваше и някакъв периодичен звук, който не можеше да определи.

Докато се опитваше да се овладее, осъзна същността на острия, стържещ звук, който я бе заинтригувал. Собствената ѝ кашлица. Когато накрая се успокои и сетивата ѝ заработиха нормално, девојката се обърна към тайнствения си помощник. Млад мъж, някъде на нейната възраст, с кафява коса и сива туника. Около рамото си бе провесил чанта. Проверяваше очите ѝ и изричаше фрази на различни езици. Накрая нацели правилния.

— Достатъчно топло ли ти е? — запита той.

Миранда кимна:

— Къде са останалите?

— А, значи си имаш език, и то северен. Отлично, един от любимите ми. Дошлият с теб дракон спи ей там, а малтропът потърси лечение от клириците ни.

— Какво стана? — попита девойката.

— Успя да преминеш пещерата. Също така и през водопада, което може да е безпрецедентно. Ще проверя.

— Какво е това място? — Миранда се огледа. Очите ѝ още не се бяха възстановили достатъчно, за да различи всичко.

— Такава любознателност! — отбеляза той. — Макар че след преживяното от теб, предполагам си си заслужила няколко отговора. Това е Ентуел Нум Гарастра. На северния език се превежда като... стомахът... не... търбухът на звяра.

— Какво? — момичето затаи дъх.

— О, небеса, съжалявам! Това е само име. Няма причина за страх. Ще обясня по-късно. Достатъчно е да се каже, че си открила поселището ни. Убежище на знание. Съществуваме, за да събираме, усъвършенстваме и предаваме знанието — обясни младежът.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Ще разбереш. Всичко с времето си! — успокои я той. — Аз съм Дийкън. А ти си...?

— Миранда.

Младежът протегна ръка. Тя я пое, но той бързо отдръпна крайник и започна да рови в торбата си.

— Студена си като мъртвец. Отлично. Протегни ръка! — заяви Дийкън, изваждайки съвършено гладък кристал с формата на яйце.

— Защо? Защо? Какво става? — запита Миранда.

— Разтвори пръсти. Временно ще променя определени физически характеристики на телесната ти тъкан, за да постигна по-ускореното установяване на подходящи топлинни нива, по-ускорено, отколкото природата би позволила по принцип — изложи объркващите си уверения той.

Докато Миранда все още се опитваше да проумее думите му, Дийкън постави кристала в дланта ѝ. Сетне затвори пръстите ѝ около него и постави ръце около нейната. Сияние проблесна между пръстите му, меката светлина плъзна по ръцете ѝ към тялото. Бе съпроводено от любопитно усещане — или, по-точно, липсата на такова. Всяко място, докоснато от светлината, се възстановяваше в нормалното си състояние. Студът се превръщаше в удобство, безчувственото се връщаше към нормалност. Нямаше топлина, нямаше гъделичкане,

просто моментално възвръщане към обичайното усещане. Втора нишка светлина пробяга по дрехите ѝ, изсушавайки ги.

— Готово! — рече Дийкън. — Как се чувстваш?

Докато тя говореше, младежът измъкна дебела, подвързана с кожа книга и започна да отбелязва казаното от нея със стилус, който измъкна иззад ухото си.

— Чувствам се отлично — каза тя.

— Няма излишна топлина? А тактилните възприятия — нормални ли са? Отлично, отлично! — изрече той.

— Какво направи?

— Процедурата не е никак сложна. Липсата на разпространението ѝ се дължи на охарактеризиращите я техники, които по принцип не са асоциирани с бяла магия. Изглеждаш уморена. Така ли е?

— Много — призна Миранда.

— Това не е сред предвижданията от мен странични ефекти. Вероятно... — поде Дийкън.

— Не смятам, че заклинанието ти има вина за това. Не съм спала повече от ден.

— О, ами да. Това представлява задоволително обяснение — рече той. — Бих могъл да ти предоставя меко легло и чисти дрехи, ако желаеш.

— Можеш? — запита девойката.

— О, да. Всички удобства! — изкикоти се Дийкън. — Последвай ме.

Тя се изправи, но се олюля замаяно. Младежът бързо протегна ръка. Отдръпвайки се от оглушителните водопади, Миранда съумя да огледа мястото, което се бе опитвала да достигне през последните няколко дни. Пред нея, сгушено в сенките на извисяващите се скали, стоеше малко селце. Къщите представляваха обикновени колиби със сламени покриви. Съвършените постройки, загърнати от розовото небе, приличаха по-скоро на картинен пейзаж, отколкото на реално място. По земята нямаше сняг. За нейна голяма изненада, чакълестата земя край водопада отстъпи на изумруденозелена трева.

Селцето бе много оживено. Младеж седеше под дърво, а по-нататък троица по-възрастни водеха разгорещен спор. Птици, пеперуди и дори нещо, за което можеше да се закълне, че беше дребно човече с

крилца, прелитаха наоколо. Срещаха се представители на безчет раси. Елфи, джуджета, човеци — всички общуваха на открито. Гледката бе нереална и Миранда бе смаяна. Сякаш за пръв път съзираше живота, какъвто трябваше да бъде. Повалянето на Дийкън я изтръгна от вцепенението. Обърна се и видя Мин да стои над младежа.

— Мин, не! Той ми помага! — смъмри я Миранда.

Дракончето неохотно пусна Дийкън, оголило капещи зъби.

— Много съжалявам, млада госпожице. Не осъзнавах, че си будна. Щях да поискам разрешението ти, уверявам те! — рече Дийкън, изправяйки се със смях.

Извади кристала си и излекува няколко места, носещи следи от драконови нокти.

— Добре ли си? — попита го девойката.

— Да, нищо ми няма. Вината е моя. Зная колко се привързват драконите. Ако бях по-досетлив, щях да изразя ясно намеренията си — изрече той, докато правеше нова магия, с която да възстанови и разкъсаната си туника.

— Откъде знаеш толкова много за драконите? — попита го тя.

— Соломон ме научи — отвърна Дийкън, внимателно допускаяки все още раздразненото драконче между себе си и Миранда.

— Познава драконите?

— Той самият е дракон — каза младежът. — Когато си готова, ще те запозная. Много е мъдър.

Скоро достигнаха колиба в края на селото. На вид не се отличаваше по нищо от останалите, не изглеждаше обитавана. Дийкън отвори вратата и покани спътничката си. Вътре имаше две стаи. Едната съдържаше легло, а другата помещаваше няколко стола, маса и известен брой лавици.

— Това ще бъде твоята колиба. Обзавеждай я по свой вкус.

— Искаш да кажеш, че мога да живея тук? Тази къща ще е моя? Просто така?

— Разбира се. Успя да преминеш пещерата. Сега си една от нас. Винаги пазим една празна колиба за следващия приключенец. Не очаквахме трима наведнъж. Още утре ще започнем изграждането на другите къщи! — обясни Дийкън.

— Къде ще спи Лео?

— Лео е лисичият ти приятел, предполагам. Ще прекара ден-два в колибата на целителите. Какво му се е случило? Подочух малко от казаното, докато го извличаха от водата — изглежда е бил осакатен не само физически, но и духовно. Ще са нужни най-добрите ни лечители, за да развържат възлите. Що се отнася до Мин, убеден съм, че и за нея ще намерим нещо...

— О, тя спи до мен... — вметна Миранда.

— Убедена ли си?

— Откакто се излюпи — увери го девойката.

— О, добре тогава! — рече той с вдигната вежда.

— Защо?

— Виждаш ли, бълването на огън не е изцяло волеви акт. Често се случва да издишат пламъци насън. Не е достатъчно, за да те убият, но стига, за да се подпали леглото. По тази причина спането в едно ложе с дракон не е препоръчително. Но щом като си го практикувала толкова дълго, очевидно не представлява проблем. В спалнята ти има гардероб, където ще откриеш известно количество сини роби и туники. Ще ти стигнат на първо време, докато изработим нещо специално за теб. Аз ще се погрижа за това. Ти си почини. Когато се събудиш, обърни се към най-близкия срещнат и той ще те напъти.

— А ти къде ще бъдеш?

— Най-вероятно ще пиша. Това запълва по-голямата част от времето ми. Който и да е в това село ще се отзове с готовност, не е нужно да идваш специално при мен. Но ако ти потърбявам, само попитай и някой ще те упъти.

Той излезе и затвори вратата след себе си. Миранда бързо се преоблече. Новите дрехи ѝ бяха малко големи, но тъй като това бяха първите чисти одеяния, в които се преобличаше от седмици, сториха ѝ се божествени. Строполи се върху леглото и заспа още преди Мин да се присъедини към нея.

Сънищата ѝ отново бяха мъчителни. Но този път тормозеха ума ѝ по различен начин. Този път я измъчва образа на Лео. Спомените за всички добрини, които бе сторил за нея, биваха редувани с лъжи и измяна. Бе принудена да изживее отново времето, в което бе затворена в църквата, като ролята на мъчителя бе заменена с тази на бившия ѝ другар. Онзи, комуто се бе доверявала, който ѝ бе помогнал, когато се бе нуждаела от помощ, сега я завързваше. Любезният, отзивчив

приятел сега убиваше войници и допираше острие до гърлото ѝ. Чиста агония.

Бе изтръгната от съня от напускането на Мин, която скочи от леглото и блъсна вратата. Златните лъчи на изгрева и звуците на утрото надникнаха в колибата. Известно време Миранда отново се унасяше на пресекулки. Накрая чу глас и раздели клепачи. Пред нея стоеше Дийкън. Имаше развеселен и леко извинителен вид.

— Съжалявам, че те будя, но изникна определена ситуация, която би могла да се възползва от помощта ти.

— Разбира се — отвърна тя, замаяно изправяйки се.

Дийкън отново предложи ръка, но този път девойката не се нуждаеше от помощ.

— Лео претърпява доста неприятна процедура. Краката му са били чупени няколко пъти преди. Били са оставяни да зараснат по естествен път, често недостатъчно добър. Открихме, че най-добрият начин да се оправяме с подобни ситуации е да позволим крайниците да се излекуват правилно.

— Да се излекуват правилно? Но нали каза, че вече са зараснали.

— Тъкмо тук се крие проблемът. Краката трябва да бъдат счупени отново. По принцип пациентът бива приспан или поне му се прави обезчувстваща магия, но очевидно Лео е отказал помощни средства. Били са направени две успешни счупвания, когато малката ти приятелка се е появила. Сега стои над Лео и не позволява на целителите ни да се приближат. Опитавме се да решим проблема с магия, но изглежда заклинанията ни нямат ефект. Неколцина от клириците възнамеряваха да прибегнат към по-мощни магични средства, но аз прецених, че ти би се справила по-лесно.

Миранда бе отведена в една от колибите. Петима целители в бели роби стояха в кръг около маса, върху която лежеше Лео. Мин стоеше отгоре му, щраквайки с челюсти към всеки, който се приближеше отпред, а опашката ѝ заплашваше да помете приближилите се в гръб. Щом Миранда се появи, дракончето затанцува на място, нетърпеливо пристъпвайки от крак на крак. Лео прошепна нещо на език, който девойката не можа да определи и целителите излязоха. Дийкън се поколеба на прага, преди да излезе на свой ред, затваряйки вратата.

— Казаха ми, че си имал проблем — рече Миранда. — Дийкън смята, че мога да помогна.

— Мин не им позволява да продължат — каза Лео. — Говорих с нея, но тя не слуша. Съмнявам се, че може да направиш нещо, което вече не е било опитано.

— Може би просто не ти вярва. Поне аз имам много малко причини да го правя — гневно изрече девойката. — Ако искаш да ти помогна, дължиш ми истината.

— Нищо не ти дължа.

— Спасих ти живота. Ти самият каза, че услугата трябва да бъде върната.

— Изведох те в безопасност. Ако не те бях превел през пещерата, сега щеше да си в ръцете на Елитните — каза той. — Никой няма да може да влезе или излезе от това място, преди да се отдръпнат водите, а преди това да стане, ще минат месеци. Дългът е изплатен.

— Искам истината! — настоя момичето.

— Не би познала истината, дори и да я притежаваш. Няма как да бъдеш сигурна, че няма да заменя една лъжа с друга. Ако искаш истината, намери я сама. Тук съм не по-малко известен от останалите места, ако някъде може да достигнеш до истината, то именно тук ще го сториш.

— Защо тогава да ти помагам?

— Не трябва, но въпреки това ще го сториш. Познавам те по-добре, отколкото ти самата се познаваш. Зная, че нищо не би ти харесало повече от това да ме видиш как страдам, заради предполагаемата несправедливост, но сърцето ти няма да ти позволи. То е най-голямата ти слабост. Някой ден ще ти струва живота.

Очите на Миранда пробягаха към краката на малтропа. Бяха извити и изкривени. Опита се да бъде силна. Опита се да мисли за злините, които бе сторил. Лъжите, които бе изрекъл. Уви, сред полуистините и безспорните лъжи имаше един неоспорим факт. Беше прав. Колкото и да бе ядосана, тя се улови да търси някакъв начин да му помогне. Не й отне дълго време да осъзнае, че ако имаше нещо, което не позволява на магиите им да въздействат на Мин, причината можеше да е само една. Парчето от шлема все още висеше на врата й. Пътуването през водата бе усукало украшението, оставяйки го между прибраните крила.

С известни усилия Миранда успя да развърже талисмана. Мин изглеждаше разстроена, а разтварянето на вратата, последвано от връщането на целителите, я разстрои допълнително. Лишена от защитаващия я талисман, Мин бързо бе потопена в дълбок, безвреден сън. След една последна сурова размяна на погледи, девойката вдигна дракончето и излезе. Навън Дийкън ѝ помогна да го пренесе.

— Мога ли да попитам какъв бе проблемът? — зачуди се младежът.

— Преди няколко дни Мин откъсна този орнамент от един шлем. Дадох ѝ го като огърлица, но очевидно притежава някакво заклинание — обясни Миранда, докато тримата се връщаха към колибата ѝ.

Дракончето бе положено върху леглото на Миранда.

— Нещо против да го проуча? Ако е било в състояние да се противопоставя на магиите ни, трябва да е доста могъщо.

Девойката сви рамене и му подаде парчето. Още преди да е попаднало в дланта му, той я увери, че това била разработка на ентуелианец. Последващото оглеждане само потвърди впечатления му.

— Да. Познавам човека, изобретил тази техника. Все още се навърта наоколо, ако желаеш да го срещнеш. Е, с течение на времето ще се запознаеш с всички — рече той, преди да върне драконовата глава на Миранда, която я върза обратно на врата на спящото животно.

— Как стои въпросът с храната? — запита девойката. Точно сега изгаряше от гняв и глад, трябваше да стори нещо, преди някое от двете да я е надвило.

— О, сигурно си умряла от глад. Насам. Аз също ще се присъединя към теб, още не съм закусвал.

Миранда бе поведена по добре отъпкана пътека. Около предоставената ѝ колиба имаше около дузина подобни, простовати дървени постройки със сламен покрив. Наоколо гъмжеше от млади представители на всякакви раси, носещи сходни на нейната сини туники. Постепенно Миранда осъзна, че цялото село, което си бе значително по големина, се състоеше от по-малки гроздове къщи край градини, заобикалящи по-голяма колиба. Жителите на отделните части бяха различни и се отличаваха по цвета на туниките си. Имаше такива,

облечени в бяло, други носеха черно. Зърна червени, кафяви, жълти и туники с воден цвят. Срещаха се и по-възрастни, някои потънали в разговор помежду си, други повели групи от по-младите обитатели. Ако това бе място за трупане на знание, както бе казал Дийкън, значи тези представляваха учители.

Двамата излязоха на широк, павиран с камъни път, разделящ селото на две. Простираше се от беснеещия водопад до обширна градина, обгърната с ниски стени. В центъра ѝ се издигаше величествена сграда, единствената постройка, издигната с цел, различна от подслон. Имаше високи дървени прозорци, дървен покрив, а стените ѝ бяха изрисувани.

Миранда бе преведена през средата и край градината. Тукашните колиби изглеждаха някак различни от онези от другата страна на пътя. Мишени и тренировъчни чучела се издигаха наред тях. Учениците тук носеха по-здрави дрехи от досега срещаните туники — одеждите им бяха украсени с различни символи.

Накрая стигна до дълга, извита колиба, от чиито два комина се издигаше пушек. Стените бяха обсипани с прозорци, а по масите седяха групи от местните. Озовали се вътре, двамата получиха по една пръстена паница със зеленчукова супа и един самун, който си поделиха. Миранда бързо се зае със своята порция, игнорирайки лъжицата за сметка на хляба, с който топеше големи зальци. Бе преполовила купата си, когато осъзна вниманието, което привличаше. Усмихна се смирено, когато Дийкън ѝ подаде лъжица.

— Съжалявам! — рече тя.

— Няма за какво. Винаги се радвам да науча някоя нова техника.

— Последното изядено от мен нещо бе един полусуров прилеп и няколко сурови, но не бих ги нарекла храна — обясни Миранда с пълна уста.

— А, да. Прилепи. Някои от нас виждат в това инициация. Само неколцина са съумели да го избегнат. Уви, аз съм сред тях. Ти вече се вписваш по-добре от мен.

Тя се усмихна между два залька.

— Поправи ме ако греша, но останах с впечатлението, че отвъд затворената врата бяха разменени неприятни думи. Как протекоха нещата вътре? — попита Дийкън.

— Той... аз... Негодникът ме бе лъгал от самото начало, а сега отказва да оправи нещата! Казва ми, че ако съм искала, трябвало да узная сама! — гневно обясни момичето.

— Е, това няма да е особен проблем. Не бе минало много време от появата на трима ви, когато някои от по-възрастните обитатели вече разказваха истории за последната му поява.

— Какво казват? — запита Миранда, объркана от неочаквания източник на нова информация.

— За съжаление не се завъртях достатъчно дълго, за да чуя. Келър бе този, който си припомняше. Той е доста тесногръд член на военната школа, всички тези ръкопашни блудкавости не могат да привлекат вниманието ми за дълго. Смятам, че няколко пъти го нарече Лейн — каза Дийкън.

— Лейн? Значи Лео дори не е истинското му име? — беснееше девойката.

— Не зная какво е, но със сигурност е възможно. Лейн е по-скоро титла. Майсторите на прикриването я присъждат на най-талантливите си ученици! — обясни той. — Ако приятелят ти наистина се нарича така, значи е единственият жив такъв. Рядко срещани са.

— Ще ми се да знаех повече — рече Миранда.

— Някой от близките дни ще ти покажа библиотеката. Може да намериш нещо в сведенията за него.

— Поддържате архив?

— Разбира се. Инак би било много трудно да отдадем дължимото.

Обещанието за информация относно вбесяващия малтроп бе достатъчно да успокои Мирандиния гняв за момента, а супата се погрижи да успокои глада ѝ. Докато си сипваше втора порция, девойката се почувства любопитна за новия си приятел. Той споделяше любопитството ѝ, така че двамата рошиха да се впуснат в дълга размяна на въпроси и отговори.

— При пристигането ми нарече това място Ентуел... Ентуел Нум... — тя се замъчи да си спомни.

— Ентуел Нум Гарастра — подсказа той. — Търбухът на звяра.

— Да, точно. Защо го наричате така? И какво представлява то?

— Добре... Виж сега... Сигурна ли си, че не знаеш историята? Предстои да ти разкрия принципната причина, поради която хората попадат тук.

— Аз попаднах тук, защото бях преследвана и Лео ми обеща убежище.

— Добре, тогава ще обясня. Преди много, много време, в пещерата започнали да изчезват хора. Не след дълго се пръснал слухът, че из проходите броди звяр, който ги убил. На моменти бил дочуван оглушителен рев, който потвърждавал тази теория. Така че това се превърнало в предизвикателство, изпитание на уменията. Кралят на... тогавашен Улвард събрал най-силните си воители и магьосници, за да отърве кралството си от нечистия звяр.

— Зная историята! Пещерата, която прекосих... това е била пещерата на звяра?! Изобщо нямаше да ми позволя да ме отведе вътре, ако знаех! — изрече тя, объркана.

— Доколкото знам, е ясно отбелязано.

— Препуснахме покрай някакви знаци. Нямах време да ги прочета, а останалите бяха избелели.

— Е, най-добрите воители, чародеи и приключенци в света един по един започнали да потъват в пещерата. Първият, завърнал се с главата на звяра, щял да бъде приветстван като най-великия воин на всички времена. След време станало ясно, че самата пещера, а не някакъв звяр, била отговорна за изчезването на предишните влезли, но това просветление ги споходило мигове преди да попаднат в числото на мъртвите.

Накрая една забележителна магьосница на име Азриел открила този рай. Решила, че ако в пещерата трябвало да има звяр, то това представлявал неговият търбух. Щяла да се върне назад, за да разкаже за откритието си, но се нуждаела от почивка. Докато дните преливали в седмици, тя се влюбила в мястото. С времето втори воин успял да премине, сетне друг, след това още един. Тук изникнало село, обитавано от най-добрите. Трупаното знание се увеличавало с всеки новопристигнал. Сега живеем, за да учим и за да се учим. Уви, през последните десетилетия притокът на свежа кръв спадна драстично.

— Ами да, в последно време открихме много по-ефективен начин да се отърваваме от най-добрите си мъже и жени — отбеляза Миранда.

— Предполагам говориш за войната. Значи още бушува? Велики небеса, последният новопристигнал дойде преди около тридесет години и ни увери, че северът бил пред капитулация.

— От известно време е така. Но някак удържахме — рече с въздишка тя.

— Чудя се как ли войската е съумяла да... момент, имаме посетител! — каза той.

Миранда се обърна и видя дракон, предимно сив, с по-светъл корем да бута вратата. За нейна изненада, съществото бе малко по-голямо от Мин, може би на големина колкото куче.

— Соломон, това е Миранда. Миранда — Соломон. Казах ти за него.

Миранда приклепна и започна да гали драконовата глава по начина, за който знаеше, че Мин обожава.

— Но не ми каза, че е още бебе — изгука тя.

Наместо въодушевеното изражение на Мин, чертите на Соломон изглеждаха обидено-сурови. Дийкън пък изглеждаше притеснен.

— Миранда... Соломон е сред най-старите и мъдри наши магьосници! — рече той.

— О! Съ-съжалявам. Просто той... той е толкова малък. Не знаех! — ужасена изрече Миранда.

Драконът се извърна към Дийкън. Последвалите звуци очевидно представляваха разговор. Соломон говореше в почти неразличими поредици от просъсквания, гърлено ръмжене и леки движения. Младежът бе така любезен да отговаря на северния диалект, така че Миранда да е наясно поне с половината разговор.

— Да, тя доведе другия дракон... Ами, наложи се да приложим възстановителни процедури върху краката на другия новодошъл, а тя го защитаваше от лечителите... Щях, но Миранда беше по-близо, така че първо се обърнах към нея... Да, така е! — рече той, обръщайки се към нея. — Първа, впрочем, проверих. Ти и приятелите ти сте първите, влезли в това място след потичането на водите.

Обърна се отново към дракона и продължи.

— Да... Всъщност бях в състояние да изпитам заклинанието си за температурна нормализация върху й... Ами, очевидно е... О, не е толкова опасно! — Дийкън се обърна към нея. — Чувстваш се добре, нали?

— Да — рече тя, леко изнервена от насоката на разговора.

— Ето, видя ли? Не, не зная — пак се обърна към Миранда. — Владееш ли други езици, освен северния?

— Доста добре се справям с тресорски — обясни девойката.

Влечугоидните очи на Соломон се извъртяха. Издаде отсечено, раздразнено просъскване, което я сепна. Тогава устата му се разтвори широко и прецрака, докато опитваше движението на челюстите си.

— От двата... — изрече в груб, но разбираем глас. Ново просъскване, може би двойно по-силно от предното, последва довършването на фразата. — Предпочитам северния.

След като прочисти гърлото си, гласът на дракона бе по-гладък. Бе плътен, но не необичайно и вибрираше от сила. В думите му се долавяше неоспорим авторитет. Тонът му бе спокоен, речта му имаше бавен умишлен ритъм.

— Къде откри дракона? — запита той.

— Бях в Рейвънууд. Започваше да вали сняг и се подслоних в една недалечна пещера. Не знаех, че вътре има дракон. Тогава пристигна друг и започнаха да се бият. Причерня ми, а когато се свестих, Мин беше отгоре ми.

— Значи е дивородена. Обучава ли я, след като я улови?

— Каквото е научила, е научила сама. И не съм я улавяла. Тя сама ме последва. Опитах се да я накарам да ме остави, но когато видях, че майка ѝ и останалите от люпилото бяха мъртви, не можех да я нарежа — обясни девойката.

Соломон ѝ хвърли продължителен, преценяващ поглед. Накрая заговори отново:

— Пратете я първо при мен. Искам я преди останалите! — рече той. — И искам да се срещна с дракона, когато се събуди.

С тези думи той се обърна и напусна хранилницата. Дийкън се приведе към Миранда.

— Оказана ти е голяма чест. Соломон лично те избра за своя ученичка. Самият аз трябваше да премина три години обучение при други учители, преди да премина под ръководството му. Кое то ми напомня, след като не си тук, за да изпитваш уменията си, какви умения притежаваш?

— Какво искаш да кажеш?

— Боец ли си? — попита младежът, изваждайки бързо книгата от чантата си.

— Не. Умея да използвам меч и кинжал, но не обичам да го правя.

— Това ще се промени. Магия?

— Преминах основно обучение по целебна магия. Какво имаш предвид с „това ще се промени“?

— Целител? Отлично! Малко лечители идват тук, още по-малко такива от севера!

— Какво означаваше това за бойната промяна? — не мирясваше момичето.

— Ще трябва да преминеш няколко ръкопашни и оръжейни изпитания в добавка към избраната от теб магия. Харесва ни да сме завършени. Северната част на селото наричаме Магьосническата половина. Тъй като си целител, там ще прекарваш по-голямата част от времето си. А в тази част на селото, Бойната половина, ще се запознаеш с теоретичната част на сраженията и ще овладееш поне три оръжия. Това е минимумът физическо обучение — рече той.

— Не искам да уча това. Мразя оръжията! Мразя войната! Ако се науча как да убивам, ще се превърна в неин инструмент, точно както онези мъже и жени, насилени да пропиляват живота си в отнемане на чуждия.

— Не мисля, че трябва да се тормозиш за това. Няма да ти позволим да убиеш някого от нас, а е малко вероятно да срещнеш други. Целта е изцяло академична. Е, какъв тип целение си научила? Нашите лечители се специализират в...

— Говориш като че никога няма да напусна това място... — прекъсна го тя.

— Малцина от нас го правят — обясни с фактуален тон младежът.

— Затворница ли съм?

— В известна степен, но не заради нас. Водопадът блокира единствения полубезопасен изход, спирайки да тече само за няколко дни в интервал от месеци. Когато водите се оттеглят, бягството е възможно, но... ами, за повечето от нас вън няма нищо, което да ни привлича. Тук имаме удобство, сигурност и достатъчно знание, за да живеем дълъг и пълноценен живот, усвоявайки и усъвършенствайки

натрупаното досега. Аз самият никога не съм проявявал интерес към външния свят.

— Никога не си излизал? — учуди се Миранда.

— Както казах, не бяхме имали новопристигнали в продължение на три десетилетия, а аз съм само на двадесет и пет. Тук съм роден. Откровено казано, животът във външния свят би бил непоносим за мен. Тук има толкова много за вършене! Толкова много предстои да бъде направено. Ако трябваше да се тревожа за войната и откъде ще дойде следващото ми хранене, не бих свършил нищо.

— Това ми изглежда тъжно.

— Не е нужно да ме съжаляваш. Ако си се нахранила, бих искал да те разведа из този затвор, относно който изпитваш такова съчувствие.

Тя се съгласи и двамата се изправиха.

По навик Миранда се напреди на прага, приготвяйки се за изблика на студ, но такъв не последва. Навсякъде другаде девойката все още щеше да вижда снежни преспи, но *тук* бе божествено. Въздухът бе прохладен, вятърът бе нежен.

Имаше нещо величествено в намиращия се на запад водопад, спускащ се по праговете си надолу по стръмната скала, накрая докосвайки земята, за да обгърне един от ъглите на долината в мъгла. Въпросната долина бе извита във формата на полумесец. Закривената страна се състоеше от склоновете на планината. От другата страна твърдата биваше рязко заменена от океана. Резултатът бе пръснато село, разположено върху земя с площта на голям град, стусено в клисура, прорязала свъсените морски поли на планините. Намираха се твърде високо, за да бъдат зърнати от преминаващ кораб, а и Миранда бе чувала истории за бурните води по източната част на континента. Нищо изненадващо нямаше във факта, че още никой не бе видял това място.

С изключение, разбира се, на хората, които живееха тук. Донякъде те го правеха още по-удивително. На север бе имало само увити в сиво маси. Никакви лица, никакви разговори, само маршируващо насам-натам наметало, спиращо на места, за да обсъди последните новини от бойното поле. Тукашните обитатели далеч не

бяха нищожните човешки отломки, намерени за негодни от касапницата на войната. Имаше мъже, жени и деца във всички възрасти. И по-невероятно — представители на всички раси. Представители, каквито бе зървала с единици през досегашния си живот и които тук бяха значителна част от населението. Яки набити джуджета, стройни елфи и множество други, каквито не бе съзирала досега. Всеки говореше на собствения си език и въздухът бе изпълнен със симфония от разнообразна реч. Някои от тях бяха прекалено заети, но повечето я поздравяваха. Дийкън превеждаше предложените им любезности и двамата продължиха.

Лутанията им ги отведоха отново до Магьосническата половина, където Дийкън започна да обяснява предназначението на различните райони. Начеващи младоци в жълти роби усвояваха тънкостите на ветрената магия. Облечените в одежди с цвят аква се събираха предимно около малко езерце в източната част на селото — те бяха повелителите на водната стихия и техните обучаеми. Носещите кафяво специализираха в земна магия. Огнечиращите и техните наставници носеха червено. Белите туники принадлежаха на целителите, а онези в черно бяха чародеите на войната, потребители на черна магия.

Когато някой разпознаеше Миранда като новопристигнала, понякога се доближаваше към нея, изричайки нещо на съответния си език. Дийкън разясняваше обстоятелствата по пристигането ѝ.

Бяха се впуснали в подробен разговор, когато бяха грубо прекъснати. Дийкън тъкмо бе започнал да се хвали с магията, която бе направил на Миранда, предизвиквайки значителна тревога у белоробия елф, с когото разговаряше, когато някакво пикси долетя и се шмугна между тях. Заговори развълнувано. Гласът ѝ бе напевен и мелодичен, а езикът ѝ бе много странен. Тонът му се изменяше като звуците на виртуозен флейтист.

— Добре, добре, успокой се. Да, това е Миранда... Миранда, ти ли пожела да бъдеш поставена под наставничеството на Соломон? — запита я Дийкън.

— Той поиска — отвърна девойката.

— Ето, видя ли... Е, не зная. Нека я попитам... Не, тя не може да отговаря направо, защото говори северен... О, защо да е вулгарен?

— Такъв е. Я ме чуй само. Звуча като скот! — изрече изящното създание, рязко променяйки езика, на който говореше.

— Звучиш чудесно. Миранда, това е Айна. Тя наскоро се издигна до позицията свръхмайстор на бялата магия.

Докато Дийкън говореше, Айна се стрелкаше около девойката, оглеждайки снагата ѝ от различни ъгли. Миранда се опита да се обърне към нея, но феята просто отлетя в друга посока, размазвайки очертанията си.

— Не си нищо особено — обяви тя.

— Никога не съм твърдяла, че съм — отговори Миранда.

— Но Соломон не е вчерашен. Би трябвало да надушва таланта. Типично за него да задигне първия добър обучаем от години. Първо я искам аз! — обяви Айна.

— Страхувам се, че Соломон бе крайно ясен. Той ще я обучи първи — вметна Дийкън.

— Тогава ще го предизвикам! — обяви пиксито. — С какво право ще повлиява на новодошлите с елемента си, изпълвайки ги с предубеждения към моя?

— Той е по-високо в йерархията от теб. Може да избере всеки обучаем! — каза Дийкън.

— Така да бъде. Аз я искам след това. Моментално. И имам предвид буквално — *в същия ден*, в който премине изпитанието му, да получава първия си урок в моята горичка.

— Ще си отбележа — обеща Дийкън.

— Добре ще е да го сториш. А ти, Миранда, не позволявай на всички онези огнени глупотевини да задръстят ума ти. Въздухът е истинската същина на битието. О, и помоли Дийкън да те научи на свестен език. Трябва да е ужасно да си затворена в оковите на този противен говор.

И с това феята изчезна.

— Какво стана току-що? — попита момичето.

— Изглежда попадна сред борба за надмощие. Двама от свръхмайсторите ни те пожелаха за обучаема. Открива ти се страхотна възможност. Ако усвояваш нещата бързо, може да си спестиш години от пътя към майсторство! Удивително! — възкликваше младежът.

— Огнена магия, въздушна магия. Изобщо не съм казвала, че искам да уча подобни неща. Искях просто да лекувам хора — рече Миранда.

— Не се притеснявай, ще си получиш обучението по бяла магия. Всъщност това е дисциплината с най-малко представители. Не са много белите магове, сметнали за необходимо да изпитат силите си срещу звяр. Но освен това изискваме да получиш поне базисна представа относно четирите елементални магии. Смятам, че вече вметнах това.

— Не съм сигурна, че я харесвам. За Айна говоря.

— Всичко е наред. По времето, когато приключиш с нея, ще бъдеш *сигурна*, че не я харесваш — каза младежът.

— Какво утешение — изрече тя с равен глас. — Какви са онези постройки?

Дийкън се огледа.

— В тази колиба живее Калот. В момента той чиракува на Туила. Тя е една от малцината ни бели магове. Това е колибата на Мила. Тя съвсем наскоро приключи елементалното си обучение и прави първите си крачки в изцяло черната магия.

— Защо допускате черна магия тук? — запита Миранда.

— Защо да не го правим? Това е обширна и развита високо област.

— Но е зла.

— О, не. Магията е просто инструмент. Не е по-зла от трион или чук. Виждам, че си объркана — и с право. Класификациите и интерпретациите на магията са безбройни като народите и езиците по света. Това може да предизвика известни недоразумения, когато наставник и наставляван имат различно разбиране. По тази причина се спряхме на определен ред категоризация, който сме обявили за стандартен.

— Слушам те — подкани го Миранда.

— Първа е бялата магия. Ще цитирам нашата основателка: „Всяка процедура от неелементален произход, която директно манипулира мистични енергии с подчертаната и единствена цел да нарани или разруши физическа или духовна форма, от днес нататък ще бъде наричана черна магия.“ Това е мистичният еквивалент на меча. Зла е при употреба за злина, макар да съм чувал, че по-разпространената употреба на фразата „черна магия“ във външния свят представлява общо наименование за зли дейности, извършени чрез

вълшебство. Да, трябва да се признае, че тя *наистина* се поддава най-лесно на тъмни намерения — обяви Дийкън.

— Тогава бялата магия е нейна противоположност? Тя лекува.

— „Всяка процедура от неелементален произход, която директно манипулира мистични енергии с подчертаната и единствена цел да излекува или обогати физическа или духовна форма, от днес нататък ще бъде наричана бяла магия.“

— Защо тогава имате хора, специализиращи в огън и въздух?

— Чистите магии са специфично неелементални. Затова четирите елемента, поне в нашата система, биват разглеждани отделно. Заклинанията във всеки елементален клас се категоризират съответно с бял или черен уклон, в зависимост от това дали биват употребявани да лекуват или нараняват. Има и трети вариант, в който биват смятани за сиви, неутрални.

— Сиви? — запита девойката.

Дийкън подръпна сивата си туника.

— Моята специалност. По думите на нашата основателка, „Всяка процедура от неелементален произход, която директно манипулира мистични енергии без ясното намерение или възможност специфично да лекува или наранява, от днес нататък ще бъде наричана сива магия.“ Този клас е най-големият и същевременно най-недооцененият от всички магични класове.

— Защо?

— Сивата магия е самата логическа основа, върху която се градят всички останали магии. Заради тази си същност е изключителна интуитивна и останалите магьосници знаят поне малко от нея. Човек, който отдава живота си в изучаването и развитието на сива магия, наподобява донякъде специализиращ се в кипването на вода готвач — или поет, който съсредоточава усилията си върху пунктуацията. Никой не отрича важността на тази дейност, но малцина биха се заели да я усъвършенстват.

— Тогава с какво тя събуди интереса ти?

— Не специалността, а нейният практикант ме заинтересува. Имахме само един магьосник, който беше запознат с тънкостите на сивото. Казваше се Гилиъм, изглежда бе посветил живота си на старанието да бъде колкото се може по-различен от света. Падаше си малко негодяй. Илюзиите са част от областта на сивата магия, с тях

беше в стихията си. Можеше да създаде впечатлението, че е способен на всичко. Да лекува болните, да призовава създания, дори да възкресява покойници. Нищо от това не бе истина, разбира се, но той го правел да изглежда реално достатъчно дълго, за да духне с възнаграждението за извършената работа.

Влязъл в пещерата с надеждата да създаде илюзия на митичния звяр, която да прогони навън и да убие пред всички, сдобивайки се с позицията на най-въздигнатия воин. Загубил се и попаднал тук. Не мина много време и вече започна да дразни останалите. Докато растях, в негово лице виждах най-забавното нещо в живота си. По времето, когато узрях достатъчно, за да проумея защо останалите не го уважават, вече бях безнадеждно влюбен в неговата магия — припомняше си Дийкън.

— Успя ли да спечелиш уважение? — поинтересува се девойката.

— Аз съм само на двадесет и пет. Гилиъм умря преди шест години. За мое нещастие не бе записал и едничка страница от методите си. Ненавиждаше неуважението, което останалите показваха към работата му, така че пазеше уменията си в тайна. През осемте години, в които бях негов ученик, успях да запамята повечето от знанието му, а годините след смъртта му прекарах в записване на наученото. Почти не ми остана време да разработвам собствени магии.

— Заклинанието, което използва върху мен, след като излязох от водата. То какво беше? — попита Миранда.

— Едно от моите... е, вариация на негова магия. Специфична форма на трансформация.

— Защо всички изглеждаха разтревожени от това, което си опитал върху мен?

— О, не ги слушай! Опитват се да ме смърят относно факта, че толкова дълго време ровичкам из тази идея. Именно трансформация уби Гилиъм. По-скоро транссубстанциализация.

— Какво?! — ахна тя.

— Спокойно, отстраних фаталните недостатъци. Поне така мисля. Той бе използвал пълна промяна във версията си, а аз я модифицирах в издигане. Разликата е, че пълната промяна изисква противодействащо заклинание за детрансформиране. А издигането детрансформира автоматично след края на магията.

— Какво стана с него? — зачуди се Миранда, попритеснена от потенциално фаталната магия, тествана върху й.

— Ела, ще ти покажа — рече той.

Момичето преглътна мъчително и го последва. Дийкън я поведе към малка колиба в приморската част на селото. Край нея имаше безупречно оформена скулптура на елф с разперени ръце. От едната му ръка висеше златна верига с доста грубовато отсечен кристал.

— Запознайте се, Гилиъм.

— Направили сте му статуя? Или... — тя бавно осъзна истината.
— Олеле...

— Искаше да ми демонстрира превръщането в камък и обратно. Успя наполовина. Клетникът не бе включил възможността новата му форма да съдържа съзнанието му. Така че когато промяната настъпи, душата му просто отлетя. Можех да му върна предишната форма — впоследствие открих метода — но щях единствено да получа трупа му. Сметнах, че това е по-подходящ паметник.

— Тъжно е.

— Така е. Във всеки случай, смъртта му ни остави без сив майстор, така че честта се падна на мен — рече Дийкън. — И не ме е напускала оттогава. Рядко са искали да помагам в проучванията им и никога не съм имал ученик. Това е животът ми. Моля, заповядай.

Бутна вратата на колибата и двамата влязоха.

Още щом Миранда и Дийкън прекосиха прага, редица кристали, поставени в лампи, оживяха, осветявайки вътрешността. А тя напомняше на Уолофовата кула. Бе претъпкана с книги. Обаче, за разлика от кулата, тук имаше ред. Всички книги бяха подредени по лавици и бяха озаглавени ясно, макар и на друг език.

Отделен рафт бе приютил мускали и кутии, подредени изключително грижовно. В единия ъгъл на помещението се бе свило легло, чийто вид подсказваше, че в него не е било спано една седмица. В центъра на стаята имаше бюро, осветено от кристал, отворена книга с празни страници върху плота му и едничък стол. Спретнатото помещение рязко се отличаваше от своя обитател. Тъмнокафявата коса на Дийкън бе в постоянен безпорядък. Дрехите му бяха занемарени, левият му ръкав очевидно за вечни времена бе зацапан с мастило.

Той отиде до бюрото.

— Това твоята къща ли е? — попита момичето.

— Самата тя — отвърна той. — О, не!

— Какво има?

— Забравил съм да напълня мастилото. Сега трябва да напиша отново поне дузина страници — обясни Дийкън, сваляйки кутия от един рафт.

— Моля? Как си могъл да не забележиш, че ти свършва мастилото?

— О, не пиших в книгата на бюрото, а в ето тази — обясни Дийкън, изваждайки прословутия том от чантата си и полагайки го на масата.

Миранда хвърли дълъг, объркан поглед.

— Гледай! — рече той.

Първо напълни мастилницата. Сетне отвори книгата от торбата си и свали стилуса иззад ухото си. След като прехвърли книгата си, за да види кои страници трябваше да бъдат записани, отвори на първата необходима и започна да повтаря очертанията на първата дума. Докато правеше това, перото върху бюрото се потопи в мастилницата и започна да повтаря движенията му в другата книга. Със свободната си ръка Дийкън бръкна в джоба си и извади кристала. Стискайки го за миг, отдръпна десница от стилуса. Последният продължи да повтаря думите сам. Младежът застана усмихнат, докато думите от страницата биваха преписвани автоматично.

— Ако бях достатъчно концентриран да напълня мастилницата, щях да съм приключил в мига, в който спрях да пиша в работната си книга — изръмжа той.

— Това е невероятно! — изрече Миранда.

— Ако смяташ това за невероятно, то значи се впечатляваш доста лесно. За пръв път го направих, когато бях на дванадесет — рече той, прибирайки кристала.

— Дванадесет?! Кога започна да учиш магия?

— Малко след раждането си. Първите ми думи са били заклинание. Май е било... Ох, какво ми казаха? Осветяване. Изричал съм думите отново и отново, а даденият ми малък кристал е засиявал.

— Удивително място! — каза Миранда, оглеждайки книгите.

— С *това* вече мога да се съглася — рече Дийкън, извързвайки глава, за да се убеди, че страниците ще се прелистят както трябва.

— Ти ли си написал всичко това? — попита момичето.

— Не бих казал, че съм автор, но аз бях този, който с хартия и мастило придаде форма на думите на бившия ми наставник.

— И всички са върху една и съща тематика?

— М-да, различни отсенки, ала все сиво.

— Тогава защо са озаглавени на различни езици? — запита девойката, докато милваше страниците на една книга, за да открие, че езикът ѝ е абсолютно неразбираем.

— А, това ли? Както си забелязала, малцина тук говорят на един и същ език. Едно от изискванията на нашата основателка — всеки обитател на Ентуел да познава езиците на всички. По този начин всеки може да говори на езика, който той или тя смята за най-удобен, без да се страхува, че ще остане неразбран. Аз самият се удивлявам от езиците. Това ми стана нещо като хоби, така че съм неофициалният експерт в тази област. За да поддържам уменията си, редувам използвания език с всяка книга.

— Но аз говоря северен и тресорски. Не знаех, че е имало и други езици.

— Сега може и да няма, но селото ни е на шестстотин години. Преди началото на войната елфическите езици са били често срещани на континента. Северният език първоначално се е наричал вардън. Говорел се е в Кенвард и Улвард, макар улвардианци да са използвали по-специфичен диалект. Във Вулкрест се е говорел език на име крич. Изграждащите Тресор осем кралства са притежавали девет различни езика, преди да се обединят.

После идват по-малките континенти на изток и техните езици. И, разбира се, мъртвите езици. Съществуват и неговорими езици. Както и животински. Поне тридесет са, а аз ги знам всичките.

— Трябва да се гордееш със себе си.

— Гордея се! — рече той.

Миранда бе смаяна от количеството книги. Уолоф също бе имал значителна колекция, не можеше да се отрече, но тези тук до една бяха написани на ръка от самия Дийкън.

— Посещавала съм само две библиотеки. Едната беше в манастир на запад от бившия ми роден град. Другата се намираше в кулата на магьосник на име Уолоф, в нея бях съвсем наскоро. Това тук посрамва колекцията му и спокойно може да се мери с манастира.

— Това не е съревнование. Просто така запълвам дните си — обясни той. — Що се отнася до...

Почукване на все още отворената врата ги прекъсна. Беше един от многото мъже, които Миранда зърна по време на по-ранната обиколка из селото. Той подаде някаква бележка на Дийкън, който поднесе благодарности на родния език на вестоносеца. След като прочете съобщението, младежът я сгъна и я прибра в джоба си:

— Е, времето настъпи. Старейшината иска да види новодошлите. Нека не я караме да чака.

— Ще трябва да събудим Мин и да доведем Лео — обясни той, водейки я към прага. — Старейшината трябва да види и тях.

— Коя е тя? Защо трябва да се срещаме с нея?

Дийкън заобяснява в движение:

— Старейшината е най-мъдрият наш представител. Тя представлява най-мъдрите и най-балансираните от майсторите, също така е един от двамата ни архмагове. Тя е наш водител, грижеща се за разумността на всички важни решения. Тя ще прецени какви умения притежавате ти и твоите приятели и какво обучение би било най-удачно. Всъщност въпреки факта, че Соломон и Айна те избраха, Старейшината е тази, която трябва да позволи. Ако тя не одобри избора, тогава ще трябва да започнеш от самото начало като всички.

Двамата стигнаха колибата на Миранда, където Мин все още спеше. Дийкън насочи миг съсредоточаване към нея и дракончето моментално се събуди. Благодарни му като отново го повали на земята, задето е твърде близо до Миранда. Съпровождани от дракончето, усърдно поддържащо ги разделени, Дийкън и Миранда се отправиха към колибата на целителя, където Лео тъкмо изпитваше новоизцелените си нозе. Мин заподскача около него, а Миранда му хвърли поглед, пълен с неприязън.

Накрая групата влезе в голямата колиба, разположена в голямата градина наред селото. Вътре бе тържествено като в църква. Липсваха кристалите, срещани в останалите колиби — бе осветена изцяло от премигващи свещи. В другия край на стаята, седнала на простоват дървен стол, се намираше жена. Очевидно това бе въпросната Старейшина. Не изглеждаше много възрастна, но само един поглед

към нея бе достатъчен да покаже мъдрост, чието събиране щеше да отнеме дните на цели два живота. Облеклото ѝ беше просто, по подобие на останалите от селото, само златист шарф около врата ѝ я отличаваше. Косата ѝ бе сива и се сипеше красиво по раменете ѝ. Очевидно бе елф — имаше фини, издължени черти и характерните уши.

Единствените други обитатели на помещението бяха неколцина мъже и жени, чиято главна дейност опираше до работа с дебели книги.

Когато тримата застанаха пред нея, Дийкън ги представи на още един нечуван досега от Миранда език. Лео се изпъна, когато неговото име бе произнесено. Мин бе вперила очи в Старейшината още от мига, в който я бе зърнала и отказваше да ги отдели. Дракончето сигурно усещаше нещо в нея, съзнаваше силата ѝ и бе погълнато. Старейшината огледа тримата с оценяващ взор. Накрая заговори. Гласът ѝ бе чист и уверен, а езикът бе същият като този на Дийкън.

— Момичето ще бъде прекрасен магьосник. Умът ѝ е силен, а сърцето ѝ е чисто. Малтропът е свободен. Доволна съм от предишните му постижения. Погрижете се да получи каквото му е нужно. Дракончето е още малко. Потенциалът ѝ е голям. Погрижете се Соломон да се заеме с обучението ѝ. И ги подгответе. Искam ги готови при появата на синята луна. Трябва да присъстват на церемонията — изрече тя на сложния си език.

Лео, очевидно разбирайки, излезе, докато Миранда стоеше объркана.

— Момент, момент! Няма да го бъде това! — долетя груб глас откъм вратата, натрошил тържествената атмосфера. Той също говореше на странния език.

В колибата нахлу джудже. Брадатото му лице изразяваше гняв. Всеки инч от тялото му бе покрит с кал, сякаш се бе въргаляло из земята. Дрехите му бяха кафяви, макар и няколко оттенъка по-наситено от намеренията на шивача. Размахваше жезъл, приличен на корен, оплел в единия си край непречистен кристал. Мин бързо застана между нашественика и Миранда, а джуджето занарежда:

— Не, няма да го бъде това! Айна ми се довтриса с онази вбесяваща усмивчица и ми чурулика как се сдобила с нова ученичка, как, след като Соломон приключел с новачката, тя щяла да ѝ покаже истинска магия. Не бях чул за новодошли, питомниците ми и те си

нямаха понятие. Та защо, питам аз, двама от майсторите ни очакват обучаем, който не е преминал дори най-основното земно обучение? Защото бивам игнориран!

Никой от вас не е отдал на земната магия почитта, която тя заслужава, а сега се връзвате на флъонга да скриете новите ученици от мен. *И защо се тътри тя с Дийкън?* Та той дори не е част от учебния план! — беснееше дребосъкът.

Докато Дийкън обясняваше ситуацията на разгневения магьосник, останалите в стаята започнаха да си събират нещата и бавно да се изнизват навън. Мин ставаше все по-неспокойна и се притискаше към Миранда. Айна влетя в колибата и присъедини звънливия си гласец към спора. Думите ѝ, каквото и да съдържаха, допълнително разпалиха джуджешката възмута.

Сред нарастващия гняв Дийкън правеше всичко по силите си да служи за посредник, говорейки на езика на Старейшината. Възхитителната жена стоеше, без да се намесва, внимателно наблюдавайки караницата. Соломон също припърха вътре, прибавяйки още един глас към разгорещения спор. Миранда се заплете в гневната симфония неразбираеми за нея езици. Ликът на Дийкън изразяваше безпомощно притеснение, а тонът му ставаше все по-отчаян. Накрая се отдръпна от тримата спорещи, които отдавна бяха престанали да му обръщат внимание. Приближавайки се към Миранда, младежът се опита да надвика данданията.

— Най-добре двамата с теб да напуснем — рече той. Мин бе прекалено заета с фученето на останалите, за да се възпротиви на присъствието му.

— От мен няма да чуеш възражения — отвърна тя.

Тримата бързо прекрачиха прага, в който Мин едва не се блъсна, предпочитайки да не откъсва очи от скандала, вместо да гледа накъде върви. Навън тя отново се промуши между приятелката си и Дийкън, поделайки вниманието си между тях и огълчавената колиба. Бяха прекосили едва половината от оставащия път до края на градината, когато Миранда спря и се опита да се осведоми за странната гледка, на която току-що бе станала свидетелка.

— О, не, не тук. Ще го обсъждаме извън градината! — каза Дийкън, придърпвайки я напред.

— Защо толкова далеч? — запита тя, докато спътникът ѝ едва не я караше да тича.

— В онази колиба се намират четирима от най-силните магьосници, живели някога. Когато се разгорещят, потребителите на магия имат склонността да подчертават изреченията си със заклинания.

— Опасно ли е... — поде тя, прекъсната от рязко и силно разтърсване на земята под нозете ѝ, едва не я съборило.

Тримата достигнаха края на градината. Когато за пръв път бяха доближили пространството в средата на селото, Миранда бе забелязала ниските, дебели каменни стени, които обграждаха градината. Тогава се бе почудила, но сега предназначението им ѝ се изясни. Подириха закрила зад една, докато трусовете ставаха по-жестоки. Бързо бяха последвани от немилостив вятър, който щеше да откъсне Мин и да я запрати във въздуха, ако тя не се бе вкопчила с нокти.

Миранда предпазливо надникна да види какво става в колибата. Стените скърцаха и поддаваха. Дървените плоскости от покрива бяха откъснати от вихъра и се въртяха наоколо, без да докосват земята. Скоро ги последваха парчета стена. Не след дълго цялата колиба бе разпарчетосана. В центъра на вихрушката, едва видими през хвърчащите отломки, стояха магьосниците.

Джуджето размахваше жезъла си, каменни колони като зъби изникваха от земята, под негова команда. Соломон се бе издигнал във въздуха, възползвайки се от силния вятър, който му позволяваше да се задържа, без да използва крилете си. Докато се мъчеше да остане предимно на едно място и да избегне хвърчащите парчетии, драконът бълваше пламъци по една дребна и незабележима точица, която можеше да бъде само Айна. Пламъците се извиваха неестествено срещу вятъра, следвайки целта си като змия. Старейшината все така седеше на стола си, невъзмутима сред заобикалящия я хаос. Макар твърдата да се вълнуваше като океан, жената оставаше неподвижна, а жестоките вихри не подръпваха дори и една нишка от облеклото ѝ.

Тя бавно се надигна от стола. Вдигна ръка и моментално настъпи ред. Вятърът спря, предизвикал дъжд отломки. Земята застина, превръщайки някога равната твърд в хълмиста полянка. Соломон се стовари на земята.

Старейшината заговори. След няколко изречения останалите магьосници се разделиха — Соломон се приближи към Миранда и останалите, а Айна и джуджето се оттеглиха в съответните си школи. Докато драконът прекосяваше градината, хълмовете и каменните колони потънаха в земята. Пръснатите отломки плавно се издигнаха във въздуха и обгърнаха Старейшината, заемайки предишните си места. Пукнатините засияха за миг, преди да изчезнат, стените отново стояха непокътнати. След секунди нямаше и следа от случилото се току-що. Колибата бе цяла, градината бе недокосната, а мъжете и жените се връщаха, понесли подвързаните си с кожа книги.

Бързината, с която бъркотията в колибата на Старейшината се разрази и впоследствие утихна, изглежда изненадваше само Миранда. Соломон, непокътнат въпреки преживяното, се изправи пред тях като че нищо не се е случило. Мин протегна врат, за да подуши по-добре създаването, което изглеждаше толкова познато. Отказа да отстъпи от върнатата си позиция край Миранда, но с голяма охота желаше да узнае повече за сивия дракон. Соломон удостои това й желание, като пристъпи по-близо, позволявайки на младото драконче да го проучи по-обстойно. За момента любопитството на Мин надвишаваше покровителствеността й, тъй като очевидно не определяше новото създаване като заплаха.

— Как мина? — поинтересува се Дийкън.

— Задоволително добре. На Миранда ще бъде позволено да премине обучението ми, стига и останалите трима да получат възможността да сторят същото — отвърна драконът, избирайки езика на Миранда.

— Задоволително добре?! А тресящата се земя и вихрушките? Същински хаос! — рече Миранда, смаяна.

— Нищо по-различно от последното ни обсъждане — каза Соломон.

— Случвало се е и преди? — девойката бе смаяна.

— Не е чак толкова рядко събитие.

— А аз бих казал, че всеки път, когато Айна и Криш — злобното джудже, което започна всичко — се съберат заедно, резултатът е доста

сходен с видяното днес. Но трябва да отбележа, че днес бе по-активен от обикновено. Какво разпали гнева ти? — запита Дийкън.

— Айна бе особено снизходителна по въпроса кои раси са най-добре адаптирани за магията. Реших да демонстрирам ефективността си.

— Имаше ли полза? — лукаво запита младежът.

— Поопърлих я. Посланието трябва да е било достатъчно ясно.

С тези думи драконът насочи вниманието си към Мин. Двете животни се впуснаха в уникален диалог. Последваха много движения от страна и на двамата участници в него, но никакви звуци не се чуха. По-късно Дийкън обясни, че драконовият език е недоловим за човешкото ухо, тъй като бил прекалено нисък. Освен това главният обем информация бил разменян по невербален път, чрез движенията и позите на тялото. Мин се окуражи, драконите се допряха няколко пъти, хапейки се по главите, тук-таме проблесна език. Накрая разговорът приключи и Мин седна на задните си крака, замахвайки с опашка към Дийкън, който явно се бе приближил прекалено близо до Миранда.

— Достатъчно е здрава. Отнасяла си се към нея добре. Доведи ми я по залез. Човешката ви храна не е никак подходяща за дракон. Особено млад. Безпрекословно съм убеден, че тя ще оцени алтернативата, открита от мен — каза Соломон.

— Както желаш. Но не съм сигурна дали Мин ще остане без мен. Изглежда ме оставя, само за да пази Лео — обясни девойката.

— Ако трябва да останеш, тогава ще го сториш. От тази вечер си моя ученичка. Ще правиш каквото ти кажа — изрече драконът. Макар думите му да бяха заплашителни, тонът му бе спокоен както винаги. Не ги бе изрекъл като заплаха или предупреждение. Просто излагаше факт. След като приключи с излагането на фактите, драконът ги остави.

Миранда се обърна към Дийкън.

— Тази вечер?! — възкликна тя.

— Соломон не спи по същия начин като нас. Най-активен е при изгрев и по залез, а сънят го посещава понякога денем, понякога нощем, понякога отлага визитата си със седмица.

— Но защо толкова скоро?

— Предполагам се дължи на специален интерес към теб. Много скоро цялото село ще споделя този интерес. Откакто сме разделили

различните нива на опит преди векове, никой не е бил зачисляван директно към някой майстор, а ти ще чиракуваш на четирима! — рече Дийкън.

— Не съм сигурна дали съм готова.

— Реално погледнато, трябва да минат години, преди да станеш. Но това не е твой проблем. Соломон вече носи отговорност... Добре ли си?

Главата на Миранда се въртеше и девойката изглеждаше несигурна.

— Всичко става толкова бързо... — рече тя. — Едва осъзнавам къде съм и вече ставам ученик на майстор магьосник. За мен се бият. Просто...

— Успокой се. Имаш време. Никой не те притиска. Ти ще определиш темпото. Сега може да изглежда невъзможно, но скоро всичко ще се превърне в рутина. Ще ми се да можех да помогна, но това е единственият свят, който познавам. Все пак кажи, има ли нещо, с което бих могъл...?

— Не зная. Това място... как бих могла да сторя това, което се иска от мен?

— Миранда! — каза Дийкън, поставяйки ръка на рамото ѝ. — Всичко ще бъде наред, а... уф!

Мин го блъсна с главата си в стомаха като наказание за докосването, поваляйки го в прахта.

— Мин, не! — сгълчи я Миранда.

— Добре съм, добре съм! — простена младежът. — Моя грешка. Но Соломон беше прав. Доста е здрава.

Изправи се на крака и я поведе към колибата си. Когато пристигнаха, я въведе вътре и я накара да седне.

— Нервна си, защото не знаеш какво да очакваш. Разбирам това. Обаче аз зная какво да очаквам. Правил съм го и преди. Просто се отпусни и се опитай да успокоиш ума си — каза той, докато присядаше на бюрото.

— Разкажи ми за Соломон! — рече момичето.

— О, Соломон е прекрасен учител. Смятам, че е един от най-добрите ни наставници. Много е мъдър. Северният не е най-добрият му език. Тук-там може да се запъне за някоя дума. Но не очаква да

научиш някой от предпочитаните му езици. Не бих се притеснявал за него. Сол е безкрайно търпелив. Но е много краен.

— Краен? — запита Миранда.

— Да. Тялото и умът му са далеч по-силни, отколкото изглежда. В резултат на това, когато демонстрира нещо, възможно е да го изпълни далеч по-грубо или по-мощно от необходимото. Преподава много рядко, така че се затруднява да определи крехкостта на своя обучаем. Може да ти се стори, че е разгневен, но аз те уверявам, че няма да го видиш ядосан. Просто ще те подлага на нещо, което според него е дори твърде щадящо.

— Трябва да призная, че това не прозвуча никак утешително.

— Уверявам те, нямаш причина за безпокойство. Никого не е наранил или убил. Познавам го цял живот, той е в редицата на най-близките ми приятели. Като баща ми е.

— Какво ще се очаква от мен? — попита тя.

— Не съм убеден. Технически си още начинаеща, така че би трябвало да се очакват тренировки за концентрация. Но тъй като започваш направо от експертно ниво, възможно е да получиш напътствия, предназначени за далеч по-опитните. В този случай ще бъдеш подложена на изпитание за издръжливост, също така ще трябва да се занимаваш с по-сложни заклинания. Във всеки случай можеш да бъдеш сигурна, че той ще те научи да призоваваш пламък, да контролираш големината му и да диктуваш поведението му — обясни Дийкън. — Признавам, че съм нетърпелив да видя как ще подходи.

— Мислех, че си преминал през всичко това! — възкликна Миранда.

— Да, но трябваше да започна от самото начало. Обикновено обучаемият е напреднал в употребата на магия, когато достигне до майсторите. И за тях остава само да оценят уменията му и да възложат някакъв тест, за да се убедят, че минималното ниво е постигнато. След като всички майстори сторят това, обучаемият е готов да специализира обучението си. Повечето от нас прекарват само по няколко дни с всеки от майсторите.

— Трудна ли е огнената магия?

— Една от по-изморителните дисциплини. По принцип към преподаването ѝ се пристъпва едва след като обучаемият е трениран

достатъчно с употребата на изискващи по-малко енергия магии, като тази на вятъра.

— Значи ветрената магия е по-лесна от огнената? — предположи Миранда.

— Официално всички елементални магии са равнопоставени. Но ако трябва да бъда честен, човек може да овладее доста сносно изкуството на вятъра за половината от времето, което би отнело постигането на същото ниво при останалите три — каза Дийкън. — Но не казвай на Айна.

— Ами тя? Добър учител ли е?

— Свърхмайстор! — рече той.

— Моля? — каза Миранда, тъй като не бе сигурна по каква причина биваше поправена.

— Възможно е да поиска да се обръщаш към нея с „майстор“, но съм почти убеден, че ще настоява за пълното си звание. Не просто „учител“. След годините, които е прекарала в издигане, е изключително ревностна никой да не забравя това. Що се отнася до преподавателските ѝ умения... бяха адекватни за по-ниските нива. Важното е да се държиш добре.

— Да се държа добре?

— Тя е пълна противоположност на Соломон. Необикновено нетърпелива и адски темпераментна. Осмелявам се да кажа, че единственото ѝ положително качество е изключително изчерпателното ѝ познание в областта на вихрената магия. Достигнала е задълбоченост, която допреди смятахме за възможна само на теория. Виждал съм я да връзва и развързва възел само със силата на въздуха. Удивително. А каква мощ! Може да издълбае дебел колкото ръка камък само с помощта на вятъра.

— Такава сила в ръцете на нервачка също не звучи особено утешително — вметна момичето.

— Е, първото нещо, на което би трябвало да се научи един магьосник, е себеконтролирането. Вероятно единствената област, където Айна не блести. Не се притеснявай, не е причинявала сериозни наранявания от години.

— Значи е наранявала преди.

— Не точно. По време на обучението ѝ по висша магия неин състудент бе младеж на име Хенрик. Бе очевидно, че преподавателят

предпочита него пред нея. Въпросният преподавател, жена на име Зелн, по-късно каза, че го намирала за по-почтителен и по тази причина го предпочитала. Айна го предизвика на дуел. Провеждат се рядко, но не са нещо нечувано, така че си имаме процедури.

Във ветрен дуел целта е да останеш на земята, докато се опитваш да повдигнеш противника си във въздуха. Тъй като Айна е фея и не е точно земеходно създание, правилата бяха изменени, така че победител щеше да бъде този, който повдигне опонента си най-високо. Айна спечели, но очевидно искаше да не остане никакво съмнение относно това. Повдигна го чак сред облаците, сетне го пусна. Хенрик успя да се приземи невредим, но чудовищната сила на вятъра бе разкъсала дрехите му... и изтръгнала всеки косъм от тялото му.

Миранда се изкикоти.

— Отлично. Ободряваме се! — отбеляза Дийкън.

— А Криш?

— Той не е толкова избухлив, но е не по-малко вбесяващ. Айна избухва при най-малката прищявка, а Криш се нуждае от по-специфичен стимул. Вманиачен е в изкуството си, което е характерна черта за множество от магьосниците тук. Така че Криш побеснява от гняв щом прецени, че дисциплината му бива нападната. Можеш да го обиждаш на лична основа, обаче нагрубиш ли изкуството му, по-добре се извини бързо! — каза младежът. — И преди да запиташ, малката му демонстрация в средата на селото по-рано днес е най-заплашителното нещо, което е извършил. Още не е наранил никого.

— От това ми олекна. Ами водната магия, чийто майстор още не съм срещнала?

— А, да, Калипсо. Тук нямаш повод за притеснение. Кали е много добра. Безгрижна, умна, забавна. Ще ти хареса. Единственият ѝ недостатък е, че понякога е прекалено игрива. Живее в езерото.

— Изглежда мила. Ще ми се първо да преминавах под нейното обучение.

— Всички ще ти допаднат, когато ги опознаеш. Очаквам, че ще станете добри приятели — рече младежът.

— Забелязвам, че ти не си сред учителите.

— Ами, както Криш бе любезен да изтъкне, аз не съм част от учебния план. Бялата и черната магия са, но елементалните са се погрижили да се изтласкат на първо място, а преподаването от тях е

достатъчно за постигането на високо майсторско ниво. Аз мога да бъда включен по твой избор, а съм сигурен, че и без това си достатъчно претоварена.

— Може да се намери място за още! — каза Миранда.

— Какво искаш да кажеш? Икаш да изучаваш сивите изкуства? — рече той, изпълнен с предпазлив оптимизъм.

— Откакто пристигнах, срещнах само неколцина, желаещи да говорят на северен език, а ти си единственият от тях, който не очаква нищо от мен.

— Не искам да го правиш заради мен.

— Повярвай ми, причините ми са изцяло себични! — изрече тя с широка усмивка.

— Това е чудесно. Изключително! Първият ми обучаем! Предстои ми толкова много работа! Трябва да изготвя план на уроците, да измисля изпитания... — рече Дийкън, бързо надигайки се от бюрото. — Дисциплината е толкова обширна, че... не зная откъде да започна!

Бръкна в торбата си с една ръка, а с другата опипа зад ухото си.

— Къде ми е книгата! Къде ми е стилусът? Ама че време да ги изгубя! — паникьоса се младежът.

— На бюрото са — каза тя, развеселена от суматохата, която бе причинила.

— Да, разбира се, разбира се и то работят. Да му се не види, трябваше да направя две.

— Май ти си този, който трябва да се успокои.

— О, не мога! Не сега, не сега! Това е от огромно значение! Много е важно!

Времето минаваше бързо, тъй като Дийкън възторжено обясняваше какво е подготвил. Нещо във внезапния му ентусиазъм издаваше сходствата между двамата им. Беше очевидно, че самият той по някакъв свой начин също бе аутсайдер. Не бе очаквал да открие човек, желаещ да сподели времето си с него. Колкото по-дълго говореха, толкова по-ясно ставаше колко отдаден е на проучванията си. Смееха се все повече. Дори Мин се поуспокои, макар че все още не

пропускаше да изтъкне присъствието си, когато той се приближеше прекалено до приятелката ѝ.

Далеч по-скоро от желаното, слънцето изчезна от небето. Беше време. Дийкън отведе Миранда до колиба близо до скалите, следвани от Мин. За разлика от другите постройки, които бяха изградени предимно от дърво, тази бе издигната изцяло от камък. Соломон се появи на прага. Едновременно с това започнаха да пристигат и други, сред които беше и Айна. Оформиха обширен кръг около овъглената земя пред колибата — очевидно на това място се провеждаше практиката.

— Защо са тук? — обърна се Миранда към Дийкън.

— За да наблюдават — отвърна той. — Както казах неведнъж, това е прецедент. В Ентуел всичко необикновено буди голям интерес.

— Не им обръщай внимание. Седни и се концентрирай — нареди Соломон.

Миранда седна на земята. Мин погрешно изтълкува това като знак, че е време да бъде галена и се покатери отгоре ѝ. Няколко „думи“ от страна на Соломон я накараха неохотно да отстъпи.

— Какви са словата? — попита Миранда.

— Слова? — повтори Соломон.

— Трябва да зная думите на заклинанието, преди да се концентрирам върху му — обясни тя.

Сред насъбраните се разнесе шепот. Дийкън покри лицето си с длан и тихо поклати глава. Айна не беше толкова тактична. Избухна в пронизителен, противен кикот.

— Заклинания! Момичето знае само заклинания! — съумя да изрече феята, давейки се от смях.

Спокоен както винаги, Соломон обясни реакцията им:

— След като обучаемият премине начинаещо ниво, заклинанията биват използвани рядко.

— Само децата и глупаците ги ползват — обади се Айна.

— Какво друго мога да направя? — запита Миранда.

— Съсредоточи се и ще те напътствам — рече драконът.

Миранда стисна медальона около врата си. Поне не го беше изгубила по време на плуването сред режещите води. Едва бе затворила очи, когато властният глас на Соломон я накара да спре.

— Дай ми това! — рече той.

Изобщо не бе променил тон, но по някаква причина дори най-любезната му молба звучеше като яростно изискване. Приблужи се и хвана кристала с два от пръстоподобните си нокътя, разглеждайки го задълбочено. Внезапно го дръпна. Движението бе плавно и уверено, но бе достатъчно да скъса верижката. Миранда вдигна ръка и разтърка врата си.

— Отвратително — отбеляза драконът. — Изцяло непречистен. Днес ще работиш без него. Когато приключиш, поискай да ти дадат нов.

Хвърли кристала. Преди да е достигнал земята, неестествен повей на вятъра го повдигна и го представи за оглед пред критичното око на Айна.

— Мътен като блато! Вече такива ли минават за фокусиращ кристал вън? — присмехулно изрече тя.

Драконът седна и издигна ръкоподобната си лапа. Под нея проблесна малък пламък.

— Насочи ума си към огъня — рече той.

Миранда извърна очи към проблясващата форма. Светът бавно се отдръпна, заменен от оранжево-жълто, изпълнило съзнанието ѝ. Обви цялата си същина около огъня, умът ѝ започна да се променя в синхрон с трепетите му. Времето изчезваше в подобен транс, часовете и секундите бяха неразличими. Внезапно гласът на Соломон си проправи път.

— Огънят наподобява живо същество. Веднъж роден, нуждае се само от храна и дъх, за да расте и да се множи. Постоянно алчее. Усещаш ли? — запита могъщият глас.

Думите на наставника ѝ бяха прекалено ясни и отличими, за да са дошли от външния свят. Сякаш бе насочил гласа си в ума ѝ и го бе примесил с мислите ѝ. Миранда проучи огъня със съзнанието си и бавно осъзна наличието на постоянно и стабилно влечение. Гладът, за който Соломон говореше.

— Да — отговори Миранда. Усилието да стори това едва не наруши концентрацията.

— Нахрани го! — отвърна гласът.

Първоначално девойката бе объркана. С какво да го нахрани? Огънят се нуждаеше от масло или дърва, нещо, което да изгори. Не

каза нищо. Озадачаваше се дори от съществуването на този пламък, увиснал сред въздуха. Какво искаше да каже той?

— Почувствай топлината! — напъти я драконът.

Бавно, Миранда осъзна смътно усещане за топлина да си проправя път в ума ѝ.

— Сега почувствай отвъд нея. Почувствай с ума си!

Миранда продължи да проучва. След цяла вечност, накрая го откри. Чувството я заля като потоп. Това беше енергията на огъня. Не температурата или светлината, нещо по-дълбоко от това. Нещо фундаментално. Същината на огъня. Долавянето му наподобяваше разтваряне на очи за пръв път. Ново сетиво, за което впоследствие щеше да открие, че представлява основата на всички магии, които щеше да научи.

— Огънят притежава енергия. Духът ти също. Погледни в себе си. Почувствай енергията си. Овладей я.

Миранда леко премести фокуса си, пренасочвайки го към себе си, дирейки същата сила, която бе почувствала в пламъка. Постепенно долови наличието на енергията. Усещането не бе съвсем същото, но бе подобно. Овладяването на странната сила бе предизвикателство. Ако усещането на същината бе като употребата на ново сетиво за пръв път, то опитът да бъде овладяна напомняше употребата на нов крайник.

Миранда не знаеше откъде да започне. Всеки дребен опит да повлияе довеждаше до почти произволна промяна и изменение на силата. Сякаш се опитваше да си мърда ушите. Знаеше какво иска да направи, но просто не беше в състояние. Многократните провалени опити едва бяха започнали да ѝ предоставят усещане за контрола ѝ върху енергията, когато гласът на Соломон се разнесе отново:

— Това е всичко за днес.

Миранда излезе от транса. Първите лъчи на зората багреха небето в оранжево. От наблюдавалата я тълпа бе останал само Дийкън. Тъкмо се прозяваше, хванал неизменната си книга. Мин спеше до приятелката си. Нощта на умствено напрежение бе взела своето. Миранда усещаше странната липса на воля, която винаги следваше упражненията ѝ с Уолоф, но сега чувството бе далеч по-силно. Тялото ѝ също бе повлияно от часовете неподвижно стоене в нощния студ. И двата ѝ крака бяха изтръпнали, а гърбът я болеше.

— Ще продължим тази вечер. Очаквам да си отпочинала напълно — рече Соломон. — Междувременно бих искал да отведа Мин да се нахрани, но тя ще дойде с по-голяма охота, ако ти също се присъединиш.

Миранда неуспешно опита да се изправи на крака, установявайки, че лявата ѝ ръка бе изключително чувствителна по някаква причина. Дийкън се приближи да ѝ помогне, но Мин внезапно се събуди и не му позволи. Девојката се опря на дракончето. Скоро стана ясно, че Мин няма да е в състояние да я крепи сама, така че помощта на Дийкън беше приета.

— Никога не съм била толкова уморена — отбеляза момичето.

— Този тип магия е по-изморителен за ума. Освен това не използва кристал. После ще ти намерим тренировъчен — каза Дийкън.

— Защо ме боли ръката? — запита тя, насочвайки замъглените си очи към нея. Крайникът бе почервенял и раздразнен.

— Предупредих те за това. Когато Соломон ти каза да почувстваш огъня, постави ръката ти по-близо, отколкото трябваше. Трансът ти беше достатъчно дълбок, за да не бъде прекъснат от болката. Възхитително.

— За трите месеца, с които се занимавам с това, никога не съм се чувствала толкова... — поде Миранда, само за да бъде прекъсната от развълнувания младеж.

— *Три месеца!* — намеси се той.

— Да, казах ти, че съм преминала само основно обучение по бяла магия — рече тя.

— Тук под „основно обучение“ разбираме две години, минимум. Ти демонстрира дълбочина и качество на концентрация, които далеч не съответстват на нивото ти на подготовка! — каза той, докато тършуваше из торбата, за да извади книгата. Бързо записа нещо, докато повтаряше невярващо последните думи.

— Така ли? — каза девојката. В сегашното състояние дори формирането на изречение изискваше огромни усилия. Разбирането бе невъзможно.

— Ще се видим на арената. Просто следвай Соломон — рече той, докато търчеше към колибата си.

Лишена внезапно от опората на Дийкъновата ръка, Миранда едва не се строполи. За щастие Мин се стрелна да я подкрепи.

С несигурна крачка, двете достигнаха до чудата гледка. На земята имаше огромен кристален кръг, може би с диаметър сто крачки. На три места го обграждаха колони от същия кристал, всяка от тях покрита с елегантно издълбани руни и символи. Кристалът бе прозрачен като вода, с едва доловим син оттенък. Соломон ги чакаше на ръба.

С няколко нечути думи призова Мин, която се отдели от Миранда, едва когато олюляващото се момиче седна на земята. Драконите пристъпиха върху кристала и изчезнаха. Миранда се замъчи да определи дали видяното се бе случило в действителност, или изтощеният ум ѝ погаждаше номера. Още не бе решила, когато Дийкън внимателно приседна до нея, понесъл димяща чаша в ръце.

— Изпий това! — рече той, докато ѝ я подаваше.

Миранда взе чашата и внимателно я издигна до устните си. Течността нагарчаше, но топлината ѝ, ѝ дойде добре след дългата, студена нощ. Почти моментално усети проясняване. Сякаш умът ѝ се отърсваше от обвила го мъгла. Още няколко глътки и се почувства почти отново на себе си.

— Това е невероятно. Какво е? — запита тя.

— Специален чай от листата на растение, което хвърля семена само по време на пълнолуние — рече Дийкън, докато разлистваше книгата си, за да отвори на празна страница.

— Чувствам се, сякаш мога да изкарам още една нощ обучение! — рече Миранда.

— Може и да се чувстваш така, но чаят възстановява само ума ти, а не и маната. Духът ти все още е изтощен. За да възстановиш него, ще ти трябват семената на растението или росата му — каза той, внимателно добавяйки подзаглавие към страницата, озаглавена с името на Миранда.

— След всяка тренировъчна сесия ли ще пия този чай?

— Уви, не. Препоръчва се естественото възстановяване.

— Тогава защо ми го даде?

— Защото на моменти съм необикновено нетърпелив.

— Нетърпелив за какво? — поинтересува се момичето.

— Знание за теб — отвърна Дийкън.

— Защо за мен?

— Много просто. Представянето ти днес. Виждал съм хора с тригодишна подготовка, които гледаха на идентично представяне като на върхово постижение. Ти си имала само три месеца! Такова естествено предразположение към магията не е нещо нечувано досега, но се среща изключително рядко. В историята си сме имали само трима. Хора с твоята уникалност все още са енигма за нас.

— Представянето ми днес бе отвратително. Провалих се.

— Може да си се провалила да повлияеш на огъня, но си се научила да усещаш същината и си започнала да манипулираш своята. Тези две умения са единствената полза от начинаещото обучение, което по принцип отнема пет години. А ти почти го приключи на първия си ден!

— Тогава защо... — заговори Миранда, докато се обръщаше към странната гледка пред себе си. Внезапно си припомни какво бе занимавало ума ѝ преди връщането на Дийкън. — Какво е това? И защо Мин изчезна?

— Това е кристалната арена. Доколкото зная, няма друга такава в света. Открили сме най-голямото находище на фокусиращи камъни и с течение на времето сме изработили това. Вътре магията не изисква усилия, не е нужна концентрация и не губиш мана. Соломон го използва за лов. Нашата основателка, Азриел, живее там. Създава гора и Соломон лови... това! — рече той, посочвайки към трите големи торби риба, отнасяни на арената от хора в червени туники. Веднъж поставени на арената, торбите също изчезваха. — Азриел превръща рибата, в каквата плячка Соломон поиска, така че той ловува и яде до насита. Предполагам Мин ще претърпи същата процедура. Сега, ако нямаш нищо против, Миранда, бих искал да ти задам няколко въпроса.

— Слушам те — отговори момичето.

Слънцето се издигаше в небето, а Дийкън караше Миранда да разкаже живота си, започвайки от самото начало. Докато тя говореше, младежът усърдно записваше. Не след дълго Мин изникна от арената, стиснала риба. Пусна я на земята и я подуши объркано, тъй като плячката не бе представлявала това вътре в арената, но скоро реши, че между различните видове месо няма разлика и я предостави на Миранда в замяна на обичайната награда. Момичето предложи да направят почивка, през която да сготвят храната, за да не я сметне

дракончето за неблагодарна, но Дийкън само щракна с пръсти и рибата бе тутакси опечена.

Голяма част от сутринта бе изминала, преди Дийкън най-сетне да узнае всичко желано.

— Отлично, наистина отлично. Трябва да поспиш. А аз трябва да прегледам историята ти и да я сравня с нашата информация за феномени. Също така ще се погрижа да имаш кристал, когато се събудиш. В амулет или в жезъл го предпочиташ? Тъй като си начинаеща, позволявам си да препоръчам жезъл. Така ще имаш на какво да се опираш — каза той.

— Доверявам се на преценката ти.

— Отлично! — повтори Дийкън, отдалечавайки се енергично.

— Чакай! Ти никога ли не спиш? — спря го Миранда.

— Не и ако мога да го избегна. Отвратителна загуба на време.

Миранда уморено се дотътри до предоставената ѝ колиба, следвана от дракончето. Отвори вратата и се приготви да си легне. Когато се мушна между завивките, Мин се настани до нея по обичайния начин, но не задрема. Бе спала през по-голямата част от нощта, докато Миранда бе тренирала. Няколко минути дракончето се въртя неспокойно. Накрая задуши дълбоко, скочи от леглото и отвори един от прозорците с муцуна.

— Какво има, мъничката ми? — запита Миранда.

Мин отново подуши дълбоко и погледна с копнеж в далечината. На Миранда не отне много време да се досети какво искаше създанието.

— Искаш да прекараш известно време с *него*? — каза девойката.

Мин потвърди тази догадка по енергичен начин. Дракончето се бе привързало към Лео по време на съвместното им пътуване. Нормално беше да ѝ е мъчно за компанията му.

— Не може да му се има доверие. Той ме излъга и извърши ужасни неща! — предупреди я Миранда.

Дракончето не обърна внимание на думите ѝ.

— Върви! — каза момичето.

Още изричаше последната сричка, когато Мин вече изчезваше през прозореца. Миранда се надигна от леглото и затвори. Когато се върна в кревата, бързо потъна в спокоен сън. При нормални обстоятелства щеше да се разочарова, че не сънува нищо, но предвид

кошмарите, започнали да ѝ се присънват напоследък, това си беше само плюс.

* * *

Миранда бавно отвори очи сред гаснещите лъчи на слънцето, влизащи през отворения прозорец. Мин бе успяла да влезе или ѝ бе помогнато. Във всеки случай се бе настанила върху Миранда по някое време през деня.

Момичето стана и се облече. Новите дрехи бяха приветствана промяна, макар нахлузването на износените ботуши да представляваше познато усещане. Замисли се дали да не помоли за нещо по-подходящо, но тъй като вече за нея бе сторено толкова много, реши да не го прави.

Докато пристъпваше навън сред хладния въздух на здрачаването, Мин скочи на пода и я последва. Миранда затвори вратата и реши да закуси веднага щом си припомнеше къде сервираха храна. Вървейки в преценената като правилна посока, девойката зърна Дийкън, който се приближи към нея. Лицето на младежа носеше издайническите белези на безсънна нощ, но самият той не изглеждаше никак изтощен. Напротив, бе точно толкова развълнуван, колкото и миналата нощ, ако не и повече.

— Добър вечер, добър вечер! Надявам се си спала добре.

— Така беше. А ти спа ли? — попита Миранда.

— Небеса, не! Прекалено много работа имам. Сънят може да почака. Насам. Имам нещо за теб! — рече той.

— Всъщност се канех да вечерям.

— Вечеря? О, разбира се. Добре ще е и аз да хапна, докато не съм забравил отново.

Двамата си взеха храна. Мин бе объркана от неспирния поток думи, леещ се от устата на Дийкън. Младият мъж едва сварваше да преглътне, толкова нетърпелив беше.

— Сравних казаното ми от теб със записите, които имаме за другите. Феномените. Почти е сигурно, че има семейно влияние. И двамата ти родители са били необичайно интелигентни. Твърде вероятно е, че ако бяха се занимавали с магия, са щели да станат забележителни чародеи. Но трябва да кажа, че докато преглеждах историята ти, открих няколко места, които ме объркаха. Казваш, че

точно преди да стигнеш тук, си открила, че Лео не е това, за което си го мислела — рече Дийкън, възползвайки се от отговора ѝ, за да сръбне няколко бързи лъжици.

— Да. Разпознах гласа на онзи, който ме залови и уби онези мъже пред църквата. Престъпление, в което бях обвинена аз.

— А непосредствено след това си го последвала във водата. Последвала си го в нещо, което трябва да е изглеждало сигурна смърт, въпреки факта, че всичко, което си знаела за Лео, се е оказало лъжа.

— Да — отговори Миранда.

— Добре. Или притежаваш невероятна интуиция, или преценката ти е отворителна. Не го казвам като обида, разбира се. Очевидно е било правилното решение и заслужаваш адмирации.

— Предполагам се очаква да благодаря — каза девойката.

— Проверих за него. Поразпитах. Онези, които си го спомнят, а те бяха доста малко, бяха единомушни за две неща. Едното бе, че името му не е Лео. Никой не е напълно сигурен какво е, но със сигурност не е това, което ти е казал. Лео, оказа се, е бил ученик, обучаван приблизително по същото време. И, което надали е съвпадение, характерът му е поразяващо сходен с този на приятеля ти, преди да разкриеш лъжата му. Бил е човек, вече покойник.

— Защо ли не съм изненадана. Всичко друго е било лъжа, защо не и това? — рече тя. В ума ѝ изникна мисъл. — Защо онези, които си го спомнят, са толкова малко?

— Това беше още едно от нещата, които ме объркаха. Приятелят ти е изкарал няколко години обучение и е напуснал преди седемдесет години, грубо сметнато.

— Седемдесет? Не, това е невъзможно. Не мога да кажа точно на колко е, но в никакъв случай не изглежда стар.

— За това не може да има съмнение. Едно от малкото неща, които сме записали за него.

— Но откъде си сигурен, че си намерил именно неговия запис?

— Носеше заглавие „Ненаименуван Лейн“ и описанието съвпадаше. Също така, двамата магьосници и тримата воители, които си го спомниха, до един посочиха това като приблизителното време. Също така е и единственият малтроп, когото сме обучавали.

Миранда невярващо поклати глава.

— Невероятно. С всеки изминал момент осъзнавам колко малко съм знаела. А сега съм затворена в същото село като него, без дори да мога да го зърна, камо ли да го накарам да говори — каза девойката.

— Изглежда това има голямо значение за теб.

— Доверих му се. Просто искам да зная що за личност предаде доверието ми. Искам да зная дали има нещо у него, което да е толкова добро и чисто колкото личността, за която се представяше.

— Няма да те лъжа. Като се имат предвид уменията и позицията му, пожелае ли да не те вижда, може да го стори — отбеляза тъжно Дийкън.

— Осъзнах това.

— Вече отговаря само пред Старейшината.

Миранда довърши порцията си. Дийкън, който вече трескаво бе омел своята, я изчакаше нетърпеливо. В мига, в който девойката приключи, той я поведе към скупчените къщи в другата част на селото — както винаги, следвана от Мин. Пред колибите бяха струпани купчини дърва, нарязани в най-различна големина. Димът от комина на една постройка недвусмислено я определяше като ковачница, а другата колиба, онази в която влязоха, се отличаваше единствено със струпаните отпред дълги, по-изящни парчета дърво. Вътрешността ѝ бе ярко осветена, прогонила понастоящем гъстия мрак. Светлината идваше от кристали, които не само бяха прикрепени в обичайните стенни лампи, но също така бяха подредени по лавици и в кутии.

Освен кристали, колибата бе приютила мъж и жена. Приличаха си, така че явно бяха или роднини, или съпрузи. И двамата носеха странен чифт лещи, прикрепени към главите им. Жената се намираше в края на помещението, дълбаейки украса в тояжка, а мъжът бе по-напред и прорязваше по-голямо парче дърво, за да го оформи като жезъл. И двамата бяха ниски и набити, несъмнено джуджета. Мъжът имаше тъмна коса и добре оформена брада. Жената бе малко по-ниска и изглеждаше по-млада.

— Това е Миранда. Миранда, този господин е Кодя, а дамата се казва Гама. Те са нашите жезлообработчици.

Кодя остави длетото си, за да стисне ръката ѝ, изричайки нещо, прозвучало като жизнерадостен поздрав на странния език, който наричаше роден. Гама вдигна очи и ѝ се усмихна, преди да се върне към срътката си работа.

— Нуждаем се от тренировъчен жезъл и кристал за тази млада дама.

Мин гледаше любопитно как дребосъкът избира различни жезли от стойките край стените и ги подава един по един на Миранда. Дийкън превеждаше въпросите на занаятчията, които се отнасяха до това как се усещат в ръката различните тояги, дали харесвал тежестта, каква дебелина предпочита. Девојката не бе сигурна как да отговори, докато Дийкън не ѝ обясни, че трябва да направи избора си по сходен начин, както ако си подбира пътна тояга за предстоящо пътуване.

След като подходящият жезъл бе избран, Кодя премери височината на Миранда и дължината на ръката ѝ с помощта на въже с възли, изричайки на висок глас мерките към колегата си, която ги повтаряше, без да вдига очи. Когато Мин прецени, че Кодя се е приближил прекалено и пристъпи напред, за да го накара да отстъпи, джуджето намери това за изключително забавно. Със смях разказа случилото се на партньорката си, която също се засмя.

— Какво е толкова смешно? — прошепна Миранда.

— Имал куче, което правело същото! — отвърна Дийкън.

Миранда не успя да открие смешното в това.

Все още смеейки се, Кодя отнесе избраната тояжка до сандъче със скъпоценни камъни и избра един, внимателно поставяйки го в жезъла. Сетне го подаде на Миранда и чрез посредничеството на Дийкън я уведоми, че въз основа на взетите мерки и предпочитанията, щял да ѝ бъде изработен специален жезъл в близките няколко седмици.

Миранда погледна новото си оръжие. Цветът му бе тъмнокафяв, с леко червеникав оттенък, покрит по цялото си протежение с руни, наподобяващи онези, изграждащи заклинанията на Уолоф. Кристалът бе предимно чист, макар на места да имаше леки млечисти нишки. Бе малко по-дребен от юмука ѝ. Но значително по-голям от онзи в дадения ѝ от Уолоф медальон. Тояжката стигаше почти до рамото на Миранда.

— Отличен избор. Сега, ако си готова, е време за втория ти ден при Соломон.

Тримата достигнаха тренировъчната площ, където драконът вече ги очакваше. Дийкън седна до ръба на каменния кръг, където протичаше обучението и пригответи книгата си. Мин поздрави по драконски своя събрат по вид, преди да заеме вярното си място до

Миранда. Поставила жезъла на земята пред себе си, Миранда зачака появата на пламъка. Бързо навлезе в транс.

С помощта на кристала ѝ бе нужно само частица от времето, необходимо ѝ вчера. Всичко изглеждаше много по-изострено. Сравнени с днешното преживяване, вчерашните усещания на същината на пламъка и на собствения ѝ дух бяха като опипване в тъмното. Сега съзнаваше неща за странната енергия, които бе пропуснала вчерашната нощ. Сякаш притежаваше цвят и текстура, убягнали ѝ снощи. И не само това. Не бяха сами. Всеки инч от заобикалящата я среда имаше сила. Въздухът, земята, особено останалите хора. Отделяйки поглед от пламъка, тя се удиви от галактиката различни аури, обгръщащи селските обитатели. Когато Соломон я подкани, тя се опита да промени собствената си сила, откривайки реакциите ѝ в известна степен по-интензивни.

— Не се опитвай да манипулираш цялата си същина. Отдели част от нея! — напъти гласът му.

Миранда бавно отдели малка част от силата, която усещаше у себе си.

— Сега почувствай силата, от която огънят се храни. Нахрани го.

Благодарение на новата, по-ясна визия върху енергията, девойката можа да усети енергията, всмуквана от пламъка. Макар манипулирането на собствената енергия още да бе нещо ново и непредсказуемо, тя не спря да опитва, докато виещото се енергийно кълбо не промени същината си, доближавайки характеристики до онова, за което пламъкът копнееше.

— Отлично, сега я поднеси на огъня.

Съвсем лека мисъл бе достатъчна да насочи мистичната есенция на пламъка. Едва не бе изтръгната от концентрацията си. Пламъкът подскочи, увеличавайки многократно големината и горещината си. В същото време Миранда усети странно извличане от собствената си същина. Усещането бе уникално, да губи сила, за чието съществуване не бе подозирала допреди ден. Извличането се променяше със свиването на пламъците. По времето, когато тежестта се стабилизира, огънят се бе свел до проблясващ във въздуха въглен.

— Сега пламъкът е твой. Не го изпускай! — нареди Соломон.

Миранда се напрегна, за да предостави още. Почти незабележимо, пламъкът започна да се завръща. Постепенно достигна

големината, с която драконът го бе призовал. Поддържането на размера му бе непоносимо, като носенето на огромна тежест. Не само съзнанието и духът, но и тялото ѝ изглежда се изморяваше. Капчици пот избликнаха по слепоочията ѝ, ръцете ѝ започнаха да треперят.

Извличането бързо стана непоносимо. Сякаш бяха изминали дни, седмици, цял един живот откакто бе започнала. Когато не можеше да предоставя повече, Миранда се отпусна. Огънят, висящ във въздуха пред нея, просъска и изчезна. Излизайки от трансa, девойката видя, че все още е нощ. Урокът ѝ се бе сторил много по-продължителен от снощния, но всъщност бе отнел само половината време.

— Достатъчно засега. Почини си, ако трябва, упражнявай се, ако можеш, но утре да си изцяло отпочинала! — каза Соломон, преди да се оттегли.

Миранда, въпреки увеличените усилия, се чувстваше далеч по-добре в сравнение с миналата нощ. Жезълът определено променяше нещата, поне в умората, предизвикана от магиите. Светът пак изглеждаше като завоален в мъгла, а мисленето бе трудно, но девойката бе в състояние да се изправи на крака и да върви с помощта на тояжката. Дийкън се приближи, но тъй като сега от помощта му нужда нямаше, Мин го принуди да спазва дистанция.

— Забележителна издръжливост едва при втория урок! — каза той.

Миранда му благодари, тръсвайки глава, за да прогони паяжините от ума си. Младежът продължи да говори, но тя се затрудняваше да следи думите му и същевременно да върви. Всъщност бе направила около петдесет крачки, когато осъзна, че Дийкън няколкократно я бе запитал накъде се е отправила и че тя самата не знаеше.

— Накъде предлагаш? — запитва Миранда.

— На твоє място щях да се отправя вкъщи и да медитирам, докато дойда на себе си — предложи младежът.

— Да медитирам?

— О, разбира се, как може да съм толкова глупав? Не си била научена. Много е полезно, уверявам те.

Дийкън я придружи до колибата ѝ и придърпа стол пред нейния.

— Ако си в състояние, трябва да се съсредоточиш достатъчно, за да усетиш същината си.

— Ще опитам — отвърна момичето.

Обгърна с мислите си кристала. Този път ѝ бяха необходими повече усилия, но не след дълго отново усети присъствието на мистичните енергии, около и вътре в нея.

— Усещаш ли енергиите, които те заобикалят? Добре. Позволи им да протичат през теб. Позволи им да станат едно с теб. Просто отпусни тяло, съзнание и дух, оставяйки външността да се влее. Размий линията между себе си и останалото.

Миранда се опита да последва съвета му. Умът ѝ все още се напрягаше — но тогава се случи нещо странно. Когато обгръщащите я енергии започнаха да се смесват с нейната, девойката усети как силата ѝ се възвръща. Бавно, много бавно, но забележимо. Докато се възстановяваше, „огледа“ същините около себе си.

Наблизо съзираше чистата бяла светлина на Дийкъновия дух. По-блед, но също така чист, бе този на Мин до нея. Духовете на магьосниците и воините изникнаха в ума ѝ като галактика от различни нюанси и наситености. В далечината усети една, която бе различна. Съсредоточи се върху ѝ. Този нов начин на световъзприемане се различаваше от обичайното зрение. „Виждаше“ навсякъде около себе си. Над, под, отзад — всички възможни посоки бяха едновременно видими, а разстоянието нямаше значение.

Когато насочи ума си върху необикновената същина, тя стана по-ясна. Бе потисната. Мощна и същевременно ограничена, като че съзнателно затворена. На повърхността не изглеждаше по-различна от останалите, но дълбоко в недрата си криеше могъща сила, простираща се в безкрайност. Това можеше да бъде само Лейн.

След известно време Миранда прецени, че се е възстановила достатъчно. Наруши концентрацията и прекъсна медитирането.

Когато очите ѝ се отвориха, промяната бе забележителна. Чувстваше се почти нормално, като че не бе подлагана на тренировка. Трудно беше да определи колко време е медитирала, но Мин спеше на земята край нея, което означаваше, че бяха минали поне няколко минути. Девойката погледна към Дийкън. Той седеше на стола с кръстосани крака, сключил ръце около кристала си, навел глава. Когато Миранда се изправи, достатъчно възстановена, за да не се нуждае от помощта на жезъла, Мин повдигна глава и хвърли гневен

поглед към все още присъстващия навлек. Миранда поклати глава и реши да изтръгне и Дийкън от медитация.

— Дийкън. Дийкън, готова съм. Благодаря ти, беше ми от полза! — рече тя.

Младият мъж не помръдна.

— Дийкън? — повика го тя.

В отговор той изхърка и леко наклони глава. Миранда се изкикоти. Знаеше, че му трябва сън. Мин предпазливо се отдръпна при звука, сетне се приближи по-близо, за да разследва. Осъзнавайки, че Дийкън бе заспал, реши да използва подходящ метод да го събуди. Отвори уста, готвейки се да го захапне за крака.

— Мин, не! — сгълчи я Миранда. — Дийкън е мой приятел. Няма да ме нарани, нито дори да се опита, така че трябва да си помила с него.

Дракончето изпуфтя с ноздри и се намуси. Отчасти заради мъмренето, но най-вече защото трябваше да дели Миранда с друг. Това никак не ѝ харесваше. Кристалът на Дийкън се изплъзна от пръстите му и се търколи край Миранда, която се наведе да го вдигне. Мин се възползва от възможността и перна младежа с опашката си.

— Ох! — възкликна Дийкън, събуждайки се сепнато.

— Мин! — викна Миранда, обръщайки се да види дракончето да се отдалечава наперено с доволна физиономия.

— Хубав замах. Вече ще трябва да се пазя и от двата края — с прозявка каза младежът, разтривайки удареното.

— Добре ще е да поспиш — каза Миранда, подавайки му кристала.

— О, не, не, не. Не мога да спя сега. Изглежда медитацията ти се е отразила добре. Вероятно би желала да се присъединиш към мен? Искам да се запознаеш с един човек — рече той, отърсвайки се от сънливостта в мига, в който си спомни какво ѝ е подготвил.

— Струва ми се, че съм достатъчно отпочинала, но убеден ли си, че ти самият не се нуждаеш от още сън? — попита девойката.

— Разбира се! Хайде. Трябва да го видим преди зазоряване — рече той, извличайки я навън.

Докато тримата вървяха, Мин неохотно заела позиция до Миранда, вместо между двамата, девойката постепенно се зарази от вълнението на Дийкън.

— Какво си ми приготвил? — запита тя, докато биваше отведена към онази част на селото, която имаше малка горичка. Намираше се дълбоко в половината на бойците.

— Ти бе допусната до незабавно обучение на майсторско ниво във всичките ни мистични дисциплини, така че се замислих. Ако се отличавах с такава забележителна предразположеност към магии, вероятно ще се справиш също толкова добре и с бойните дисциплини. В крайна сметка ми каза, че баща ти е бил много способен войник.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Не искам да се бия, Дийкън — предупреди тя.

— Първо ме изслушай. Успях да убедя Старейшината да те допусне до майсторско обучение по твой избор. Разполагаме с множество преподаватели. Възнамерявам да те запозная с всекиго от тях, докато не избереш един, с когото да прекараш известно време.

— Нямам интерес да се уча да наранявам. Искам да помагам на хората.

— Похвално. Важно е да цениш живота и съответно ценността на всички живи твари. Но пак има неща, които не биха ти навредили да научиш. Особено от най-опитните ни наставници — настояваше той.

— Не. Не искам! — Миранда оставаше непреклонна.

— Моля те. Говори с един. Само с един. Мисля, че ще си промениш мнението.

Миранда въздъхна и продължи, леко раздразнена от вълнението, което изпитваше към нещо, смятано от нея за отвратително. Когато приближиха високо дърво с гъсти листа, Дийкън ѝ направи знак да спре. Девойката огледа дървото, което изглеждаше несвойствено здраво за този период от годината. Ако не бе необичайно приятният тукашен климат, щеше да представлява мъртва отломка.

— Водя ти ученик — викна Дийкън към непрогледните клони.

— Не — отговори твърде познат глас.

— Когато получи майсторското си звание, знаеше, че трябва да обучиш поне един чирак, за да предадеш част от знанието си. Такава е традицията ни — напомни му Дийкън.

— Не и нея! — рече гласът, сепвайки всички без дракона, като се разнесе зад тях. Двамата човеци бързо се обърнаха, за да видят малтропа, гледащ с неприязън към Дийкън.

Като се има предвид, че толкова неотдавна бе на прага на смъртта, изглеждаше в забележителна форма, макар стойката му да издаваше, че някои рани все още го измъчват. Носеше същата туника като останалите местни обитатели, но черна на цвят. Трябваше да направи само две крачки, за да изчезне в нощта, скрит от сенките на дърветата.

— Страхувам се, че тя е единственият ни незачислен обучаем, а ти си единственият майстор, който не обучава никого — рече Дийкън.

— А ако откажа?

— Говорих със Старейшината. Тя ме уведоми, че ако Миранда избере да се обучава под твоето наставничество, честта ти те задължава да приемеш. Заклел си се — уведоми го младежът.

Сега Миранда разбра. Това бе единственият начин да узнае истината от онзи, когото познаваше като Лео. Дийкън ѝ помагаше да го принуди да я изслуша.

— Все още ми дължиш обяснение! — решително изрече тя.

— Не прави това, момиче! — предупреди малтропът.

— Него избирам — каза Миранда.

— С което направи ужасна грешка! — беснееше новият ѝ наставник.

— Чух достатъчно лъжи. Струва си, за да чуя истината — рече девойката.

— Отлично. Великолепно. Ще уведомя нужните хора. Като майстор, обучаващ чирак, естествено имаш достъп до всички ресурси, необходими за обучението. Миранда, в дните, в които не си прекалено изтощена от уроците си по магия, ще се явяваш тук, за да бъдеш обучавана от нашия боен експерт. Сега ще ви оставя да се опознаете и ще се оттегля да си почина — обяви Дийкън, отдалечавайки се с широка усмивка.

Малтропът и момичето се гледаха гневно. Мин усещаше напрежението и бе объркана. За пръв път от напускането на пещерата бе едновременно с двамата, но нещо се беше променило. Известно време цари тишина, нарушена от извръщането на боеца към дървото.

— Къде си мислиш, че отиваш? — спря го Миранда.

— Идвам тук, за да възстановявам силата си. Това възнамерявам да сторя — рече той, стиснал зъби и пестници.

— Дължиш ми истината, Лео — или каквото е името ти.

— И кое те кара да мислиш, че ти дължа каквото и да било? — изфуча лисугерът.

— Доверих ти се, а ти предаде доверието ми.

— Не можеш да ме виниш за това. Ако се доверяваш толкова лесно, подобни неща са напълно в реда на нещата.

— Лъгал си ме от самото начало.

— И какво значение има?

— Спасих ти живота! — каза тя.

— А аз спасих твоя. Щеше да си мъртва, ако не те бях довел тук. Елитните не се отказват. Отидеш ли някъде, където *могат* да те последват, то *ще* те последват. Щяха да те заловят, да те отведат при командирите си, където щеше да послужиш за пример какво се случва на такива като теб — отвърна малтропът. — Ти спаси живота ми веднъж, но с довеждането ти тук те спасих хиляди пъти.

— Тогава защо? Защо ме спаси, след като при първата ни среща си искал да ме заловиш? И защо ме пусна тогава? — попита Миранда.

Той се извърна:

— Не си сторила нищо, за да заслужиш търсеното, нито имаш какво да предложиш в замяна. На твое място щях да свиквам с незнанието.

— Не ми причинявай това, Лео! — изрече девойката, почти в молба. — Животът ми е толкова празен. Толкова несигурен. Знаеш всичко за мен. Съдбата на родния ми град. Съдбата на семейството ми.

— Дири симпатия другаде — безстрастно отбеляза малтропът.

— Не търся симпатията ти. Просто искам отговори.

— Какво искаш да знаеш? Наистина ли мислиш, че истината ще те направи по-щастлива? Уверявам те, никога не става така.

— Не ме е грижа. Трябва да зная какъв си в действителност. Трябва да зная какво искаше от мен, защо ме залови, защо ме пусна, защо те преследваха Елитните. Как се казваш. Не мога да понеса тайните. Ако трябва да си заслужи правото да зная, тогава ще го сторя. Ще сторя всичко. Само кажи какво. Искам толкова малко.

— Дали? — рече той.

Създанието мълчаливо я огледа. Скоро Миранда видя, че лисугерът взе решение. Протегна ръка зад гърба си и извади кинжал. Девойката бе леко разтревожена, но не помръдна. Той го подхвърли във въздуха и умело го улови за острието, подавайки ѝ дръжката.

— Вземи го! — каза той.

— Защо?

— Вземи оръжието! — нареди малтропът.

Тя го стори.

— Сега го използвай.

— Как? — запитва Миранда.

Другият нависна над нея и стисна юмрук.

— Не! — каза тя, отпускатки ръка.

— Порежи ме.

— В никакъв случай.

— Каза, че ще сториш всичко. Пролей капчица кръв и ще ти разкажа всичко.

Миранда застина. Точно това искаше. Приблечи се, стискайки здраво кинжала. Проста работа. Само леко рязане. И дракотината не трябваше да е голяма. Само колкото да потече кръв. Прехвърляше тези думи из ума си отново и отново, докато се опитваше да събере сила. Допря острието до ръката му и си пое дълбоко дъх. Съвсем лек натиск. Слабо движение. Ръката ѝ трепереше. Накрая разтвори пръсти и остави оръжието да тупне на земята.

— Ето, виждаш ли? Не е в природата ти да нараняваш. Както не е в моята да се разкривам. Ако наистина очакваш да изменя на себе си и да ти кажа желаното от теб, то очаквам и ти да сториш същото. Така би било почтено.

— Ти си зъл! — каза тя.

— Справедлив съм. И за да го докажа, ще ти дам втори шанс. Ела на тренировка утре. Ще съм твой опонент. За всеки удар, който успееш да ми нанесеш, ще отговарям на един твой въпрос.

— Не искам да те нараня.

— Съмнявам се, че би могла, дори и да искаше. Но ако не искаш да бъдеш обучавана от мен, накарай питомния си магьосник да каже на Старейшината, че се отказваш от правото си.

Миранда отвратено се извърна и се отдалечи. След около дузина крачки липсата на съпровождащо потракване привлече вниманието ѝ.

Обръщайки се назад да погледне за Мин, едва различни приклеknалия малтроп, галещ дракончето по главата. Миг по-късно той изчезна и Мин дотича до нея. Миранда се приведе, за да я погали на свой ред.

— Ще ми се да можех да гледам на него като теб — прошепна тя.

Слънцето започваше да се издига, което в новата ѝ рутина означаваше, че скоро щеше да е време за лягане. След една бърза проверка до колибата на Дийкън, показала, че той действително спеше, Миранда се оказа без водач. Разходи се наоколо, за да прочисти ума си, преди да си легне. Тук-таме някой любопитен селянин се спираше да поговори с нея, понякога разговаряйки на нейния език, а друг път лишен от търпението да го стори.

Говорещите с нея изглежда я третираха като нещо ново или странно, като се изключат неколцината на нейна възраст, чиито чувства варираха от загатната завист до прикрито презрение. Но повечето я игнорираха. Всеки преследваше някакъв свой интерес, откривайки в тази задълбоченост всичко необходимо. По времето, когато утрото изцяло бе прогонило нощта, Миранда си бе легнала, потъвайки в неспокоен сън.

* * *

Генерал Тригора крачеше из градината. Имаше войници, застанали мирно, но те бяха от хората на Димънт, не нейни. Студени очи проблясваха между зирките на забралата. Отдавна бе стигнала до заключението, че те ѝ се подчиняваха, не защото почитаха нея или йерархията, а защото Димънт така им бе заповядал. Това я караше да се чувства неспокойно в присъствието им.

Вратите на ниската, каменна постройка пред нея се отвориха с проскърцване. Две фигури пристъпиха навън. Единият от излезлите бе Ардън. Обичайното му изражение на безмозъчна злина бе примесено с объркване и нетърпение. До него стоеше млада жена, непозната на Тригора. Тя кимна на генерала, докато поставяше в ръката на Ардън торба, чието звънтене издаваше съдържанието ѝ като монети.

— Отлична работа както винаги, добри ми сър. Доволна съм от съвместната ни работа. Поддържай програмата си отворена. Очаквам, че в скоро време отново ще се нуждаем от услугите ти — отбеляза жената.

— К'во зяпаш, елфе? — излая Ардън към Тригора, докато минаваше край нея.

— Вътре ви чакат — обърна се младата жена към генерала, без да обръща внимание на изблика му.

Генерал Тригора загърби взора му и пристъпи вътре, започвайки дългото си слизване. Това бе едно от така любимите на останалите генерали „дълбоки укрепления“. Само най-горното ниво се намиреше над земята. Стълбищата се намираха в редуващите се краища на всяко ниво, което правеше прекосяването им бавна задача. Подминаваше стена подир стена килии, слизайки все по-надолу. Накрая достигна последната врата и я отвори.

Вътре я очакваше висока, бледа жена в черно наметало, бродирано с несъмнено мистични сигли. В ръката си стискаше сребърен жезъл, украсен по сходен на плаща начин, увенчан с изящно оформен скъпоценен камък. При вида на посетителя, лицето на жената се освети с почти маниакално вълнение.

— Генерал Тригора, колко мило от ваша страна да дойдете така бързо — рече тя.

— Старая се да бъде точна, генерал Техт — отвърна Тригора Телоран.

Техт се отличаваше от останалите генерали с това, че Тригора не ненавиждаше да работи с нея. Отчасти се дължеше на факта, че генерал Техт, макар да служеше на този пост по-продължително от Телоран, не можеше да се похвали с протекциите на останалите генерали. Това правеше Техт единствената от колегите ѝ, която не можеше да ѝ дава заповеди. Имаше и друга причина — Техт беше нещо като нейно мистично съответствие, изпращана в далечните кътчета на кралството по задачи, които не се различаваха особено от онези на Телоран.

— В този случай го оценявам особено, тъй като ми предстои доста вълнуваща задача. След всички онези проклети мисии на юг, най-сетне ми бе възложено нещо важно — ентусиазирано обяви Техт.

— Юг? Били сте на юг? Колко далеч? — попита Тригора.

— Достатъчно. Изглежда сякаш това е единственото място, където ме пращат. И то все по едни и същи причини. Обучение. Занеси тези магии на заклинателите на фронтовата линия. Иди да говориш с онзи некромансър... — уморено се оплака генерал Техт.

— Значи все пак *изпращат* магьосници на бойната линия. Казвах на Багу, че неколцина добре поставени заклинатели биха могли да помогнат значително — рече Тригора. — Как се справят?

— Адекватно. Няма промени. Но сега ми възложиха друг проект. Ще помагам на Димънт и Епидим. Нещо *голямо*...

Почти нямаше съмнение, че това бе причината Техт да не разполага със старшинството на останалите генерали. Имаше навика да говори за неща, които недвусмислено бяха определени като военна тайна. Това показваше смайваща липса на дисциплина, понякога караща Телоран да се замисли как колегата ѝ се е издигнала до такава позиция.

— Така че ще прекарвам времето си в онзи планински форт на Димънт. Знаете го. Ще имам свои подчинени. Откога чаках това! — продължи Техт.

— Радвам се да го чуя. Когато бяхте на фронтовата линия... — настоя Тригора, жадна за пресни новини.

— О, оставете това. Имам новите ви заповеди. Бих казала, че няма да ви е скучно. Епидим ще ви отстъпи този форт, за да можете да ги изпълните. Смятам, че ще получите неколцина от колите и които си изберете от наборниците, за да попълните празнините в своите Елитни — прекъсна я тя. Подаде на Телоран дебел куп хартия.

— Елитните биват набирани от ветерани, не... — поде Тригора.

— Да... Какъвто и да е източникът, изберете си. Аз потеглям — отговори Телт, вдигайки жезъл.

Преди Тригора да възрази, Телт изрече редица тайнствени думи. Разпознавайки ги, генерал Тригора бързо излезе през вратата и я затвори. Миг по-късно се разнесе гръмовен трясък. Когато Телоран отвори отново вратата, Телт я нямаше, а скромната мебелировка на помещението бе разхвърляна из ъглите.

Тригора бе наблюдавала тази магия само веднъж, за щастие от безопасно разстояние. Не бе сигурна какво бе видяла тогава, но две неща бяха станали ясни. Магията позволяваше на заклинателя да прекосява големи разстояния и оставяше изходната точка в ужасно състояние. Също, оттогава си бе наложила да се оттегля при звука на тези думи. Това бе техника, която Багу и останалите използваха само при изключителни обстоятелства, но Телт прибегваше до нея при всяка възможност.

Подобна импулсивност със сигурност щеше да я отведе рано в гроба.

Тригора изправи стол до масата и погледна заповедите си. Бяха познати. Нямаше как да бъде иначе, тя ги бе писала. Това бе списъкът с граждани, вероятно попаднали в досег с меча. Единствената допълнителна информация се съдържаше на лист, прибавен в края на доклада. Само няколко прости думи:

В добавка с настоящите задачи, списъкът да се прегледа отново и всички идентифицирани индивиди да бъдат прибрани за разпит, задържаните преди това да се освободят.

„Всички идентифицирани индивиди.“ Бяха десетки, може би стотици, а откакто бе предала рапорта, Подронието се бе замесило.

Отново погледна списъка. Магазинери. Гостилничари. Повечето от тях бяха просто случайни свидетели. Не че имаше значение. Подреди инструкциите с треперещи ръце. Заповедите са си заповеди...

Миранда се размърда неспокойно. Въпреки усилията ѝ, предалият доверието ѝ се бе намърдал в сънищата ѝ. Имаше толкова много около него, което се взаимоизключваше. Бе убил войниците с жестока ефикасност, а показваше само нежност към дракончето. Знаеше точно как да манипулира девойката. Още преди тя да му разкаже за себе си, вече бе знаел с точност пред какъв тип личност би се разкрила.

Подобни мисли и образи, тормозещи я през деня, я откъснаха от съня далеч по-скоро, отколкото ѝ се нравеше. Слънцето едва наближаваше хоризонта, но вече нямаше надежда да заспи отново. Подири с поглед Мин, която отново липсваше. Можеше да бъде само на едно място, но Миранда не можеше да понесе да се изправи пред него точно сега. Но можеше да говори с друг.

Момичето излезе от колибата си и се отправи към мястото за тренировки. Драконът все още спеше. Вътрешността на каменния му дом представляваше страна гледка. Малкият дракон лежеше върху купчина злато, достатъчно голяма, за да му предостави удобно ложе. На места стените бяха почернели от пламък. На пиедестал в далечния край бе поставен голям, чист кристал, изглеждащ сякаш е вдигнат директно от земята, недокоснат от бижутерско длето. В помещението се долавяше същата плътна земна миризма, привлякла вниманието ѝ в пещерата, където бе открила Мин. Миранда го потупа. Окоето на Соломон се отвори бавно и разпозна натрапника.

— Още не е време за обучението ти — промълви той, без да повдига глава.

— Не става въпрос за обучението ми, а за мен. Защо ме избра? — попита девойката.

— По-късно ще разполагаш с време за въпроси — рече Соломон, затваряйки отново очи.

— Не! Моля те, трябва да зная! — примоли се Миранда.

Драконът отвори очи и намести дългия си врат в по-удобна за разговор позиция.

— Интуиция. Отчасти моя, но главно на Мин — думите му бяха последвани от дълга, тиха прозявка, позволила на девойката подробно да огледа зъбите му.

— На Мин?

— Ти твърдеше, че си станала свидетелка на нещастните обстоятелства, съпътствали раждането ѝ. След като говорих с нея, вярвам, че казваш истината. Фактът, че си жива днес, говори, че у теб има нещо специално.

— Защо? Помислих си, че тя просто е подирила единственото живо създание — каза Миранда.

— Така е, но един дракон, дори и новороден, е изцяло в състояние да разпознава представителите на вида си. Има случаи, в които родителят не може да присъства по време на излюпването. Тогава бива оставена наранена плячка, която да послужи за храна на малките. Когато Мин те е открила да спиш, точно за това е трябвало да те вземе. А тя е видяла в теб закрилница. Защитница, както и нещо, което трябва да бъде защитено. Ние, драконите, съзираме много повече от света, отколкото ни показват очите ни. Познаваме същината на нещата. Тя е видяла нещо у теб онзи ден, а аз също го виждам.

— Но какво? Какво виждаш? — попита момичето.

— Не може да бъде изразено с думи — отвърна Соломон. — Но мога да ти кажа това — тя го вижда и у Лейн. Той също е присъствал на раждането ѝ.

— Лейн? Малтропът?! Бил е там!?

— Определено. Но това само по себе си не е достатъчно да обясни привързаността ѝ към него. Той също носи искрата. Съзирам я ясно. По-силна е от твоята. Ако бе поискал, щях да го приема за свой ученик. Но достатъчно въпроси. Върни се по залез — каза драконът, намествайки се отново да заспи.

— Да, благодаря ти, ще го сторя — каза тя, напускайки дома му.

Миранда се отправи към групата дървета, където бе видяла малтропа предния ден. Нямаше и следа от него, но се виждаха дирите на Мин, която също го бе потърсила тук. Девойката предпазливо ги последва. Отвеждаха по-дълбоко в половината на бойците.

Влизайки в нея сама, Миранда внезапно осъзна колко се различаваше тази част на селото от магьосническата половина. Магьосниците често можеха да бъдат видени потънали в разгорещени

дискусии, но тук различните мнения биваха направо изкрещавани. На места обучаеми бяха потънали в тренировъчни битки, наблюдавани от наставниците си. Значителни площи бяха покрити с мишени и чучела. Пътят ѝ я отведе до малка колиба, по-малка от предоставената ѝ. Дори нямаше врата. Приблужи се към отвора и бе ентусиазирано посрещната от Мин.

— Умно — долетя гласът на малтропа.

— Приемам предложението ти и искам да започна още сега — рече тя, влизайки в колибата.

Която бе абсурдно аскетична. Дори нямаше легло. На земята бе постлана кърпа, върху която създанието бе приседнало с кръстосани крака.

— Нямах ли други задължения?

— Соломон още не е готов, а ти си — отвърна Миранда.

— Много добре — рече той, изправяйки се на крака и отвеждайки я навън.

Отправиха се до един склад. Учителят ѝ влезе вътре, връщайки се с две тояги.

— Някога използвала ли си такава? — запита той.

— Не — отговори девойката, улавяйки подхвърленото ѝ оръжие.

— Хвани я в средата с едната си ръка, а другата постави между средата и края — обясни малтропът.

След кратка демонстрация на правилния начин да се отбранява и атакува, той ѝ заръча първо да се приготви, сетне да се опита да го удари. Обясни ѝ, че може да използва какъвто метод или стил поиска, а той само ще се защитава. След като си пое дълбок дъх, девойката започна да прилага скромното си знание.

Още след първата маневра стана ясно, че ѝ предстоеше дълъг и мъчителен път. Движенията на малтропа бяха плавни и недоловими. Леко преместване на крака, нищожно повдигане на тоягата — и най-добрите атаки на Миранда биваха осуетени. След всяка поредица атаки ѝ даваше съвет как да подобри метода си. В самото начало Мин бе изглеждала ужасно притеснена от факта, че двамата, които означаваха най-много за нея, се опитваха да се наранят. Но скоро се успокои, може би защото разбра, че той се опитва да обучи Миранда, а може би защото Миранда не изглеждаше в състояние да го нарани.

По времето, когато слънцето залязваше, девойката бе почти изцедена. Бе се научила как да държи оръжието и го разбираше сносно, но не бе отбелязала напредък в нападенията си над наставника. Когато мрачината на нощта започна да ги обвива, момичето знаеше, че е време да се погрижи за магичното си обучение. Затова се отправи към колибата на Соломон.

Докато вървеше, следвана по петите от Мин, девойката осъзна, че не беше вечеряла. След положените *усилия* храната щеше да ѝ се услади особено, но нямаше време. Бързо се отби у дома, за да вземе жезъла си, преди да продължи към Соломон.

Драконът я приветства и моментално я впрегна в работа. След като трансът бе постигнат, започна да ѝ преподава метода на „овладяване на огнената воля“. Това изискваше по-малко усилия, в сравнение с вчерашното изчерпване на енергия, тъй като налагаше по-сложна и деликатна манипулация. Научи се как да оформя огъня и внимателно да регулира горещината и светлината, отделяни от него.

Соломон изглеждаше доволен от напредъка ѝ. Като последна задача ѝ възложи да създаде пламък от нищото, както той бе правил преди. Когато тя успя да го стори, драконът я уведоми, че днешното обучение е приключило и че е свободна да си почива.

— С това темпо ще държиш последния изпит, преди да е свършила седмицата — отбеляза Дийкън, появил се докато тя е била в транс.

— Благодаря ти — каза тя, използвайки жезъла си, за да се изправи.

— Разбрах, че двамата с Лейн сте започнали уроците. Съжалявам, че го пропуснах. И в боя ли демонстрира същото умение като в магията?

— Не съвсем — отговори Миранда. — Наричаш го Лейн, Соломон също. Мислех, че това е просто титла.

— Така е. В отсъствието на истинско име, изглежда подobaващо да се обръщаме към него по званието, което е достигнал.

— Предполагам и аз трябва да спазвам това.

— Как е главата ти? Магията все още ли те изморява така драстично? — поинтересува се той.

— По-голямата част от ума ми си е на мястото.

— Великолепно. Издръжливостта ти се подобрява. Това ще ти е нужно за последния тест.

— Какво представлява той.

— Ами... — започна той.

— Почакай, още не съм се нахранила. Разкажи ми по пътя.

Тримата закрачиха и Дийкън започна да обяснява:

— Когато някой от майсторите ни определи наученото от обучаемия като достатъчно, възлага тест, за да се увери в постигнатото разбиране. Тестът се състои от две части. Първата изпитва издръжливостта. Има за цел да докаже, че ученикът разполага с нужната сила, за да изпълнява майсторския клас заклинания. Втората половина изпитва уменията. Обучаемият трябва да демонстрира, че е достатъчно умел да прави и най-сложните магии. Двете задачи се провеждат в един и същи ден.

— Чакай. Искаш да кажеш, че изпитанието на умениято моментално следва онова на издръжливостта?

— Така е. Смятам ще се съгласиш, че това е отличен метод за отсяване на достойните да бъдат майстори.

Продължиха да говорят и докато се хранеха. Когато приключиха, Дийкън отбеляза, че днес Миранда изглежда по-изтощена физически от останалите дни. Миранда го увери, че отсега нататък това ще бъде нормалното ѝ състояние, благодарение на Лейновите уроци. Младежът я съпроводи до колибата и ѝ пожела приятни сънища.

Следващият ден протече по сходен начин. Миранда стана преди залез, тренира с Лейн до свечеряване, тренира със Соломон до зори, хапна с Дийкън и се строполи в леглото си.

В много отношения този живот бе далеч по-труден от съществуването, което бе водила, преди да открие меча. Тогава единственото изпитание се бе свеждало до откриването на храна и подслон. Тук биваше непрекъснато изпитвана и физически, и умствено. Но не можеше да каже, че е нещастна. Колкото и уморителен да бе престоят, това място бе дом — първият ѝ истински такъв от времето, в което Кенвард още не бе разрушен. Бе открила истински приятел в лицето на Дийкън, разширяваше знанието си. И то не само що се отнася до магия и битки. В моментите, в които бе прекалено изтощена да тренира, търсеше компанията на останалите от селото. С течение на времето установяваше, че разбира все повече и повече от

думите им. В края на първия си месец бе открила, че може да следи разговори на девет различни езика и да бъде сносно разбрана на шест.

Едно нещо я дразнеше. В обучението на Соломон напредваше бързо, макар и не с онази скорост, за която Дийкън бе предрекъл. С Лейн случаят не беше такъв. Познанията ѝ по боя с тояги вече бяха нараснали многократно, но още не му бе нанесла дори и едничък удар. Нито една нейна атака дори не се бе доближила до успеха. Вбесяваше се, че бе възможно да опитва толкова усилено, а той да я спира с такава лекота.

Повече я тревожеше колко силни ставаха емоциите ѝ, когато нападаше. Чувстваше изгарящ гняв, който се усилваше с всеки провален опит. Лейн също го усещаше, тя знаеше това. Воинът не го показваше с нищо, но усещаше промяната в нея и това му харесваше. Миранда наистина жертваше част от себе си в замяна на шанса да бъде допусната до тайните му.

Но един ден се оказа различен. Бе приключила поредната вбесяваща тренировъчна сесия с Лейн и се бе отправила към Соломон. Вчера я бе учил как да създава различен вид пламък като „захранва“ огъня с определен тип енергия. Резултатите бяха забележителни, вариращи от черен пламък, който само поглъщаше, до синкавобял леден пламък. Очакваше още подобни неща, но очакванията ѝ нямаше да се оправдаят. Бе се насъбрала тълпа, очакваща появата ѝ, а драконът бе подготвил оборудване.

— Днес, Миранда, ще бъдеш подложена на тест. Пригответи жезъла си и следвай инструкциите ми.

Тя стисна кристала и започна да подготвя ума си. Някъде миналата седмица бе започнала да изпада в транс с такава лекота, че вече можеше да прави магии, като същевременно остава в съзнание и за външния свят. Стори го и сега, съсредоточавайки ума си, докато поглеждаше нервно към насъбраните. Соломон постави голям, неравен камък в глинена поставка с дупка в средата. Под нея имаше друг глинен блок с дупка в горната част, срещаща отвора над себе си.

— Ще насочиш най-горещия си възможен пламък върху това парче руда и ще го поддържаш, докато парчето не се стопи изцяло.

Не последваха други напътствия. Миранда си пое дълбок дъх и започна да създава топлина. Вече започваше да се уморява, а металът тепърва започваше да тлее. Откри, че е нужно да удвои усилията си, сетне да ги удвои отново, преди камъкът да започне да омеква. Всмукването от силата ѝ, дори и след цялото претърпяно подобрене, бе непоносимо. По лицето си усещаше горещината, макар да се намираше на подobaващо разстояние от рудата. Камъкът започна да пропуква, губейки очертанията си. По времето, когато първата мазна оранжева капка течен метал капна във формата, девойката вече не можеше да фокусира очи.

Миранда започна да губи сили. Опита да съсредоточи ума си в подновени усилия, но в мига, в който стори това, усети горещината да отслабва. Камъкът започна да се втвърдява. Не можеше да почива. Трябваше да го стори наведнъж. Вложи цялата си останала ѝ енергия в усилването на топлината.

Падна втора капка, последвана от трета. Скоро се установи стабилна струя, но Миранда усещаше, че не може да издържи още дълго. Камъкът се бе превърнал в гъста течна маса от ярко оранжево, ивица, от която се стичаше във формата. В главата ѝ се вихреше замайване, заплашващо да я лиши от съзнание, но девойката беше твърде близо, за да се провали сега.

Обръщайки се да погледне към тълпата, Миранда остана с впечатлението, че зяпачите се движеха в забавен ход. Едва имаше сили да сграбчи кристала. Локвата метал се отичаше. Само още няколко капки.

Сякаш след няколко безкрайни вечности и последната капка напусна дупката. Вече можеше да прекрати усилия. Светът се хвърли отгоре ѝ в замайваща вихрушка от удивен шепот и запленени лица. Соломон отнесе оборудването от първото изпитание. Ако някой различен от дракон бе понечил да го стори, щеше да се изгори жестоко. Миранда се бореше да остане в съзнание, докато пред нея биваха пръснати сухи листа. Върху им бе оставено парче пергамент, засипано с още листа.

— За да приключиш теста и докажеш на всички, че си придобила майсторско владение на тази дисциплина, трябва да докажеш умелостта на ума си, като изгориш хартията, без да докосваш листата.

Знаейки, че ако не действа бързо, ще потъне в дълбок и неволен сън, Миранда обви ума си колкото можеше по-здроо около възложената ѝ задача. Бе невъзможно да види къде под хартията има листа, така че нямаше полза да държи очите си отворени. Затвори ги и наместо това погледна със съзнанието си.

Бавно създаде прецизен пламък и насочи разпростирането му. Същевременно се съсредоточи да поддържа листата около хартията студени. Едновременно разпростиране на ума в толкова различни посоки щеше да е достатъчно трудно и с пресни сили, а сега ѝ се струваше, че се опитва да жонглира с вързани ръце. Хартията биваше равномерно поглъщана от пламъците. С отронването на пепелта натискът върху съзнанието ѝ отслабваше. Още малко. Само още малко.

Накрая и последното късче хартия бе унищожено. Миранда отвори очи и откри, че в даден момент по време на концентрацията си е паднала на колене, без да го осъзнава. Опита се да се изправи, но тялото не я слушаше. Някъде на хиляди мили разстояние, тълпата ревеше одобрително. Смътно осъзна, че Дийкън я повдига, докато наоколо гъмжи от поздравления. Това дойде в повече на Мин, която избълва струя огън, за да разпръсне околните, позволявайки само на Дийкън да остане.

Младежът благодари на дракончето за помощта и разрешението, и отнесе Миранда в колибата ѝ. Утре щеше да бъде уведомена, че е успяла. Днес трябваше да си получи заслужения сън. След подобен тест, със сигурност щеше да бъде доста дълбок.

Три парцаливи и окъсани фигури трескаво вървяха в нощта, отпратили се към разнебитена барака, скътана сред гъстак вечнозелени дървета. Когато я достигнаха, блъснаха вратата и се шмугнаха вътре. Лампа бе несръчно запалена, осветила стени с влажни карти и маса, покрита с листове хартия във всякакъв оттенък, качество и състояние.

Трите фигури се струпаха около светлината. Първата, водачката на Подронието Кая, разчисти масата с ръка и постави кожена торба отгоре ѝ, заменяйки бележките с нови. Партньорът ѝ, Тус, стори същото. Третият им спътник нервно поглеждаше през цепнатина на вратата.

— Кел, не се размотавай. Покажи какво си донесъл.

Кел бе един от по-новите членове, издигнал се доста бързо до трети в йерархията, главно по причина на бързо оредяващите редици на организацията. Мъжът се зарови из джобовете си и извади няколко мърляви снопчета.

— Само това? — запита Кая. — Защо не донесе още?

— Няма повече. Обичайните места са празни. Всички пунктове. Всичко. Пол-половината места изобщо ги няма — нервно заекна Кел. — Командире, струва ми се, че чух нещо.

— Спокойно, Кел — рече тя, разглеждайки бележките.

След като опипва масата достатъчно дълго, за да намери перо и мастилница, Кая се опита да нанесе маркировка върху една от картите, само за да установи, че мастилото е замръзнало. Постави бутилката върху лампата и погледна към картата.

В разцвета си Подронието бе разполагало с агенти почти във всеки град. Това бе по времето, когато баща ѝ бе движил нещата. В седмиците сред изникването на Миранда на сцената, почти се бяха изравнили с тогавашното състояние. Сега нещата се разпадаха. Докато мастилото се топеше, Кая поглъщаше страниците, които бе донесла със себе си. Едно по едно, имена биваха зачерквани. Градове, убежища и информатори биваха премахнати от картата. В крайна сметка бяха останали само няколко имена, а се мъдρεха само два белега. Кая бе унила, но останалите я гледаха с очакване.

— Е! — заговори тя. — С всички тези дезертирания, жертви, предателства и арести... членството намалява.

— В каква степен? — запита Кел, хвърляйки нов боязлив поглед към вратата.

— Свършени сме! — рече Тус, вперил очи в обновения списък.

— Не съвсем, но скоро и това ще стане. Предполагам ни е било позволено да съществуваме, защото Сините не са ни смятали за заплаха... а сега ни смятат — каза Кая.

— Крайно време беше — вметна Тус.

— Хе. Да. Поне ни вземат насериозно. Кел, прекалено много неща се случват сега. Брат ми Хенри носи запаси на Уолоф. Ако Елитните все още претърсват Рейвънууд... Бих предпочела тази работа да бъде вършена от по-заякнала ръка. Искам ти да се погрижиш.

— Да, Уолоф. Къде точно е той? — поинтересува се Кел.

Кая се поколеба. Тъй като Уолоф бе вероятно единственият бял магьосник, който не служеше в Съглашенската армия, местонахождението му бе ревниво пазена тайна. С изключение на обучените от чародея, само Тус, Кая и брат ѝ Хенри знаеха къде се намира кулата му. Повечето от учениците на Уолоф не се отличаваха с продължителен живот, заради склонността си да опитват да дезертират след края на обучението — и склонността на Тус да подсигурява мълчанието им, когато подобен опит бъдеше засечен. Това бе осигурило запазването на тази информация в тайна. По тази причина желаещият да се превърне в ценен информатор за Съглашенската армия би бил особено заинтересуван от целителя.

— Той... — поде Кая.

Далечният екот на копита привлече вниманието ѝ. Тус също се заслуша.

— Къде!? — настоя Кел.

— Някой идва... и то от грешната посока. Не бяхме проследени. Ние... — започна Кая, преди да бъде прекъсната.

— Кажи ми къде е Уолоф! — изкрещя Кел.

Двамата се обърнаха към него. Мечът му бе изтеглен. Кая изглеждаше повече разочарована, отколкото уплашена.

— Всеки път... *всеки път*! Знаеш ли, Тус? Тъжно е, но единствените хора, които привличаме в Подронието днес, са предатели.

— Кажи ми и ще се погрижа да се отнесат добре с теб! — настояваше Кел.

— Тус, ако обичаш? — въздъхна Кая.

С едно плавно движение Тус изби оръжието му, обви месестата си ръка около лицето на предателя и хрянна главата му в стената. Доносникът замаяно се строполи на земята и успя да зърне за последно едрото туловище, преди да загине от собствения си меч.

Кая и Тус пристъпиха в студената нощ. Водителката държеше лампата. След няколко мига двамата бяха заобиколени от войници в нови брони на Елитни, но самите бойци не бяха такива. Произволното им въоръжение ясно издаваше какви са.

— Наемници? Дори не ни се полагат истински Елитни? Така да бъде! — каза тя, хвърляйки лампата в бараката.

Пламъците лакомо започнаха да поглъщат временната главна квартира, а Тус и Кая изтеглиха оръжия. Наемниците се приближиха. Битката бе забележителна, макар и кратка. Човек би очаквал сила от някой като Тус. Не и бързина. По тази причина едрият боец успя да забие оръжието си до дръжката в гърдта на все още намиращ се на седлото войник. Последващите удари срещнаха щита на по-подготвен ратник, накрая срязали егидата на две.

По времето, когато вихрената му атака бе приключила, Тус бе успял да счупи меча си, убивайки втори войник и коня му. Кая вдигна оръжието си, предизвикала идентична реакция у мъжа, който я нападаше. Миг по-късно болт прониза бронята му. Кая захвърли арбалета, който бе прикривала под наметалото си, и се подготви за бой с хладни оръжия, но войниците вече се бяха окопитили. Тус успя да ги разблъска, за да откърши парче от горящата барака, което да използва като оръжие, но Кая поклати глава.

Тя бе опитен боец, но и добър тактик, така че когато се озова от неправилната страна на три арбалета, водачката знаеше, че битката е приключила. Захвърли оръжието си, Тус стори същото. Затворът предоставяше шанс за бягство. Същото не важеше за смъртта.

Миранда се опита да се съсредоточи. Бавно усети чернотата да се оттегля. Усещанията се върнаха. Отвори очи. Бе нощ, Мин спеше на обичайната си позиция. Девойката успя да извърне очи настрани, където зърна Дийкън да седи на стол край леглото. Той също спеше. Очите ѝ се издигнаха навреме, за да види тъмен силует да изчезва от прозореца. Лейн? Опита се да помръдне, разбуждайки Мин. Дракончето зърна раздалечените ѝ клепачи и скочи на крака, все още отгоре ѝ. Погледна към спящия Дийкън и рязко го перна с опашката си, разбуждайки го.

— Какво, какво? — рече той, преди да се опомни достатъчно, за да осъзнае, че Миранда се е събудила. — Слава на небесата.

— Какво има? — попита момичето.

— Остана в безсъзнание два дни. Страхувах се, че може да се сдобием с нова Черупка — каза Дийкън.

— Два дни... спала съм два дни? — рече тя, почесвайки се по главата, докато се изправяше.

— Два и половина. Изглежда си се напредила повече от необходимото, за да издържиш теста.

— Но издържах?

— Безукорно! — отбеляза той. — Мястото ти в архива е подсигурано. Премина от нулево знание до майсторско ниво само за месец. Съмнявам се, че подобно постижение някога ще бъде надминато.

— За мен е чест.

— Аз съм този, който трябва да се чувства поласкан. Остани тук. Ще ти донеса нещо за ядене. Когато се върна, трябва да обсъдим нещо изключително важно — рече той, излизайки преди тя да успее да възрази.

Върна се със същите купа и комат, които бе яла всеки ден от пристигането си, с изключение на дните, в които Мин споделяше рибата си. Подаде ѝ храната и извади книга. Не бе онази, която обичайно носеше със себе си. Тази бе много по-стара. Докато тя се хранеше, младежът заговори.

— Когато ми разказваше за себе си, бях заинтригуван от белега на ръката ти. Струваше ми се познат, но не можех да се сетя откъде. Когато открих, че Лейн има същия белег, реших да проведе по-сериозни проучвания. Бих искал да ти почета малко от това.

Миранда се съгласи.

Той разтвори книгата и внимателно отгърна до позиция близо до средата ѝ, откъдето започна да чете.

— „Въпрос на земя. Смърт твърде на юг донася война. Трите северни земи се единият. Линията е прокарана. Поколения съсечени от вражеското острие.“

— Защо ми четеш история на войната? — попита тя.

Тази история бе позната на потискащо малко люде, но конфликтът, който впоследствие щеше да прерасне във Вечната бран, бе започнал по време на среща на континенталните благородници, където болнавият крал на Вулкрест се разболял. Дълго почитана традиция било кралете на севера да бъдат погребвани на мястото, където ги е застигнала смъртта. Повечето спяха вечния си сън в катакомбите под замъците си. На този съдбовен ден преди повече от век, кралят умрял на тресорска земя. Последвалите искания Тресор да се откаже от земята под трупа му щели да ескалират до покосяваща цели генерации война.

— История? Да, днес книгата би представлявала чудесна история. Но това не е писано днес. Писано е почти двеста и петдесет години преди началото на войната. Това е делото на най-могъщия ни пророк — мъж на име Тобер. Той е единственият човек, дошъл на това място не за да се докаже, а защото знаел какво ще открие. Прекарал времето си тук, усъвършенствайки това пророчество. Вярвал, че ако може да предаде развитието на войната достатъчно ясно за най-добрите бойци в света, то поне бихме могли да се приготвим. Единствената му вина е приключването на пророчеството прекалено рано. По времето, когато започнаха да пристигат воители, разказващи за войната, то вече се бе превърнало в легенда. Множество от описаните вътре събития вече са минали. Ако на останалото може да се вярва, изглежда наближава изключително важно време. Краят на една ера.

— Пришествието на Избраните.

— Именно. Погледнах по-напред, има тяхно описание. Чуй това. „Той ще има кръвта на лисица, член на животинска раса. Уменията му

с оръжия ще бъдат ненадминати в света на смъртните.“

— Лейн! — изрече тя със затихнал от удивление глас.

— Да. Тук се крие проблемът — каза Дийкън.

— Какво искаш да кажеш?

— Пророкът посочва три неща, които ще отличават Избраните. Чиста душа, божествено рождение, родени с „белега“. Говори обширно за белега, но никъде не го описва.

Миранда погледна към лявата си длан. Тънката бяла линия все още стоеше.

— Той носи белега. За останалото не знаем, но е белязан. Ти също. Но... пророчеството не говори за теб. Споменава се за „мечодържец и рицар, водител сред хората, който ще носи магьосан меч и белега връз своето оръжие“.

— Войникът... онзи на полето. Взех меча му. Но той беше мъртъв? Как е възможно това?

— Пророчеството не споменава смъртта му. Откриването на мъртвия рицар може да означава само две неща. Първо, нито Лейн, нито рицарят са Избраните, за които се говори в пророчеството, а появата им е съвпадение. Вторият, далеч по-притеснителен вариант, е, че Лейн е този, за когото се споменава в книгата, което значи, че си попаднала на трупа на водача на Избраните. Ако това е истина, значи... Избраните не ще бъдат завършени и... края на войната никога не ще настъпи.

— Как бихме могли да сме сигурни? — запита момичето.

— Има начин. Останалите трима Избрани също са описани. Една от тях е артистичен гений, блестящ във всичко, с което се захване. Друг е умел стратег и четец на следи. И накрая, мистично създание с невъобразима мощ, очакващо деня, в който словата на останалите ще го призват във физическото битие.

Скоро ще има синя луна. В такава нощ мистичните енергии са най-силни. Тази е нощта, в която по традиция призоваваме това легендарно същество, но без гласовете на Избрани, опитите ни досега са неуспешни. Лейн никога не е участвал в церемонията, но този път ще се погрижим и той да присъства. Тогава... ако успеем да съберем силата... мистичното създание ще се завърне. Ако съществото се появи, ще знаем със сигурност, че между нас има Избран — рече Дийкън.

Миранда мълчаливо седеше на леглото. Бе чувала историите. Историите за Избраните. Те бяха любимите ѝ приказки за преди лягане. Бе си ги представяла като сияйни рицари, срещани във всички останали приказки. А сега Лейн можеше да е един от тях? Как?

— Ако успеете да съберете силата... Съмнявате се? — настойчиво запита девойката.

— Нощта на синята луна е наситена с магия, а тук са събрани най-великите магове. Но мистичното създание ще притежава неизмерима мощ, а ние ще трябва да създадем физическата му форма от нищото. Няма как да знаем, че има достатъчно сила в *света*, за да успеем.

— Мога ли да присъствам и аз на церемонията? — попита Миранда.

— Всеки може да наблюдава. Всъщност Старейшината изрично пожела ти да присъстваш — но участието е ограничено до повелителите на войната или елементите. Делото е опасно. По-ниското ниво на обучение може да те изложи на сериозен риск — обясни младежът.

Малко след това Дийкън излезе, оставяйки я с богата храна за размисъл.

Миранда се нуждаеше от още един ден, за да се възстанови напълно от изтощението. През това време получи няколко гневни посещения от Айна, въздушната магьосница, която щеше да бъде втори наставник. Специално напомни, че Миранда трябвало да се яви при нея още в деня на теста, а вече били изминали три дни. Сетне обвини Соломон в саботаж, така че да можело да изглежда, че той е единственият преподавател, способен да създаде такъв ученик.

Грубите думи на феята не оказваха ефект. Далеч по-сериозни неща тормозеха ума на Миранда. Когато се почувства достатъчно добре, девойката отиде при Лейн. Той стоеше пред колибата си, вгълбен в някакво упражнение за разтягане.

— Трябва да те поздравя — рече той.

— Ти си един от Избраните... — гневно каза Миранда.

— Не отново. Мислех, че след последното си напускане повече няма да чувам за тези глупости! — отбеляза малтропът, вземайки тоягата си. — Пригответи се.

— Завършил си обучението си тук преди десетилетия. Бил си навън, сред войната, в състояние да я спреш. *И не си сторил нищо!* — изкрещя тя, замахвайки към него.

— Детски фантазии. Няма Избрани! — отговори Лейн, парирайки атаката.

Миранда нападна с ярост, каквато не бе подозирала, че може да притежава. С всяко негово приклякване или отразяване, гневът ѝ се разгневяваше все повече. В главата ѝ изникваха образи от войната. Ако бе сторил изискваното от ориста му, нямаше и да е чувала за бран. Нямаше да е преживяла нищо от измъчвалите я трудности. И тогава се случи. Вероятно благодарение на дългата почивка, разпалената от гнева сила или непредвидимостта на бесните ѝ атаки, но един удар премина блока му и го блъсна в гърдите. Мигновено малтропът я подсече и допря тоягата си до гърлото ѝ, оголил зъби.

Мин беше застинала, без да е сигурна какво да прави.

— Един... — задъхано изрече Миранда.

Лейн отдръпна тоягата си.

— Да — призна той.

Ожесточената сесия продължи. Още няколко удара успяха да го досегнат, преди слънцето да залезе. Мин не беше на себе си, гледайки ги как се нападат истински. Миранда обърса потта от челото си. Лейн проверяваше мястото на един от по-мощните удари за кръв или оток.

— Преброих шест — рече Миранда.

— Пет. Ударите трябва да са чисти. Третото беше само одраскване.

— Добре, пет да бъдат. Време е да плащаш. Зная, че не си се бил, за да прекратиш войната, както е диктувала съдбата ти, също така зная, че не си турнирен боец. С първото си питане искам да узная с какво точно се занимаваш.

— Убедена ли си? Предупреждавам те, отговорът няма да ти хареса — каза той.

— Уверявам те, незнанието ми е далеч по-неприятно.

— Много добре. Аз съм наемен убиец. Всъщност си доста добре запозната с постиженията ми.

— Че защо... не! — рече тя, осъзнавайки. — Ти си Червената сянка!

Лейн кимна.

— Това е невъзможно — той е човек.

— Мъж, който убил вълк с голи ръце и носи кръвавия череп като шлем. Аз самият пуснах този слух. Ако бях видял, не можех да рискувам да ме разпознаят като малтроп. Човеците бихте допуснали асасин да ви се изплъзне между пръстите, но не и някой като мен. Така че ако мълвата нашепваше за човек с червен вълчи шлем, точно това щяха да виждат хората.

— А Елитните преследват Червената сянка. Ето защо са били подире ти.

— Страховит противник са — отбеляза той.

— Ако си асасин, защо ме преследваше?

— Това е вторият ти въпрос. Съглашенската армия ме нае да открия притежателя на меча и да заловя него и оръжието. Също така ми бе казано, че не само аз го преследвам и ако притежателят бъде убит преди това, трябваше да намеря оръжието и всеки, който го е докоснал и оцелял. Това беше ти. Също така трябваше да убия всеки, който се опиташе да ми попречи.

— Но хората, които дойдоха да ме отвеждат... те бяха от Съглашенската армия. Защо ги уби?

— Третият ти въпрос. Трябва да те уведомя, че тогава не убих четирима човеци.

— Видях го с очите си — рече Миранда.

— Видя ме да убивам четирима войници, но те не бяха хора. Не точно.

— Не разбирам.

— Мислех си, че още не си ги забелязала. Срещат се, откакто се помня, винаги носят Съглашенска броня. Първоначално изглеждаха и звучаха точно като хората, но дори и тогава миризмата ги издаваше. Имаше нещо... изкуствено. С напредването на времето, все по-малко приличаха на хора. Сега трябва да носят шлемовете си непрекъснато, за да не ги издадат лицата им. Не зная какво са, но ги наричам близници. Изпълнили са армията ти.

Четирима от тях убих тогава, защото бяха дошли да те отвеждат със себе си. Бяха изпратени със същите заповеди като мен. Ако носеха парите, щях да им предам теб и меча, но бяха дошли с празни ръце — и трябваше да умрат.

— Чакай, чакай. Близници? Искаш да кажеш, че във войската има създания, които приличат на хора, но не са?

Лейн започна да отваря уста.

— Това не беше за теб. Няма да изхабя един от въпросите си. Още два! — сгълча тя.

— Много добре.

Миранда погледна към Мин, която най-сетне бе започнала да се отпуска след напрегнатата битка.

— Разкажи ми за нея. Тя харесва мен, теб и никого друго. Соломон е убеден, че си присъствал на раждането ѝ. Какво се случи тогава? — попита девойката.

Лейн въздъхна.

— Когато видях плащовете да те залавят толкова скоро, след като те бях освободил, осъзнах, че съм подценил бройката на другите агенти, пратени подир теб от Съглашенската армия. Ако исках да останеш мой трофей, трябваше да те държа по-изкъсо. Погрижих се да не те изпускам от очи, след като напусна главната квартира на

Подронието. Това се оказа за добро, защото ти избра да се подслониш точно в драконово леговище. Дори *твоят* нос трябваше да ти каже.

Последвах те вътре и точно тогава се появи мъжки дракон. Ти се паникьоса, затова те зашеметих и те отдръпнах. Ако беше запазила спокойствие и се беше измъкнала след влизането на мъжкия, щеше да бъдеш в безопасност. Драконите не проявяваха интерес към теб. След като женската го прогони, останах наблизо. Последното здраво яйце се излюпи, създанието ни огледа и реши, че сме родителите му.

На Миранда ѝ се виеше свят. Толкова много бе научила, а още толкова много имаше да пита. Какво представляваха плащовете, които я бяха заловили? Той бе споменал за тях съвсем мимоходом, значи бяха нещо често срещано като близниците. И какво точно бе Лейн? Не знаеше много за малтропите, но бе наясно, че не живеят много по-дълго от хората, а този бе активен повече от седемдесет години. Оставаше само един въпрос...

— Последния въпрос ще си запазя за следващия път. И възнамерявам да си спечеля още! — реши Миранда.

— Както желаш. Но трябва да те предупредя — до този момент се сдържах. Следващия път няма да бъде толкова лесно.

— Аз също трябва да те предупредя, Лейн, че нещата няма да останат така. Ти си Избран и аз ще се погрижа да изпълниш дълга си. Кълна се! От този ден нататък се посвещавам на това дело — просъска девойката.

Миранда се отби в колибата си, за да си вземе магьосническия жезъл, след което се отправи да започне обучението си при Айна, повелителката на вятъра. Нейното място за преподаване бе ветровита горичка недалеч от мястото, където Соломон си прекарваше времето. Девойката се огледа, но не можа да съзре дребната фея, която толкова често я бе дразнила.

— Ехо? — нервно подвикна момичето.

Мин подуши въздуха и изглежда указва конкретно дърво. Миранда се присъедини към него и повдигна глава. В кората му внимателно бе издълбана странна руна.

— Айна? — повтори тя.

Дребното, финокрило създание се спусна от дървото, заставайки на нивото на Мирандините очи. Наподобяваше мъничка, изключително красива жена, облечена в блестяща пудреносиня рокля. Един поглед към нея стигаше, за да създаде впечатлението за най-милото и очарователно създание на света, но въпросното впечатление биваше разтрошено в мига, в който тя си отвореше устата.

— В този свят имаме нещо, което наричаме „слънце“. Представлява голям кръг светлина. Наричаме времето, когато е над главите ни, „ден“. Цивилизованите създания вършат работата си през въпросния „ден“ — порица я тя във възможно най-снизходителния си тон.

Вятърът в горичката изглежда бе синхронизиран с гнева на феята. В момента бе станало доста ветровито.

— Съжалявам — каза Миранда.

— Със сигурност. Утре да си тук призори. Това, че показваш необичайно за закърнелия си вид умение, не означава, че имаш правото да пречиш на жизнения ми ритъм.

— Достатъчно, Айна! — долетя гласът на Дийкън.

— О, небеса, още един. На стада ли се движите? — беснееше феята.

— Знаеш, че тя току-що приключи със Соломон, а той обича да работи нощем.

— Може и да е така, но аз трудно мога да бъда сбъркана с онзи звяр. Ако вие двамата сте се наситили да ме дразните, бих желала да се донаспя, преди да започна да предавам истинска мъдрост — рече Айна и изчезна.

— Какво да кажа. Айна е майстор на първото впечатление — каза Дийкън.

— Виждам. Забележителен мъничък тиранин, нали?

— Да, и с изключително остър слух — отбеляза с измъчено изражение младежът.

— Истина е — потвърди Айна, отново изниквайки зад Миранда. — Трябва да кажа, че съм удивена да чуя подобно вбесяващо твърдение от устата ти. Не заради смайващото невежество, което то издава. Това е напълно в реда на нещата. Искрено съм удивена, че успя да скалъпиш цяло изречение след самоубийственото си представяне на Соломоновия тест.

— О, Айна, извиня... — заговори Миранда.

— Нямах извинения. И *не* ме наричай Айна. За теб съм свръхмайстор Айна, освен ако не ти дам разрешение да се обръщаш към мен по друг начин. Сега напусни, преди да си изтърсила още нещо.

Миранда бавно се отдалечи, съпроводжана от Дийкън.

— Кажи ми кога сме се отдалечили достатъчно — беззвучно изрече с уста тя.

Почти бяха преминали половината път до питателния пункт, когато Дийкън ѝ даде знак.

— Ама че чудовище!

— Не ѝ обръщай внимание. *Приема*, че *ти* приемаш, че *тя* е по-нисша, затова постоянно изтъква обратното.

— Не говорех за Айна — каза Миранда.

— О? — отвърна Дийкън. — Чух, че двамата с Лейн сте имали запомнящ се урок днес. Какво научи?

— Че армията на родното ми кралство, отчасти изградена от близки до хора същества, наела него, асасин, да ме залови, задето съм докоснала меча и съм оцеляла.

— Е... това е... информативно.

— Какво ще правя сега? Събудих се едва наскоро, а трябва да се явя призори напълно отпочинала? Нямах да успея да заспя с всички тези мисли даже и ако бях изморена.

— Би могла да си направиш магия за заспиване — предложи младежът.

— Познавам само лечебния сън.

— О, не. Никога не използвай заклинание за нещо, за което не е предвидено. Каза, че си учила бяла магия. Как така не знаеш сънни заклинания?

— Бях обучавана с изричната цел да бъда полеви лечител на бунтовническа група. Не мисля, че спането бе сред приоритетите им.

— Глупаво. Спането е единствената магия в репертоара на изцяло белия магьосник, която той може да използва, за да се защити. Това е и едно от най-простите заклинания. Макар че е далеч по-разумно да накараш друг да те омагьоса с него, освен ако не знаеш как да отлагаш ефектите му до изричането на цялото заклинание. Впрочем отлагането попада в моята специалност — рече Дийкън.

— Бих била благодарна да ми помогнеш със съня.

Дийкън се съгласи. Двамата, както винаги, в компанията на Мин, се отправиха към колибата на Миранда.

— Преди да си започнал... има ли някакъв начин, по който... да се предотврати сънуването?

— Не съм сигурен. Защо? — учуди се младежът.

— Напоследък не сънувам особено приятни сънища. Всъщност направо ги ненавиждам.

— Защо така?

Тя бързо му разказа сънищата за тъмното поле, за предателството на Лейн и за черната фигура, говореща с нейния глас. Дийкън кимаше загрижено.

— Разбирам. Сънищата за Лейн са ясни, но другите... отличават се почти с пророчески характеристики. На твое място не бих търсил начин да ги заглуша. Може да предоставят незаменими догадки за... бъдещите времена.

— Е, ако наистина вярваш това, предполагам трябва да ги изстрадам.

— Определено вярвам — каза той. — И отсега нататък, докато закусваме заедно, много бих се радвал да ми разказваш сънища си.

— Както желаш.

Дийкън протегна кристала си. С няколко думи потопи Миранда в дълбок, приятен сън.

* * *

Може би като услуга, може би като последствие, но сънищата ѝ бяха необичайно смътни. Сблъсък на неясни образи и приглушени звуци, неразличими и неразбираеми. Когато се събуди на сутринта, само един образ бе изникнал ясно, но бе повече от достатъчен, за да остави неприятно усещане даже след разбуждането. Мъж, седнал на износен стол. Брадата му бе дълга, прошарена със сиви нишки. Падащата отгоре му светлина бе прорязана от сенки. Дрехите му бяха същински парцали. Всичко у него излъчваше мизерия — с изключение на една отчетлива черта. Очите му, вперени в някаква невидима далечна точка, сияеха с непоколебима решителност.

Този мъж бе баща ѝ. Почти избегнала невредима кошмарите, обликът му бе двойно по-шокиращ.

Отдели миг да се окопити, преди да грабне тояжката си и да се отправи към мястото на тренировки. Мин щастливо трополеше до нея и напрегнато гледаше как феята нетърпеливо прелита наоколо. Изглежда дори пропускането на закуската, довело до пристигането на Миранда преди слънцето да е надникнало на хоризонта, не бе достатъчно, за да осигури поява по вкусовете на феята.

— Е, радвам се да видя, че вече спиш денем — подразни я Айна.
— Надявам се да си донесла със себе си малкото си наличен ум, защото ще очаквам много от теб.

— Надявам се да отговоря на очакванията ти.

— Приключи малкия тест на Соломон, който обикновено е последен, така че поне разполагаш със силата да сториш каквото ще се изисква от теб. Но достатъчно празни приказки. Слушай внимателно. Елементалните магии се различават значително по техника, така че ще е добре да започнем отначало.

Миранда понечи да отговори, но бързо бе смъмрена.

— Когато искам да говориш, ще ти наредя да го направиш. Чрез концентрация ли искаш да учиш, или чрез заклинания? Говори!

— Концентрация — изрече Миранда.

— О, значи си изоставила скъпите си „вълшебни думи“, тъй ли? Убедена съм, че би предпочела да си ги напярваш отново и отново. О,

колко забавно би било! — каза Айна с подигравателен ентусиазъм.

— Нямам нужда от снизхождението ти! — остро каза Миранда.

— Олеле! Снизхождение! Голяма дума, нали? Какво друго ти се върти в главицата? Надали е много. Но аз се отклонявам. Затвори очи и се съсредоточи!

— Нямам нужда да... — поде Миранда.

— Аз ще ти кажа от какво имаш *нужда*. Затвори очи и се съсредоточи! — настоя тя.

Миранда го стори.

— Прочисти ума си от всичко друго, освен гласа ми. Нищо друго не съществува.

По принцип щеше да постигне нужното състояние почти веднага, но вбесяващата нова наставница бе изпълнила съзнанието ѝ с гняв, който трябваше да бъде прокуден. Дори и тогава подготовката не ѝ отне много време. Сякаш усетила прояснението, Айна заговори.

— Това е задоволително. Сега слушай. Искам да се съсредоточиш върху кожата си. Почувствай вятъра. Почувствай как те заобикаля. Вдигни ръка.

Миранда го стори.

— Забележи как ръката ти помръдва при най-малката мисъл. Забележи и как въздухът се движи около нея. Съсредоточи се изцяло върху въздуха, който се вие и завихря. Винаги се движи. В него има енергия, точно както и в огъня. Почувствай енергията! — каза тя. — Дръж леещия се вятър пред ума си. Спомни си как премести ръка. Просто ѝ заповяда. Впрегни същата воля, но този път ѝ позволи бавно да се изниже от тялото ти. Нека се пропие в променящия се въздух. Примеси силата си с тази на вятъра. Това е просто друга част от тялото ти. Друг крайник. Придай повече енергия. Придай на въздуха повече сила.

Хипнотичният глас на Айна лесно потъваше в съзнанието на Миранда. Макар само преди дни да бе преминала многократно по-изморителен тест, сега усети напрежение. Не се налагаше да учи всичко отначало, но бе значително по-изтощаващо от вече овладения огън. Чувстваше умората. А и трансът ѝ не беше особено дълбок.

В последните дни на огненото обучение можеше да призовава пламъци с отворени очи и почти в пълно съзнание. Сега дори и дребните разсейвания като нуждата да слуша и усеща, заплашваха да

нарушат фокуса ѝ. Поне усиливащият се вятър бе по-забележим от слабата топлина, която бе успяла да предизвика през първите си дни на заниманията при Соломон. Но и това се оказа проблем. Усилването му я накара да се развълнува от успеха си, а същевременно усещането върху кожата се оказа все по-разсейващо. Призованият постоянен вятър започна да затихва, докато накрая ожесточената битка с концентрацията бе изгубена и светът отново заля Миранда.

— Хайде де. Трябва ти дисциплина. Почти успя! — изрече Айна с бързо изчезващо изражение на възхита.

— Аз... успех — рече Миранда.

— В същия смисъл, в който препъването в собствените крака може да бъде обявено за крачка напред. Поне изглежда, че празната ти глава е податлива на концентрация. Но това е разбираемо. Няма нужда да прочистваш ума си — жилна я феята.

Миранда млъкна. Соломон много рядко предоставяше критика. Затова малкото му насърчителни думи придобиваха истинско значение. Айна, от друга страна, изглежда се чувстваше длъжна да предоставя комплиментите си, като ги криеше зад обиди.

— Не стой със зяпнала уста. Предстои ти още много! — каза Айна.

Миранда се подчини. Този път гневът забави трансa дори още повече. Нужен ѝ бе почти час, за да съсредоточи достатъчно от волята си във въздуха, за да повтори предното си постижение.

— Това е достатъчно, сега отвори очи и ще ти покажа накъде да го насочиш — заяви Айна.

Миранда бавно отвори очи, но още не бе овладяла новата магия в достатъчна степен, за да позволи на ума си подобно разсейване. Вятърът тутакси утихна. Умората, натрупала се в новия мистичен мускул, внезапно оповести присъствието си, съсредоточаването бе заменено от световъртеж. Девойката се олюля, но не успя да се подпре навреме на жезъла си и тупна на земята.

— Издръжливост, момиче, издръжливост! Каква полза да направиш първите си крачки тъй бързо, ако спреш, преди да идеш, където и да е? — разстроено каза Айна.

— Съжалявам. Нека... опитам пак — обяви Миранда, изправяйки се на крака.

— Не, върви. Очевидно е, че днес няма да напреднем повече. Просто се погрижи следващия път да си по-добре подготвена. Почини си добре. Утре няма да съм толкова търпелива.

Докато Миранда уморено провлачваше крака, Айна припърха обратно към дървото си, чуруликайки на родния си език. Миранда бе открила само неколцина, които го говореха и бе научила малко през прекарания досега месец. Но знаеше достатъчно, за да разбере, че думите криеха възхищение. Без значение какво бе подмятала Айна, феята бе удивена.

Все още беше рано, но усилията я бяха оставили с неестествената, дълбока умора, станала ѝ тъй позната. Копнееше за сън, но знаеше, че той нямаше да дойде, докато снагата не се умори на свой ред. След отложената за дълго закуска, девойката се отправи към колибата на Дийкън. Вратата беше отворена и можеше да се види, че той записва някакво заклинание. Когато я зърна на прага, на лицето му се появи усмивка и младежът я покани да влезе.

— Много съжалявам. Възнамерявах да те пресрещна — каза Дийкън, хвърляйки поглед към позицията на слънцето, същевременно подавайки ѝ втори стол, който не бе представлявал част от мебелировката по време на последното Мирандино посещение. — Но не мислех, че ще си готова толкова бързо. Е, как мина първият ти ден под наставничеството на Айна?

— Направих поисканото от нея. Успях да раздвижа въздуха, но не можах да го задържа за дълго. Не зная какво сгреших.

— Колко пъти опита?

— Два пъти — отвърна Миранда.

— Постигнала си резултат само след два опита, а питаш къде си сгрешила? — невярващо изрече той.

— Всъщност успях само веднъж.

— Уверявам те, няма за какво да се тревожиш — рече младежът, сваляйки някакъв том от рафта.

Книгата имаше стара на вид кафява корица, върху която личеше същата руна като онази, издълбана върху дървото на Айна. Дийкън започна да я разлиства, докато не откри нужната му страница.

— Заех тази книга от библиотеката с предчувствието, че може да се почувстваш така. Когато Айна преподаваше на новаци, каквато технически си и ти за дисциплината ѝ, не бе имала и един ученик,

който да предизвика и най-лекия полъх на вятъра през първите три седмици. Ти си даровита обучаема — рече той, затваряйки тома и връщайки се на мястото си пред друга книга, в която да продължи да пише.

— Но тя е толкова груба. Каза, че съм била празноглава и... — започна Миранда.

— Такава си е. Казах ти го и преди. Най-голямата ѝ добродетел е, че е най-опитният ни експерт по ветрена магия. Най-големият ѝ недостатък е, че го знае.

Миранда стоеше със замаяно изражение.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита я Дийкън.

— Само леко замаяна.

— Няколко минути медитация ще се погрижат за това.

— Предпочитам просто да отпочина. Не е нищо сериозно. Просто искам да бъда в достатъчно добра форма, за да се изправя срещу Лейн.

— Много добре. Вече имаш достатъчен опит, за да прецениш сама от какво имаш нужда — рече той, допирайки перото до страницата.

Известно време Миранда седя мълчаливо, заслушана в далечния грохот на водопадите.

— Дийкън? — рече тя.

— Да — отвърна въпросният, без да вдига глава.

— Каза, че никой не може да напусне заради водопадите.

— Наистина е така — увери я младежът.

— Но тук са се събрали най-опитните магьосници в света, не е ли тъй? Със сигурност някой би могъл да намери разрешение.

— На всяко едно друго място. Но в планината има находища на същия кристал, спомагащ за заклинанието — рече той, отгръщайки страница.

— Това няма ли да улесни магията неимоверно?

— Не. Добре пречистеният кристал може да се сравни с огледало. Доста полезно. Находище малки, груби кристали представляват строшено огледало — само обърква и разпръсква. Затова, с изключение на много малки и прости заклинания, всяка насочена към планината магия се разпада бързо. Разработили сме теории, които биха могли да предложат разрешение, но няма купища

желаещи да напуснат това място, които да се занимават позадълбочено с тях.

— Аха... А ти какво правиш?

— Записвам, както винаги.

— Какво?

— Анализ върху ефективен метод за синхронизация на илюзионно движение и образна дубликация.

— Моля? — объркано изрече девойката.

— О, съжалявам. Налага се да записвам нещата по такъв начин. Всъщност... чакай, ще ти покажа.

Дийкън се изправи и взе кристала си.

— За периода на тази демонстрация ще можеш да ме различаваш по наличието на кристала. Та... повечето магьосници притежават поне базисно разбиране за илюзията. Използват метод, който предоставя този резултат.

До него се появи втори Дийкън, неразличим от първия. Вторият заговори:

— Както виждаш, резултатът е възхитителен. Може да изглежда, звучи или *бъде* каквото поискam — изрече копието. Докато изричаше възможните варианти за вид, звук и форма, илюзията бързо премина през серия демонстрации. Внезапно изчезна.

— Но такъв тип илюзии са трудни за създаване — отбеляза Дийкън, създавайки отново копието си, последвано от още едно, и още едно.

Тримата заговориха едновременно, същевременно обикаляйки синхронизирано около Миранда.

— Проблемът възниква при нуждата да се създаде повече от една илюзия. Поддържането е още по-трудно. За дълготрайни или мащабни цели, този метод не върши работа — казаха те, стопявайки се бавно, докато не остана само истинският младеж.

— В работата си предлагам употребата на нов метод — изрече реалният Дийкън. — Новият ми метод изработва подобия, базирани на оригинала. Тези копия синхронизират вида и движенията си. В резултат нужните усилия не зависят от бройката на копията.

В помещението започнаха да изникват копия едно след друго. Скоро цялата стая се изпълни с тях, всички до един свършени

дубликати на истинския Дийкън, който бързо се бе изгубил сред тълпата.

— Лесно е и да бъдат нанасяни промени във външния вид или движението на отделните копия — изрече тълпата. Тутакси всяко от копията се измени леко. Някои закрачиха по-бързо, други по-енергично. Гласовете се промениха. И тогава всички изчезнаха. Всички без един.

— Това имах предвид — каза Дийкън.

— Забележително.

— Благодаря ти. Илюзиите са сред най-усъвършенстваните аспекти на изкуството ми.

— На всекиго ли можеш да създадеш илюзия? — попита тя.

— Всеки, когото съм виждал или мога да си представя. Това представя възможността, в добавка с известна невидимост, за незабавна дегизировка. Гледай!

Започна да се променя пред очите ѝ в множество различни хора. Някои от тях Миранда не разпознаваше, други бе зървала в Ентуел. Видя дори и себе си. Лейн също изникна.

— Именно на това сивата магия дължи лошото си име в мистичното общество — каза Дийкън.

— Не разбирам.

— Използва се за дегизировка. Следователно за нечестни дела. Нечестието и предателството са сред най-лошите престъпления, които може да извърши един магьосник.

— Защо? — поинтересува се Миранда.

— По същите причини, поради които на лъжците не се гледа с добро око. Но при магьосниците съществува и още една стигма. Духовете, които често призоваваме да ни помагат в магията, ни отсъждат според чистотата на душите ни. Нечестността извращава душата, правейки я желана единствено за сходно извратените духове. Те имат склонността да вземат далеч по-голям и по-мрачен дан в замяна на помощта си. На това се дължи съсухреният вид на злите магове и вещиците, за които чуваме в детските истории — обясни младежът.

— Разбирам. Не би ли могъл да разрешиш проблема изкуството ти да изглежда лъжа, като го превърнеш в истина? Не би ли могъл да създадеш в действителност илюзиите?

— На теория, да, но това няма да реши проблема ни. Можем да променяме неща от една форма или субстанция в друга, но призоваването на обекти е стриктно забранено.

— Защо?

— Това е фундаментално за тукашните правила. Всички области могат да бъдат изучавани, но не всички е позволено да бъдат практикувани. На първо място сред забранените са пътуването във времето и призоваването. Времето пътуване има последици, които никой не е в състояние да проумее напълно, а призоваването... е... когато призоваваш, може нарочно или случайно да привлечеш нещо от друг свят. Това е неприемливо. Нещата от този свят принадлежат тук, нещата от другаде — не.

— Защо?

— Просто не им е тук мястото. Не са ни представяли допълнителни разяснения, но това ни бе набивано в главите още от първия ден на обучението ни. Не го полагам на съмнение.

— Мен никой не ме е предупреждавал.

— Защото не си получила сиво обучение. За да стане проблем при теб, трябва да се натъкнеш на съответната магия случайно — умът му внезапно пое в друга посока. — Я кажи, как е дракончето ти?

— Сега като се замисля, не съм я виждала цял ден — рече Миранда. — Вероятно е с Лейн. Или Соломон. Винаги очаква с нетърпение ловуването с него.

— Не че не е сладурана, но не мога да кажа, че ми липсват напомнянията ѝ, когато се приближа прекалено. Ще ми се да се научи да говори, за да разполага с по-безболезнена алтернатива. Не ме предупреждава дори на собствения си език. Изтърпя ме единствено когато ти помогнах след теста на Соломон, дори и тогава го стори с голяма неохота.

— Непрекъснато ѝ казвам да спре. Като че е игра за нея — извини се Миранда.

— Млада е и е прекалено покровителствена — небрежно рече той.

— Защо питаш за нея?

— Искаш да кажеш, че не чуваш?

Миранда се заслуша. Отвън долиташе гълчава. Чуваха се гласовете на неколцина развълнувани селяни, както и странен шум от тропване. Девойката изтича към вратата. Очите на местните бяха вперени в един покрив. Миранда погледна тъкмо навреме, за да види изкатерващата се Мин.

— Мин! Какво правиш!? — викна тя.

Дракончето възбудено я погледна и разпери криле. Скочи от покрива и замаха бясно, понасяйки се не твърде грациозно във въздуха. Въпреки сравнително неуспешния опит, малкото създание съумя да набере забележителна скорост. Прицелът ѝ също бе впечатляващ, защото успя да отлети достатъчно далеч, за да се сблъска с Миранда, поваляйки и двете на земята.

— Е, със сигурност не си си губила времето! — успя да промълви Миранда, докато седаше и поглеждаше малкото създание в очите.

Соломон дотърча до тях, изръмжавайки нещо към Мин.

— Това е най-далечното разстояние, на което тя отлетя досега — обясни той.

— Кога започна това? — попита Миранда, изправяйки се на крака. Мин отърча обратно към постройката и започна да се катери към покрива.

— Тази сутрин, след като ви е гледала с Айна, дойде при мен, с разбудено любопитство. Аз ѝ посочих пътя към летенето — отвърна Соломон, учтиво използвайки северния език.

Мин отново полетя, завъртайки се във въздуха и блъсвайки се в Миранда. Този път момичето бе подготвено и улови дракончето в ръцете си. Силата на приземяването все пак я накара да се олюлее. За пръв път осъзна, че Мин е пораснала от първата им среща. Създанието тежеше като дете! Остави я на земята и загледа как търчи към друга постройка, още по-далечна.

— Колко ще продължи това? — обърна се Миранда към Соломон, докато се приготвяше за третия полет.

— Трябва да развие мускулите си. За целта ѝ е необходима практика. Ако запази сегашния си ентусиазъм, след не повече от седмица ще може да се издига поне за по няколко минути.

Миранда улови приятелката си и отново я пусна.

— Отдалечи се на няколко крачки. Накарай я да се напегне. Това ще ускори прогреса — посъветва я драконът.

Девојката отстъпи назад. Мин напегна сили и успя да достигне обятията ѝ. Играта, продължила известно време, макар и малко грубовата, забавляваше Миранда. Слънцето бе наближило заник, когато Мин не можа да покрие поредното увеличаване на разстоянието, което бе нараснало почти до сто крачки. Бедното създание бе изтощено. Соломон похвали и дракончето, и момичето за съвместната работа, преди да се оттегли в колибата си. Дийкън, който се бе върнал към писането си, след като бе наблюдавал играта за известно време, отново изникна, когато чу, че поредицата пляскане и тупване се прекрати.

— Сигурно си се позабавлявала — рече той.

— Видя ли я? Прекоси половината село? — развълнувано рече Миранда, чешейки изтощениото драконче.

— Леко преувеличение, но въпреки това впечатляващо.

— Тя расте. Зная, че трябва да се радвам, но дълбоко в себе си не го правя.

— Защо? — попита Дийкън.

— Не искам да изгубя малкото си драконче. И сега е едра. Представяш ли си, когато порасне?

— Ще минат години, преди това да стане проблем. Доколкото знам, първоначално растат бързо, но след първата година това се забавя. Пък и точно сега си имаш други неща да те занимават.

— Какви?

— Погледни небето.

Слънцето наближаваше хоризонта.

— Лейн! Трябва да тренирам! — възкликна тя.

— Страхувам се, че да.

Миранда изхвърча в колибата си, следвана от изнурената Мин. Взе си тоягата и забърза към мястото, където я чакаше Лейн.

— Мин се учи да лети. Загубих представа за времето — обясни Миранда, докато дракончето се отпускате до нея.

— Зная. Трудно е да се пропусне. Остави тоягата — дръж това! — рече той, подавайки ѝ по-къс, по-дебел прът.

— Какво е това?

— Приблизително каквото ще ти дадат, след като преминеш магьосническото си обучение, без кристала. Това е оръжието, което е най-вероятно да използваш занапред. Също така е второто оръжие, в чиято употреба реших да те науча.

— Много добре — каза момичето.

— Днес аз ще нападам, а ти ще се защитаващ.

— Ти ще нападаш? Цял ден улавях Мин. Не съм сигурна, че мога да понеса много удари.

Лейн взе дървен тренировъчен меч от поставката зад себе си. С рязък замах вдигна оръжието на инч от врата на девойката, преди тя да успее да реагира. Дървеното острие спря там, без да я докосне.

— Ако оръжието ми се доближи толкова, можеш да се смяташ за убита.

— А как ще си спечеля въпрос? — попита тя.

— За всеки три поредни отразени атаки ще ти отпускам по един.

След кратко разяснение на основните разлики на тази тояжка в сравнение с предишното оръжие, Лейн ѝ каза да се подготви и тренировката започна. Ако имаше повече енергия, Мин щеше разпалено да възрази на насилствената проява. Наместо това тя хвърляше по някой уморен поглед в просъница.

— Противникът ти може и да напада по-бързо, отколкото можеш да помръднеш, но не и по-бързо от мисълта ти. Използвай ума си. Битката не опира само до тялото. Ако не можеш да блокираш удара в промеждутъка между осъзнаването му и самия него, значи трябва да се движиш по-бързо. Трябва да знаеш къде ще удари опонентът. Предугаждай! — настоя той.

За цялата тренировка на няколко пъти бе успяла да блокира само втората атака, никога трета. Магията я бе принудила да мисли задълбочено. Изглежда боят я принуждаваше да мисли бързо. Двете умения, на пръв поглед, изглеждаха взаимоизключващи се. Но бе ясно, че ако някой умееше и двете, то малко неща щяха да затруднят подобна личност.

Сподирена от няколко последни заръки, Миранда се отправи към дома. Мин все още беше изморена и тромаво се настани на любимото си място, когато девойката си легна.

* * *

Из Ниските земи и запада се търкаляха черни карети. Тригора проследяваше в студено мълчание изпълнението на заповедите ѝ от Елитните. Всеки, срещнал момичето, след като бе намерило меча, биваше издирен, арестуван и отведен. Заповедите изглеждаха безсмислени, произволни, но далеч не бяха първите от подобен род. Не беше нейна работа да ги обмисля, а да ги изпълнява. Останалите генерали бяха съумели да удържат свободата на Северното съглашение въпреки вековната борба срещу враг с два пъти по-голяма територия и многократно превъзхождащи ги сили. Нямаше значение, ако методите им бяха... притеснителни. Само победата имаше значение.

Тригора си повтаряше това през дългите безсънни нощи. Тези заповеди бяха жизненоважни стъпки към победата. Победата щеше да донесе мир. Мирът беше цел, достатъчно възвишена да оправдае всякакви средства. Повтаряше си тези думи, докато се взираше в очите на невинни граждани, отвеждани по причини, които не разбираха. Повтаряше ги, слушайки писъците на разделяни от родителите си деца. Повтаряше ги, докато не губеха значение, докато колелата на черните карети прорязваха дълбоки коловози из пътищата.

Повтаряше ги, вярвайки, че този път може и да им повярва.

Мин се събуди и погледна притеснено приятелката си. Миранда се потеше и се беше задъхала. Може би не представляваше съвпадение, че девойката бе сънувала Тригора — съдбовната среща в гората, преди да дойде в Ентуел. Нощта, в която едва не бе убила най-близкия си жив роднина. В кошмара си бе съзряла лицето на един от ранените войници. Баща ѝ. Тя знаеше, че това не е истина, че умът ѝ, ѝ погажда номера, но това беше без значение.

Мислите се мятаха бясно из главата ѝ. Тригора бе работила с баща ѝ, а сега беше от Елитните. Дали и бащата на Миранда бе част от тях? Това щеше да обясни честото му отсъствие... а тъй като Елитните представляваха изключително важна организация, където секретността беше от голямо значение, той можеше да е жив и днес, а тя да не знае. Краткият проблясък на радост от тази мисъл угасна при осъзнаването, че след като Тригора я разпозна, ако бащата на Миранда бе още жив, то със сигурност е бил уведомен. Щеше да я потърси, ако не беше мъртъв. Освен ако не се срамуваше, или... нямаше време за подобни мисли.

Миранда си събра нещата и се отправи към Айна, а Мин зацъка към Соломон. Както обикновено, феята бе станала, нетърпеливо очаквайки ученичката си. Върху лицето на девойката изникна усмивка, когато видя, че Дийкън също е там.

— Виж ти. Изглежда малката ми ученичка отново е привлякла публика — отбеляза Айна.

— Пропуснах предния урок. Искях да видя този. Очертава се забележително зрелище.

— Горският пожар също е забележително зрелище — рече феята с презрение, — но ако възнамеряваш да останеш, не се меси. Няма да търпя прекъсвания.

— Ще бъда тих като сянка — каза Дийкън.

— Да започваме. Концентрирай се! — нареди Айна.

Миранда бързо се изолира от света, както бе правила многократно преди. Когато умът ѝ бе подготвен, гласът на Айна изрече:

— Отвори очи.

— Но... — запротестира девойката.

— Казах да отвориш очи. И ако трябва да повторя още веднъж, ще узнаеш колко неприятно може да бъде да си моя обучаемка.

Миранда отвори очи. Пред себе си видя редица тънки пръчки с поставени отгоре им дървени топки.

— Целта на това приспособление трябва да е ясна от пръв поглед — освен за най-глупавите индивиди. Затова ще разясня. Ще създадеш вятър и ще го насочиш към прътовете. Ако силата му е достатъчна, топката ще падне. Ще се погрижи естествените вихри да не влияят на изпълнението ти. Може да затвориш очи, стига да запомниш в коя посока се намира напред.

Момичето затвори очи и се опита да прогони гнева, предизвикан от подценяващите коментари на Айна. Вятърът се появи бързо. Първоначално представляваше лек бриз, но се усилваше непрекъснато. Скоро прецени, че силата му е достатъчна. Погледна, успявайки да задържи същата скорост. Четири от десетте пръчки бяха изгубили тежестта си, бързо последвана от пета.

С напредване на времето усилието да поддържа вятъра стана почти непоносимо, но едно след друго и останалите топчета паднаха. Накрая оставаше само една топка, ала колкото и да се опитваше, не можеше да я събори.

— Хайде де, само още една! — окуражи я Айна със зле прикрито задоволство.

Миранда отново удвои усилията си, но топката не помръдваше. Ако не бе напрегнала толкова ума си, щеше да види как Дийкън поклаща отвратно глава и пронизва Айна с поглед, но всичко това ѝ убягна заради опита да съсредоточи съзнанието си. Наставничката ѝ се усмихваше широко, увеличавайки усмивката си при веки неуспешен повей. Яростта на Миранда нарастваше и пречеше на концентрацията ѝ. Вятърът започна да затихва и накрая момичето излезе от транса.

— Гледай ти. Очевидно нашият феномен не е всемогъщ. Сега си почини, утре ще опиташ нова крачица — излорадства феята.

— Не! — викна Миранда, вдигайки жезъл и опитвайки се да създаде нов вятър.

— Чуй, момиченце! Ти се провали. Върви си, преди да съм те изхвърлила! — предупреди Айна.

Миранда не обърна внимание на протестите ѝ и създаде слаб ветрец. Опита се да го подсили, но изпълнилият ума ѝ гняв не оставяше място за концентрация. Айна долетя право пред непокорната си ученичка и продължи да заплашва, но девойката не я слушаше. Яростта на Миранда продължаваше да нараства, напирайки като запряна зад бент река. Противното създание, което така ликуваше от провала ѝ, щеше да получи урок. Ръцете ѝ започнаха да се тресат.

Накрая бентът се скъса и гневът изпълни съзнанието ѝ. Мощен вихър зафуча, появил се отникъде, изтръгвайки я от концентрацията. Силното главозамайване я връхлетя със същата скорост. Бе изпуснала жезъла си, когато вятърът я бе стреснал, така че нямаше на какво да се подпре. Дийкън се озова до нея навреме, за да я задържи на крака.

— Добре ли си? Не трябваше да правиш това. Наистина не трябваше.

— Аз ли го направих? — невярващо запита Миранда.

Очите ѝ най-накрая се фокусираха, за да видят гледка, наподобяваща бедствие. Всички пръти се тресяха яростно. Най-близките до нея бяха откъртени и чак сега падаха на земята на няколко ярда. Прицеленият от нея липсваше изцяло, заедно със значително парче от земята, в която бе поставен. Можеше да бъде намерен забит в дървото на Айна. Самата тя пърхаше, замаяна, пред плитък белег в дървото, с което се бе сблъскала. Бе опръскана с вдигната от вятъра кал и бавно се обръщаше към дървото, за да огледа щетите.

— По-добре върви. Бързо! — прошепна Дийкън на Миранда, докато я отвеждаше.

Феята внезапно вдигна ръка. Яростен вятър зафуча около Миранда, блъсвайки Дийкън настрана и повдигайки девойката във въздуха. Когато долетя до висящото момиче, Айна щракна с пръсти. Вятърът утихна и Миранда болезнено се стовари на земята.

— Това е. *Свършена си!* Да не си ми се мярнала пред очите, преди да е изминала година!

— Не можеш да направиш това, Айна! — каза Дийкън, опитвайки се да я вразуми.

— Знаеш правилата не по-зле от мен. Момичето използва подхранена с гняв магия. Мога да я накажа, по какъвто начин *преценя*. Трябва да се радваш, че не избрах да я убия.

— Но правилата също така призовават към снизходителност при първо нарушение — контрира Дийкън.

— Снизходителност! Не ме интересува дали това *нещо* е направило и една грешна стъпка през живота си! Позволи на мрачните емоции да подхранят магия, правейки това *по време на неподчинение*, използвайки въпросната магия, за да ме *нападне*! — беснееше Айна.

— Не... — поде Миранда, но феята стисна юмрук и девойката усети въздухът да напуска дробовете ѝ.

— Ти го предизвика. Тя не те нападна, а се опитваше да премине тест, който ти бе саботирала — каза той.

— Как смееш да ме обвиняваш в саботиране на теста! — поразена изрече Айна.

— Пръчката е забита в дървото, а топката все още е прикачена отгоре ѝ — изтъкна Дийкън.

— Не отричам, но нямаш право да ме обвиняваш! — каза тя.

Пред очите на Миранда се спускаше пелена. Когато мятането ѝ се забави, Айна забеляза и разтвори ръка. Пресният въздух нахлу в дробовете ѝ и я свести. Когато си пое достатъчно дъх, за да успее да се изправи, девойката го стори.

— Какво съм сторила, та да заслужи... — опита отново Миранда, само за да получи същото отношение.

— За някой толкова прехвален с умениято да се учи бързо, със сигурност доста бавничко усвояваш кога да си държиш устата затворена! — отбеляза Айна, докато момичето отново падаше на земята безпомощно.

— Ти си не по-малко виновна, защото се очаква да знаеш повече! — каза Дийкън.

— Добре. Ще си получи флейтата и... елегията. Но няма да се занимавам повече с нея, докато не бъде готова за изпита си. Вече е твоя обучаема. Погрижи се да се упражнява всеки ден! — каза Айна, отхвърчавайки до дървото си и освобождавайки девойката.

Дийкън отново помогна на Миранда да се изправи и двамата се отправиха да се нахранят. По време на яденето умът на момичето се избистри и те заговориха.

— Какво стана току-що? — попита девойката.

— Айна те подмами да нарушиш едно от основните ни правила — каза той, снижавайки гласа си до шепот. — Вероятно това е бил

планът ѝ от самото начало. Щом е открила колко бързо усвояваш, насочила е мислите си единствено да запази ненадминат своя рекорд.

— Какво правило наруших?

— Позволи на гнева си да повлияе върху магията.

— Затова ли беше толкова мощна? Не разбирам. Защо се случи и ако съм отделила толкова много енергия толкова бързо, защо не се чувствам изтощена?

— Магията е израз на душевната сила. Силните емоции разтърсват душата и увеличават силата. Конкретно гневът е в състояние да усилва ефекта на всяко мощно заклинание извън контрол. Тази подробност, в комбинация с факта, че заклинателят привиква към тези методи, ако бъдат използвани прекалено често, го прави едно от най-големите прегрешения, които могат да бъдат направени по време на обучение. Продължителната употреба може да изврати душата далеч по-сериозно от безчестието и предателството. Що се отнася до причината да не си изтощена — умората се появява впоследствие. Вероятно ще те върхлети докато спиш. Изразходването на прекалено голямо количество прекалено бързо понякога се усеща след няколко часа, особено при първата употреба. По-опитните заклинатели го усещат по-рано.

— Защо? — попита Миранда.

— Магията все още крие мистерии, дори и за нас.

— Чакай. Видях всички майстори буквално да разрушават колибата на Старейшината. Не нарушаваха ли правилото?

— Те бяха гневни *докато* правеха магия. Гневът не влияеше върху силата на магията. В противен случай сега нямаше да е останало много от селото.

— О! Е, какво да правя сега?

— Малко са основните неща, които трябва да бъдат усвоени за въздушната магия. Всъщност са две. Вече знаеш как да призоваваш вятър, а днешната проява показва, че можеш да го насочваш точно. Останалото е практика.

— Значи сега просто се упражнявам, докато се почувствам готова за някакъв последен тест? — каза тя.

— Именно. Ще получиш флейта и мелодия, която да научиш. Не се изисква гениален ум, за да се досетиш какво ще правиш с тях.

— Явно ще трябва да свиря без ръце.

— Точно така — рече Дийкън.

Двамата си доядоха и излязоха. Мин дотърча и се вклини между тях.

— Ами ти къде беше? Бях нападната, а теб те нямаше никаква — шеговито рече Миранда.

Дракончето изгледа злобно Дийкън и го повали на земята.

— Не, не! Не той. Не ме е нападал! — рече Миранда, издърпвайки създанието от приятеля си.

— Изглежда започва да придобива сносни знания по езика! — забеляза Дийкън, приемайки протегнатата ръка на Миранда.

Създанието гледаше въпросително към Миранда. Очевидно очакваше да узнае самоличността на истинския нападател.

— Е, няма да ти кажа кой го стори, защото не искам да ме забъркваш в още неприятности — каза девойката.

— И много благодаря, задето реши, че аз съм виновникът. Трябва да открия някакъв начин да попадна в белия ти списък. Ще започна да ти нося подаръци.

— Чак по залез ще се изправа срещу Лейн, така че дотогава няма какво да правя — каза Миранда.

— Не бих препоръчал мистични занимания. Нещо прекалено напрегащо само ще ускори изтощението от гнева — предупреди Дийкън.

Миранда си нямаше и представа, че Мин вече е взела решение вместо нея. Дракончето отърча до най-близката сграда и бързо пролази до покрива. По времето, когато девойката забеляза отсъствието ѝ, Мин вече летеше. Миранда едва успя да се подготви, преди зверчето да се блъсне в нея.

Следобедът уроци по летене я остави понасинена и кървяща тук-там от моментите, в които Мин бе станала непредпазлива с ноктите си. Но въпреки това бе забавно, а няколко мига лечебна магия заличиха последствията, с изключение на малкото умствена и телесна умора.

Лейн я очакваше, както винаги.

— Съжалявам, Лейн. Днес имах тежък ден. Може да не съм в най-добрата си форма.

— Още по-добре. Рядко ми се е случвало да съм отпочинал, когато се е налагало да се защитавам — каза той, подхвърляйки ѝ тоягата. — Пригответи се.

Това бе най-лошото ѝ представяне от началото на тренировките. Ударите му постоянно намираха целта. В редките случаи, когато успееше да блокира, силата на удара я караше да губи равновесие. За щастие рефлексите на Лейн бяха достатъчно бързи, така че малтропът отдръпваше оръжието си навреме. По времето, когато наставникът прецени, че за днес ѝ стига, Миранда бе на път да изпадне в несвяст. Избухването по-рано днес със сигурност показваше цената си.

— Искрено се надявам да подобриш представянето си в извънвърхова форма, инак бързо ще погинеш в истинска битка — каза той.

— Ще поработя върху му — успя да изрече тя, докато се отдалечаваше, зорко наблюдавана от Мин, която не изпускаше от очи олющващото се момиче.

Добра се до колибата си и буквално се строполи в леглото. Тъй като по изгрев не ѝ предстоеше урок с неприятна наставница, сънят ѝ бе още по-дълбок. Потопена в чернотата на чистото изтощение, не я сполетяха кошмари.

Миранда бе събудена от Мин, наместо обратното, няколко часа по-късно от обичайното време, по което ставаше девойката. Дийкън я докопа на закуска и ѝ предостави флейтата и музиката, които Айна бе изисквала. Флейтата бе изработена от тръстика, а мелодията не изглеждаше трудна. След като се поупражнява малко, Миранда се почувства убедена, че усвояването няма да отнеме много време.

Мин все още изпитваше ентузиазъм за летенето и изглежда бе решила, че след като Миранда вече не посещава учител, значи е свободна да служи като площадка за приземяване през целия ден. Момичето се опита да вербува Дийкън да занимава дракончето, за да може да поработи над ветрената си магия, но безуспешно. Той донесе прясна риба, както и рядък деликатес — парче червено месо, чийто произход отказваше да разкрие. Дракончето не им обърна внимание, благоволявайки да ги изяде едва когато бяха предоставени от ръката на Миранда. На Дийкън тази чест не бе оказана.

Бе постигнат компромис, когато Миранда започна да помага на Мин да упражнява реенето си, създавайки постоянен вятър, който да поддържа крилете ѝ. Без тиранична наставница, която да я притиска до изнемога, девойката бе в състояние да прекратява тренировките си навреме, запазвайки достатъчно яснота на ума, за да представлява предизвикателство за Лейн. Откри, че ранното предугаждане на атаките изискваше почти същото съсредоточаване, както и магията.

Следващите няколко дни преминаха по подобен начин и бяха най-приятните в последно време. Контролът ѝ върху вихрената магия се увеличаваше приблизително в една степен с летателните възможности на Мин. В края на първата седмица дракончето можеше да стои във въздуха почти час, а Миранда изпитваше съвсем леко напрежение, докато му помагаше. Дийкън още не бе открил предмета, който щеше да му спечели благоволението на Мин и идеите му се изчерпваха.

Най-малък напредък отбелязваше в тренировките си с Лейн. Досега бе успяла да си спечели само един въпрос — придобит с такава

трудност, че не се решаваше да го зададе. Разполагаше само с две питания, които само щяха да разпалят жаждата ѝ за знание.

Един ден, докато Миранда се мъчеше да убеди Мин да ѝ позволи да упражни свиренето си на флейта, Дийкън изникна с прашна торба.

— Какво си помъкнал? — запита Миранда.

— Опитах всичко налично, което може да се понрави на един дракон, а Мин все още ме напада или не ми обръща внимание. Започвам да се отчайвам. Затова отидох в градината и взех мостри от всеки зеленчук. Надали ще се стори особено примамливо на месоядно, но това е последният ми шанс! — рече той.

Макар Мин да не се отнасяше към Дийкън с нещо различно от подозрение, любопитството ѝ биваше събудено, когато донесеше поредната партида подаръци, които тя да отхвърли. Едно по едно ѝ бяха предложени моркови, целина и лук. Очаквано, дракончето ги подуши веднъж-дваж и ги перна от ръката му. Но когато Дийкън измъкна от торбата голям картоф, Мин задуши с малко повече интерес, вземайки го от ръката му и дъвчейки лакомо.

— Картофи? — объркано изрекоха двамата в един глас.

Когато животинката вдигна очи и зарови муцуна в торбата, дирейки още, той разбра, че е открил пътя към сърцето ѝ.

— Само аз ще ѝ давам картофи. Ти вече си харесвана, аз съм този, който се нуждае от помощ! — каза Дийкън, преди да се обърне направо към създаването. — А що се отнася до теб, за всеки ден, в който не ме удариш, ще ти давам по един от тези. Съгласна ли си?

Мин изглежда изрази неохотно съгласие, облизвайки се няколко пъти, след което подуши и лизна ръцете му, проявявайки много внимателно отношение от това, което Дийкън вече бе свикнал да очаква. Приятният момент бе прекратен от глас, милостиво спестен им през последните две седмици.

— Колко мило, животните се спогаждат! — изчурулика Айна.

— Какво те води толкова далеч от убежището ти? — запита Дийкън.

— Слушах елегията да се носи из въздуха с намаляваща фалшивост. Звучи ми, че времето на изпита наближава... — с усмивка каза феята.

— Доколкото помня, бе склонна да отложиш датата с не по-малко от година. На какво се дължи внезапната промяна на мнението?

— Имам право да подлагам обучаемата си на изпитание, когато съм я отвела до необходимото ниво на знание.

— Убедена ли си, че съм готова? — поинтересува се Миранда.

— Сносно. Ако не сега, то след няколко дни. Със сигурност преди края на седмицата.

— А, разбирам. Ще бъде готова, преди да са минали четири седмици. Толкова отне на Соломон да приключи обучението ѝ.

— Какво съвпадение! Е, представянето на ученика говори добре за учителя, нали? Би било срамът името на онзи дракон да стои в архивите, а моето да не е отгоре! — каза Айна.

— Значи си склонна да ѝ отдаваш полагащото ѝ се уважение, когато можеш да извлечеш някаква полза? — забеляза Дийкън.

— Щом възнамеряваш да гледаш така на нещата. О, и Миранда, мила, почини си добре преди теста. Възнамерявам да счупя повече от един рекорд с твоя помощ! — рече феята, докато отпърхваше.

— Какво според теб означава това? — запита девойката.

— Тестът на въздушната магия зависи главно от преценката на наставника — в по-голяма степен от останалите. Също така е и най-лесният. Имам усещането, че Айна възнамерява да сложи край на тази традиция, принуждавайки те да преминеш изпитание, вдигащо летвата неимоверно високо, за което тя ще си припише заслугите. Това е първият ѝ изпит като майстор — винаги може да се оправдае, че намерението ѝ е било да установи по-трудни стандарти за следващите обучаеми.

— Чудесно — изрече Миранда с безизразен глас.

— От появата си насам предизвикваш интересни събития. Колкото и неприятно да е за теб, за останалите е разнообразяващо... — каза Дийкън.

— И това е нещо! — рече тя с дълбока въздишка.

След още малко практика, за да се убеди, че може да изсвири мелодията, Миранда реши, че ако последиците и от този тест щяха да наподобяват огнения, щеше да е добре да напегне усилия, за да си спечели още няколко въпроса от Лейн. Това щеше да е последната ѝ възможност за няколко дни.

Дийкън бързо се отправи да събере колкото се може повече картофи, а Миранда и Мин се отправиха към мястото на тренировки.

При пристигането ѝ, Лейн предостави обичайните си критики и заръки, заменящи поздравите.

— Все така насочваш вниманието си изцяло върху оръжието ми, докато се защитаващ. Трябва да се съсредоточиш върху цялото ми тяло. Краката ми може да са последното нещо, което да представлява заплаха, но обикновено са най-голям индикатор къде ще бъде насочена следващата ми атака — каза той, хвърляйки ѝ нейното оръжие.

— Може да не се явя няколко дни. Утре ми предстои изпит върху ветрена магия — каза тя.

— Много добре. Пригответи се.

Миранда поспря. Бе започвал всяка тяхна тренировъчна сесия с тази проста фраза. Всеки ден я бе вземала за обикновено предупреждение, че битката ще започне. Може би се дължеше на приближаващия тест, с който Айна я бе изненадала, но когато думите достигнаха до ушите ѝ този път, изглежда получи различно значение. Малтропът не би подчертавал нещо маловажно — това не бе типично за него. Може би трябваше да се подготви по начина, по който привеждаше съзнанието си в готовност за мистичните тренировки. Ежедневно откриваше все повече сходни черти между битката и магията — логично беше да споделят и това. Отдели миг, за да се съсредоточи. Когато се фокусира, отвори очи и зае позиция.

Атаката на Лейн се стрелна с обичайната си бързина. Миранда премести тоягата си и я отби. Тежестта му се премести при отдръпването на оръжието. Леко разместване на дървеното острие подсказа следващата му цел. Девојката бързо постави тоягата между себе си и мястото на удара. Оръжието му се отдръпна с невероятна бързина. Следваше третият удар, който винаги бе изглеждал прекалено мълниеносен, за да може да го отрази. Но в концентрираното състояние мислите ѝ не отстъпваха по бързина на движенията му, дори ги надвишаваха. В настоящата си позиция, Лейн можеше да атакува само по един начин. Миранда се отдръпна от очакваното място на удара и стрелна тояжката си натам с цялата бързина, на която бе способна. Жезълът се сблъска с острието.

То бавно се оттегли и Лейн я погледна със задоволство. До този момент бе успяла да блокира адекватно само веднъж, като дори на самата нея бе станало ясно, че се бе случило поради чист късмет. Но сега бе различно. Беше успяла да блокира серията чрез внимателно

наблюдение. Без да каже нищо, Лейн атакува отново. Момичето блокира първите два удара и сведе третия до одраскване. По времето, когато тренировката приключи, беше се сдобила с цели шест питания, понякога блокирайки над половин дузина поредни удара. Тези нови въпроси, заедно с двата, които бе запазила отпреди, щяха да послужат за утоляването на част от любопитството ѝ.

— Осем въпроса. Ще ги задам сега! — рече тя, поемайки си дъх.

— Както желаш — отвърна малтропът, отнасяйки тренировъчните оръжия в колибата си. — Но знай следното! Със следващата ни тренировка ще започне третото ти ниво на обучение. Ще бъде много по-трудно, най-трудното досега.

— Не съм си и представяла друго.

Замисли се за миг как най-добре да оползотвори първия от извоюваните с мъка въпроси. Една мисъл разбута останалите.

— Разбрах, че си дошъл тук и си прекарал известно време преди повече от седемдесет години. Не съм много запозната с вида ти, но ако трябваше да гадая, не бих те определила на повече от тридесет. А баба ми ми разказваше приказки за Червената сянка, когато бях малка. Значи си бил активен над столетие. Как е възможно това?

— Не мога да отговоря. Наистина не зная — каза той.

— В такъв случай позволи ми да перифразирам въпроса. Колко дълго си жив? На колко години си?

— В това също не съм сигурен. Единствената възраст, която мога да ти предложа, е тази на легендата за Червената сянка. Първата му жертва загина преди малко повече от сто и петнадесет години. Не мога да бъда сигурен за бройката на годините, изминали между раждането ми и този ден, а и се съмнявам, че някой би могъл да каже.

— Живял си над век в съвършена физическа форма, а се съмняваш, че ти е възложена някаква въздигната цел? — невярващо каза Миранда.

— В света съществуват много раси, които могат да се похвалят със същото — каза той, влизайки в колибата си. — Благодарение на усилията на *твоя* вид, няма как да знаем дали и моите събратя не разполагат с подобен дар. Никога не съм чувал за малтроп, умрял от естествена смърт.

Миранда мълчаливо се замисли над думите му, преди да избере следващия си въпрос.

— Каза, че си наблюдавал залавянето ми от плащовете. Какво знаеш за тях?

— Откакто се помня, присъстват по някакъв малък начин във всяко селище, което съм посещавал. Не бях сигурен в произхода или клонението им до деня, в който бе пленена. Изглежда са агенти на Съглашенската армия. Движат се наоколо нощем. Много е трудно да ги усетиш. Няма миризма, не вдигат шум. Бъди нащрек около мълчаливите непознати. Особено нощем. Срещата с теб бе първото истинско дело, което ги видях да правят. Извличат от повсеместната употреба на сиви плащове по-голяма угода дори и от мен. Подозирам, че те може да са причината за раздаването им — отговори малтропът от колибата си.

— Близниците... плащовете... Какво още не зная за този свят? Какво още трябва да зная? — примоли се тя.

Лейн излезе от колибата и я погледна в очите, преценявайки дали изреченото е било предназначено за въпрос. Когато видя нужното, отговори:

— Израснала си в свят, много различен от моя. Прекарала си живота си в градовете и по пътищата между тях. Аз прекарвах моя из полята, горите, планините и равнините. Виждал съм неща, които не можеш да си представиш. Ако възнамеряваш да ме караш да ги изброявам, знай, че не разполагам с времето и търпението да го сторя. Но ако близниците и плащовете те притесняват, забелязвал съм някои сходни чудатости в моя свят, които може да са се просмукали в твоя, или скоро ще го сторят.

— Ако обичаш? — рече тя.

— Мой познат наричаше плащовете, близниците и останалите, които познавам, с общото название дкарони. Сходното между тях е способността за имитация. Плащовете например представляват демонски брони. Срещат се рядко и ако имаме късмет, нещата ще си останат така. Много са враждебни. В първите си сблъсъци с тях бях неподготвен. Просто няма какво да се напада. Само студен, празен метал — рече той, замисляйки се за миг, преди да продължи. — Човеците не са единствените създания, които биват имитирани. Виждал съм безизразни пародии на кучета, червеи и безброй други. Мисля, че си виждала дкаронска версия на дракон. Една легеше на земята край притежателя на меч.

— Откъде идват тези създания? — попита Миранда.

— Откъде идват всички раси? Живял съм известно време, тези създания се таяха в околностите още от най-ранните ми дни. Вероятно са съществували поне колкото вида ти, достатъчно щастливи да останат неоткрити. Единствено зная със сигурност, че обитават само севера. Прекосявал съм на юг от фронта и там ги няма.

Миранда обмисли наученото, а Лейн започна да разтяга крака. Почти не показваше външни белези за ужасното състояние, в което го бе намерила, но леко накуцване все още го тормозеше.

— Колко въпроса зададох? — запита момичето.

— Четири. Освен ако не възнамеряваш това да бъде петият.

— Не, разбира се. Четири. Отнесла съм се прекалено. Трябва да ми кажеш повече за себе си. Искам да ми разкажеш отново историята, която ми представи като Лео. Къде си израснал, какъв е бил животът ти. Но този път искам истината.

— Надявах се да осъзнаеш невнимателността си едва когато въпросите свършеха. Добре. От най-ранните си години зная само каквото съм чел. Ако може да се вярва на архивистите, открит съм в гората. Майка ми е починала при раждането. Мъжът, който ме открил, ме предал на брат си, робовладелец. Като дете съм бил продаден с група от две дузини роби. Бивах бит, изолиран и остракиран от всеки, който ме видеше. Единственият, предлагащ някакво подобие на грижа, бе слепец на име Бен. Не беше толкова привързан, по-скоро беше безразличен, но в онези дни да бъдеш игнориран представляваше истинско глезене. Двамата с него имахме нещо общо. Имахме по три ивици.

Миранда го погледна въпросително. Лейн нави ръкав, разкривайки три жестоки белега, видими дори през козината на ръкава му. Под тях се виеше назъбен белег.

— Робът бива дамгосан веднъж при покупка и втори път при започването на работа. Долният белег е символът на робовладелеца, комуто бях продаден. Трите ивици свалят цената ми. Една черта показва най-високата стойност, предимно млади мъже. Ако робът не е толкова полезен, добавя се втора линия. Такива са най-вече повечето жени, възрастните или слаби мъже, както и тези с постоянни наранявания. Добавя се трета, ако робът се счита за безполезен. Възрастните, немощните, нежеланите като мен.

Получих трите в деня, в който бях преценен като годен за работа. Животът беше лош, докато стопанинът не умря и не ни остави на сина си. Тогава стана още по-лош. Последваха редица глупави решения от страна на наследника, благодарение на които ковчежетата се изпразниха само за няколко години. Разпродаде най-ценните си роби и започна да отглежда по-скъпа реколта. Нискокачествените работници, в комбинация с бързо изтощаващи почвата посеви, влошиха нещата. Повечето от двуивичните бяха продадени, както и голяма част от земята. Аз бях един от малцината годни за работа. Всички работехме тройно в сравнение с минали години. Аз самият върших работата на вол, бях впрегнат да ора.

Един ден Бен умря под камшиците на надзирателите и... изгубих контрол. Когато дойдох на себе си, с коса в ръка стоях на над най-малкия син на господаря, а навсякъде около мен имаше смърт. Избягах в горите. По-късно узнах, че той бил единственият оцелял от персонала и семейството.

Миранда се размърда неловко. Почти бе успяла да загърби факта, че Лейн бе асасин, беше започнала да вижда загатвания за топлотата, заради която се бе привързала към него преди. Сега той седеше, разказвайки историята от мъчителната си младост, последвана от безсъвместно описание на убийствена ярост. Той беше чудовище, убиец. Бе го знаела още от първия въпрос. Сега знаеше за живота, превърнал го в това. Той продължи.

— За пръв път се намерих свободен. Трябваше да открия начин да оцелявам и ако бе възможно, да отмъстя за отнетите ми години. Притежавах две умения. Можех да работя във ферма и да отнемам животи. Заклех се никога да не върша първото, така че избрах второто. След няколко години създадох легендата за Червената сянка, както и неколцина други. Пътуванията ми ме отведоха тук, където впрегнах знанията и уменията си с голям успех. Оттогава животът ми представлява безконечно дирене на следваща цел.

Миранда седеше мълчаливо. Изразът в очите на Лейн показваше, че очаква този въпрос да е последен, поне за днес. Малтропът знаеше, че наученото я бе отвратило. Може би, за да го опровергае, за да не се окаже прав отново, девойката реши да продължи.

— Колко въпроса остават? — попита тя.

— Три — отвърна Лейн.

— Добре тогава. Зная, че си убиец. Що за хора ти плащат? — запита девойката, а гласът ѝ леко потрепери.

— Богати. Не само защото имат средствата, а защото единствено те са достатъчно арогантни, за да смятат, че могат да определят кой ще живее и кой ще умре.

— Трябва да се постарая повече. Искам имена.

— Стоте години са ми докарали повече работодатели, отколкото мога да си спомня. Спокойно мога да кажа, че почти всяко могъщо семейство в севера се е озовавало от различните страни на острието ми.

— Все още чакам имена.

— Тогава трябва да бъдеш по-конкретна. Промени въпроса си.

— Добре. Но това е към *същия* въпрос. Работил ли си за човек, който може да ми е познат? От Кенвард? — запита Миранда.

Имаше причина, поради която не пристъпваше директно към питането. Страхуваше се от отговора. Кенвард бе бившата столица на кралството със същото име. Всяко влиятелно семейство в запада имаше представители там, а семейството ѝ бе познавало всичките. Познанията ѝ за тези родове я караха да смята, че са добри хора, които никога не биха прибегнали до услугите на наемно острие. Познанията ѝ за света я караха да се страхува, че е грешала.

— Отговорът ми не се променя. Прекалено много са.

— Назови един — настояваше момичето.

— Сам Ринтоурн.

— Лордът! Бил си наеман от самия лорд на Кенвард? За какво? Кажи ми всичко, това е един въпрос! — каза тя.

— Хората на Кенвард, *твоите* хора, търпяха ужасни загуби, несъответстващи на загубите на Улвард и Вулкрест. Биваха им нанасяни удари с такава точност, която можеше да се дължи единствено на изтичането на информация. Бях нает да открия и убия отговорния — или отговорните.

— Продължи! — каза тя.

— Проследих потока на информация до вестоносец. За да предотвратя последващото изтичане на информация, го убих и проследих следата до главната квартира в Теритал.

— Теритал? Това е старата столица на Улвард. Намира се в другия край на континента.

— Така е. В онези дни приютяваше петима генерали. Поне така бе няколко дни преди да пристигна.

— Но генералите не са тръгвали на север до... — поде тя.

— Клането се случи няколко дни по-късно — каза малтропът. — Тъй като работодателят ми бе убит, няхах причина да продължавам.

Миранда застина, сепната от прекосила ума ѝ мисъл.

— Каква информация носеше шпионинът?

— Доколкото помня, носеше заповеди от генерала да промени патрулния маршрут около Кенвард. Също така носеше писмо на тресорски, описващо слабостите на новия маршрут.

— Какво направи с информацията? — попита Миранда.

— Нищо.

— Тогава какво... — започна девойката.

— Зададе въпросите си. Ако искаш да узнаеш още, заслужи го! — рече Лейн, обръщайки се и влизайки в колибата си.

— Имал си заповедите. Знаел си за наличието на слабост. Можел си да направиш нещо, *а не си го сторил!* — изкрещя момичето.

Лейн седеше на пода на колибата, затворил очи.

— Ти си чудовище! — изръмжа тя.

Малтропът седеше неподвижно. Миранда сграбчи тояжката. Ръцете ѝ се тресяха от безсилие. Всяка трудност в живота ѝ се бе зародила на този ден, а той е можел да го спре. Мисълта я разтърси. Преди да осъзнае какво прави, бе замахнала към него. Удар с цялата сила, на която бе способна. Мълниеносно ръката му сграбчи жезъла. Рязко, болезнено извъртане изтръгна оръжието от захвата ѝ и го хвърли към стената. Той дори не отвори очи.

— Горд съм да зная, че съм запалил огън в душата ти. Но те предупреждавам: не му позволявай да те погълне! — каза Лейн.

Миранда изхвърча от колибата. Мин, която ги бе наблюдавала със значително притеснение, я последва. Достатъчно дълго бе ги наблюдавала да си разменят удари, знаеше, че това е игра. Но последната атака бе различна. Дракончето бе доловило силен гняв между тях — измъчваше се по същия начин, по който дете би се почувствало да наблюдава спор между родителите си. Още повече се разтревожи, когато Миранда не яде нищо, както обикновено правеше. Наместо това девойката рухна върху леглото си и заплака.

Мин стори всичко по силите си да я утеши безмълвно, преди и двете да потънат в сън.

* * *

Нощта бе изпълнена с кошмари. Тормозеха я видения на зверствата, които Лейн бе допуснал. Отново и отново преживяваше деня на клането. Многократно се будеше, затруднявайки се отново да заспи. След по-малко от час истинско спане, бе разбудена от последния глас, който искаше да чуе.

— О, значи с животното спите в едно легло. Колко подобаващо! — каза Айна.

— Какво искаш? — промърмори Миранда.

— Време е да демонстрираш на какво съм те научила. Препоръчвам ти първо да се нахраниш.

Миранда се измъкна от леглото, взе си тояжката и провлачи крак към постройката, където раздаваха храната. Айна пърхаше около нея.

— Не изглеждаш особено отпочинала. Помня, че ти наредих да си събрала сили! — мърмореше гневно феята.

— Не можах да спя заради сънища — обясни Миранда, докато се опитваше да яде.

— Това е признак на много слаб ум! — порица я Айна. — Винаги ли ядеш толкова бавно?

Дийкън влезе и се настани до Миранда.

— Прекрасно, сянката ти се появи — озъби се Айна.

— Миранда, не изглеждаш много добре. Сигурна ли си, че си във форма? — попита младежът.

— Няма избор. Ще я изпитам днес.

— И какво си й приготвила? — обвинително изрече Дийкън.

— Подобаваш тест за малкия ни феномен — каза феята.

— Който със сигурност ще те накара да изпъкнеш като наставник... — изтъкна той.

— Самото ми съществуване е достатъчно, за да изпъкна — отговори повелителката на въздушната магия, подушвайки шумно, преди да отбележи. — Каква е тази воня? Храната ти? Как ядеш това?

— Това е единствената налична храна — рече Миранда.

— За теб, може би. Онези с по-еволюирали небца имат алтернативи.

— Ти с какво се храниш? — запита девойката.

— Нектар. Това е единствената удачна храна, предоставена от природата.

— Опитвала ли си нещо друго? — поинтересува се момичето.

— Не мога да ям друго. Бързо, приключвай! Нямам търпение да започнеш.

Миранда се подчини и се отправи към дървото, което все още носеше белези от последната ѝ поява там. Тръстикова флейта, идентична на тази, с която се бе упражнявала, бе прикрепена на прът под него.

— От теб се иска нещо много просто. Първо, ще задържиш една нота в продължение на двадесет и четири часа, сетне... — поде феята.

— Цял ден! — възкликна Миранда.

— Инак казано, да. И ще те помоля да не ме прекъсваш отново. След теста за издръжливост ще изспириш елегията без грешка, от началото до края, застанала на не по-малко от десет крачки от инструмента — продължи Айна.

— Най-дългият майсторски тест е изисквал три часа! — каза Дийкън.

— Поздравления, познанията ти върху историята ни са неоспорими. Откровено казано никога не съм била особено радостна от факта, че в миналото тестът е бил толкова... незначителен. Това е далеч по-удачно.

— Затруднявам се да остана будна за повече от ден — рече девойката.

— Е, със заклинание, което да занимава ума ти, не трябва да имаш проблеми да избегнеш съня. Достатъчно приказки. Започни! — нареди феята.

Бе ясно, че говори сериозно. Миранда насочи ума си. За щастие се изискваше съвсем малко усилие да създаде вятър, достатъчно силен, за да издаде звук. За нещастие, Айна не остана доволна, докато нотата не бе чута от всички. Девойката трябваше да утрои усилия, преди феята да престане да досажда с подканяния. Звукът бе достатъчен да събере тълпа. Усилието не бе ужасно, но беше осезаемо.

Миранда огледа тълпата, която изглежда нарастваше към изтичането на първия час. Айна изпитваше изключително удоволствие да съобщава на всеки новопристигнал условията на теста.

Времето минаваше бавно. Слънцето едва-едва пълзеше в небето. Почти невъзможно беше да знае колко време се е занимавала с това. Дийкън знаеше, така че бе достатъчно любезен да води отчет, прокарвайки резки в земята. Посещенията му изглеждаха все по-редки с напредването на деня. По времето, когато светлината на краткия ден си бе отишла, девойката трябваше да съсредоточи цялото си съзнание върху поддържането на нотата. Повечето от зяпачите се оттеглиха, включително и Айна. Единствените останали бяха Дийкън, който прекарваше времето между отбелязването на часовете с писане в книгата си, и Мин, вярно застанала до нея.

Нощта бе мрачна — и студена. По някое време одеяло обви раменете ѝ. Трябва да бе Дийкън, но девойката не можеше да определи кога е било поставено. Бе вперила очи в хоризонта. Когато слънцето най-накрая надникна отново, момичето знаеше, че ще успее. Очите ѝ се затвориха неусетно няколко пъти, докато попадеше в някакво нелепо състояние между сън и концентрация. Насилваше се да ги отвори, всеки път съглеждайки същото тъмно небе.

Около петнадесетия час започна да се случва нещо любопитно. Магията премина на заден план. Сякаш съзнанието ѝ се бе разделило. Една част поддържаше заклинанието, а другата бе свободна.

— Дийкън? — успя да изрече тя.

— Да? — отвърна младежът. Гласът му бе леко завален, сякаш бе започнал да се унася.

— Чувствам се странно. Вече не аз съм тази, която поддържа заклинанието.

— А, да. Умът ти се приспособява към магията като цяло. Заклинанието се превръща във втора природа. Това е голяма стъпка към изграждането в успешен магьосник. Не след дълго, използваните най-често от теб заклинания ще станат рефлексивни. Защита, лечение, ще бъдат призовавани сами при нужда. Това умение не може да бъде преподадено, заражда се от опит. Какво да кажа? Продължаваш да ме удивляваш!

Макар магията да не отнемаше същите съзнателни усилия, пак оставаше все така изтощителна. Когато небето започна да почервява, девойката изпитваше затруднения да стои изправена. Умът ѝ не притежаваше волята да контролира мускулите. Мин позволи на

Миранда да се облегне върху нея. Часовете продължиха да се нижат, докато накрая Айна не се събуди и не долетя.

— Не остана много. Как е обучаемата ми? — запита тя.

Девојката откри, че не разполага с волята да премигне, още помалко да отговори. Дори след огнения тест не се бе чувствала толкова уморена. Поне тогава бе изхабила много сила за сравнително кратко време. Това тук наподобяваше маратон на духа, изчерпващ всичките ѝ резерви.

— Би трябвало да знаеш, че не можеш да очакваш отговор по това време... — каза Дийкън, борейки се да задържи собствените си очи отворени, докато изтегляше двадесет и третата резка в земята.

Минутите минаваха и тълпата отново започна да се сбира. Звукът на нотата леко потрепваше, докато песъчинките в часовника на Дийкън се стичаха. Когато започна да тече последната минута от теста на издръжливост, Айна предложи съвет:

— Ще трябва да изсвириш елегията веднъж. На твоє място не бих прекъснала вече направената магия, за да не би рязкото вдигане на фокуса да разконцентрира ума. Използвай вече създадения вятър, за да изсвириш мелодията. И... почни.

Миранда призова нотите в ума си и започна да минава през тях. Изпълнението в никакъв случай не бе въодушевено, но и не беше грешно. И последната нота отекна, предизвикала оглушителен рев от тълпата. Одобрението достигна съзнанието на девојката под формата на далечен шепот.

Отново на Дийкън се падаше да я отведе до леглото ѝ, този път без особени възражения от Мин, получила обичайния картофен подкуп. Айна обсъждаше представянето, критикувайки темпото на мелодията и приписвайки си всички заслуги за успеха. Докато насъбралите се хвалеха феята, Миранда бе положена на леглото си и оставена да почива.

* * *

Черната карета спря и генерал Телоран отвори вратата. Реално това трябваше да бъде първата ѝ дестинация, но Тригора я отложи за края. Елфът прекоси пътя до църквата. Вътре току-що приключваше служба и скромното паство се надигаше, за да се оттегли. Когато поеха към домовете си — кой с какъвто мизерен превоз разполагаше, генералът пристъпи вътре, оставяйки останалите Елитни да пазят вратата.

— Отче? — провикна се Тригора.

— Влезте, детето ми — долетя глас от стаята му.

Генералът пристъпи вътре.

— Ако паметта не ме лъже, отново ми е оказана честта да ме посети един от нашите уважавани генерали — каза свещеникът.

— Ще те помоля да дойдеш с мен, отче! — заяви Телоран.

— Колкото и да ми се иска да помогна с търсенето от вас, страхувам се, че дългът ми не позволява да напусна — увери я духовникът.

— Това не е молба... — студено отвърна Тригора.

— Не е молба? Някакво престъпление ли съм извършил? — попита той.

— Ако обичаш, ела с мен! — изрече генералът.

Усещаше протестите на частица от себе си и правеше всичко по силите си, за да ги заглуши.

— Какво съм направил? — настояваше той.

— Говорил си с момичето, а тя е носела меча. Наредено ми е да отведа всички, които може да са го докоснали.

Първият път, в който обясняваше. Първият път, в който се бе почувствала длъжна да го стори. До този момент винаги бе успявала да се разграничи от задачата. Сега, макар и невиждащите му очи да бяха скрити, Телоран можеше да се закълне, че усеща как погледът му я обгаря.

— Отказвам да повярвам, че нашата справедлива и благородна армия би арестувала невинен човек, само защото е срещнал някаква жена. Аз я изгоних! Тя беше съчувственик, нищо повече! Вярата ми в

хората ни и във войната остава непоклатима! — възрази светият човек. — Какво е казало или направило онова отвратително момиче, за да предизвика това? Какво бих могъл да сторя?!

— Аз съм генерал. Твой дълг като поданик на Северното съглашение е да следваш заповедите ми — напомни му Тригора.

— По природа съм склонен да се доверявам на думите на хората, но няма начин един генерал да стори нещо подобно. Докажете ми. Генералите носят отличителен знак, нали? Дайте да го докосна! — настоя той.

Преди да се осъзнае, Тригора откри, че разкопчаваше левия си ръкав, за да покаже символа на ранга си. Нормално щеше да откаже, но имаше нещо в думите му. Бяха изречени с такова убеждение, с такава сила. Това бе човек, който смяташе за истина онова, в което вярваше. Нямаше съмнение. Вярата му бе непоклатима. Силата ѝ се пропиваше във всяка негова дума. Нещо, което Телоран почиташе. Накрая успя да разкрие златната лента около ръката си.

— Лентата, връчена ми в деня, в който бях произведена в генерал. Символът на моя ранг и лоялността ми към Съглашението — изрече тя, насочвайки дланта му към нея.

— Да... да, разбирам... Така се прави — изрече свещеникът със занесен глас. — Значи в крайна сметка сте генерал. И смятате за правилно да ме отведете?

— Смятам го за необходимо — отговори Тригора.

— Не ви запитах това.

— Няма значение какво е правилно. Нужното да се направи, трябва да се направи — каза Телоран, изтегляйки острието си бавно, за да удължи иззвъняването му.

— Така е... — рече той, надигайки се и отправяйки се към вратата. — Момичето... онова проклето момиче... дано да си струва...

* * *

Изминаха почти четири дни преди очите на Миранда отново да се отворят. Дийкън я посещаваше във времето за хранене, за да ѝ помогне да се наяде, докато накрая девойката събра достатъчно сили, за да го прави сама. При всяко свое посещение младежът предлагаше поредното подробно оправдание за равнодушието на Айна към здравето ѝ. За изненада на Миранда, обаче, Дийкън не бе единственият посетител по време на възстановяването ѝ. Когато чу познатото потропване на драконови нокти, прецени, че Мин се връща от посещение при Лейн или Соломон.

— Караш ме да се гордея, Миранда! — долетя гласът на стария ѝ наставник.

— Соломон? — рече девойката, опитвайки се да се изправи.

— Лежи. Дойдох да изразя поздравленията си.

— Съжалявам, че Айна ще те изпревари в книгата с рекордите — каза тя.

— Не се интересувам от рекорди. Доволен съм, че бях способен да ти помогна за известен период от време. Съзирам големи неща в бъдещето ти.

— Благодаря ти — отговори Миранда.

— Само още нещо, преди да те оставя да почиваш. Отглеждаш чудесен дракон. Мин е сред най-будните, които съм срещал.

— Радвам се. Кажи и на нея.

— Сторил съм го. Подробно. Почивай сега. Най-лошото от обучението ти вече мина — каза Соломон, надигайки се да си върви.

— Почакай! — викна момичето.

— Да? — отвърна драконът, сядайки отново.

— Надявам се нямаш нищо против питането ми, но се чудех откакто те срещнах. Надявам се да не го сметнеш за обидно... — запелтечи тя.

— Искаш да попиташ за големината ми? — предположи Соломон.

— Да.

— На западния бряг има град. Не зная името и не проявявам интерес да го узная. Преди много, много векове, тамошните човеци започнали да отглеждат дракони за собствена употреба. Някои за големина, други за сила. Аз съм от отгледаните да бъдат малки — отговори той.

— Защо? — попита Миранда.

— Не е мое дело да разбирам мотивацията на вида ти. Почивай сега.

Драконът излезе. Щеше да измине още една седмица, преди Миранда да събере сили да върви сама. Вероятно нямаше да ѝ се отразят зле още един-два дни почивка, но дългото стоене в колибата я влудяваше. Дийкън я зърна да куцука, опряла се на жезъла си и бързо я сгълчи. Мин го задържа, докато младежът не бръкна в джоба на наметалото си и не извади стандартното лакомство. Дракончето замляска щастливо, а той рече:

— Не се напругай! Ти си забележителна, не неуязвима.

— Трябваше да изляза. Започвах да селна портен.

— Селна портен? Полудявала си от скука! Сравнително уникална фраза. Езиковите ти умения се усъвършенстват.

— Какво да направя. Никой тук не говори езика ми. Ако не мога да се науча да говоря, направо да се заключа в колибата.

— Не осъзнавах, че разговорите с мен са толкова мъчителни. Ако се нуждаеш от време да останеш насаме, кажи — каза той, изглеждайки неподправено натъжен от коментара.

— Не, не е това. Просто ми харесва идеята да уча нови езици, да разговарям с нови хора...

— Е, да чуем какво си научила! — рече Дийкън.

Двамата закрачиха сред селото. На моменти младежът посочваше към някого и караше Миранда да преведе какво казваше указаната личност. Мин оцени заниманието като скучновато и изтрополи по посока на Лейн. Девојката се справяше доста добре с произволните тестове на Дийкън, докато странна суматоха не бе посята от мъж, търчащ из градината и крещящ нелепици. Дийкън изглеждаше особено развълнуван от вика.

— Това е от изключително значение! Насам, бързо! Къде ми е книгата?! А, ето! — запъна се той.

— Сигурно ми трябва още практика.

— Защо? — запита младежът, докато буквално я влачеше със себе си.

— Звучеше като „Черупката помръдва“.

— Не грешиш.

— Какво означава това? — попита тя, осъзнавайки, че са се отправили към колибата на Старейшината, по подобие на всички обитатели на селото.

— Помниш ли пророчеството, което ти четох? Делото, на което Тобер, пророкът ни, бе посветил живота си? По време на престоя си тук непрекъснато дирел нещо, което допълнително да увеличи и без това забележителните му гадателски умения. Пиел еликсири, полагал се на процедури. Всичко това променяло тялото и съзнанието му, за да удължи и задълбочи трансозите му. Скоро бил в състояние да общува с духовете в продължение на дни, а цяла армия асистенти работели на смени, записвайки всяка изречена дума.

Един ден влязъл в транс, не изрекъл нищо и повече не го напуснал. Все още не сме напълно сигурни какво точно се е случило тогава. Някои казват, че прекарал с духовете толкова дълго време, че оставил тялото си, за да се присъедини към тях. Други вярват, че задал прекалено много въпроси на злонамерен дух и платил най-голямата цена. Във всеки случай се знае със сигурност, че тялото му вече не съдържа душа.

Започнали сме да наричаме празната му снага „Черупката“. Тялото му не е мъртво, не и технически. Не яде, не помръдва, но продължава да живее. Оставили сме го в колибата му. Никой не знаел какво друго да стори. Сетне, десетилетия по-късно, някой чул шум. Черупката говорел. Тялото му останало като проводник до духовното битие. Във времена на изключителна важност, гласовете от отвъдното говорят през него. Думите са невъобразимо потайни, но предсказаното винаги се сбъдва! — каза Дийкън, снижавайки глас до шепот, докато двамата влизаха вътре и сядаха на претъпкания под.

Тежък, наподобяващ трон стол бе донесен от четирима яки младежи. На него седеше крехък и древен мъж, облечен в прашна, но не и захабена туника. Две млечисти бели очи се взираха в нищото. Ръцете му, чепати като клоните на стар дъб, почиваха върху подлакътниците. Когато мъжете отпуснаха стола на земята, други отвориха сандъче, прикрепено към задната му част. Вътре имаше

вериги и окови. Оковите бяха склучени около глезените и китките, а веригите бяха прикачени към пръстени в стените на колибата.

— За какво са веригите? — попита Миранда.

— Някои от духовете никога не са имали тяло. Реакциите им при попадане в такова могат да бъдат непредвидими.

Поставилите веригите се отдръпнаха сред тълпата. Никой не се приближаваше на повече от десет крачки от стола. Единственият признак, че получилият толкова свободно пространство мъж е още жив, бе лекото потръпване на пръстите му през няколко минути. Но въпреки това атмосферата бе напрегната. Абсолютна тишина бе поддържана, докато най-могъщите магьосници и воители на света наблюдаваха съсухрения старец. Минутите минаваха.

Накрая тишината бе нарушена от потракването на вериги, когато Черупката се приведе напред. Някаква невидима сила в гърдите му го издигна и той увисна във въздуха, опъвайки веригите. Пое си дъх, болезнен и достатъчно нахъсан, за да бъде пръв от години, бавно се отпусна на земята. Краката му се проснаха, следвани и от останалата снага, полегнала безформено. Думи започнаха да се леят от устата му. Звукът бе ужасяващ. Не говореше с един глас, а с десетки, може би със стотици. Хармонията им не бе пълна — някои гласове изоставаха, други отчаяно-трескаво изричаха съобщенията. Шепот и крещене. Биваха произнасяни думи дори на различни езици. Всички, разполагащи със средството да го сторят, пишеха бясно. Дийкън драскаше, не само със собствения си стилус, но с още три, които сами се движеха по страницата. Миранда се опита да слуша, но не познаваше езика. Тялото на Черупката потръпваше и се раздвижваше, сякаш бе марионетка, чиито конци бяха дърпани от различни ръце. С напредването на времето движенията му ставаха по-яроствни.

Измина почти час без миг покой, преди глъчката да затихне, толкова внезапно, както и бе започнала. Черупката падна на земята като че с отрязани конци. Измина половин час, преди всички да се убедят, че пророкът е изрекъл и последните си думи за деня.

— Великолепно. Тази сесия бе плодотворна! — изрече Дийкън, водейки си бележки и разделяйки блокове текст.

— Разбра ли го? — запита девойката.

— Голяма част.

Тълпата се изливаше от колибата. Дийкън сравняваше записките си с околните, а поставилите веригите започнаха да ги откачат от стената. Миранда се приближи към Черупката. Той биваше поставен обратно в стола. От хаотичния живот, изпълвал палатката, нямаше и следа. Любопитно оглеждаше чудноватия страничен ефект на толкова много мистични процедури. Китите му изглеждаха тънки и крехки като клечки, а по-рано веригите едва го бяха удържали. Очите я притесняваха. Нямаше и следа от предишния им цвят, дори и зениците бяха замъглени. Чудеше се как ли би изглеждал светът през подобни очи, когато те внезапно се преместиха, спирайки се отгоре ѝ. Миранда тръсна глава, без да е сигурна дали не си го е представила.

Миг по-късно се намираше на земята, а сбръчканите пръсти се протягаха по посока на стената зад нея. Три вериги още бяха прикачени, но четвъртата бе свалена от стената и все още се намираше в ръцете на мъжа. Ръката на Черупката запрати и него, и веригата във въздуха с лекота. Клетникът се блъсна в далечната стена. Петима се хвърлиха върху мятащата се верига и храбро се опитаха да я прикачат отново.

— Светлина! За повече от един! И още един! Нишки! Връзки! — извикаха множеството гласове на Черупката.

Търсеше нещо конкретно, не като преди. Като че гледаше през стената. Отвъд нея. Трите вериги проскърцваха. Тази на един от краката се откъсна и се замята из тълпата. Обладаното тяло прекрати висенето си във въздуха и се стовари на земята със земетръсна сила. Посочи към Миранда.

— На срещата на светлина, светлина, светлина. Над почернената врата. Жертва! Ослепяващ кръг! Старейшините на полумесеца равни! Всичко е хленч в сянката на бялата стена. Победата е прелюдия. Следва последната битка! — изрече той.

Не можеше да става и дума за съмнение, последното пророчество бе насочено към Миранда. След като бе изречено, кухият мъж отново увисна безжизнено. Носачите върнаха Черупката в стола му и го приковаха. Белороби лечители изникнаха от тълпата, за да се погрижат за ранените. Откъснатата се верига бе наранила най-малко петима. Когато се убедиха, че Миранда не е наранена, помогнато ѝ бе да се изправи на крака. Дийкън я изведе навън.

— Това никога не се е случвало преди! След като изрече пророчество, Черупката не се е будил отново след по-малко от година. И никога, *никога* не се е обръщал към някого директно.

Мин дотърча до колибата. Суматохата я бе привлякла. Огледа Миранда за рани и остана по-недоволна от лечителите. Хвърляше гневни погледи към всички, които се приближаваха.

— Да вървим. Не искам да започне да бълва огън по въображаемите нападатели — каза момичето.

Трябваше да се движат бързо. Около Миранда вече се трупаха очевидци, любопитни да научат още. Тъй като все още не гореше от желание да бъде затворена вкъщи, девойката придружи Дийкън до колибата му. Той затвори вратата, за да се погрижи срещу евентуални посетители, сетне седна на бюрото си. Всичко, което бе изписал, слушайки Черупката, вече бе нанесено в отворената книга на плота. Мин вярно застана до вратата, заемайки враждебна поза всеки път, когато стъпки отекнеха прекалено близо.

— Толкова много предстои. Превод, интерпретация. Но първо трябва да те запitam. В суматохата не успях да нанеса неочакваните пророчества на Черупката.

Той започна да записва думите.

— Когато той ти заговори, каза „светлина“ три пъти, нали?

— Така мисля. Има ли значение? — попита Миранда.

— Не изговаря и едничка излишна дума. Съобщението за теб и онова преди него са сред най-разбираемите, които съм го чувал да изрича.

— Да не искаш да ми кажеш, че знаеш какво е имал предвид?

— Е... не. Но образността бе ясна. В повечето случаи тълкувателите трябва да работят с дни, дори седмици, за да открият нещо, макар и смътно наподобяващо реалността. За щастие Тобер бе записал томовете бележки, преди да се превърне в Черупката. Общуващите с нас духове често са същите, с които е комуникирал той. В резултат на това голяма част от алюзиите им са документирани и преведени — обясни Дийкън, сваляйки книга от спретнатия си рафт. — Да видим едно от по-късите пророчества. Келтем горато мелни трешик. Келтем буквално се превежда като хора — или, по-специфично, физически създания. Духовете използват този термин, когато искат да укажат конкретна телесна част. Например крак или

ръка. Горато е името на богато златно находище от миналото. В по-старите пророчества горато може да означава нещо добродетелно и ценно, но най-често се използва, за да укаже злато. Мелни е името на конкретен дух, притежаващ репутация да измъчва живите. Духовете използват това название, за да означат страх. Остава трешик. Трешик е името на митично древно дърво, удържало толкова дълго срещу природните сили, че накрая започнало да гние откъм вътрешността. Това е „думата“ на духовете за развала — говореше младежът, докато непрекъснато разлистваше книгата в търсене на отговори.

— И какво означава? — запита девойката.

— Ако подреда преведеното в наше изречение, ще се получи... Пазете се от тези със златни... не — добродетелни — ръце, защото са прогнили.

— Разбирам — каза Миранда с подсмиване.

— Не е точна наука. Съществуват и други интерпретации за всяка една от тези думи. Възможно е дори да са предназначени за буквално приемане — или някаква комбинация от буквално и преносно значение. Може да означава да се страхуваме от хора, носещи злато по телата си, а може и просто да съветва да не се доверяваме на знатните. По тази причина опитният интерпретатор струва колкото теглото си в злато. В момента най-добрите, с които разполагаме, са историците в архива. Когато се наиграя с бележките си, трябва да ги предам на експертите.

Миранда се обърна към дракончето, което бе неспокойно от няколко минути насам. Отвъд вратата долиташе доловима гълчава.

— Какво става? — попита момичето.

— Предполагам ентуелските ми съжители най-накрая са дошли да видят удивителната личност, каквато от известно време зная, че представляваш.

— Не искам внимание! — каза тя.

— Ще ти е трудно да го избегнеш. Освен ако не насъскаш Мин срещу им — отбеляза Дийкън. — Пък и нали каза, че искаш да говориш с нови хора.

— Това значително надминава очакванията ми — простена тя.

Когато вратата бе отворена, Дийкън се оказа прав. Предишните й постижения я бяха превърнали в нещо като любопитна чудатост, на която някои се възхищаваха, а други завиждаха, но не представляваше

нищо особено. Сега бе станала истинска знаменитост. За няколко дни, докато все още се възстановяваше, бе постоянно доближавана и от магьосници, и от воители. Част от тях се опитваха да разговарят с нея на собствения ѝ език. Но болшинството почитатели се придържаха към официалната практика в Ентуел, говорейки на родния си такъв.

Миранда успяваше да се справи задоволително с повечето разговори — но в първия ден разговори научи повече, отколкото през цялото време на слушане. Говорещите с нея магьосници бяха предимно практикуващи бяла и черна магия. Изглежда знаеха, че девойката е нещо специално, затова напругаха сили да споделят знанията и опита си, надявайки се по някакъв начин да останат в историята чрез това забележително момиче. В последвалите дни бе запозната с десетки техники, много от които бяха едва на ниво теория. Воините се интересуваха повече от великите дела, които бе извършила преди пристигането си. Вкопчваха се в историите ѝ за Подронието и разпитваха неуморно.

Вниманието бе почти непоносимо за Мин. Достатъчно трудно ѝ бе да споделя Миранда с Дийкън. Сега трябваше да изтърпява дузини посетители дневно. Дракончето се бе научило на сдържаност в Ентуел, но си имаше предели. Всеки нов посетител получаваше същото грубо отношение като Дийкън, когато го бе срещнала за пръв път. Дори и ръкостискане бе достатъчно, за да оголи зъби и замахне с опашка. Посетителите бързо научиха, че малко предпазливост никога не е излишна, когато тя е наблизо.

Миранда вяло я смърряше всеки път. Моментите, в които Мин прогонваше посетителите, бяха единствените мигове, в които можеше да остане насаме. Беше я сполетяло нещо като преобръщане на съдба.

* * *

Почти три седмици изминаха, преди клириците и лечителите да са единодушни, че Миранда е в състояние да продължи обучението си. Следващият ѝ учител — Криш, се бе свързал с нея по време на последните дни от възстановяването ѝ. Никога не дойде лично. Наместо това момичето започна да намира книги върху масата в дома си, оставяни там, докато отсъства. Ако можеше да се съди по калта върху всяка страница, очевидно бяха от личната му колекция. И освен това обичаше работата си. Бяха написани на език, неразбираем за нея.

Настъпи време да го срещне за пръв път лично като негова обучаема. Отпрати се към дома му, следвана от обичайната тълпа почитатели, сред които Дийкън не присъстваше. Младежът бе започнал да остава в колибата си, вместо да се съревновава с тях за вниманието на Миранда. Криш живееше в ниска, необичайна колиба, обгърната от истинска джунгла растения и дървета. Постройката изобщо не приличаше на останалите. Нямаше никакви сглобки, сякаш издълбана — или изникнала — от един камък.

— Няма да има представления. Махайте се и ни оставете на спокойствие! — предупреди Криш, изниквайки отвътре. Говореше на собствения си език. Същият, който бе говорил по време на единствената им среща и който не бе могла да разчете в книгата му.

Любопитните зяпачи се оттеглиха, за голямо облекчение на Мин. Криш я погледна за миг, сетне сви рамене.

— Пещерен обитател е добре дошъл по всяко време, но да няма други. Работата е сериозна. Моята магия е най-важна! — уведоми я той.

Миранда отдели миг, за да се опита да преведе думите му. След като успя да разбере само няколко, тя го помоли да ѝ говори на северен или на тресорски. Джуджето отговори с първата и оказала се единствена за цялото обучение дума, която девойката лесно разбра. Не. Сетне се впусна в реч.

Бе доста забавно да се наблюдава говоренето му. Криш беше два фута по-нисък от нея, вечно оцапан с прах и кал. Също така обичаше да съпровожда думите си с ентусиазирано жестикулиране. От това

имаше полза, тъй като ѝ помагаше да ги разбира. По ударите в гърдите и усмивката можеше да разбере, че в момента се хвали. Направи ѝ знак да я последва, влизайки в дома си.

Вътрешността бе не по-малко уникална от външния облик. Нямаше под, стъпваше се направо върху пръст. Нямаше и мебелировка, като се изключат гърнетата и лавиците с книги. Дори и тояжката му бе забита в меката земя, наместо да седи внимателно в поставка, какъвто навик имаха останалите магьосници. Джуджето отскубна жезъла си и го задържа в едната си ръка, докато с другата бръкна в едно от гърнетата. Хвърли няколко зрънца от изваденото в краката ѝ, още няколко в собствените си нозе. Размах на тоягата тутакси превърна семената в жилави лози, покорно приели формата на два стола.

— Доста впечатляващо — каза тя, докато седаше.

Джуджето махна с ръка и седна на свой ред. Отново започна да говори. Очевидно това бе едно от любимите му занимания. След като слуша в продължение на десет минути, девойката можа да схване достатъчно, за да узнае, че той бе отговорен за отглеждането на цялата храна в селото, както и добиването на необходимите камъни, кристали и руди. Често се бе чудила как селце с такава големина може да задоволява потребността си от ресурси, без да разполага с очевиден източник. Сега знаеше.

Внезапно времето за празни приказки приключи. Криш първо посочи към краката ѝ, очевидно настоявайки да си свали ботушите. Спомена нещо за скулптор с ръкавици, ако бе разбрала думите му правилно. Тя се подчини и зарови пръсти в калта по примера му. Джуджето се впусна в нова дълга реч, присвивайки ръка до ухото си и удряйки земята в крак. След като му бе отговорено с неразбиращ поглед, Криш указа, че тя трябва да си затвори очите и да запуши уши. Сетне отново потропа върху земята. Когато Миранда отвърна, че е усетила тропането, джуджето показа, че иска от нея да се съсредоточи и да открие какво още може да намери.

Съсредоточаването и диренето с ума бяха познати. Не след дълго откри, че може да усеща стъпките и на другите обитатели на Ентуел. Криш изглеждаше доволен и ѝ даде знак да продължи. Мина още време и девойката осъзна, че усеща постоянния бобот на водопада. Отново бе окуражена да задълбочи диренето си. Информацията,

предоставяна ѝ от земята в отсъствие на останалите сетива, бе наистина забележителна. Когато Миранда започна да описва всичко усетено — от движението на насекомите до вятъра, шумолящ с тревата, наставникът я помоли да говори само когато открие нещо, които не може да определи, а не обратното.

Тази задача я потопи в мълчание за известно време. Бързо разпознаваше всичко доловено, постепенно престана да усеща нови неща. Умът ѝ посягаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Бавно достигна до това, което Криш я чакаше да открие. То бе едва доловимо. В първия миг не бе сигурна дали изобщо го е почувствала. Бавно успя да изтласка всичко останало от съзнанието си. Скоро нямаше място за съмнение. Имаше нещо. Нещо, което не бе усещала никога преди.

— Ритъм. Чувствам го. Като ударите на сърце — каза тя.

Криш закима енергично. Изправи се и я отведе навън, смъмрайки я, когато девойката по навик посегна към ботушите си. Тя се изправи пред колибата, заби пръсти в земята и отново намери пулса. Веднъж заела позата, която щеше да е нещо обичайно в следващите дни, девойката премести усета в задната част на съзнанието си. По този начин бе в състояние да слуша — или поне да се опита да слуша — наставника си. Описваната от него процедура ѝ бе позната. Трябваше да позволи на ритъма да се смеси със собствената ѝ сила. Методите на огъня и въздуха бяха подобни. Но начинът на изпълнение бе различен. Ритъмът трябваше да достигне нозете ѝ, жезъла и да се влее в тялото. След като бе станала част от пулсирането, трябваше да му позволи да отеква в нея, ставайки все по-силен.

Стори, както ѝ бе заръчано. Щом далечният ритъм бе привлечен от земята, изпълнението я усещане бе странно. Не я разтърсваше като барабанен тътен, каквито бяха очакванията ѝ. Сливайки се със силата ѝ, пулсирането се промени. Преминаваше през нея по същия начин, както и през твърдта, но девойката усещаше вибрациите му с духа си, а не през снагата. По някакъв начин Криш бе в състояние да наблюдава силата на вълната и напъти обучаемата си да я освободи през жезъла обратно в земята, откъдето бе дошла. Миранда го стори и бе шокирана от резултата. Трус, малък, но достатъчно забележим, за да накара Мин да подскочи, се разли около тоягата ѝ.

Криш бе доста доволен и обяви деня за успешен. Върна ѝ ботушите и се оттегли.

Джуджето още не бе затворило докрай вратата на дома си, а хората от селото вече се тълпяха около Миранда, за да задават въпросите си. Бе принудена да разказва историята си отново и отново. Беше гладна, но не ѝ се нравеше мисълта да влезе в претъпкано помещение, изпълнено с ентузиазирани люде. За щастие изникна алтернатива, тъй като Мин вече се отправяше към Соломон, тъкмо напускащ колибата си за седмичния лов. Девојката седна край кристалната арена. Тук поне не се чувстваше затворена, когато тълпата я обсади.

Мин се върна, щастливо предоставяйки на Миранда две риби. Момичето внезапно осъзна, че до този момент винаги Дийкън бе отговарял за приготвянето. Срамота беше да наруши традицията, особено като се имаше предвид колко добре се справяше младежът. Мин бе предвидила плана на приятелката си и разчисти път през тълпата, поемайки към колибата на Дийкън. Макар дракончето да се бе научило да се контролира сред навалица, от маниерите му имаше още какво да се желае. Бутна вратата с муцуна и нахлу вътре.

Дийкън бе потънал в обичайната си работа. Вратата бе затворена, отрязвайки достъпа на тълпата.

— Какво те води тук? — попита младежът.

Миранда показва рибата.

— Не знаеш ли, че нарушаването на традицията носи лош късмет? — рече тя.

— Предполагам. Особено, когато е замесен дракон — каза Дийкън, предоставяйки лакомството, което Мин бе очаквала още от влизането си. Междувременно щракване на пръстите приготви рибата.

— Някой път трябва да приготвя чинии. Яденето на риба с ръце е малко мърлява работа.

Миранда се съгласи.

— Повечето хора тук ядат прясна риба не повече от няколко пъти годишно. Тъй като Соломон е единственият хищник, само той ги яде, преди да бъдат сварени.

— Значи още едно предимство да имаш дракон за приятел — каза Миранда. — Напоследък нещо се губиш.

— Заета си! — отвърна той.

— Човек остава с впечатлението, че никой друг не е — отбеляза девојката, наслаждавайки се на полагащата ѝ се риба.

— Изостанах с писането си.

— Винаги си могъл да пишеш навън. Не те бива да се оправдаваш.

Дийкън въздъхна.

— Миранда. Ти си тук по-малко от три месеца. Аз съм тук две десетилетия и половина. Ти постигна повече от мен, надмина ме. Аз достигнах тавана на развитието си, а ти тепърва започваш да развиваш умения. Виж как те следват. Тълпите може да изтънеят, след като научат всичко, което ги интересува, но винаги ще гледат на теб като нещо забележително.

— Не ми казвай, че завиждаш! — рече тя.

— О, не! Да кажа това би означавало, че не заслужавах всичко, което си постигнала. Зная, че не е така. Истината е, че... не заслужавам да бъда край теб. Ако не бях твой гид, изобщо нямаше да ме търпят край останалите майстори. Ти си орисана за далеч по-велики неща от мен. Крайно време е да ти предоставя място да се развиваш — каза Дийкън.

— За нищо от това не ме е грижа. Освен ако компанията ми не ти е омръзнала, бих искала да ме посещаваш, когато пожелаеш.

— Благодаря ти.

Оставили това неразбирателство зад себе си, двамата прекараха следващите няколко часа в обсъждане какво би могла да очаква от Криш. Джуджето не бе от най-изчерпателните обясняващи, но пък трябваше да я запознае с обширна материя. А ако някога го ядоса, трябвало само да помоли за демонстрация. Изпадал във възторг да демонстрира уменията си.

Уви, залезът пристигна прекалено бързо. Тълпата се бе изморила от чакане и се бе пръснала, така че Миранда бързо се отправи към половината на бойците, където откри Лейн да я чака. Щом видя лицето му, усети как гневността ѝ се завръща. Малтропът ѝ подаде къс меч. За разлика от онзи, който бе използвал преди, този бе от стомана, истинско смъртоносно оръжие.

— Трябва да си много храбър да ми подаваш истински меч, след като ми каза какво си направил! — отбеляза девойката.

— Останах с разбирането, че имаш опит с къс меч.

— Да.

— Ще потренираме малко, за да определя нивото ти — каза лисугерът.

— А как ще си заслужи въпросите?

— Още сме любопитни? Смятах, че предположенията са ти предостатъчни.

— Лейн, каза ми, че си държал изтеклата информация в ръцете си. Знаел си какво ще се случи, а не си предприел нищо! Какво се очаква да мисля! — викна тя.

— Ако изобщо мислеше, нямаше да се държиш по такъв начин, но това е без значение. Пригответи се! — изрече той, вдигайки своя меч.

— Но това не е тренировъчно оръжие.

— Ще отдръпвам ударите си, ако преминат блока ти. Що се отнася до теб... наистина се съмнявам, че дори ще имаш възможност, но ако успееш да ме удариш, ще ти дам десет въпроса. И все още е в сила офертата, че ако предизвикаш дори и капчица кръв, ще получиш всеки отговор, който желаеш.

— Но... — поде тя.

— Започни!

В началото Лейн нападна бавно, по един удар. Париранията ѝ бяха малко неловки, тъй като не се бе упражнявала с меч от години. Атаките ѝ бяха още по-смехотворни. Оръжието бе доста по-тежко от тоягата.

Започвайки да си припомня наученото от баща ѝ и чичо ѝ, девойката постепенно подобри техниката си. Лейн забеляза и увеличи както скоростта, така и силата на атаките си. Ударите му биваха последвани от пауза, позволяваща ѝ да премине в офанзива на свой ред. Миранда се отбраняваше достатъчно сносно, но атаките ѝ бяха бавни. Звънът на вбиваща се стомана я изнервяше. Може би затова малтропът бе решил да не използва тренировъчни мечове. Играеше си с нея.

Изглежда гневът имаше не по-слаб ефект и върху боя. Атакуваше все по-силно и по-бързо. Защитата ѝ страдеше като резултат. Няколко пъти не успя да блокира. Не спираше дори за миг, когато това се случеше. Лейн атакуваше с такава лекота, че преливането му от нападение в защита даже не биваше нарушено.

Въпреки ускорените атаки, Миранда не успя нанесе удар. След няколко минути, Лейн сложи край на преценяващата тренировка.

— Не си съвсем начинаеща, но практиката няма да ти се отрази зле. Малко дисциплина също няма да е излишна — изрече той. В гласа му нямаше и следа от умора.

— О? — рече тя, опитвайки се да си поеме дъх.

— Биеш се сякаш се опитвам да те науча.

— Това грешно ли е? — запита момичето.

— Трябва да се биеш сякаш се опитвам да те убия. Всеки от ударите, които разчиташе да отдръпна, можеше да сложи край на живота ти. Нужна е малко повече предпазливост, дори и когато оръжията не са истински. До края на обучението ще преминем отново на тренировъчни мечове, но вече няма да отдръпвам ударите си.

— Възнамеряваш да ме удрияш?! — рече тя.

— Това е подготовка за бой. Трябва да научиш за последствията — каза малтропът, подхвърляйки й друго оръжие.

Бе по-леко, но солидно. Можеше да го размахва по-бързо и с по-голяма лекота, но мисълта да бъде досегната от силни удари, на каквито знаеше, че Лейн е способен, не беше особено приятна.

— Няма да упражняваме повече редувана атака и защита. Минаваме към нормална тренировка. Нападай или се отбранявай, според откритата се възможност. Досега не се е налагало да мислиш за контраатаки, така че именно по този начин ще си заслужиш въпросите. Ще получаващ по един за всяка успешна контраатака. Аз самият няма да контраатакувам от самото начало, а ще изчакам първия ти опит. Контрирането е различно от обичайната атака, затова ще демонстрирам подходящите моменти.

Миранда си помисли, че и без това имаше достатъчно неща, които трябваше да преценява — определянето кога да напада, кога да се защитава и кога да контраатакува приличаше на мигновена партия шах. Позицията на крайниците, разположението на тежестта, бързината, посоката, разположението на оръжието... можеше да проучва всеки елемент в продължение на час и пак да сгреша.

Демонстрацията приключи далеч по-бързо от желаното и тренировката започна. Девойката бързо откри, че по време на нападение или защита нещата бяха ясни. Напрегнатостта изникваше в промеждутъчните моменти, когато двамата с Лейн мълчаливо се преценяваха, решавайки какво ще последва.

Накрая се случи. Миранда се бе навела за посичащ удар. Ръцете ѝ бяха вдигнати, оставяйки корема ѝ незащитен. Лейн използва една от по-бавните си атаки. Със сигурност не се усети като такава. Миранда извика, изпусна оръжието си и се преви. Моментално Мин скочи между тях, отчаяно опитвайки се да им попречи. Болката я преряза. Трябваша ѝ няколко секунди, преди да си върне изкарения въздух.

— Това беше смъртоносен удар — уведоми я той, сякаш не бе достатъчно очевидно.

След минута-две девойката се възстанови и се опита да продължи, но Мин не щеше и да чуе.

— Това е всичко за днес. Предполагам Мин ще прекратява преждевременно следващите ни няколко сесии. Но щом може да свикне с твоите удари, ще свикне и с моите.

— Не бъди толкова сигурен. Моите атаки не бяха толкова жестоки — рече тя.

— Нима? Замахваше с цялата си сила. Веднъж малко не ти остана, за да счупиш ребро.

— Невъзможно. Ти не издаде никакъв звук.

— В моята работа е добре да се пази тишина.

— Не ме интересува колко си дисциплиниран, ти също щеше да се превиеш на две, ако те ударех по този начин.

Лейн захвърли оръжието и сграбчи малкия пръст на десницата си. С рязко извиване и ужасно изхрущяване го извади. Единствено незабележимото потрепване на клепачите му показваше, че е усетил нещо. Свали ръката си. Миранда потръпна и извърна глава. Второ изхрущяване ѝ показва, че пръстът бе върнат в изходна позиция.

— Защо не ми каза? Нямаше да удрям толкова силно! — рече тя.

— Никога няма да се научиш да се биеш правилно, ако спиращ атаките си. Искам да се биеш както преди, инак няма да отговоря на нито един твой въпрос.

Ужасна вина изпълни Миранда.

— Покажи ми ръката си! — каза девойката.

— Няма нужда.

— Дай я. Вече започва да се подува.

Прошепната мисъл бе достатъчна да излекува нанесените щети. Тъй като се беше заела, Миранда излекува и удара, който бе понесла.

— За разлика от теб, аз не мога да стоя безразлична, докато някой страда.

— Понякога бездействието е най-доброто действие — каза малтропът, преди да се прибере в колибата си.

Момичето гневно стисна зъби, отдалечавайки се. Мин се клатушкаше до нея, неуспешно опитвайки се да гледа и към двамата. Изглежда почитателите си намираха друга работа след залез, тъй като Миранда стигна необезпокоявана до дома на Дийкън. Мин нахлу както преди, изтичвайки до младежа, за да започне да души в джоба на туниката му.

— Спри. Разбрахме се за един дневно. Вече си изяде днешния! — каза той, успявайки да отбранява джоба си достатъчно дълго, та Мин да се откаже и да се оттегли при Миранда за почесване по главата.

Дийкън видя, че нещо измъчва девойката.

— Предполагам нещата не са се развили добре днес.

Миранда се гневи в продължение на няколко мига, преди да отговори.

— Дийкън. Лейн... могъл е да предотврати клането.

— Кое клане? А! Онова, за което ми беше разказвала, в Кенвард. Могъл е да го предотврати? Как?

— Открил е човека, изнасял информация! Знаел е, че ще се случи.

— Какво е направил с информацията? — попита младежът.

— Нищо!

— Благородно от негова страна.

— Благородно!? Не ми хрумва по-долно нещо, което е можел да стори! — извика тя.

— Могъл е да предостави наученото на желаещ да плати повече, или сам да предостави информацията, за да получи възнаграждението на човека, който е убил.

Миранда поспря. И двете бяха определено по-зле от бездействие.

— И все пак... Бил е в състояние да ги предупреди!

— Вероятно си права — съгласи се той. Почти мигновено на лицето му изникна объркано изражение, предизвикана от внезапно изникнала мисъл. Същата догадка споходи и Миранда.

— Защо му е да го прави? — осъзна тя. — Ако информацията не е пристигнала, тресорците е нямало как да знаят за слабостта...

— Така е. Чудно е как изобщо се е случило клането. При положение че на Лейн може да се има доверие.

— Не мисля, че го е грижа какво мисля, за да ме лъже повече. А след поведението ми, не го виня — каза Миранда.

След като се подкрепи, девойката се оттегли.

* * *

Следващите дни донесоха нова рутина. Будеше се, закусваше и играеше с Мин за около час. Дракончето бе станало способен летец. Веднъж издигнала се, можеше да се задържа във въздуха безкрай, а не след дълго не се нуждаеше от покрив, за да излита. След като Мин прекрати летенето заради умора или отегчение, Миранда се отбиваше у Дийкън за евентуални съвети, преди да се отпрати към дома на Криш.

Веднъж озовала се там, започваше да изучава поредната стъпка от дългия низ земни магии. Напук на езиковата бариера, Криш беше много добър учител, успявайки да я напъти как да подобри контрола си върху силата и посоката на трусовете, да определя различните уникални характеристики на всеки тип пръст, дори как да помага на растенията да растат по-бързо, по-големи и по-здрави. Последната тема бе трудна и приключването ѝ отне близо три седмици. За това време Миранда откри, че вече разбира странния му език достатъчно добре, за да не разчита изцяло на мимики.

Най-мъчително бе времето ѝ с Лейн. Трябваше да измине повече от седмица, преди Мин най-сетне да се убеди, че Лейн и Миранда не се бият с гняв. Но това не бе съвсем вярно. Извинението на Миранда не бе предизвикало никакъв отговор. Малтропът се биеше почти в пълно мълчание. Бе успяла да проведе две добри контраатаки, на разстояние няколко дни една от друга, но те се различаваха от останалите ѝ постижения. Бе ги постигнала не толкова в момент на прояснение, колкото благодарение на някакъв нов инстинкт, който развиваше. Бяха почти механични. Единственият коментар на Лейн по темата бе, че точно така трябвало да бъде.

Още по-изморяващ бе фактът, че с всеки изминат ден тренировките с малтропа ставаха все по-трудни. Бързината и точността на движенията му се увеличаваха с всяка сесия. Поддържаше нивото си точно над нейното. Не след дълго чистите възможности за атака изчезнаха, а мигновените възможности за контраатака ставаха все по-къси и по-къси.

Пет седмици след началото на работата ѝ с Криш, джуджето указва, че времето е подходящо за финалния тест. До този момент не бе имало индикации, че краят наближава. Поне такива, които Миранда да е в състояние да разбере. Дребосъкът извади ябълка от джоба си, обявявайки я за последния пресен плод в селото. Миранда се зачуди къде са отишли останалите, както и къде са били, тъй като през целия си престой в Ентуел не бе видяла нито ябълка, нито ябълково дърво. Последният факт, изглежда, скоро щеше да се промени.

Криш отхапа от ябълката, бръкна с пръсти в сърцевината ѝ и извади семка. Впусна се в реч, която очевидно беше забавна, защото бе изпъстрена със сподавен смях. Бърз трус разтърси земята край дома му достатъчно, за да погълне семката. След като я засади, джуджето изиска Миранда да замени изгубената ябълка, с което да предостави достатъчно запаси за килерите на цялото село. Плодовете трябваше да са налице по залез.

— Залез?! — възрази тя, надявайки се по някакъв начин да е разбрала погрешно.

Джуджето отговори с нова продължителна реч, но оживеното кимане, което я бе предхождало, представляваше единственият нужен отговор. Ако Миранда бе знаела, че тестът ще се проведе днес, щеше да дойде много по-рано. Сега слънцето се намирало само на няколко часа от хоризонта. Девојката моментално се зае. Многократно бе практикувала метода. Трябваше да смеси енергиите си с тази на семката, карайки я да поникне. Щом растежът започне, трябваше да се погрижи за всяка нужда на дървото чрез собствената си сила. Досега го бе правила само с треви, на няколко пъти и цветя. Дървото щеше да изисква много повече грижи.

В средата на първия час от земята бе изникнала фиданка, започнала да се разлива. Този тест не приличаше на другите. Макар огънят и вятърът да бяха изключително изморителни за поддържане, изискваха само един тип енергия. Нуждите на дървото бяха много и варираха, принуждавайки я да използва почти цялото си познание по земна магия, за да ги задоволи. Елементите на почвата трябваше да бъдат насочени във все още нарастващите корени със стотици пъти по-голяма бързина от позволеното от природата. Духът на Миранда замени и слънцето като източник на енергия, която да захранва

листата. Само водата бе предоставена от Криш, тъй като тя не бе част от теста.

След още половин час дървото бе с нейния ръст.

С приближаването на края задачата стана по-интензивна, но за сметка на това сложността ѝ намаля. Макар и замаяна от изхабената енергия, Миранда съумя да изтласка достатъчна част от заклинанието в автоматичната част на съзнанието си, за да може да се наслади на финалните щрихи. Забележително бе да се наблюдава как в кората се появяват нови цепнатини. Листата веяха и се отронваха в нарастваща купчина под дървото. Почти тутакси изникнаха пресни зеленикавокафяви пъпки, последвани на свой ред от яркочервените ябълкови цветчета. Призован от нея повей на вятъра опраши цветята и получените плодове се наляха пред очите ѝ. Прекъсна потока на енергия точно когато и последната от тях почервенея.

Благодарение на магията си бе превела дървото през две дузени сезони в разстояние на един следобед.

Всъщност слънцето бе залязло преди няколко минути, но тъй като небето все още розовееше от светлината му, Криш реши, че времето изискване е било спазено. Посегна да си откъсне ябълка, но и най-ниската от тях бе недостъпна за него. Протегна обгърналия кристал корен, който му служеше за жезъл. Дървото само приведе клон, сякаш разполагаше със съзнание и отърси един плод в ръката му. Джуджето замислено подуши ябълката, преди да отхапе, преценявайки вкуса ѝ по начина, по който някой познавач би опитал хубаво вино. Накрая Криш обяви теста за издръжливост за издържан.

Миранда въздъхна облекчено, тъй като сега разполагаше с далеч повече сила и яснота на ума в сравнение с предните два случая, в които се бе заемала с тест на уменията.

Бе отведена във вътрешността на дома му и вратата бе затворена подире ѝ. В средата на помещението имаше маса, пред която бе изникнал стол. Върху масата бе поставена купа, пълна със сив пясък. Други две празни купи бяха поставени край нея. Криш посипа щипка пясък върху дланта си, за да покаже, че в действителност съдържанието на купата се състои от черни и бели зрънца, чието смесване бе предизвикало сивия цвят. Сетне извади превръзка, с която върза очите ѝ. Девојката трябваше да раздели белите от черните

зрънца, без да използва ръце или взор. С това джуджето се оттегли в друга стая.

Миранда протегна измория си ум. Различията в енергиите на отделните типове земя бяха трудни за долавяне и в най-ясно съзнание. Въпреки умората, скоро черните песъчинки бяха достатъчно различни. Добре бе овладяла заклинанието да манипулира земя, но тъй като значителна част от концентрацията ѝ бе отделена върху различаването на двата типа, зрънцата тежаха като олово, когато станеше нужда да ги мести. Преместването на повече от няколко наведнъж изглеждаше невъзможно, но въпреки това момичето не се отказа. Когато и последната бяла песъчинка се бе озовала в полагащата ѝ се купа, Миранда се чувстваше, сякаш е преместила планина.

Криш свали превръзката от очите ѝ и я потупа по гърба, кискайки се. Светлината на факла посрещна очите ѝ. Девојката се усмихна слабо, виждайки причината за смеха му. Макар да бе успяла да раздели пясъка, далеч не бе била толкова осторожна с това къде се приземяват зрънцата. Песъчинките бяха пръснати навсякъде другаде, освен в полагащите се купи. Единственото чисто място бе купата, в която пясъкът бе насипан първоначално. За щастие Криш беше доволен. Подаде ѝ ябълка и ѝ помогна да се изправи.

Бе късно. Никой от почитателите и доброжелателите не бе буден — с изключение на Дийкън, който бе останал, въпреки че трябваше да чака пред колибата. Помогна на Миранда да се прибере до дома си и я сложи да си легне.

— Освежаваща промяна. Приключи тест и не се наложи да бъдеш отнесена вкъщи — рече той.

— Личен рекорд! — каза девојката, настанявайки се в леглото. Мин мигновено скочи отгоре ѝ.

— Наспи се добре. Когато се възстановиш, ще започнеш уроците си по последната елементална магия.

Миранда вероятно не бе останала будна достатъчно дълго, за да чуе края на изречението.

* * *

Събуди се след дълбок сън без видения и се затътрузи замаяно. Мин я отведе до Дийкън, който на свой ред я отведе до помещението за хранене. Докато ядяха и Миранда отърсваше и последните тръпки на съня, двамата се впуснаха с разговор.

— Колко дни минаха този път? — запита Миранда.

— Само една нощ. Още един персонален рекорд. Ето, опитай! — рече той, поставяйки една от ябълките ѝ пред нея.

— А, да. Плодовете на усилието ми. Все още не съм изяла онази, която Криш ми даде снощи — каза девойката, отхапвайки. Вкусът бе познат, но някак различен. Имаше някаква жилка, която правеше ябълката различна от всяка друга, опитвана досега. Лицето на Миранда издаде мислите ѝ.

— Любопитна ли си? Вкусът ѝ е различен, защото ти си я отгледала. Когато някой ускори развитието на дадено насаждение, резултатът е уникален плод, който се отличава от всички отгледани досега. Оставяш белега си. Има и друго. Всяко дърво, поникнало от такава семка, ще има същия вкус. Създала си нов сорт.

— Харесва ми — рече тя, мляскайки щастливо.

— Отпочина ли си? Калипсо бе уведомена за приключването ти и те очаква нетърпеливо.

— Достатъчно добре се чувствам, за да се позанимая. Калипсо... още не съм я срещала.

— Не, не мисля. Но скоро ще поправим това — увери я Дийкън. След като се нахрани, Миранда си взе жезъла и бе отведена право при следващия си наставник. Поне така ѝ бе казано. Целта им се оказа малко езерце близо до откъм морския край на селото. Мин подуши водата и моментално се отдръпна. Изглеждаше ужасена и непреклонно не искаше да допусне Миранда да се приближи. Очевидно обстоятелствата на пристигането им още не бяха забравени от бедното създание.

— Калипсо! — провикна се Дийкън.

Изчакаха няколко мига, сетне той отново се провикна.

— Огнената магия научих от дракон. Рибата ли ще ме научи на водната? — попита Миранда.

— Наполовина си права — отговори младежът, вдигайки малко камъче, което хвърли по повърхността.

Вълните се разляха по повърхността на езерото. Сред тях имаше и малка, по-стабилна вълна, която се отправи към стоящите на брега. С приближаването си стана по-силна. Някакви неясни очертания можеха да бъдат зърнати под водата. Когато достигна ръба на езерото, източникът на вълнението най-сетне изникна. Бе фантастично красива жена. Носеше сияен корсаж и имаше дълга златна коса. Около врата ѝ бе окачен медальон, побрал кристала ѝ. Докато повечето магьоснически кристали бяха колкото се може по-прозрачни, този беше тъмносин. Едва забележимо пречупена от водата бе деликатната ѝ изумрудена опашка, наподобяваща рибена, споделяща същия цвят като очите ѝ. Беше русалка. Гласът ѝ се отличаваше с такава честота, че думите сякаш не биваха изричани, а изпети.

— Дийкън! За мен винаги е удоволствие! А това трябва да е Миранда! Чух впечатляващи неща за теб, мила. Следващите няколко седмици ще бъдат великолепни!

— Уверен съм, че двете ще си прекарате отлично — но помни, че Миранда още не е свикнала със своенравностите на магьосниците. Моля те, отнасяй се с нея внимателно! — помоли Дийкън.

— Дийкън, шокирана съм, че изобщо си си помислил, че бих се отнесла към гостите си с нещо различно от изключителна вежливост. Сега ела, предстои ни много работа! — възкликна Калипсо.

Русалката сграбчи ръката на Миранда и я завлече под водата. Преди тя или Мин да успеят да протестира, безпомощното момиче бързо се озова на дъното на езерото, близо до средата.

— Така е много по-добре. Далеч от онова горещо слънце и грубия вятър — каза Калипсо, обръщайки се към гостенката си.

Миранда се мятеше и се опитваше да задържи дъха си. Пътуването до дъното бе толкова неочаквано, че дори не ѝ бе останало време да си поеме дълбоко дъх.

— Ох. Много съм разсеяна! — отбеляза русалката, докосвайки с пръсти амулета си.

Миранда се отпусна на езерното дъно и си пое дълъг, мъчителен дъх. Паниката ѝ преля в объркване, когато студената вода изпълни

дробовете ѝ и момичето вече не копнееше за въздух. Изправи се и предпазливо пое втори „дъх“, доколкото тази дума бе подходяща. Дрехите и косата ѝ се носеха, раздвижвани и от най-лекото течение, а краката ѝ бяха стъпили върху каменистото дъно със същата стабилност като на сушата.

Вече в състояние да се отпусне, Миранда огледа заобикалящия я свят. Светлината танцуваше върху дъното по невероятно красив начин. Лекият син оттенък на водата подчертаваше зеленото на водораслите върху скалите. В далечината величествено се издигаше нещо, което очевидно бе домът на Калипсо — наподобяваща останалите колиба, макар и малко по-голяма. Изглеждаше вцепеняващо не на място на дъното на езерото.

— Какво ми направи? — попита девойката.

— За заклинанийцето ли питаш? Просто размених ролите на въздуха и водата. Не е сложно, всеки полурибен я знае. В противен случай не биха ни идвали много гости от повърхността, а малцината претрашили се ще трябва да сдържат дъха си. Не че имам нещо против, разбира се. Ако искаш да си сдържаш дъха, това си е твоя работа, но наистина пречи на разговорите.

Калипсо говореше с бързина, която бе почти объркваща, но дикцията ѝ бе съвършена, а изразителността невероятна. Криш се бе впускал в обширни словоизлияния, но малкото разбрани от Миранда негови думи правеха разговорите поне поносими, макар и едностранчиви. Русалката се усмихна широко при вида на смаяното Мирандино изражение.

— Извинявам се предварително за склонността си да прескачам на различни теми. Аз съм единственият воден обитател в това прекрасно село. Рядко имам посетители, а когато някой *все пак* дойде, винаги е изцяло по работа. Предполагам това е и причината ти да си тук, но чутото за теб ми казва, че си прекрасен човек. Естествено, имам предвид прекрасен като личност, не в смисъла, че си красива.

Което не означава, че искам да кажа, че не си красива. Точно обратното. Единствено възнамерявах да загатна, че не красотата бе очакваното от мен качество. Дийкън ми каза. Голям сладур е и има много високо мнение за теб. Непрекъснато говори за теб, за ума ти, за уменията ти. Никога не съм го виждала толкова развълнуван. Но му се отразява добре. Надявам се и ти мислиш същото за него.

— О, така е. Иска ми се само да можах да науча повече. Изглежда интересно, но все не ни остава време — каза Миранда, след като съзнанието ѝ бе успяло да догони въпроса. Краткото мълчание изглеждаше необичайно дълго сред потопа думи на Калипсо.

— Какво да научиш от него? А, да, магия. Извини ме, мила, но нямах предвид какво мислиш за него като магьосник. Макар, естествено, да си права. Знанията му са потресаващи. И то обхваща толкова голяма част от заклинанията, които ние, елементалните магове, използваме. Истинско чудо е, че не е почитан повече. Но нещата опират до политика. Никой в миналото не е очаквал да има майстор, специализиращ в сивата магия, затова традицията не е заделила място за такъв. По мое мнение остаряла работа, но все още не сме се придържаме към нея. Но аз отново се отнасям. Говорехме за Дийкън. Да, по-скоро се интересувах какво мислиш за него като личност? — каза русалката.

— Той е прекрасен човек. Със сигурност най-добрият ми приятел! — отвърна Миранда.

— Отлично! Сърцето ми се радва да открия някого с малко живец. Откровено мога да кажа, че от пристигането си не съм чувала думата „приятел“. Винаги се говори за „колеги“ и „сътрудници“. Безжизнени слова.

Повечето идващи тук вече са се потопили в цяло хранилище информация за разни неща. Не могат да си отворят устата, без от нея да изпадне някакво твърдение за магия или битка. Забравят, че има и живот, който трябва да бъде живян. Но не и ти. А откакто ти пристигна, Дийкън също. Вече не прекарва толкова време в прашната колиба сред книгите. Знаеш ли, че преди ти да се появиш, не беше идвал да ме види повече от две години?

Казвам ти, ти му подежда ободрително. Бих желала да ви виждам заедно по-често. След като преминем основните неща, казвам да го довлечем тук. Може да ми помага. Освен това може да те разсее достатъчно, за да оставаш по-дълго, така че ще имам повече компания. Но преди да приведем този план в изпълнение, трябва да разрешим проблема с основните понятия в изкуството ми. Процедурата вече трябва да ти е известна. Ушите и умът фокусирани, всичко друго игнорирано. Не носеше ли жезъл, когато дойде? — запита Калипсо.

Миранда толкова бе потънала в думите ѝ, че ѝ трябваше миг, за да осъзнае, че се обръщат към нея.

— О, да, донесох го. Къде се е дянал? — зачуди се девойката.

Момичето огледа около краката си. Калипсо, по-опитна със заобикалящата ги среда, погледна в противоположната посока.

— А, ето го! — каза тя, зървайки тояжката, поклащаща се на повърхността на водата.

С бързина и грациозност, накарали я да изглежда плавна като обгръщащата я вода, Калипсо се стрелна и взе жезъла, връщайки се при очакващата обучаема.

— Друг път го пази, инак *теб* ще накарам да го донесеш — игриво рече русалката.

Миранда бързо навлезе в съсредоточено състояние.

— Много добре. Предполагам нямам много за казване, което не означава, че няма да казвам много. С изключение на характерното мистично качество на елемента, контролирането на водата е идентично с това на въздуха. И двете са течни. Водата е по-гъста и по-тежка, разбира се. Това означава нуждата от повече енергия, но принципите, поне в началото, са същите. В известна степен Айна е свършила работата ми — каза Калипсо. — Първо искам да усетиш мистичния „вид“ на водата.

Девойката насочи ума си, проучвайки обгръщащата я среда със съзнанието си. Галещата я вода го изпълваше с хладно, ефирно усещане.

— Щом си готова, раздвижи я. Искam да почувстваш течението — каза Калипсо.

Миранда приложи наученото от Айна към този нов елемент. Наистина бе много по-труден за преместване. Сякаш напираше срещу стена. Но след малко усилия заобикалящата я водна маса започна да се размества.

— Отлично. Отлична работа. Сега, само за проба, направи заклинанието.

— *Правя го* — отвърна Миранда.

— О, съжалявам. Терминологията никога не е била силната ми страна. С тази дума имам предвид да оформиш, да създадеш заклинанието. Не си спомням на коя дума се спряхме, означаваща

каквото имам предвид. Остави заклинанието, предполагам. Нека е както са го наричали другите.

— Страхувам се, че не те разбирам — рече девойката.

— Наистина ли? Тогава останалите са проявили небрежност. Много е полезно. Смея да твърдя, че удвоява полезността на дадена магия. Искам от теб да позволиш на магията да продължи да действа и в отсъствие на концентрацията ти. Никак не е трудно. Просто увеличи силата, която използваш за създаване на ефекта, но не усилвай самия ефект. Мисли за това като, да речем, стискането на шепа влажен пясък. Когато отпуснеш ръка, формата му се запазва. Енергията на водата ще стори същото, оставайки във формата, в която си я скулптирала — каза Калипсо.

Миранда опита, но не разбра как да го постигне. За нейна приятна изненада Калипсо ѝ помагаше и я напътстваше. Благодарение на Айновото отношение и езика на Криш, почти бе забравила за съществуването на подобен начин на преподаване. Отне ѝ няколко опита, но накрая отпусна ума си и създаденото от нея течение не отслабна в продължение на почти минута.

— Забележително! — рече Миранда, усещайки плодовете на усилията си за пръв път без воала на концентрацията.

— Така е. А има толкова много да ти покажа! — отговори русалката.

Докато пречупената през водата светлина намаляваше, Миранда се научи как да извлича въздуха от водата, създавайки мехур с големината на главата си. Калипсо я увери, че не след дълго ще е в състояние да създаде достатъчно голям, за да може да влезе в него, а след още малко обучение — и в състояние да пътува.

Настана време да си върви.

— Е, ще се видим утре! — заяви Калипсо, държейки я за ръка и отвеждайки я към брега.

— Нямам търпение! — отвърна девойката.

Направи още няколко крачки, изниквайки от водата. Връхлетя я необикновено усещане за тежина. Мин, която бе чакала с часове, оглеждайки се напрегнато, скочи на крака и се опита да я отведе надалеч от езерото.

— Всичко е наред, Мин. Няма от какво да се страхуваш! — каза Миранда, или поне се опита да каже. Наместо това от устата ѝ се изля

вода. Пое си дъх и установи, че той не засища дробовите й. Осъзнавайки какво става, тя се обърна и потопи глава под водата. След като вдиша дълбоко, отвори очи. Калипсо стоеше пред нея. Лежеше на брега, точно под повърхността на езерото и се усмихваше. Лицето й бе толкова близо, че носовете им се докосваха.

— Нещо не е наред ли, мила? — невинно запитва тя.

— Не мога да дишам на сушата — каза Миранда.

— Така ли? — изрече Калипсо.

— И едва се движа.

— Предполагам искаш да разваля малката магийка, която направих.

— Ще ти бъда благодарна! — рече девойката.

— Ако желаеш, можеш да останеш тук — предложи русалката.

— С радост, но трябва да посетя друг наставник... — обясни Миранда.

— Кого?

— Лейн. Би ли могла да развалиш магията и да довършим разговора на повърхността? Чувствам се малко странно с лице, потопено във водата.

— Лейн? Не мога да се сетя... няма значение, доведи и него! Колкото повече, толкова по-весело! — с надежда рече жената.

— Ох! — възкликна Миранда.

— Какво има?

— Мин се опитва да ме изтегли от водата. Ужасява се от нея.

— Виж ти. Пълни сме с извинения. Много добре. Ще те чакам утре, още призори. И доведи Дийкън! — рече Калипсо, допирайки пръсти до медальона си.

В типичния си игрив маниер, русалката пропусна да даде време на момичето да изтегли главата си от водата, преди да развали магията. Резултатът бе пристъп на кашлица и даване, последвал изправянето и първото вдишване на въздух след потапянето. Бе подгизнала до кости и макар тук да бе по-топло от обичайното, беше започнала да трепери. Докато се отдалечаваше, чу наставничката си да изплува на повърхността.

— Ето, за да видиш, че не съм толкова лоша! — викна тя.

Миранда дочу рязко изщракване с пръсти и водата моментално се отдръпна от нея като завеса, значителна порция оплискала Мин.

Изсушена, девойката моментално се почувства по-добре.

— На всяка цена ще те науча на това заклинание. Доста е полезно! — каза русалката, докато скачаше и се гмурваше грациозно.

Мин се отърси и погледна към езерото с презрение.

— Не я съди прекалено, Мин. Просто е самотна. Това кара хората да вършат странни неща. Лично мога да потвърдя — каза Миранда, докато се отправяше към постройката с храната.

Дийкън очевидно се бе оттеглил сред книгите си, защото го нямаше. Девойката се наслади на вечерята и се отправи към Лейн. Спазвайки скорошната традиция, той се биеше по-бързо и я затрудняваше повече от когато и да било досега. Трудно беше да поддържа темпото му, а когато ударите му започнаха да я застигат все по-често, Миранда бавно започна да гледа на сблъсъците им като на реални битки. Откри, че се бие не за да се научи, а за да победи.

Имаше някакво чувство. Не беше гняв, страх или омраза. Представляваше нещо по-дълбоко. Подтикваше я да замахва по-силно и да се движи по-бързо. Усещаше го да се задълбочава всеки път, когато успееше да нанесе удар, копнеейки за още, когато тренировката приключи. Накрая девойката се оттегли, без да обръща внимание на получените удари. На сутринта нямаше да има и следа от белези, тъй като това, за което бе говорел Дийкън, започваше да се случва. Умът ѝ инстинктивно създаваше целителна магия след понесен удар, продължавайки работата дори и когато девойката спеше.

* * *

Тригора стоеше в тронната зала, оглеждайки гоблените и портретите. Елфическият ѝ произход я бе надарил с дълъг живот. Насочи погледа си към портрета на крал Ердрик II. Под негово управление бе започнала военната си кариера. Той бе благословил създаването на Елитните. Той бе я произвел в генерал. Беше велик човек. Тригора бе станала свидетел на възмъжаването на сина му, бе присъствала и на коронацията. Това беше преди много години.

Зад нея се разнесоха стъпки. Тригора се обърна и бързо падна на едно коляно, свеждайки глава.

— Ваше имперско и кралско величие! — изрече тя.

— Изправи се и остави титлите — уморено отвърна кралят.

Генерал Телоран се изправи. Бе имало време, в което щеше да е немислимо да бъде изненадана от появата на крал. Щеше да бъде предшестван от фанфари и процесия. И в началото бе било тъкмо така. Уви, с напредването на годините водаческата роля на особата се смаляваше все повече и повече. Сякаш споделяше тежкото състояние на земята си. Десетилетията бран бяха обезкървили и двамата в снага и дух. Сега кралят представляваше съсухрена черупка. Когато не се занимаваше с делата на поданиците си, крал Ердрик III обхождаше залите на почти празния си замък. Очите му бяха замъглени, далечни. Очите на човек, сторил непоправими неща.

— Несъмнено очакваш генерал Багу? — изрече кралят, докато се настаняваше на трона си.

— Да — отвърна генералът.

Особата кимна.

— Изглежда държи конфликта с крепка ръка — отбеляза той.

— Не чак толкова крепко, но вие със сигурност сте наясно — отговори Тригора.

— Багу не е сметнал за необходимо да ме уведомява за действията си в последно време. Дори печата и подписа ми, които той така стриктно държеше да присъстват на всяка заповед и депеша, не са ми искани от месеци — обясни кралят. — Надеждата ми е, че вероятно негов...

Вратата на кабинета на Багу се отвори и гласът му се разнесе:

— Генерал Телоран, влезте, ако обичате! — нареди Багу.

— Генерале, кралят говореше... — заяви Тригора.

— Ваше величество, въпросът не търпи отлагане.

— Върви. Войната е на първо място. Войната винаги е на първо място — каза особата.

Тригора неохотно прекоси прага и затвори вратата след себе си. Багу седеше на бюрото си. Обичайно спокойното и овладяно негово изражение изглеждаше примесено с лек оттенък нетърпение и тревога.

— Трябва да възразя срещу поведението ви в присъствието на краля — рече Тригора. Не беше в позицията да порицава, но въпреки това гласът ѝ жилваше.

— Отбелязано. Какви новини имате за момичето? — запита той.

— Не е напускала пещерата на звяра, но съм убедена, че е жива — обясни Тригора.

— На какъв възможен източник се дължи тази убеденост?

— До този момент тя се прояви като находчива, интелигентна и издръжлива. Освен това асасинът е с нея. Ако той иска тя да остане жива, значи е жива.

— Епидим не бе в състояние да я открие. Той притежава репутацията да издирва цели до гробовете им и отвъд — припомни ѝ Багу.

— Епидим е опитен, в това няма спор. Но не е безгрешен. С цялото ми уважение към него като мой колега, той не е в състояние да компенсира собствените си недостатъци.

— А оръжието?

— Червената сянка не би бил толкова наивен да го носи със себе си. Знае, че го търсим, както и момичето и меча. Негодникът е достатъчно хитър да не поставя всички наши цели на едно място, така че да бъдат заловени с един удар. Не, трябва да го е скрил. Но ако не желае оръжието да бъде намерено, значи няма да бъде намерено.

Генерал Багу събра пръстите си в пирамида и ги допря до устните си.

— Веднъж успяхте да намерите посредника на асасина. Ще го намерите отново. Когато това стане, искам да ми донесете меча незабавно! — нареди той. — Искрено се съмнявам, че тази Миранда е още жива, но се погрижете хората ви да бъдат бдителни. Наближават

важни времена и не можем да си позволим да бъдем сварени неподготвени.

— Генерале, ако ми позволите да предложа... — понечи Тригора.

— Не позволявам. Получихте заповеди. Ако желаете да се намерите сред фронтовото командване, съветвам ви да ги изпълните.

— Както желаете — отвърна тя.

Генерал Тригора прехапа език и отвори вратата на кабинета. Прекосявайки тронната зала, погледна към краля още веднъж. Погледът на възрастния мъж, разбиращ взор на поражение, за кратко срещна нейния. Тригора изви очи. Предстоеше ѝ задача. Колкото и трудна, колкото и погрешна, трябваше да я изпълни. Неин дълг беше да успее. И щеше да го стори.

* * *

На следващия ден Миранда последва нормалната си рутина. Дийкън, закусвайки с нея, бе развълнуван да узнае, че Калипсо възнамерява да включи и него в обучението. За известно време говори разпалено какви сиви магии можел да ѝ преподаде, които щели перфектно да се смесят с водните. Ентусиазмът му бе заразен, така че по времето, когато двамата се отправяха към езерото, девойката бе повече развълнувана от нещата, които той щеше да ѝ предаде, отколкото от планираното от Калипсо.

Ала Мин беше на друго мнение. Не беше глупава и когато стана ясно, че отново са се отправили към проклетото езеро, тя скочи пред тях, разпервайки криле, за да запречи пътя им.

— Какво става? — попита Дийкън.

— Откакто преминахме водопада, мрази водата. Опитва се да ме спаси от нея.

— О! Доста благородно, макар и заблудено. Наистина няма от какво да се притесняваш. Не може да те нарани, ако не ѝ позволиш — каза Дийкън, насочвайки последния си коментар към дракончето.

— Смятам, че тя се опитва да направи точно това. Няма да позволи на водата да ме нарани — рече Миранда.

— М-да. Тогава нека посетим Лейн! — изрече Дийкън със странен тон и смигване.

Двамата закрачиха към колибата на малтропа. Мин ги последва няколко крачки, но спря.

— Хайде! Да му идем на гости. Обещавам, няма да се бием — каза Миранда.

Дракончето погледна въпросително към приятелката си. Сетне се обърна към мястото, където тя и Дийкън бяха стояли. Подуши любопитно.

— Ела! — прикани я Дийкън.

Мин замахна към празното място с опашката си. Тя изплющя, очевидно ударила нещо. Невидимостта, както и двете илюзии, изчезнаха. Дийкън болезнено подскачаше на един крак, а Миранда се смееше.

— Хитро малко създание. Всяко друго животно би последвало илюзиите. Добре ще е да помисля за прикриване на истинската миризма и създаване на мнима. Трябва да ти благодаря за демонстрацията на слабостите в метода ми — рече младежът.

С известни усилия, тримата стигнаха до езерото. Миранда стори всичко по силите си, за да увери Мин, че водата е безопасна.

— Позволи ми да демонстрирам! — рече Дийкън.

Нагази във водата, потъвайки до пояс. Мин наблюдаваше внимателно.

— Видя ли? Нищо ми няма! — каза младежът.

— Мин, гледай мен. Обещавам ти, че нищо лошо няма да се случи. Когато вляза във водата и се убедиш, че е безопасно, ти също може да дойдеш. Тогава ще знаеш, че няма от какво да се страхуваш и вече няма да имаме този проблем — каза Миранда.

С най-голямо колебание, Мин пристъпи настрана, за да позволи на приятелката си да нагази до Дийкън. Миранда бе поохладена, но остана невредима. Когато минаха още няколко мига, в които нищо не последва, Мин започна да се приближава предпазливо до водата. Докосна повърхността и отскочи назад от внезапния студ. След като отново насъбра кураж, доближи ръба на езерото и потопи лапа. Едва бе разкъсала повърхността, когато Миранда и Дийкън внезапно изчезнаха под водата.

Мин отскочи назад. Когато приятелите ѝ не се появиха, тя се паникьоса, издигайки се във въздуха, плъзвайки се над езерото. Виждаше двамата човеци да плуват край дълбината, влачени от вчерашната русалка. Когато достигнаха средата, водното създание докосна медальона си и двамата се отпуснаха на дъното.

— Защо направи това?! — смъмри я Миранда.

— Вие просто си стояхте във водата. Дневната светлина е ограничена, трябва да се възползваме пълноценно от нея — рече Калипсо.

— Но Мин бе започнала да се убеждава, че водата е безопасна. Дръпвайки ни така, можеше да си морско чудовище. Обещах ѝ, че нищо няма да се случи! — каза девойката.

— Според мен тя знае, че всичко е наред. Погледни! — изрече русалката, сочейки към повърхността.

Миранда вдигна глава. През гънещата се вода видяха Мин да се рее над езерото, гледайки надолу с копнеж.

— Да му се не види. Картофите ми! — рече Дийкън, осъзнавайки твърде късно, че двете донесени като награда за добро поведение грудки се носят към повърхността.

Мин ловко ги сграбчи.

— Не си си ги заслужила! — викна той подире ѝ.

— По някое време ще се умори и ще кацне. Сега, преди да се потопим в обучение, смятам, че е крайно време да поговорим. Ученето на магия е прекрасен начин за оползотворяване на деня, но добрият разговор е храна за душата. Открила съм, че след оживен бърбреж се чувствам далеч по-подготвена да заклинавам, убедена съм, че и вие ще се присъедините към мнението ми. Е, откъде ще започнем? Имаш ли някакви въпроси към мен? — запита Калипсо.

— Чудех се... — заговори Миранда, поглеждайки разтревожено към Мин, която тъкмо прехвърчаше отново.

— Да, какво? — подкани я русалката.

— Как точно си се озовала тук? Зная, че останалите или са били родени в селото, или са влезли през пещерата. Ти не би могла.

— Не бих? Несъмнено знаеш, че въпросната пещера е наводнена през по-голямата част на годината. Докато се източва, част от водата намира пътя си до началото на пещерата под формата на поток. Повечето вода преминава през лабиринт от тунели и пещери, които целогодишно са наводнени. Поне една такава пещера е свързана с океана откъм земната страна на изключително коварна скална формация, прорязваща почти целия бряг.

Изследвах въпросната пещера и попаднах в тогава наводнената главна част. Проходът не остана потопен достатъчно дълго, за да намеря обратния път. Докато водата се оттичаше, бях принудена да се отдалечавам все повече и повече, докато не попаднах в загладения вир под водопада. За своя изненада се намерих в това прекрасно малко езеро и оттогава живея щастливо тук. Не мога да кажа, че не ми липсват останалите от водния народ, но за нищо не бих разменила наученото и видяното тук.

— Наистина? Удивително! — рече Миранда.

— О, но само аз говоря. Собствения си глас мога да чуя по всяко време. Нека чуем за теб — каза Калипсо.

Миранда разказа живота си вероятно за стотен път от пристигането. Дийкън постоянно посягаше към книгата си, за да открие бележките си върху темата. Дори и под водата я държеше наблизо, създавайки половин дузина заклинания, които да я предпазят. Когато историята достигна до пристигането на Миранда в селото, Дийкън говореше повече от нея, толкова развълнуван беше. И още по-добре. Девојката не можеше да разказва за постиженията си, без да се почувства като самохвалка. Дийкън приключи с подробно описание на инцидента с Черупката.

— Черупката. Страховит лудак. Ела, Миранда! Да видим този белег.

Момичето показва тънкия бял белег, поставил начало на нелепото ѝ пътуване.

— Ах! Да! Точно както си го представях. Изчистен, елегантен. Дело на духовете — или на боговете. Кажи, Дийкън, знаем ли какво означава, че момичето носи белега, а не е било родено с него?

— В последните предсказания на Черупката има редица фрази, които изглежда загатват за това — рече Дийкън, отваряйки на привидно произволна страница. — Да, ето. „Белег двойно плът и избелял принадлежи на дърводелеца“, „Щемпел от бяло краси онуй, що всеки ще види“. Такива неща.

— Разбирам... е, със сигурност това изяснява нещата! — изръмжа Калипсо. — Честно, духовете биха могли да бъдат по-конкретни в съобщенията си. Ако наистина искаха да знаем какво казват, щяха да го изричат по-ясно. Е, без значение какво означава белегът, най-добре да сме сигурни, че ще развиеш пълния си потенциал. Да започнем урока! — реши Калипсо.

Заформилата се вчера рутина щеше да направи следващите две седмици най-приятното време от пристигането на Миранда. Като се изключи това, че трябваше буквално да моли Мин за разрешение да се потопи, както и неизбежните номера, погаждани от Калипсо, девојката си прекара възхитително. В ранните уроци Дийкън и Калипсо участваха по равно. Но с напредването на дните русалката позволи на Дийкън да прави каквото си иска, а тя предпочете да гледа и да се намесва на удачните места.

Всеки урок приключваше край ръба на езерото, където младежът се проявяваше. Учеше я да повдига водата, като я изпъва с енергия по

начина, по който би плъзнала ръката си в ръкавица. Постепенно девойката установи, че е в състояние да оформя повдигнатата вода в различни форми. Всеки ден, разбира се, приключваше с уроците ѝ при Лейн, които продължаваха да стават по-предизвикателни и объркващи с всяка безплодна битка, но дори и тренировките не бяха изцяло неприятни. Поне ѝ доказваха, че може да удържа атаките на опитен боец, който по това време не я щадеше особено.

Краят на втората седмица указваше началото на уроци, които щяха да бъдат проведени изцяло на сушата, тъй като Миранда щеше да прави обратното на упражняваното преди. Наместо да извлича въздух от водата, сега трябваше да извлича вода от въздуха. Това ѝ създаваше големи проблеми. Калипсо стоеше на брега, напътствайки я и използвайки Дийкън за свои ръце.

— Не разбирам защо не си създадеш временен чифт крака. Така постъпваше с останалите си ученици — каза Дийкън.

— Да, но по моя преценка това е по-лесно. Не, не, Миранда, не така. Трябва да приведеш тояжката по-ниско, за да може енергията да се лее по-плавно. Дийкън, покажи ѝ.

— Тя е права, нужно е да е по-ниско, а другата ти ръка трябва да е повдигната. Остави място за кълбото вода. По-късно ще можеш да ѝ придадеш каквато пожелаеш форма, но точно сега трябва да се съсредоточаваш върху магията, не върху нужната ти енергия — каза младежът.

— Мога да ѝ *кажа*. Помолих те да ѝ покажеш! — рече русалката.

Дийкън стоеше до Миранда и насочваше ръцете ѝ. Направо се тресеше, когато я докосваше, бързо отдръпвайки крайници, когато захватът на девойката бе правилен.

— Ето... приблизително така трябва да бъдат — рече той, запъвайки се и изглеждайки леко задъхан.

За пръв път, откакто го познаваше, Дийкън не демонстрираше красноречие. Беше се изчервил. Миранда усети, че и по нейните страни е плъзнала лека червенина. Калипсо забеляза и се ухили. Момичето отново опита заклинанието, но откри, че се затруднява. Русалката промени лицето си в усмивка и направи знак на Дийкън. Когато младежът се приближи до нея, тя прошепна нещо в ухото му.

— Но защо? — отвърна той.

— Е, съгласен си, не е ли така? — рече Калипсо.

— Разбира се, но не мога да си представя, че тя вече не знае.
— Не мислиш ли, че най-добре да си сигурен?
— Предполагам — каза младежът, обръщайки се към Миранда.
— Миранда, очарователна си.
Девојката усети топлина да изпълва лицето ѝ.
— Благодаря ти! — отвърна тя.
— О, няма за какво да ми благодариш. Просто казвам истината.
Наистина не разбирам защо Калипсо смяташе, че бе нужно да го казвам.
Русалката се засмя.
— Имаш дълбоки познания в множество области, Дийкън, но все още има какво да научиш. Достатъчно за днес. Разполагаме с предостатъчно време, за да усвоиш магията.
— О, не! Едва тази сутрин се сетих. Може да не разполагаме с толкова време — каза Дийкън.
— Че защо? — запита Калипсо.
— На първия ден от този месец имаше пълнолуние — рече той.
— Така ли? Не съм обърнала внимание. Колко вълнуващо.
— Какво искаш да кажеш? Какво общо има това? — пожела да узнае Миранда.
— Ще има друга луна преди края на месеца. Синя луна! — каза Калипсо.
Дийкън заговори в отговор на питащия поглед на девојката:
— Споменавах съм за това и преди. Трябва да съм. Нощ, в която мистичните енергии са най-силни. Магични дела, невъзможни по друго време, са постижими, когато луната е във връхната си точка в тази нощ. Традиция е тогава да призоваваме същество, описано подробно в пророчеството. Създадено е от самите елементи, със сигурност едно от Избраните. Представлява единственото изключение от правилото ни за призоваване. Но не ще се появи, освен ако използваната за призоваването му сила не е повлияна от силата на друг Избран.
Още от съществуването на това място въпросната церемония служи като тест за присъствието на някой от Избраните сред нас. Би било престъпление да не участваш в церемонията! — каза Дийкън.
— А дотогава трябва да бъда елементарен майстор, ако искам да взема участие — припомни си Миранда.

— Именно. Ще трябва да приключиш обучението си с мен и да преминеш последния си изпит към края на следващата седмица. Наистина ще трябва да побързаме. Проклятие. Най-сетне получавам обучаема с характер, а трябва да я претупам по-бързо от всички досега. Някой там горе си играе с мен! — каза Калипсо. — Както и да е. Миранда, тази нощ си почини по-добре от обичайното. Утре ще работим по-интензивно. Наслаждавай се. Дийкън, би ли поостанал? Трябва да обсъдя нещо с теб.

Миранда се отправи към дома си, а младежът остана.

— Какво искаш да обсъждаме? — запита той.

— Търпение... — каза Калипсо, чакайки Миранда да се отдалечи достатъчно. Когато със сигурност можеха да разговарят нечути, русалката продължи. — Ти я харесваш. Не само като колега.

— Ами... — поде той.

— Това е наблюдение, не въпрос. Тя също те харесва. Зная, че няма да разкриеш чувствата си така лесно, затова позволи ми да ти дам съвет. Ако усещаш, че искаш нещата между двама ви да се задълбочат, покани я да гледате отварянето на пещерата след засушаването на водопадите. Има нещо в онова място. Там се срещнаха родителите ти. И не само твоите. Сега върви. Помисли си!

* * *

На следващия ден обучението продължи сред по-сериозна атмосфера. Всеки миг от последвалите сесии бе оползотворен. Дийкъновите познания по сива магия ускориha напредъка на Миранда значително, така че в края на всеки ден оставаше малко време за обучение в чисто сиво изкуство, главно илюзии. По времето, когато краят на следващата седмица наближаваше, девойката бе обявена за готова да пристъпи към последния си изпит.

Голяма купа с продупчено дъно бе прикрепена върху поставка, точно както изпитанието на Соломон. Но тази бе много по-голяма, а дупката бе по-малка. Миранда трябваше да я напълни с вода, извлечена от въздуха. Това нямаше да представлява проблем, ако не беше пролуката. Трябваше не само да създаде достатъчно вода, но и да го стори достатъчно бързо, за да не се излее.

Миранда съсредоточи съзнанието си, привличайки цялата влага, която бе способна да събере. Тя се изливаше на тънка струйка в купата, оттичайки се също толкова бързо. Трябваше да се постарее повече. Съзнанието ѝ се протегна във всички посоки, дирейки още вода. Струята се усили, но пак не беше достатъчно. Някъде трябваше да има необходимото количество. Не ѝ беше позволено да я извлече от езерото или морето — трябваше да бъде изсмукана от въздуха. Накрая умът ѝ попадна на нещо, наподобяващо огромна водна маса, увиснала самостоятелно. Започна да я привлича, но водата явно се намираще много далеч, защото не чу капенето да се усили. Отвори очи и видя всички присъстващи да гледат нагоре.

— Не си я предупредила за това, нали? — попита Дийкън.

— Ти също не си. Ще бъде забавно! — каза Калипсо с широка усмивка.

Миранда искаше да извие глава и да погледне какво привлича вниманието им, но напрежението от концентрацията се усилваше, сякаш придърпваше океан, а нищо не идваше. Тогава, толкова внезапно, че едва не я изтръгна от концентрацията, водата дойде наведнъж. Сякаш се изливаше потоп — не само на желаното от нея място, а и навсякъде другаде. Девойката насочи колкото се може

повече от водата в купата, не смеейки да отвори очи, защото се страхуваше какво може да види.

— Достатъчно! Много добре! Сега към умението! — радостно рече Калипсо.

Момичето отвори очи и видя, че водата се лееше под формата на яростен дъжд, въпреки че вече не я придърпваше. Бе досегнала самите облаци и сега трябваше да изчака бурята да спре. Наблюдаващите я отърчаха на сушина. Мин, току-що осъзнала се от шока на внезапното окъпване, се върна при Миранда. Останаха да я наблюдават само Калипсо, чувствайки се като у дома си сред дъжда, Дийкън, мокър до кости, но решен да не изпусне спектакъла и Мин, вярна както винаги.

— Просто оформи малко вода. Небеса, има предостатъчно. Искам ледена скулптура на... малката Мин, да кажем. И искам всеки детайл. Оформи я и я замрази. Почни веднага! — напъти Калипсо.

Миранда се подчини. Извлече вода от подгизналата почва, създавайки потрепваща маса. Енергиите ѝ протичаха през водата, принуждавайки я да приеме формата на малкото драконче. Основната форма бе лесна, но когато дойде ред и на детайлите, девойката усети напрежението да разпъва ума ѝ в множество посоки. Ноздри, люспи, зъби — всяка подробност трябваше да бъде пресъздадена и запазена. Трудно беше да се определи колко време бе изминало, но накрая пред нея стоеше почти идентично копие на дракончето ѝ, седнало на задни лапи, отворило уста и леко изплезило език.

Миранда приложи обратната версия на едно от заклинанията, преподадени ѝ от Соломон. Вълна пробяга през водата, превръщайки я в лед.

— Отлично! Великолепно изпълнение! Дийкън, я кажи, помниш ли глупавата магия, която използва Гилиъм? — попита русалката.

— Разбира се.

— Използвай я върху това произведение на изкуството. Трябва да бъде запазено във форма, по-издръжлива от леда.

Дийкън повдигна кристала си и затвори очи. Магията трябва да бе могъща, защото дори и в изтощеното си, отслабено състояние девойката усети силата ѝ. По-недоловима вълна от светлина започна да прекосява повърхността на ледената статуя. Пълзеше бавно, наподобявайки дузина протягащи се пръсти — оставяше камък зад себе си. Когато ивицата достигна носа на статуята, Дийкън прекрати

заклинанието и въздъхна облекчено. Статуята вече бе изработена от камък, запазена за идните поколения.

— Много добре се справихте и двамата. Беше истинско удоволствие да работя с теб, Миранда. Не си мисли, че след като вече не съм твой наставник, нямаш право да ме посещаваш. Дийкън, отведи я при Азриел. Аз трябва да отнеса това прекрасно творение долу.

— Какво? Азриел? Тя не е ли основателката? — запита Миранда, все още замаяна от усилието.

— Да, трябва да бъдеш провъзгласена за главен майстор! — рече той, отвеждайки я към кристалната арена. Междувременно призованият от нея дъжд не спираше да се лее.

— Но аз вече съм. Калипсо каза.

— Не, не. Станала си майстор в четири отделни дисциплини. Сега трябва да докажеш колко опитна си в практическото им приложение. Тогава ще бъдеш пълен майстор! — обясни Дийкън.

— Не разбирам? Толкова много нива ли има?

— О, да! Само в магията имаме девет степени. Новак, калфа, майстор, главен майстор, свръхмайстор, велик майстор, архимаг и старейшина. Отделно имаме бойни магове, специалисти, тълмачи...

— Какво? Покрила съм четири дисциплини, а още не съм преминала дори и половината йерархия? — невярващо каза Миранда.

— Ако имаш късмет, утре ще си я преполовила.

— Но аз едва мога да мисля. Как се очаква да премина още един тест?

— Не се притеснявай за това. И най-добре ми дай тоягата. Като нищо ще я счупиш.

Достигнаха кристалната арена. Съзирайки я за пръв път, Миранда бе поразена от красотата на мястото. Сега, обсипвана с дъжда, сипец се от мрачното небе, гледката секна дъха ѝ. Околните колони наподобяваха зъбите на някакво ужасно създание. Мин подскачаше наоколо, запозната и доста привързана към мястото, което сега изглеждаше толкова заплашително. Спряха край основата на една от издълбаните колони. Дийкън положи жезъла на земята.

— Преди да влезем, трябва да те предупредя. На всяка цена подходи сериозно. Опасността ще бъде истинска. Тя ще се опита да те измами. Целта ѝ е да изпита ума ти. Няма да отстъпи. Виждал съм най-силните мъже и жени, които някога съм познавал, да излизат коренно

променени. Собствените ми преживявания бяха леки, но трябва да кажа, че все още намират място сред кошмарите ми. Предстои ти вероятно най-предизвикателното усещане досега.

— Какво ще прави? — запита девойката.

— Не зная. Рядко повтаря даден тест. Готова ли си?

— Как бих могла? — отвърна Миранда.

— Тогава да започваме.

Тримата пристъпиха отвъд границата. Разликата бе като между деня и нощта. Веднъж стъпила вътре, главата на Миранда се изчисти и проясни, слънцето сияеше, от облаците нямаше и следа, а наместо студения, твърд кристал, нозете ѝ усещаха мека, милваща трева. Тайнствено се доближаваше до представата ѝ за юга. Недалеч се издигаше миролюбива сламена колиба.

Докато се отправяха нататък, пред тях изникна жена. Материализира се като облак дим, скупчващ се заедно наместо да се разпръсква. Около грациозната ѝ снага бе обвито черно наметало с бели огнеподобни нишки, които проблясваха и се извиваха, сякаш действително пламтяха. Бе няколко инча по-висока от Миранда, по-възрастна, но възплъщение на самата елегантност. Косата ѝ бе бяла и се лееше по гърба ѝ.

Дракончето показва обичайното си подозрение, настръхвайки при появата на жената, но когато разпозна в нейно лице честия си домакин, животното се успокои.

— Добре дошли. Очаквах нашия феномен. Благодарение на уменията ти, не се наложи да чакам дълго. А ти, Дийкън, доколкото разбирам, си помощникът на това младо момиче. Великолепно, моля, заповядайте вътре! — изрече тя с глас, който излъчваше вежливост.

Тя ги въведе вътре, където три стола с мека тапицерия заобикаляха трапеза с най-разточителните гозби, които Миранда бе съзирала през живота си. Всякакви сортове сирене, месо и хляб не оставяха и един свободен инч върху плота. Четиримата се настаниха — Азриел на челното място, Дийкън и Миранда от двете страни, а Мин приклекна на пода край приятелката си. Столът бе невъзможно удобен, а храната сякаш бе изскочила от нечия фантазия. Виното бе същински нектар. Месото се топеше върху езика. Атмосферата бе толкова топла и уютна, Миранда не можеше да се чувства по-спокойна.

Същото не можеше да се каже за Дийкън. Младежът седеше вдървено, ядейки бавно и по малко, сякаш единствено, за да предотврати онова, което щеше да се случи, ако не опиташе от храната. Страхът струеше от него със същата очевидност, с която Азриел излъчваше изтънченост. Когато приключиха, домакинята заговори отново.

— Имах честта да гощавам малката ти Мин. Тя е прекрасен звяр. Отнасяй се добре с нея и тя ще ти служи вярно. В това съм убедена. Що се отнася до теб, Дийкън, да тълкувам ли присъствието ти като знак, че Миранда е получила и доза от сивата магия?

— Само мъничко, ваша милост. Едно-две заклинания — бързо отговори той, поколебавайки се дори да я погледне в очите.

— Всяко късче помага. Сивата магия ми е любима. Възможно е да измисля някакво подобаващо изпитание. Тази идея ми допада. Също така узнавам, че Черупката ѝ е говорил. Доста уникално събитие.

— Вярваме, че тя може да е свързана с Избраните. Тя дори носи белега... — плахо обясни Дийкън.

— Може ли да го видя? — попита Азриел.

— Покажи ѝ го. Покажи ѝ белега! — настоятелно прошепна младежът.

Докато Миранда показваше дланта на лявата си ръка, не можеше да разбере как тази блага жена може да притеснява толкова Дийкън.

— Да. Не е белег по рождение, но обикновен човек не би могъл да носи този знак, ако наистина символизира Избраните — каза Азриел.

— Ето защо е много важно тя да вземе участие в церемонията! — рече младежът.

— Това не е мой проблем. Ще я подложа на изпитание като всеки друг. Тя ще реши дали е готова — изрече домакинята с едва доловим оттенък на отегчение в гласа.

Човек би си помислил, че е замахнала към Дийкън, толкова бързо се сви той.

— О, ваша милост, не намеквах нищо. Убеден съм, че ще бъдете справедлива, както и че Миранда ще успее — изрече младежът, обърсвайки потта от челото си и въздъхвайки насечено.

— Може би наистина е добре да не губим време. Да видим сега. Кой тест е най-подходящ за дете-чудо? Смятам да използвам теста за бягство. Струва ми се удачен.

Миранда кимна, любопитна за характера на изпитанието. Дийкън потръпна като зашлевен, чувайки тези думи.

— С к-каква продължителност, ако не намирате питането ми за прекалено нахално? — нервно се поинтересува той.

— В настоящата ситуация, десет минути изглеждат достатъчни.

— Не звучи толкова... — заговори Миранда.

— Десет минути! Помислете отново, моля ви. Тя току-що премина водното си обучение! — възрази Дийкън, страхът му за Миранда надвил този за собствената му личност.

— Казах. Не ще бъде разубедена.

Внезапно Дийкън изчезна, стопявайки се по начина, по който Азриел се бе появила. Мин се изгуби по същия начин, оставяйки Миранда насаме с екзаминаторката.

— Какво направи с тях? — запита девойката, леко смаяна от случилото се.

— Все още са наблизко. Мин е с него, но няма да може да види нищо. Двете с нея сме в прекрасни отношения и не искам да я разстройвам. Дийкън може да наблюдава, без да отегчава и двете ни. Ах, това момче! Притеснението му за теб е чаровно и вероятно на място, обаче е толкова дразнещо. Но да оставим това, предстои ни задача. Позволи ми да разширя игралното поле.

Без никакви видими усилия, магьосницата започна да променя заобикалящата ги среда. Стените се отдръпнаха и се превърнаха от топло, уютно дърво в студен камък. Масата се удължи, нова храна изниквайки по протежението ѝ. Прагът се извиси в масивна арка, а столовете подскочиха напред към вратата, която падна с оглушителен трясък, превръщайки се в мост над зейналия отвън ров. Огънят от камината скочи в средата на стаята и се втурна към стените, разделяйки се по дузина факли, както и безбройни свещи. Масивен полилей увисна от вече извисяващия се таван.

След няколко мига Миранда стоеше в огромната банкетна зала на древен замък.

— Така. Бих казала, че тази обстановка е по-подобаваща. Сега за правилата на играта. Този пясъчен часовник изтича след пет минути —

каза Азриел.

Въпросната прищипана стъкленица изникна, увиснала над средата на масата.

— След това ще бъде обърнат отново, за да изтече обратно. Докато пясъкът се движи, аз ще се опитвам да те заловя, а ти ще се стараеш да избягаш. Тестът ще се смята за провален, ако останеш пленена достатъчно дълго, за да те впиша в червената книга на провалилите се с тази писалка — обясни магьосницата.

Пред нея изникна шкаф с книги. Последната книга от дългата редица червени томове се прихлъзна напред. Долният рафт единствен беше незапълнен с книги на провала, тъй като върху му почиваха две бели издания, както и една биеща на очи черна подвързия.

— Издържиш ли изпитанието, ще бъдеш вписана в бялата книга. Тестът приключва, когато и последното зрънце пясък се върне откъдето е дошло — или когато името ти бъде вписано. Имаш ли някакви въпроси?

— Как бих могла да ти се противопоставя? Ти си много могъща. А аз едва започнах обучението си.

— Постигнала си майсторско ниво в елементалните изкуства. Това е предостатъчно. Що се отнася до мощта, тук си не по-малко могъща от мен. Стига да знаеш дадено заклинание, ще можеш да го направиш мигновено и без усилия. На изпитание биват подлагани единствено знанията и изобретателността ти. Почни.

— Но аз... — поде момичето.

Думите на Миранда бяха прекъснати от странно усещане, когато стоята и всичко, което я изпълваше, привидно нарасна многократно. Второ странно усещане я обгърна, докато биваше вдигната във въздуха от някаква невидима сила и захвърлена в червена течност. Тя започна да щипе очите ѝ, а когато девойката изплува и се огледа, огромната зала изглеждаше замъглена и изкривена. Бяха я смалили и потопили във винена бутилка! Тапата сама скочи и запуши отвора, а Азриел вече прекосяваше краткото разстояние към пиедестала, понесла писалка в ръка.

Миранда съсредоточи силата си в заобикалящия я въздух. Той тутакси се завихри, изблъсквайки тапата с такава сила, че бутилката падна. След като се олюля сред винените вълни, девойката пролази през гърлото. Трябваше да намери място, където да се скрие за

достатъчно дълго, за да развали магията. Дийкън още не я бе научил как.

Затича по масата, приклякайки зад сгънатата салфетка. Умът ѝ бързо проучи тялото, бързо напипвайки необичайната магия, обвита около нея. Подготвяше се да използва собствената си сила срещу нея, когато отгоре ѝ се спусна сянка.

Поглеждайки към източника ѝ, видя силуета на котка. Чисто черна, с хвърлящи бели огънчета очи. Миранда се опита да побегне, но животното болезнено я перна с лапа и я притисна към земята. В миг котката се превърна в камък, а Азриел се появи край масата и отново се отправи към книгата. Момичето приключи работата си по развалянето на смаляващото заклинание, възвръщайки си естествената големина достатъчно бързо, за да отхвърли каменната котка, както и да разчисти голяма част от масата, върху която лежеше.

— Трябва ли да правиш толкова боклук? — оплака се Азриел, обръщайки се да види как Миранда изтърчава от залата и поема по един от коридорите.

Девојката се намери в дълъг коридор, от двете страни, на който имаше множество врати. Започнаха да се затръшват една след друга. Момичето успя да се хвърли през прага, приютил отвеждащо нагоре стълбище. Изкачи се. Озова се в нов коридор и бързо влезе в най-близката стая. Спалня с тесен прозорец и елегантна мебелировка. Азриел не можеше да е излязла толкова бързо от залата. С малко късмет може би тя все още си мислеше, че Миранда е заловена в първия коридор.

— Страхувам се, че не е така — изрече втори глас в главата ѝ.

Вратата се затръшна и се заключи. Миранда се замъчи да я отвори, но тежката дървена преграда не помръдваше. Глупаво щеше да е да търси ключ. Мислейки трескаво, девојката се сети за една от магиите на Дийкън. Досега заклинанието за фини манипулации бе представлявало тромава и неудобна процедура, но може би тук нещата щяха да са различни. Насочи съзнанието си към ключалката, въздействайки директно на отделните елементи. След няколко мига се разнесе приятно щракване и вратата се отвори.

Отдъхвайки, девојката се опита да напусне стаята. Едва бе успяла да отвори вратата наполовина, когато тя отново се затръшна, блъсвайки я назад. Пред очите ѝ дървото се промени в тежка желязна

тъмнична порта, а ключалката изчезна. Скоро вратата представляваше решетеста част от стената. Нямаше как да бъде отворена. Миранда пропълзя през прозореца, озовавайки се на тесния перваз. Зад нея прозорецът се затвори, както и съседния.

— Пленена на перваза? Това също е залавяне! — отекна гласът на Азриел в мислите ѝ.

Умът на Миранда отново заработи трескаво. Прерови съзнанието си в търсене на чуждо присъствие. Откривайки го, девойката го изтласка. Така Азриел бе чела мислите ѝ. Сега магьосницата нямаше да е толкова сигурна в местоположението ѝ. Решила този проблем, Миранда насочи усилията си към измъкването от перваза. Решението бе очевидно, но неприятно. Без да се помайва, девойката скочи в ледената вода на крепостния ров. Изплува и си пое дълбоко дъх, виждайки усмихнатото лице на Азриел да наднича от подвижния мост.

— Може да не съм в състояние да усещам ума ти, но и глух щеше да чуе пляска.

Водата около Миранда започна да се вледенява. Момичето се опита да достигне ръба на рова, но краката ѝ бяха замръзнали. Азриел се изкикоти и спокойно се отправи към пиедестала, за да впише победата си. Девойката напрегнато слушаше как стъпките заглъхват. Тутаки призова достатъчно топлина, за да освободи нозе. Едва се бе измъкнала на брега, когато екзаминаторката спря.

— Знаеш, че винаги ще усещам кога си заловена и кога не. Не можеше да направиш нищо по въпроса.

Момичето, сега намиращо се на моста, се опита да се втурне тихо край нея. Щом обучаемата влезе в замъка, Азриел накара отделните камъни на пода да се издигнат, оформяйки клетка. Миранда рязко застина. Екзаминаторката понечи да излорадства, но спря. Посегна с ръка между каменните решетки. Пръстите ѝ преминаха през фигурата на девойката.

— Илюзия? Не очаквах да видя нещо такова! — рече тя.

Екзаминаторката отърча навън и прогони всички илюзии, които не бяха нейно собствено дело. По стената бяха изникнали редица ледени пръчки, оформящи груба импровизирана стълба, отвеждаща към един от прозорците на първия етаж. За късмет на Миранда, тези отвори не бяха запечатани като прозорците от горното ниво. Азриел се издигна във въздуха и се приближи към отвора. Той се разшири, за да я

пропусне, но Миранда вече бягаше надолу по коридора. Азриел излезе от стаята тъкмо навреме, за да види как във всяка стая влиза по едно копие на девойката.

— Колко забавно, обучаем с творческо мислене! — каза екзаминаторката.

Могъщата магьосница докосна стената с пръсти и камъкът стана прозрачен като стъкло. Ефектът продължи да се простира, докато през всеки съграждащ блок не можеше да се гледа. Една по една, илюзиите на Миранда бяха развалени, но не бе и нужно да се приключва. Промяната в замъка стресна истинската Миранда, която пристъпи назад, събаряйки шкаф с книги.

Когато очите ѝ се срещнаха с тези на Азриел и жестока усмивка плъзна по лицето на наставничката, девойката скочи на крака и затича към пясъчния часовник. Бяха минали само минута-две, а правилата указваха, че тестът щеше да приключи, когато и последното зрънце се върнеше, откъдето бе дошло. Ако обърнеше стъкленницата сега, трябваше да удържи още съвсем малко. Азриел бързо се движеше към нея, необезпокоявана от стените, които се отдръпваха като завеси, за да ѝ сторят път. Тъкмо когато нозете на екзаминаторката стъпваха в залата, Миранда сграбчваше стъкления часовник. Ако имаше късмет, щеше да успее да го обърне и да го обвие с лед.

Късмет, уви, нямаше. Когато увисналият пясъчен часовник бе извъртян леко, целият замък се наклони в противоположната посока. Девойката изпусна часовника и се плъзна по пода, удряйки се болезнено в стената. Нищо друго не бе повлияно от необичайната промяна, което бе добре, защото инак момичето щеше да бъде премазано под тежестта на мебелите.

— Сигурно ще се изненадаш да узнаеш, че не си първата, която се опитва да се възползва от тази подробност. Затова взех мерки пясъкът винаги да пада в правилната посока, без значение накъде е обърната стъкленницата. За да е весело, съм се погрижила *ти също* да падаш в посоката, към която я обръщам! — рече лукавата екзаминаторка.

Докато изричаше последното изречение, тя започна да извърта часовника, принуждавайки Миранда да залита или да пада. Приключи с обръщане на стъкленницата. Миранда се вкопчи в масата, към която бе притисната. Бе достатъчно масивна, за да я задържи.

— Щом така искаш — изрече Азриел. Внезапно всички мебели в залата, с изключение на пиедестала, книгата отгоре му и стъкленицата, полетяха нагоре. С гръмовен трясък на сцепено дърво, съдържанието на стаята се блъсна със сводестия покрив.

Миранда се замъчи да се изправи. Бе посипана с довольно количество отломки. Имаше много счупени кости, но бяха възстановени още преди да го е осъзнала. Докато тя се надигаше, Азриел долетя „долу“ до тавана и се превъртя, за да огледа щетите.

— Все още се движиш? Много добре. Ще трябва да те обучаем.

Очите на магьосницата се плъзнаха из стаята, дирейки нещо, с което да измъчва обучаемата си. Спряха се на полилея, който все още висеше „нагоре“, незасегнат от промяната. Тя се усмихна, а наподобяващите крака поставки за свещи внезапно оживяха, залазвайки по веригата и тавана по подобие на украсен паяк. Докоснатото от свещеливите крака избухваше в пламъци. Миранда се освободи и се втурна с цялата си налична бързина сред обсипания с отломъци таван, но съживеният канделабър напредваше сред боклука като че ли е бил роден за това, а то всъщност така си и беше. Псевдосъществото отскубна веригата си и я хвърли, увивайки я около клетото девойче. В миг беше овързана здраво, а огънят пълзеше около й.

— Доста съм горда с това! — засия Азриел, докато отиваше към пиедестала и вземаше писалката.

Миранда използва ума си, за да събере колкото се може повече от обгръщащия я огън. Насочи го към свещника-паяк, който се стопи незабавно в яркооранжеви капки, посипали пода. Стягащата я верига обаче остана. С изключителна предпазливост девойката преряза веригите с огън, както бе сторила с листа хартия от теста на Соломон.

— Изобретателността ти е забележителна. Може да се наложи да преосмисля думата залавяне! — каза екзаминаторката.

Доближавайки се отново към стъкленицата, Азриел я хвана и я завъртя с рязко движение. Миранда полетя във въздуха, захвърляна в различни посоки от постоянно променящото се „долу“. Усещането бе невероятно объркващо. Едва можеше да мисли. Определено не можеше да помръдне, тъй като всеки път, когато доближеше нещо, за което можеше да се хване, биваше запратена другаде. Беше пленена

във въздуха. Нова усмивка на задоволство изникна върху лика на наставничката, в чиято ръка отново се озова писалката.

Съзнанието на Миранда диреше някакъв начин за измъкване. Единствено левитацията можеше да ѝ помогне. До този момент бе успявала да повдигне само вода, но Дийкън я бе уверил, че същата техника със съвсем малки изменения може да бъде приложена върху всичко. Овладея обгръщащата я мистична енергия и ѝ заповяда да застане неподвижно. Неконтролируемото ѝ подмятане из стаята внезапно спря. Втора мисъл спря и въртящата се стъкленица, този път ориентирана правилно. Докато девойката се отпускате на пода, Азриел се усмихна самодоволно.

— Трябва да призная, че ме принуждаваш да използвам нови нива на въображение — рече тя.

Миранда понечи да отговори на комплимента, но бе спряна от усещане за потъване. Сведе поглед и установи, че подът под краката ѝ се бе превърнал в плаващ пясък. Вече беше потънала до кръста, преди отново да използва левитацията. Пясъкът я държеше здраво, но девойката бавно започна да се отскубва.

— Пясъчник! — изрече Азриел.

Мигновено пясъкът отново стана камък. Миранда напрегна сили, но здраво обгърнатите ѝ нозе я уведомиха, че щеше да капне от умора далеч преди камъкът да поддаде. Азриел все още държеше писалката и се отправи към книгата, за да впише поредния провал. Миранда се нуждаеше от време. Издигна стена от пламък между Азриел и пиедестала. Екзаминаторката се подсмихна и развали магията, без дори да забавя крачка. Миранда съсредоточи ума си да призове трус. След разтърсващи мигове, заплашвали да натрошат костите ѝ на прах, пясъчникът се напука. Парчетата паднаха, тъй като под тях нямаше нищо, но Миранда се издигна във въздуха.

— Добре, достатъчно левитация за днес! — обяви Азриел.

Миранда падна, вкопчвайки се за ръба на направената от нея дупка. Опита се да левитира отново, само за да открие, че някакво заклинание — изключително сложно — не ѝ позволяваше да го стори. Макар да знаеше, че с нужното време щеше да е в състояние да вдигне ограничаващата магия, в момента имаше по-важни дела.

Девойката се повдигна от пода и се стрелна към вратата. Веригите на подвижния мост задрънчаха при приближаването ѝ, а

камъните от пода започнаха да се издигат, за да оформят решетки, както по-рано за дубликата ѝ. Миранда избегна някои, а други разтроши с бърз земетръс. Твърдо бе решена да напусне замъка. Магиите на Азриел ставаха все по-силни с всяка изминала секунда и несъмнено бе на път да открие някоя, която да задържи Миранда достатъчно дълго, за да запише провала ѝ. Просто *трябваше* да я отдалечи колкото се може повече от книгата, за да увеличи времето си за измъкване.

Подвижният мост бе вдигнат почти наполовина по времето, когато тя си проби път до него. Докато се катереше по стръмното дървено нанагорнище, повърхността му се превърна в шахматна дъска от огън и лед. Азриел да я залови ли се опитваше, или да я убие? Прогони огъня с ума си и заскача върху овъглените квадрати, докато не достигна почти вертикалния край на моста. С мощен скок се приземи на другия бряг на рова. Миранда въздъхна облекчено, но бе прекъсната от скърцането на веригите. Миг по-късно се скъсаха и подвижният мост започна да пада. Ужасеното момиче едва успя да се претърколи настрана. На толкова малко се бе измъкнала, че когато опита да се изправи, откри, че ръбът на туниката ѝ е притиснат под моста.

Сенчестият силует на Азриел приближаваше входа. Миранда отчаяно задържа притиснатия плат, докато не го разкъса. Първо подпали отново моста. Тутакси дим, огън и пушек закриха външния свят, правейки съзирането му невъзможно за някой, все още намиращ се вътре в замъка. Спечелила малко време, девойката огледа хоризонта. Недалеч от нея имаше малка дъбрава. Създаде вятър, който да разклати клоните, молейки се идеята ѝ да се окаже успешна.

Азриел прекоси непокътната пламналия мост. Достигна другата страна на рова миг преди обгорената дървена врата да падне във водата. Невидима сила накара екзаминаторката да потръпне. Обръщайки се да погледне през виещата се над крепостния ров пара, тя видя, че първите пет минути бяха изминали. Пясъчният часовник се извъртя сам, този път без гравитационните промени, обикновено съпътстващи промяната на позицията му. Целта на теста бе изпитване върху колкото се може повече ситуации, не върху една и съща.

С подновена от приближаващия край решителност, Азриел отново се обърна към полето. Миранда не си бе губила времето. Бе успяла да изтръгне семената от дърветата и храстите и да създаде същинска гора,

в която да се скрие. Твърде гъста беше, а момичето все още не допускаше заклинанието ѝ за намиране.

— Умно момиче, но жертвата може да бъде проследена по много начини! — каза екзаминаторката.

Започна да се прокрадва напред, приела формата на мастиленочерен вълк с познатия бял пламък в очите. Въздухът бе пропит с миризмата на жертвата ѝ. Докато я следваше, околните дървета изсъхваха и умираха.

Далеч напред, Миранда крачеше — невидяна, но не и ненадушена — през гъстия лес, който лично бе създала. Много малко слънце се процеждаше между листата, което я караше да се чувства още по-добре. Мина минута, сетне още една. Появиха се първите наченки на успокоение. Но въпросното чувство изчезна бързо, когато долови тихото шумолене на тревата под крака, които не бяха нейните. Тя се огледа, опитвайки се да съзре преследвачката си, но Азриел накара слънцето да се спусне под хоризонта, заменяйки го с луна, която едва имаше силата да хвърли няколко пестеливи лъча върху гъстия балдахин от листа. Миранда тихо се покачи на близкото дърво.

В една лунно петно на земята зърна стрелването на черен вълчи силует и осъзна как е била намерена. Създаде вятър зад екзаминаторката, който да отнесе миризмата, но беше твърде късно. Клоните на дървото се затвориха около нея като клетка. Луната засия по-ярко, осветявайки образувалата се просека към замъка.

Нещо, движещо се бързо, изхвърча през далечния праг и се понесе към тях. Пиедесталът, перото и книгата бяха прикрепени здраво към него. Когато достигна Азриел, екзаминаторката си възвърна облика. Миранда започна да извлича топлината от клоните. Те започнаха да пукат и да се отлюспват, тъй като студът ги правеше чупливи. Отчаяното момиче удари окрехкавелите клони. Те поддадоха далеч по-лесно и по-внезапно от очакваното. Всички клони, следвани от голяма част от ствола, се натрошиха на големи, студени късове.

Миранда се приземи сред парчетиите и се изправи на крака. По-голямата част от дървото бе паднала върху Азриел и пиедестала. Изпод купчината пулсираше могъща аура. Ако някога нечия ярост можеше да бъде почувствана, то този случай бе именно такъв. Миранда побягна, ужасена какво може да последва. След няколко мига Азриел избухна

изпод камарата. Небето придоби кървавочервен цвят, сиянието му обгърнало всичко.

— Никой... *никой*... не е посмял да ме напада! Малка вещица. Това вече не е игра! — прогърмя гласът ѝ, докато тя се носеше високо над дърветата.

Махна с ръка и те се пръснаха с такава сила, че някои бяха изтръгнати от корените. Мощната енергия повали Миранда на земята. Земята под нея започна да се тресе. Огромна зев цепна твърдта — пролуката бе достатъчно голяма, та да поглъща цели дървета. Миранда се вкопчи за ръба, но внезапно бе издигната във въздуха. Съпротивляваше се на сграбчилата я сила, но хватката ѝ не можеше да бъде разкъсана. Земята под нея засия почти с жежкава вялост.

— Какво си намислила? — викна Миранда.

В отговор, кипящата твърд се завихри около нея. Горещината стана непоносима, когато девойката се намери наскре течния камък. Когато той застина, отговорът стана очевиден. Азриел имаше доволно изражение. Миранда бе отпусната върху все още горещия под на стъкления си затвор.

— А сега да отбележа успеха си! — рече екзаминаторката. Потопяйки върха на перото в мастилницата, магьосницата го допря до страницата. Или поне се опита. Писалката потъна в книгата. Азриел стисна юмрук и прогони илюзията.

— Къде е! — викна тя.

Миранда отвърна със студен, мълчалив взор. Азриел се обърна и протегна длан към замъка в далечината. Цялото съдържание на шкафа, както и пясъчния часовник, прелетяха до нея. Замах на същата ръка накара книгите да се отворят едновременно. Страниците зашумоляха, всяка оказала се изписана изцяло. Магьосницата се обърна яростно към Миранда. Момичето извади предмета с червена подвързия изпод туниката си и се ухили. Силата на Азриел обгърна книгата, почти отскубвайки я от ръцете ѝ, удряйки книгата в прозрачната стена на килията.

Девойката сграбчи книгата на свой ред и впрегна цялото си съзнание да я запази, а тук силата бе значителна.

— Пусни я, момиче! Вътре няма много въздух, а с всеки изминал миг става все по-малко. Няма да ти стигне до края на теста.

— Не можеш да спечелиш. Ако строшиш затвора, за да вземеш книгата, ще бъда свободна и няма да може да ме запишеш. А ако не, ще изчакам изтичането на времето. Ако медитирам, почти няма да е нужно да дишам! — правдиво я подразни Миранда.

Азриел стисна зъби. Светът около тях се тресеше от гнева ѝ. Девојката стисна книгата и се обърна. Мистичното дърпане върху предмета отслабна достатъчно, за да изникне малък отвор в стената на капсулата. Момичето се обърна към полъха свеж въздух, държейки книгата пред себе си. Азриел я отскубна от ръцете ѝ и я отвори. Миранда я сграбчи и се опита да я издърпа обратно, но екзаминаторката вече я държеше в ръце. Колкото и да напругаше ума си, девојката не успя да си върне отнетото и макар книгата постоянно да заплашваше да отлети от ръцете на Азриел, последната успя да вземе писалката и с несигурна ръка да впише името на Миранда.

С това небето възвърна обичайния си лазурен цвят, земята се изравни, а капсулата около Миранда изчезна. Девојката бавно се отпусна на земята. Уютната колиба, в която бе започнало изпитанието, отново се оформяше около тях. Миг по-късно, все още замаяни от внезапната промяна, приятелите на Миранда се появиха отново. Мин дотърча, доволна отново да види момичето, но спря внезапно да я огледа.

Миранда бе окъсана и изтощена. Беше плувнала в пот. Парчета от одеждите ѝ бяха овъглени. Мин погледна към Дийкън, сетне към Азриел, дирейки да открие виновник. Решението изглежда не отне много време, тъй като младежът получи бърза серия удари с опашка като наказание.

— Ох! Бях до теб през цялото време! Няма как да съм виновен! — рече той, посягайки да помогне на Миранда.

— Тя трябва да се гордее със себе си. Представи се забележително. Сама откри няколко магии по време на изпитанието. Това несъмнено показва потенциал — отбеляза Азриел, отново влязла в ролята на спокоен матриарх. Подреждаше белите и червените книги, изражението ѝ бе леко объркано. Затрудняваше се да ги постави по съответните рафтове.

— Със сигурност надмина първия ми провал. Трябваша ми цели три опита, за да успея — окуражи я Дийкън. — Потръпвам при мисълта какво щеше да ми се случи, ако бях показал и половината от

съпротивлението, демонстрирано от теб. Към края малко се разтревожих.

Когато Миранда се изправи, от туниката ѝ се изхлузи книга и падна на земята. Бегълката, издокарана с червена корица, привлече вниманието на всички. Азриел коленичи да я вдигне, поставяйки я на масата до тази, в която преди малко бе нанесла името на девойката. Бяха еднакви. Екзаминаторката мълчаливо махна с ръка над първата книга. Червеният цвят отстъпи на бял.

— Умно, умно момиче! — тихо промълви тя.

Дийкън зяпна, а Азриел отгърна на последната изписана страница на мнимата червена книга, където името на Миранда стоеше изписано.

— Добре. Не бих казала, че това бе най-честният метод, но пак си е победа. Изглежда в крайна сметка си издържала. Чудя се... кога успя да откраднеш двете книги?

— Докато разваляше двойничките ми една по една — изрече Миранда, отпускатки се трепереща на стола.

— И събори книгите, за да прикриеш следите си. Брилянтно! — каза Дийкън.

— Определено се бори до последно за книгата, въпреки че си искала да те запиша вътре.

— Сметнах, че ще заподозреш нещо, ако не го правех. Да не говорим, че не бях сигурна дали ще проработи, нито как щеше да реагираш, ако откриеш какво съм направила.

— Имало е вероятност да умреш заради една уловка! — рече Дийкън.

— Не мисля, че тя щеше да ме убие! — с немощна усмивка каза Миранда.

— Определено бих. За какво мислиш, е черната книга? Пази имената на онези, чиято амбиция надмина находчивостта. За твое щастие успях да изтръгна книгата от ръцете ти, преди да съм изтръгнала въздуха от дробовете ти! — отбеляза екзаминаторката. Притеснително беше колко небрежно говореше за готовността си да убива.

Миранда преглътна мъчително, осъзнавайки едва сега сериозността на ситуацията.

— Е, с радост бих си поговорила още с теб, но ми предстои работа над магиите. Все още не мога да повярвам, че успя да ме задържиш извън съзнанието си. Доста рядко постижение. Да те няма! Върви да се отдадеш на заслужени хвалби.

Миранда и Дийкън мълчаливо се подчиниха. Девојката внезапно осъзна, че Дийкъновият страх изглежда напълно оправдан. Движеха се с бърза крачка, следвани от подтичващата подире им Мин, докато не достигнаха до привидно произволна точка в полето.

— Би ли почакала? — каза Дийкън.

— Защо тук?

— Стигнахме ръба на арената. Ще взема тояжката ти.

Младежът се приведе напред. Въздухът се раздели като завеса пред него, поглъщайки го първо до раменете, сетне до кръста. Когато отново се изправи, държеше жезъла на Миранда. И също така бе мокър.

— Ето. Ще имаш нужда от него, ако искаш да се добереш до колибата си.

— Защо? Чувствам се доста добре. Малко съм разтърсена, но като се изключи бедното ми сърце, не съм изтощена. Чувствам се дори по-добре в сравнение с... когато влязох.

— Да. И ще изгубиш това усещане, когато напуснеш арената — каза той, подавайки ѝ тояжката. — Внимавай къде стъпваш.

Миранда направи няколко крачки напред. Главата ѝ едва бе напуснала границите на арената, когато девојката се почувства сякаш цялата ѝ енергия се отичаше. Тежко се опря на жезъла. Той потъна в калта. Неволно предизвиканата от нея буря все още вилнееше. На места водата стигаше до глезените. Когато успя да се приспособи към умствената умора, девојката каза:

— Защо никой не е спрял дъжда?

— Ето отговора — отвърна Дийкън, сочейки към някаква странна гледка на ръба на езерото.

— Какво? Очите ми не се фокусират.

— Айна спори с Калипсо. Случва се всеки път, когато трябва да бъде спряна буря. Бурите се състоят от вятър и вода, с което попадат под юрисдикцията на Айна или Калипсо като съответни експерти. Калипсо не я е грижа за бурята, но тъй като едно от любимите ѝ занимания е да тормози Айна, русалката отказва категорично да ѝ

позволи. Неведнъж се е случвало спорът да продължи по-дълго от самата буря. Но забрави за това. Да те сложим да спиш. Утре вечер ще се появи синята луна и трябва да си във форма.

Думите едва достигаха съзнанието на девойката. Влачеше джапаци нозе към дома си, най-сетне озовавайки се вътре, затваряйки вратата, преобличайки се в сухи дрехи и просвайки се на леглото. Мин не пропусна да се настани на любимото си място, след което двете се унесоха.

Миранда спа непробудно до обед, когато Дийкън неохотно я събуди и я уведоми, че церемонията скоро ще започне. Напускайки колибата си, девойката можа да установи, че селото е изпълнено с напрегнато очакване. Хора профучаваха в различни посоки. Дийкън я поведе към градината, където се бе издигала колибата на Старейшината. Въпросната постройка липсваше, заменена от квадратен мраморен олтар.

Намираше ли се другаде, Миранда щеше да запита как цяла постройка можеше да изчезне само за една нощ и на нейно място да се издигне друга, но сега безмълвно се възхити на олтара. Край всеки негов ъгъл се издигаше по един по-малък олтар, приютил купа. Местните бяха започнали да се хващат за ръце около кръга, където Дийкън и Миранда се бяха прикрили при първото ѝ идване тук. До ръба на кръга, от страната на планините, се издигаше висок стълб, завършващ с обръч. Под него се намираше столът на Старейшината.

— Ще започнем скоро и ще продължим, докато и последният от нас не се строполи, така че най-добре да ти обясня сега. Ще се хванем за ръце около олтарите. Когато започнем, елементалните майстори ще предоставят мистично чисти образци от съответните си елементи. Сетне ще е нужно да насочим цялата си енергия към околните, така майсторите ще разполагат с колкото сила им е нужна. След като целият кръг бъде съсредоточен, ще започнем да изричаме „Земя, огън, въздух, вода“. Езикът не е от значение. Заради синята луна духовете ще чуят.

— Как ще узнаем дали има ефект? — попита Миранда.

— Ще узнаеш. Нещо важно — до изгряването на луната, пръстенът не бива да се разкъсва. Ако усетиш, че не можеш да продължаваш, свържи ръцете на онези около теб, преди да припаднеш. Но щом луната се издигне, не е нужно да се притесняваш. Да започваме.

Миранда бе отведена до полагащото ѝ се място в пръстена. Старейшината се намираше в северния край. Калипсо бе излязла от езерото си, сдобила се с чифт вълшебни крака. Тя, Айна, Соломон и Криш бяха заели позиции на равни разстояния по периферията.

Дийкън се намираше в южния край. Миранда се озова в западната част и бързо откри, че Лейн се намира точно отсреща. Всички в кръга бяха най-малко на нейното ниво на умение, което оставяше чираците и останалите по-неопитни обучаеми да се стрелкат наоколо, опитвайки се да подготвят церемонията. Азриел отсъстваше, вероятно в невъзможност или лишена от желание да напусне арената, така че именно на нея се падаше задачата да записва Мин колкото се може по-дълго. Миранда бе малко притеснена от този факт, припомняйки си какво бе преживяла по време на последното изпитание.

Но не разполагаше с време да мисли за това. Хвана ръцете на околните, двама бойци, с които бе говорила няколко пъти след случката с Черупката. Криш се доближи към централния олтар и изсипа плътна кафява земя в една от купите. Айна последва примера му и призова повей на вятъра, който се втурна срещу купата, завъртял се вътре. Соломон хвърли огнен език в третата купа, където пламъкът лумна ослепително, без да се нуждае от гориво. Последната купа бе напълнена с вода, извлечена от въздуха от Калипсо.

Скоро магията започна да се лее. Усещането бе любопитно. Миранда се съсредоточи и започна да разпръсква силата си, само за да усети как през тялото ѝ протича много повече енергия, отколкото бе отдала. Дълго време не усети никакво напрежение или умора. Същото не можеше да се каже за воините. Преди слънцето да е залязло, половината от тях не можеха да продължат. По здрач девойката стискаше ръцете на Соломон и Криш, а кръгът бе намалял почти наполовина.

С надникването на луната над хоризонта започна мълвенето.

Интересно бе да се чуят множеството различни гласове и езици да повтарят насечено. Леещата се из тях сила се увеличи значително, нараствайки с всяка измината минута, докато луната се издигаше в небето.

Последният от воините — с изключение на Лейн — и първият от магьосниците започнаха да падат. Миранда усети силата да отслабва. Магията бе станала толкова силна, че можеше да бъде видяна, пробягвайки из пръстена като бледосиня нишка енергия. Вече не бе нужно да се държат за ръце, така че елементалните повелители се отделиха, за да се вгълбят по-съсредоточено върху задачите си.

С последващото издигане на луната предназначението на обръча и стълба станаха ясни. Сянката на неестествено яркото светило доближаваше олтара. Когато месецът издигнеше лика си в най-високата точка, олтарът щеше да попадне в кръглата сянка. Двама млади магьосници се строполиха и бяха извлечени настрана от чираци. Миранда се напрегна, за да запази концентрацията си. Задачата ѝ бе необикновена. Трябваше да поддържа движението на силата, в която бе потопена, въпреки факта, че не би могла да я манипулира цялата, ако енергията бе неподвижна. Приличаше на екстравагантно жонглиране.

До настъпването на големия момент оставаха само няколко минути. Само осмина останаха от десетките започнали. Старейшината бе непоклатима, а четиримата майстори вече показваха белези на изтощение. И белите, и черните магове бяха припаднали, а Дийкън изглеждаше на ръба на пречупването. Лейн, по някакъв начин, изглеждаше стабилен както винаги. Миранда започваше да трепери. Тогава луната направи и последната стъпка към пълното си издигане. Времето сякаш се забави, тънката нишка започна да набъбва до дебела ивица, сетне и стена, която затули външния свят.

Всеки от елементалните магьосници пристъпи напред. Част от енергията бе откъсната и запратена в чистите есенции около олтара. Вятърът се завихри яростно, движейки се бавно към земята. Тя мигновено бе уловена от раздвижилия се въздух. Последва водата, хвърлила се в мощния смесък. Огънят бе последен. Наместо да се разнесе съскава пара или огънят да угасне, пламъците се примесиха плавно. Сега пред насъбралите се, се издигаше виеща се маса от всички елементи, тук червена като огън, там кафява като пръст. Тук неуловима като вятър, там гъста като вода. Уникалната маса се издигна върху централния олтар, къпейки се в директните лъчи на синята луна.

Внезапно Айна изгуби съзнание, пропитата наоколо магия я запрати през сияещата стена. Миг по-късно Калипсо се строполи, краката ѝ заменени от изумрудената опашка. Русалката бързо бе отнесена от чираци, достатъчно храбри да навлязат в магическия кръг. Дийкън бе следващият рухнал. Криш падна на колене, съзнанието напускащо го по-бавно.

И Миранда не можа да издържи повече. Без сили да използва ума си за тази задача или каквато и да било друга, девойката се отпусна на земята, едва успявайки да запази очите си отворени, за да не пропусне

гледката. Оставаха Соломон, Лейн и Старейшината. Драконът благородно напрягаше сили, но енергията бе прекалено много. Той падна. Докато гърчещата се маса магия и елементи се съсредоточаваха, Старейшината бавно се отпусна в стола си. Изглежда бе знаела, че силата ѝ няма да издържи нито миг повече, защото очите ѝ се затвориха още с присядането. Главата ѝ се отпусна уморено.

Оставаше само Лейн, а магията продължаваше да се събира. Каквото и да се опитваха да създадат, то разполагаше с достатъчен разум, за да се поддържа само. Отломък светлина се оформи в подножието на олтара и бавно се завъртя нагоре. Когато достигна основата на мистичните елементи, въгленът подпали тънка жилка в материала, пламнала с бели пламъци. Огънят запълзя из сместа. Зад него оставаха два тънки ветрени стълба, въртящи се толкова яростно, че се отличаваха съвсем ясно от заобикалящия ги въздух. Огънят продължи пътя си, разкривайки женска фигура, съградена от въздух.

Когато белите пламъци изчезнаха, две елипсовидни светлини засияха върху лицето на формата. „Очите“ студено огледаха малката част от градината сред стената от светлина. Бързо се спряха върху тялото на Лейн, което, от гледната точка на Миранда, приличаше на сянка пред стената. Създанието от вятър се спусна на земята.

Щом нозете му докоснаха твърдта, втора вълна бял пламък пробяга по снагата му, оставила зад себе си песъчлива статуя, която закричи към Лейн. Той се бе отпуснал на коляно, опрял ръка в земята, за да подири опора. Създанието, което с такива усилия се бяха мъчили да призват, протегна ръка и я плъзна под брадичката на малтропа, повдигайки главата му, за да го погледне в очите. Кимвайки леко, създанието отмести ръка и се отдръпна, за да погледне още веднъж. Бързо угасващото зрение на Миранда успя да различи на челото на новото създание същия белег, която тя носеше на дланта си, а Лейн — на гърдите. Създанието срещна погледа ѝ за миг, сетне по снагата му пробяга последна ивица бял пламък, превърнали го в чист огън.

Огнената форма се стрелна към небето и изчезна. Светът потъмня едновременно с изплъзващото се съзнание на Миранда, което девойката не бе в състояние да задържи повече.

* * *

Из Северното съглашение определени умове стояха нащрек. Бе нощ на могъща магия. Пълнолуният винаги бяха такива. Сините луни — още повече. Дори и притежаващите най-базисни мистични познания усетиха призоваващата церемония в Ентуел като смътен натиск в ума. Самият резултат в още по-голяма степен не можеше да бъде пропуснат. Димящ въглен съсредоточена магия процпа изгаряща линия в съзнанието на где що имаше магьосник, вещица, гадател и шаман в света. Запламтя ярко, но краткотрайно, подобно въображаема падаща звезда. Повечето не му обърнаха внимание. Други го забелязаха. Но имаше и такива, които бяха дълбоко повлияни.

Разположен в кабинета си в Северната столица, генерал Багу приседна в креслото си. Стисна очи и насочи ума си към затихващата диря светлина. Гладно, дори отчаяно се съсредоточи върху далечната сила. Тя притежаваше характеристика — някаква текстура или цвят — която му бе твърде позната. Годиците нейно търсене бяха развили нюха му.

Един от дълго дирените Избрани се бе събудил. Докато белезите в ума му бяха още пресни, генералът грабна една книга, отваряйки я на често четена страница. На нея имаше пет сбити описания, само една от които нямаше обширни бележки до себе си. Сянката на усмивка пробяга по лицето му. Моментът на истината скоро щеше да настъпи.

Очите на Миранда се отвориха и тя немощно се огледа. Намираще се в стая, където имаше и други легла. Повечето бяха незаети, но имаше няколко окупирани. Погледът ѝ все още бе размит от умора и сънливост, но ушите функционираха достатъчно добре. Слабо дочу неизменния глас на Дийкън да спори с някого.

— Да, зная, че трябва да почивам... Просто зная, че ще ускоря възстановяването си, ако намеря някаква работа на ума или ръцете си... Ще бъде по-скоро успокояващо, отколкото да ме напряга — продължи младежът, спорейки колкото се може по-учтиво.

— Дийкън? — промълви Миранда, не по-високо от шепот.

Приятелят ѝ бе твърде зает да спори за книгата си с един от белите магьосници, за да я чуе. Друг, обаче, я чу. С неочакван скок Мин се озова отгоре ѝ. Трябва да бе лежала край леглото. Дракончето прокара грубия си език по лицето на Миранда, но девойката бе прекалено слаба, за да протестира. Случката не остана незабелязана. Трима лечители в бели роби се спуснаха върху Мин и я уловиха. Тя бе прекадено отдадена в усилията си да демонстрира на Миранда чувствата си, затова не им обърна внимание. Когато разстоянието, на което бе отдалечена, вече не позволяваше на езика ѝ да достига целта, тя се отскубна и отново се намери върху момичето.

— Няма нищо. Оставете я! — слабо каза девойката.

Суматохата бе привлякла вниманието на Дийкън.

— Дори не е нужно да виждам книгата. Бих могъл просто да я държа. Чакай, това Мин ли е? Миранда събуди ли се? — запита той.

Когато бе уведомен, че това действително е така, младежът помоли да бъде пренесен до леглото от дясната ѝ страна. В мига, в който трансферът бе завършен, Дийкън се обърна към Миранда. Целителите го оставиха, умишлено напускайки стаята.

— Минаха пет дни. Отидоха да ти донесат храна. Може още да не го знаеш, но умираш от глад. Казват, че си удържала до самия край. Кажи ми, видя ли го? — попита младежът.

— Нещото...? — рече Миранда, тъй като не бе сигурна как да го нарича.

— Да! Огън, вода, земя, въздух! Във формата на... мъж ли беше, или жена? — запита настойчиво.

— Със сигурност беше жена.

— Аз очаквах мъж. Няма значение. Дошло е! Видяла си го! Убедена си в това, нали? — рече младежът, привеждайки се към нея тъй внезапно, че от замайването едва не се изтърси.

— Не мисля, че бих могла да забравя видяното.

— Друг беше ли в съзнание?

— Лейн — отговори тя.

— А създанието приближи ли се към него?

— Да — припомни си Миранда.

Дийкън се облегна на възглавницата си, замаян повече от новините, отколкото от състоянието си.

— Значи е доказано. Той е един от Избраните. Лейн е един от петимата! — рече той.

Миранда понесе информацията с цялото призовано спокойствие, на което бе способно немоцното ѝ състояние.

— Трябва да говоря с него. Не мога да повярвам, че още не съм говорил с него. Прекарал е толкова години тук, а едва при завръщането му научихме истината! — заговори бързо Дийкън.

Междувременно към тях се приближи висок мъж в бяла роба. Бе ги наблюдавал строго от един от ъглите на помещението. Косата му съответстваше по цвят на одеждата, а лицето му беше гладно обръснато. Следваха го по-млади мъж и жена, помъкнали еликсири, кристали и медицински принадлежности.

— Дийкън! — заговори той. Гласът му се отличаваше с изтренирана отмереност. Това бе гласът на човек, овладял изкуството на спокойствието.

— Ведесто! Чу ли! В едно от леглата ти лежи един от петимата! — рече Дийкън, присядайки в кревата.

— Да. Също така разполагам и с прекалено развълнуван сив маг, който не си почива, нито позволява на другите да го сторят — отвърна Ведесто.

— Как би могъл някой да си почива? Това е най-значимото и важно нещо, което някога... — поде потребителят на сива магия.

— Не ме интересува дори и петимата Избрани да са решили точно в тази сграда да се проведе Свръхсъсредоточието. Единствената

ми грижа е да възстановя здравето на тези храбри млади магьосници и воители, което не мога да сторя под съпровода на кресливия ти бърбреж. И какви са тези оплаквания за книги, които получавам от хората си?

— Да! Да! Книгата! — буквално извика Дийкън.

— Дийкън... — изрече Ведесто с принудена учтивост.

— Ведесто, много добре знаеш, че хора, претърпели скорошно психологическо изтощение... — продължи младежът, без да обръща внимание на възраженията.

— Дийкън — повтори целителят, по лицето му започна да приплъзва гняв.

— ... като нас, са склонни да забравят скорошните преживелици. Нуждая се от книгата си, за да отбелязвам...

— Дийкън! — изкрещя Ведесто, блъсвайки бърбрия млад чародей обратно в леглото. — Спри да говориш, спри да досаждаш на чираците ми, спри да досаждаш на Миранда и не досаждай на малтропа. Ако днес още веднъж ти чуя гласа, ще се погрижа да остане нечуто до края на седмицата. Ще те държа приспан, докато и последният от пациентите не е излекуван. Разбрано?!

Дийкън кимна.

— Отлично! — рече той, възвръщайки си предишното спокойствие. — Миранда, би ли ми показала дланта си.

Миранда показа дланта с белега, приемайки, че това желае да огледа целителят. Ведесто протегна ръка настрани, без да гледа. Един от помощниците му му подаде замъглен сив кристал. Той го постави в ръката на Миранда. В кристала проблесна мътна светлина. Ведесто кимна замислено и го взе обратно, протягайки го към другия помощник. Кристалът бързо бе заменен с една от многото бутилки, които и двамата носеха. След като хвърли бърз поглед към съдържанието, целителят поклати глава и пак протегна ръка. Бутилката бе заменена с друга. От новата остана доволен и я отвори.

— Отвори уста и изплезе език! — каза той.

Миранда се подчини и получи капка от най-отвратителната течност, която някога бе вкусвала. В известна степен напомняше вкуса на Дийкъновия чай, само дето бе далеч по-гадна. Докато преглъщаше, течността сякаш ставаше по-топла. По времето, когато се намираще в стомаха ѝ, топлината бе обгърнала цялото тяло, прогонвайки мъглата от ума ѝ.

— Готово. Докато ефектът все още е в сила, ще се чувстваш отново на себе си. Това ще ти даде достатъчно време да се нахраниш, без да се притесняваш от задавяне. След това искам да се наспиш. Още ден и ще си в състояние да си идеш сама — каза Ведесто, след което се обърна към Дийкън. — Обаче на теб ще са ти нужни поне два дни, защото просто не можеш да почиваш като добър пациент.

Миранда получи храна, която тя омете. Дийкън стоеше мълчаливо приведен, докато тя се хранеше. Девојката се огледа с временно прочистения си взор.

В един от ъглите, най-далече от вратата, спеше Лейн. Едва за втори път виждаше създанието да почива, при това отново не по негова воля. Не можа да не погледне на него по различен начин. Вече нямаше съмнение. Това бе докоснато от небесата създание. Би могъл да бъде спасителят на всички люде на континента, отървавайки ги веднъж завинаги от челюстите на войната. Само преди няколко години Миранда никога не би си представила такъв като него като Избран, но сега, когато познаваше уменията му, не можеше да си представи по-подходящ.

Скоро след като девојката се нахрани, прочистилата съзнанието ѝ топлина избледня. Противно на волята си, Миранда отново потъна в сън. Той обаче не беше толкова дълбок. Споходиха я кратки видения. Видя Лейн, странното призовано създание и още три мъгливи силуета да стоят пред ликуващ град, приемайки благодарностите за края на войната, позволил на ратниците да се завърнат по домовете си. Сцената се повтори в различни вариации. Когато очите ѝ се отвориха отново, девојката бе убедена, че видението трябва да бъде реализирано, каквото и да ѝ струва. Сега краят на войната бе напълно достижим, на всяка цена трябваше да се погрижи.

Потвърждавайки думите на белия магьосник, Миранда можеше да се изправи. От Мин нямаше и следа, а леглото на Лейн бе празно. Дийкън все още спеше, а когато девојката попита Ведесто за малтропа, той изглеждаше разтревожен от опразненото ложе, макар да не трябваше да представлява изненада, че Лейн се е измъкнал преждевременно.

Но след като новините за същността му се бяха разпространили, несъмнено щеше да е лесен за намиране. Трябваше само да последва най-голямата тълпа. Или пък не. След като официално бе освободена

от грижите на Ведесто, Миранда откри, че хората в селото, голяма част от тях все още изтощени от церемонията, не знаеха за измъкването на малтропа от лечебницата. Девойката бързо се отправи към колибата му в половината на бойците. Откри го приседнал в простоватия му дом, облегнал гръб на стената. Мин се бе свила върху кръстосаните му нозе.

— Изненадана съм, че не си наобиколен от доброжелатели и почитатели — рече Миранда.

— Ценя уединението си. Тукашните хора ценят границите.

— Знаеш, че вече не можеш да го загърбиш. Ти си един от Избраните. Не е просто теория. Двамата с теб видяхме доказателството.

— Така изглежда — спокойно отвърна малтропът.

— Предполагам скоро ще напуснеш това място, за да изпълниш дълга си към света.

— Свободна си да предполагаш всичко.

Миранда застина.

— Възнамеряваш да спреш войната, нали? — попита тя.

— Това един от въпросите ли е?

Разполагаше само с два, а имаше малка надежда в скоро време да се сдобие с нови. Но този си струваше.

— Да! — отговори девойката.

— Твърдо не.

— Какво?! Не говориш сериозно! Лейн, това е ориста ти! С тази цел си роден! Дължиш го на света!

— Още не съм приключил със събирането на дълга, който светът трябва да ми предостави. Разчитам на омраза и ненавист, както и на дълбоко вкоренената жажда да бъде видяна нечия друга смърт. Подобни чувства не изобилстват по време на мир. Войната ми осигурява прехрана.

Миранда се задушаваше от гняв. Усещаше как надеждата за край се изнизва, защото това късогледо, алчно, безсърдечно *нещо*, седнало пред нея, отказваше да използва дадената му сила за единствената правилна цел. Ръцете ѝ трепереха, очите ѝ се наляха със сълзи. Поставката с тренировъчните мечове стоеше до стената. Миранда сграбчи оръжието си и го издигна потръпваща.

— Навън, веднага! — нареди тя.

— В момента не съм готов да те обучавам. Още не е привечер.

— Мътните да те вземат, Лейн, ако нямаш намерение да изпълниш дълга си към света, удръж обещанието си към мен! Изправи се! — изкрещя тя.

Мин, разбудена от лек сън при влизането на Миранда, гледаше в приятна дрямка. Когато момичето започна да изрича груби думи, дракончето бързо се отърси. Лейн взе тренировъчния си меч и се изправи на крака. Двамата напуснаха колибата, съпроводжани от притеснения поглед на Мин. Тя усещаше, че в този бой щеше да има нещо различно.

Миранда далеч не беше в най-добрата си форма. Едва си бе възвърнала силата да върви. Нямаше да може да се сражава по обичайния си начин, а дори и той не бе в състояние да реализира желаното отмъщение. Нямаше значение. Не можеше да контролира действията си. Лейн бе останал по-дълго от нея, а той не бе свикнал с умствената умора, която за нея вече бе нещо обичайно. Може би поне този път вземите щяха да са наклонени в нейна полза.

Първите удари бяха разменени. Миранда не бе била толкова бавна и тромава от седмици. Бързината на Лейн също не беше предишната, а за пръв път движенията му бяха далеч от плавни. Но пак успяваше да издига оръжие, за да блокира всеки опит. Разпалвайки допълнително гнева си, Миранда стана по-невнимателна. Скоро обръщаше внимание единствено на атаката. Лейн ѝ нанасяше удари по ребрата и краката, но в ума ѝ болката нямаше значение. С решението да изостави призиванието си и да позволи на войната да продължи бе сторил много повече, отколкото изобщо можеше да се надява да я нарани с оръжие.

Миранда влагаше всяка частица от силата си в атаките. Заради умора или лоша концентрация, малтропът ѝ блокираше със закъснение. Тогава дойде моментът. Миранда отстъпи крачка встрани, избягвайки мощен замах от страна на Лейн. Силата на атаката го накара да изгуби равновесие. Това бе шансът ѝ. Времето сякаш спря. Оръжието ѝ бе готово, а неговото — не. Още преди да е успяла да помисли, девойката вече бе нанесла удар. Със сила, чиято мащабност можеше да бъде породена единствено от гняв, оръжието на Миранда блъсна брадичката на Лейн с отвратителен пукот.

Времето отново се втурна. Силата на удара разтърси малтропа. Лицето му се изви, но тялото му остана непоклатимо. Миранда

изпусна оръжието си и застина, шокирана от стореното. Жал моментално замени омразата в сърцето ѝ. Искаше да изтърчи при него, да види дали не е наранен. Но част от нея я задържаше, страхувайки се от последиците. Мин скочи между двамата, болката на предателство изпълнила очите ѝ. Лейн извърна лика си. Лицето му носеше същото каменно изражение, но погледът му говореше дълбоко. Почит, гордост, може би малко съжаление, но гняв нямаше. Капка кръв се спускаше от ъгълчето на устата му, обагрвайки кремавата козина.

— Ако това бе истинско острие, щях да съм мъртъв. Научила си всичко, което имах да ти преподам. Когато дойде при мен, не искаше да прободеш ръката ми за едничка капчица кръв — каза той, изплювайки един окървавен зъб на земята. — Сега си в състояние да отнемеш живота ми. Огънят се е разгорял. Ти си истински воин. Останалото ще се появи с времето.

Той коленичи и взе зъба.

— Вземи! — каза той, пристъпвайки около Мин, за да го постави в ръката на Миранда. — Запази го. Нека ти напомня за деня, в който си доказала, че по нищо не ми отстъпваш... и че не си по-добра.

Дълго време Миранда се взира в окървавената кост. Лейн се върна в колибата си, оставяйки я насаме с мислите ѝ. Очите ѝ се преместиха върху тренировъчния меч, чийто връх бе окървавен. От гледката ѝ прилоша. Мин се бе отпуснала на земята, раздираната ѝ душа ясно видима в погледа ѝ. Момичето не може да понесе въпросителния взор и се извърна, отправяйки се бавно към колибата си.

Връщането ѝ отне много време. Разстоянието не бе голямо, но тежестта на изреченото и извършеното я притискаше почти непоносимо. Опитва се да си припомни гнева, да си припомни, че стореното бе оправдано. Не помогна. Докато вървеше, бавно започна да усеща ударите, които бе понесла в бесния стремеж да атакува. Умът ѝ бе прекалено изтощен, за да ги излекува сама. Можеше да се отправи при делителите, но дълбоко в себе си знаеше, че си заслужава полученото. Фактът, че се бе превърнала в точно каквото мразеше, оправдаваше всяка рана.

Не го беше убила. Но съзнанието ѝ биваше измъчвано от мисълта, че бе могла да го стори, че бе искала да го стори.

Влезе в колибата си. Мин бе останала с Лейн. Дракончето щеше да се нуждае от известно време да ѝ прости за стореното. Стаята изглеждаше твърде празна. Девойката бе уморена. Можеше да поспи, но... не. Не можеше. Не и сега. Сънищата. Тишина и уединение, само това искаше. Почукване на вратата наруши тишината, а стоящият отпред наруши уединението. Миранда отвори и откри Дийкън, облегнал се тежко — *много тежко* — на рамката и на тояжка. Очевидно главният бял магьосник бе прав. Нуждаеше се от поне още един ден почивка. Младежът се усмихна немощно.

— Привет. Може ли да вляза?

Миранда би отговорила отрицателно, но очевидно той бе вложил много усилия в пътуването си до колибата.

— Заповядай! — отвърна девойката с доста неубедителна жизнерадостност.

Дийкън докуца, отпусайки се тежко в стола.

— Небеса. Не бях използвал тояжка цяла вечност.

— Не трябва ли да си в леглото?

— Ведесто ме изпъди. Хвана ме да се опитвам да убедя един от чираците да ми донесе книга. Отново.

— Разбирам — рече тя.

— Та си помислих... водопад. Водопадът пресъхна, докато спяхме, водата във вира я няма — заговори той, а гласът му леко потрепваше. — Пътят отново е отворен, ще остане така още ден или два. Поставяме бдящи на смени, за да следят за новопристигнали. По двама. Помислих си, че двамата с теб бихме... наред ли е всичко?

Миранда потръпна, спомняйки си какво бе направила, сетен бавно поклати глава.

— Какво има? Мога да помогна, уверявам те! — каза Дийкън, като едва не падна, докато се привеждаше напред, за да докосне рамото ѝ.

— Нищо... Издържах теста на Лейн — каза тя.

— Изглежда умът ми е по-размътен, отколкото смятах. Това не е ли причина за радост?

— Опитах се да го убия.

— Успя ли? — запита младежът.

— Не, но исках да успея. Наистина. Не можех да се владея. Просто... Мразех го толкова много. Избих му зъб. Може да съм му счупила челюстта. Той ми даде зъба. Искане да помня. Искане да помня, че съм искала да убивам.

— С какво те накара да се почувстваш така?

— Няма да го направи, Дийкън. Той е един от тях! *Може* да спре войната, но няма да го стори! Предпочита да извлича печалби от убийствата, вместо да сложи край на всичко.

— Миранда, не. Не трябва да се тревожиш за това! Слушай, думите му не са от значение. Това е въпрос на орис. Нужното да бъде направено ще бъде направено.

— Достатъчно добре го познавам, за да зная, че когато даде дума, не я нарушава, а той бе обещал да отговаря искрено на въпросите ми. Ако казва, че не възнамерява, значи наистина е така.

— Не разбираш. Това няма значение. Миранда, бъдещето не е толкова крехко, че да бъде строшено от едно решение. *Бъдещето е изградено* от решения. Духовете не ни казват какво да направим, а какво ще бъде направено. Нещо ще го накара да си промени решението и той ще се издигне до полагащото му се място. Дотогава го остави на мира.

— Просто не зная — каза тя.

— Е, аз зная. Това му е удивителното на бъдещето. Нужно е само да го изчакаш. То само ще дойде.

Дийкън прави компания на Миранда до залез. Сетне бавно изкуцука у дома, а девойката за пръв път от цяла вечност легна без Мин. Изминалото време не представляваше достатъчна защита срещу кошмарите. Утрото сякаш никога нямаше да настъпи. Когато отвори очи малко преди изгрев, девойката вече бе взела решение. Щеше да убеди Лейн да изпълни ориса си, дори и ако ѝ отнемеше години. Но не днес. Не можеше да се изправи срещу него след това, което бе сторила снощи, това, което той я бе накарал да направи. Засега се нуждаеше от нещо, което да разсее ума ѝ.

Напусна колибата. Вече бе отпочинала напълно и се бе излекувала от раните. Гърмежът на водопада действително бе спрял. Бе странно. Звукът бе толкова неизменен, че бе определяла постоянното му присъствие като тишина. Отсъствието му изглеждаше

неестествено. Сякаш нещо липсваше. Усещането се вклини дълбоко в душата ѝ. Трябва да бе шуменето. Какво друго можеше да бъде?

Нахрани се, преди да потърси Дийкън. Не беше свикнала да не бърза заради предстояща тренировка с нетърпелив наставник. Предполагаше, че сега идва ред на черната и бялата магия, чудейки се какво са ѝ подготвили съответните магьосници. Не. Първо сива магия. Трябваше да завърши обучението си при Дийкън, дължеше му го. След като почука на вратата му, в отговор дочу тътрузене, както и доста настойчив глас, помолил я да почака. Накрая вратата се отвори, разкрила домакина в по-разрошено състояние от обичайното.

— Да не те събудих?

— Не. Технически не си. Вратата го стори. Когато почука на нея — рече той, опитвайки се да я успокои, без да лъже.

— Можеш да си легнеш. Зная, че ти трябва сън — каза Миранда.

— Напротив. Нищо подобно. Отпочинах си добре — рече той, сражавайки се храбро да потисне прозявка. — От чирак не бях спал толкова дълбоко. Какво те води насам?

— Не бях спала толкова зле откакто бях ужасено момиченце. Мин я няма. Трябва ми нещо да се разсея. Нещо да ми върне куража, преди отново да се изправя пред Лейн.

— Е, ако е нужно само това, със сигурност мога да съм от полза. Моля, заповядай! — покани я той.

Тя затвори вратата и се настани на втория стол, докато Дийкън ровеше из книгите си. Когато насъбра достатъчна камара, придърпа стола си до бюрото и отвори две.

— Ако желаеш, бих могъл да ти преподам малко сива магия. Избери си урок. Каквото те заинтересува.

Миранда огледа книгите. Не разбираше заглавията, но благодарение на прошепната магия от страна на Дийкън, символите започнаха да се променят. След няколко мига всичко бе четимо. Накрая тя откри най-скоро записаните заклинания.

— Това? — рече тя, поставяйки пръст върху магия на име „Безумието на Гилиъм“.

— Трансубстанциализация. Малко е сложничко, но не е нищо, което да те затрудни, убеден съм.

Девојката не си бе донесла жезъла, но Дийкън ѝ позволи да използва кристала му. Сивата магия бе доста различна от

елементалната. Всяка магия, преподадена от повелителите на огъня или вятъра, не се отличаваеше особено от първата. Сивата магия бе коренно различна при всяко заклинание. Сякаш всеки път усвояваше нова дисциплина.

Двамата решиха за начало Миранда да превърне парче глина в стъкло. Двете субстанции имаха сходства, така че промяната щеше да е лесна. Девојката се захвана с магията под напътстването на Дийкън, но изпълнението се оказа трудно. Магията представляваше интересна гледка. Слаби вълни енергия приплъзваха около глината, оставяйки тънки ивици стъкло, които изчезваха бързо. След около час неуспешни опити, решиха да отпочинат.

— Днес водопадът е тих. Поне засега. Калипсо каза, че щели да се появят по-рано от очакваното. Може би в края на деня. Но пак остава време за една-две смени край пещерата. Там е доста спокойно и може би... — заговори той. Бе прекъснат от гръмовно блъсване по вратата.

— Какво беше това? — викна тя, сепната.

— Изглежда имам доста настоятелен посетител — отбеляза Дийкън.

Втори удар едва не изкърти вратата, а трети стори онова, което вторият не бе успял. Върху повалената врата стоеше замаяната Мин. Изглеждаше отчаяна, захапвайки ръба на Мирандината туника, за да я придърпа нанякъде.

— Какво има? Успокой се. Какво има, мъничката ми? — запита девојката.

Мин погледна отчаяно към основата на временно пресъхналия водопад, сетне отново насочи очи към Миранда.

— Какво за водопада? Не ра... Лейн. Лейн е отишъл при водопада!

По очите на дракончето разбра, че догадката ѝ бе правилна. Бе си отишъл.

— Значи ще го последваме! — каза Миранда, крачейки решително към отвора.

— Какво? Не! Трябва... трябва да останеш тук! Има церемонии, тестове! Предстои ти да научиш още толкова много! Дори още не си получила ранга си официално! Майсторският ти кристал няма да е

готов преди най-малко месец! — каза Дийкън, втурвайки се навън след нея.

— Научих достатъчно. Трябва да видя Лейн! — каза тя.

— Водата може да потече всеки миг. Няма да успееш. Нямаш припаси. Трябва да останеш! — умоляваше младежът.

— Не! — каза тя, обръщайки се към него. — Лейн си е тръгнал, за да се върне към убийствата. Загърбил е ориста си. Няма да намеря покой, докато не се заеме с нея!

— Миранда, това е работа за съдбата, не за теб.

— А ако съдбата възнамерява да го стори чрез мен? Размишлявах. Щемпел от бяло краси онуй, що всеки ще види. Видях мечоносеца — започна тя, показвайки белега си. — Видях Лейн. Видях създаването, което призовахме на церемонията. Ами ако моята орис е да издира Избраните? Белег двойно плът и избелял принадлежи на дърводелеца. Ами ако дърводелец се има предвид в преносен смисъл? Ако се има предвид човек, който трябва да събере петимата Избрани, както дърводелецът събира дървото? Не обяснява ли това защо нося белега? Не обяснява ли това защо магията ми се удава толкова лесно?

— Може би, може би... А може би не! Нагаждаш пророчеството, Миранда! Извърташ думите, за да съответстват на намеренията ти. Пророчеството изрично предупреждава обикновените смъртни, които се опитат да помагат на Избраните. Изпитанията, които божествените трябва да претърпят, биха докарали гибелта на останалите. Да предлагаш ненужна помощ е чисто самоубийство!

— Така да бъде. Ако трябва да умра, за да бъде светът пощаден от войната, готова съм да платя тази цена.

— Не, Миранда, аз... Само пет минути, моля те! — каза той.

— Трябва... — понечи да отговори тя, но той вече бе изчезнал вътре в колибата.

Девойката забърза. Не можеше да позволи да бъде забавена. Ужасен грохот се разнесе откъм дома на Дийкън. Младежът изтича подире ѝ минута по-късно.

— Моля те, почакай! — каза той, изтичвайки пред нея. Носеше торба и няколко книги. Ценните томове се разпиляха по земята, когато най-сетне откри онзи, който търсеше. Трескаво прелисти страниците и откъсна една.

— Ето! Вземи! Пазиш ли още зъба? Добре. С тази магия ще си в състояние да го проследиш, където и да отиде! И чантата! Вземи чантата! Съдържа най-необходимото, стар жезъл и кристал. По-добър е от твоя, но не колкото заслужаваш. Само да можеше да изчакаш до следващото отдръпване. Тогава щяхме да ти дадем кристал, достоен за уменията ти!

Миранда взе торбата и откъснатата страница, която наблъска вътре. В очите ѝ се насъбираха сълзи. Докато приближаваха основата на водопада, планината сякаш потръпна. Всеки миг щеше да блъвне вода.

— Миранда, пази се. И някой ден се върни при м... при нас! — рече той.

— Заклевам се. Имам ли възможност, ще го сторя.

Девојката се втурна към ръба на басейна. Стоящите на пост твърдяха, че нито те, нито онези преди тях видели някой да влиза в пещерата, но като се имаше предвид, че Лейн бе успял да се измъкне, без да събуди Мин, твърденията им не означаваха нищо. Дракончето скочи в сухия вир, а Миранда се спусна предпазливо. С мъка успя да достигне входа на пещерата. Бореше се с неудържимото желание да хвърли един последен поглед назад, но не го стори, защото се страхуваше да не си промени мнението. Наместо това пое с цялата бързина, която допускаше хлъзгавата пещера.

Пред нея лежаха мрак, риск и бран. Всичко това ѝ бе познато. Но някъде там имаше и две създания, две създания, които бе съзряла с очите си и които можеха да променят света. Планината стенеше, изпълвайки проходите с екот. Във всеки един момент ледените води можеха да връхлетят отгоре ѝ, отнемайки ѝ чудото на Ентуел. Всяко нейно желание, с изключение на едно, лежеше в прекрасното селце. Но най-голямото ѝ желание се намираще пред нея.

Лейн носеше сияйната надежда на мира, чиято гаснеща светлина девојката възнамеряваше да следва и накрай света. Сега знаеше истината. Щеше да покаже на Лейн къде той греши. Вече бе осъзнала ориста си. Щеше да намери останалите Избрани, разполагаше с нужната сила. Щеше да сложи край на войната — или да умре, опитвайки се да го стори. Планината изрева. Стискайки белязаната си лява ръка, девојката се закатери към съдбата си.

Колкото и важно да е историята да бъде разказана изцяло, мащабите на делото не ми бяха ясни след първите редове. Колкото и да се измъчвам да ви оставя сред тъй напрегнат момент, настъпил е късен час и ръката ми вече трепери. Сега трябва да почина, че наново да започна, когато съм готов. Мога само да се надявам, че и томът, който ще последва, също ще намери път до очите ви, защото случилото се още не е и наполовина разкрито. А много добре зная какви вреди може да донесе непълното знание. Напускам ви с уверение: историята не свършва тук. Воистина, това е само началото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.